ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Niven_Larry-Valka_s_Kzinty_III.PDB

PDB Name: Niven Larry - Valka s Kzinty 3
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.5.2006
Modification Date: 30.5.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Larry Niven

Války s Kzinty III

Po vzoru jiných zavedených sci-fi autorů Larry Niven otevřel svůj propracovaný Známý vesmír dalším zájemcům a vznikla tak série delších povídek, mapujících nejrůznější aspekty tří válek mezi pozemšťany a Kzinty.
dozvíte se, jak to bylo doopravdy se slavným admirálem Reichstein-Markhamem,
zjistíte, jak pokračovaly ambice Kzintů s útokem proti Zemi poté, co Hodina děti znamenala konec výjimečného administrátora Šuut-Riita a jeho snah o modernizaci válečnictví Kzintů.

Knihy L.Nivena

nakladatelství Baronet
Prstenec
Stavitelé Prstence
Pánové Prstence

nakladatelství United Fans
Svět Ptawů
Protektor

nakladatelství Wales
Neutronová hvězda
Války s Kzinty I
Války s Kzinty II
Války s Kzinty III

Cyklus Larryho Nivena Známý vesmír
Války s Kzinty III
Man - Kzin Wars III

Translated from Baen Books edition, 2nd printing 1991
published by agreement with the author and the author's agents, Ralph M. Vicinanza Ltd.
Copyright © 1990 by Larry Niven
Czech translation © 2004 by R Musiol
Cover illustration © 2004 by R. Čermák
Czech Edition © 2004 by V. Soukup - Wales
All Rights Reserved
ISBN 80-86390-69-1

OBSAH

I šílenství má své místo 4
Kapitola I 4
Kapitola II 13
Královna z asteroidu 21

Kapitola I 22
Kapitola II 29
Kapitola III 34
Kapitola IV 41
Kapitola V 48
Kapitola VI 55
Kapitola VII 61
Kapitola VIII 69
Kapitola IX 76
Kapitola X 81
Nestabilní hvězda 84
Kapitola I 84
Kapitola II 86
Kapitola III 94
Kapitola IV 95
Kapitola V 99
Kapitola VI 102
Kapitola VII 103
Kapitola VIII 108
Kapitola IX 111
Kapitola X 115
Kapitola XI 120
Kapitola XII 124
Kapitola XII 126
Kapitola XIV 127
Kapitola XV 129
Kapitola XVI 132
Kapitola XVII 134
Kapitola XVIII 135
Kapitola XIX 139
Kapitola XX 141
Kapitola XXI 144
Kapitola XXII 145

I šílenství má své místo

Larry Niven
copyright © 1990 by Larry Niven

Kapitola I

Jen málokdo má to štěstí, aby si dokázal uvědomit, že prožívá zlaté časy ještě před tím, než mu zmizí.
Vzpomínám si, když jsem měl po osmdesátce. Práce mě udržovala v kondici a byla dostatečně rozmanitá, aby dokázala zabavit mou mysl. Zdraví mě netrápilo skoro nikdy; staré pohádky vypadají ve srovnání s moderní medicínou nemastně - neslaně.
Byly to zlaté časy a já si toho byl vědom. Pamatoval jsem horší.
Také si vzpomínám, že i paměť jsem míval lepší. To je také smyslem tohoto souboru. Z tohoto důvodu ho neustále aktualizuji, a také proto, abych si udržel vědomí, že můj život neztratil smysl.
Monoblok byl bar pro nezadané od dvacátých let čtyřiadvacátého století. Ve třicátých letech jsem tam byl štamgast. Tam jsem potkal Charlotte. Uspořádali jsme v Monobloku svatební hostinu a pak jsme vypadli na dvacet osm let. Bylo to mé první manželství, její taky, oba jsme měli po čtyřicítce. Když děti vyrostly a odstěhovaly se, když mě opustila i Charlotte, vrátil jsem se.
Moc se to tam změnilo.
Vzpomínám si, že na displeji hologramového baru bývalo pár set lahví. Nyní byl displej dvakrát větší a vypadal realističtěji - možná zlepšili vybavení - ale jen dvacítka lahví uprostřed byly likéry.
Zbytek tvořily ochucené či perlivé minerálky, energetické nápoje, elektrolyty, tisíce druhů čaje. Výběr jídel byl zhruba podobný: syrová zelenina a ovoce, o jejichž čerstvost se starala vyspělá technika, hned vedle pomazánky s nízkým obsahem cholesterolu, a otrub, podávaných všemi způsoby - s výjimkou nitrožilního.
Monoblok pohltil své sousedy. Byl větší. Pyšnil se altány se záclonkami a malou tělocvičnou v patře, kde jste se mohli protáhnout nebo si dát rande.
Podnik pořád patřil Herbertovi a Tině Schroenderovým. Vzali se ve třicátých letech. Od té doby zestárli, stejně jako jejich klientela. Někteří z nás se oženili, odcestovali nebo zemřeli na alkoholismus, ale tradice žila dál ústním podáním a

skrze Samet Net. O dvacet osm let později vypadali lépe než kdy předtím, samozřejmě pokrytí vráskami, ale štíhlí a svalnatí, oba připraveni na Šedou olympiádu. Tina mě informovala dříve, než jsem se mohl zeptat: ona a Herb uzavřeli věčné manželství.
Připadal jsem si, jako bych se vrátil domů.
Po dalších dvanáct let se Monoblok stal střídavou součástí mého života.
Občas jsem si našel ženu, nebo si ona našla mě, a na čas jsme vypadli. Nebo jsme navštívili Monoblok a občas si vyměnili partnery. Pak jsme jednou večer přišli spolu a odešli každý sám. Nevyhýbal jsem se manželství. Jenže každá žena, kterou mi stálo za to poznat, se nakonec tvářila, že chce poznat někoho jiného.
Už tehdy jsem byl téměř holohlavý. Zato mé paže, nohy a hrudník pokrývaly bílé chlupy tak hustě, jako by se tam mé vlasy rozhodly emigrovat. Dvanáct let prohánění stavebních robotů ze mě udělalo hromotluka. Čas od času si mě prohlédla nějaká svalnatá dáma a projevila o mě zájem. Neměl jsem potíže sehnat si společnost.
Ale nikdy mi to nevydrželo. Že by se mnou začala být nuda?
Tahle myšlenka mi přišla zábavná.

* * *

Usadil jsem se sám u stolu pro dva. Začínal čtvrteční večer roku 2375. Monoblok byl poloprázdný. Všichni časní hosté šilhali jedním okem po dveřích, když vstoupil Anton Brillov.
Anton byl menší než já a mnohem útlejší, tvář měl jako sekeru. Neviděl jsem ho třináct let. Jednou nebo dvakrát jsem se mu o Monobloku zmínil, musel si na to vzpomenout.
Zamával jsem rukama. Anton naklonil hlavu, přistoupil s přehnanou opatrností blíž, dokud neviděl, kdo ho volá. „Jack Strather!“
„Ahoj, Antone. Tak ses rozhodl, že se sem zkusíš podívat?“ „Jo.“ Posadil se. „Vypadáš dobře.“ Prohlédl si mě o něco pozorněji a dodal: „Uvolněně. Spokojeně. Jak se má Charlotte?“ „Opustila mě, když jsem odešel do důchodu. Ani ne rok na to. Bylo mě všude plno a... možná jsem byl až příliš spokojený? Asi tak. Jak se máš ty?“ „Dobře.“
Nervózní. Anton vypadal nervózně. Pobavilo mě to. „Pořád u Svatého úřadu?“ „Tak tomu říkají jen občané, Jacku.“ „Já jsem občan. Pořád mě to bere. Jak vypadá tvoje chemie?“ Anton věděl, co mám na mysli, a netvářil se, že ne. „Je mi fajn. Jsem v pohodě.“
„Chlapče, ty se ohlížíš přes obě ramena zároveň.“ Antonovi se podařil věrohodný smích. „Už nejsem ten chlapec. Jsem týdenník.“
Ze mě udělala ARM týdenníka v devětačtyřiceti. Už mě nemohli pouštět na konci každého dne, protože chemické procesy mého těla se nedokázaly přepnout dostatečně rychle. Takže mě drželi v budově ARM od pondělka do čtvrtka a celé čtvrteční odpoledne jsem měl na to, abych ze sebe setřásl šílenství schízy. Po dvaceti letech takového života jsem byl flexibilní ještě míň, tak mě poslali do důchodu.
Řekl jsem: „Musíš to mít na paměti. Dokud jsi v budově ARM, jsi Paranoidní schizofrenik. Když jsi venku, musíš být schopen to kontrolovat.“ „Hmm. Jak může někdo -“
„Na schízu si zvykneš. Když jsem skončil, ten rozdíl byl úžasný. Žádný strach, žádné napětí, žádná ctižádost.“ „Žádná Charlotte?“
„No... začala se mnou být nuda. A co ty tady děláš?“ Anton se rozhlédl kolem. „Počítám, že víceméně totéž co ty. Jacku, to jsem tady nejmladší?“
„Možná.“ Rozhlédl jsem se kolem, a pak ještě jednou. Jedna žena upoutala mou pozornost, i když jsem z ní viděl jen záda a letmý záblesk rozesmáté tváře z profilu. Záda měla útlá a silná, jejich středem jí po páteři spadal silný bílý cop - dvě a půl stopy hustých a čistých bílých vlasů. Živě konverzovala s blonďatou společnicí Antonova věku, možná o málo starší. Ale seděly u stolu pro dva: o společnost nestály. Odtrhl jsem svou pozornost zpět. „Jsme šediví nezadaní, Antone. Mladí nemají ve zvyku otálet. Jsme pomalejší, než jsme bývali. Dáváme si schůzky?. Chceš objednat?“
Alkohol zde nebyl příliš populární. Anton si toho musel všimnout, ale objednal guavový džus s vodkou a pil, jako by to potřeboval. Vypadalo to na něco horšího, než jen čtvrteční třes. Nechal jsem ho vypít asi polovinu, a pak jsem řekl: „Pokud mi to můžeš říct -“ „Já nic nevím.“
„Znám ten pocit. Co bys měl vědět?“ Napětí v Antonových očích povolilo. „Došla zpráva z Andělské tužky.“
„Tužky... aha.“ Mé mentální reflexy už nebyly tak rychlé. Andělská tužka odstartovala před dvaceti lety k... byla to Epsilon Eridani? „Ale klid, hochu, bude to v bedně dřív, než mi to stačíš dopovědět. Cokoliv z hlubokého vesmíru je veřejným vlastnictvím.“
‚Ha! Ne. Je to tajné. Ani já sám jsem to neviděl. Jenom odkaz. Musí to být staré přes deset let.“
To bylo zvláštní. A pokud stanice na Pásu neroznesly tu zprávu po celé Sluneční soustavě, to tedy bylo zvláštní. Žádný div, že Anton byl jako na jehlách. Tímto způsobem ARM reaguje na záhady.
Anton vypadal, zeje opět tady a teď, znovu v režimu šedivý nezadaný. „Nezdržuju tě?“
„Žádný problém. V Monobloku nikdo nikam nespěchá. Když uvidíš někoho, kdo se ti líbí-“ Mé prsty se roztančily po světélkujících symbolech na hraně stolu. „Takhle si vyvoláš mapu. Urči místo, kde sedí, zajeď tam kurzorem. To aktivuje displej... hmm.“
Umístil jsem kurzor na dámu s bílými vlasy. Získané informace se mi líbily. „Phoebe Garrisonová, věk sedmdesát devět, o jedenáct či dvanáct let starší než ty. Rovná. Druhé místo v loňských Šedých skocích... to je americká lyžařská soutěž pro sedmdesátníky a starší. Když se nebudeš chovat slušně, mohla by tě nakopat do zadku. Taky se tu píše, že je chytřejší než my dva dohromady.“
„Vtip je v tom, že stejným způsobem si i ona může prověřit tebe. Nebo mě. A tenhle podnik si nejspíš našla na Sametu,

což je počítačová síť pro vyznavače otevřeného životního stylu.“
„Takže dva pánové sedící spolu -“
„Pokud si některá myslí, že jsme zahnutí, může si nás prověřit, jestli ji to zajímá. Ale zahnutí do Monobloku stejně nechodí. Ovšem jestli chceme společnost, měli bychom se přesunout k většímu stolu.“
Přesunuli jsme se. Zachytil jsem pohled Phoebiny společnice. Hrály si s tlačítky na hraně stolu, chvíli spolu rozmlouvaly a nakonec přišly k nám.
Večeře se zvrhla v pitku. Došlo na alkohol, ale to už jsme Monoblok opustili. Když jsme se loučili, byl Anton s Mičiko. A já odešel domů s Phoebe.

* * *

Phoebe měla hezké nohy, jak jsem očekával, i když obě kolena byla z teflonu a plastu. Tvář měla půvabnou dokonce i v ranním svitu. Vrásčitou, samozřejmě. Do osmdesátky jí chyběly dva týdny a chvěla se očekáváním. Apetit měla jako běžkař. Během jídla jsme probrali naše životní osudy.
Do Santa Maria přijela navštívit svého nejstaršího vnuka. V mládí dělala v nanotechnickém inženýrství. Úřad jí povolil čtyři děti. (Věděl jsem, že mě přebije.) Všechny byly ženaté a vdané, žily roztroušeně po celé planetě Zemi, stejně jako vnoučata.
Mí dva synové emigrovali do Pásu, když jim bylo teprve přes dvacet. Jednou jsem je navštívil během vyšetřování, ten výlet mi zaplatily Spojené národy -
„Ty jsi dělal u ARM? Opravdu? To je zajímavé. Vyprávěj mi něco... jestli můžeš.“
„To je právě ten problém.“
Všechny zajímavé historky byly tajné. ARM potlačuje nebezpečné technologie. Co ARM jednou pohřbí, to má také zůstat pohřbeno. Vzpomněl jsem si na něco jako časový kompresor a pole, které podporovalo spalování, oba dva vynálezy byly staré stovky let. Oba byly poprvé použity k vraždě. Kdyby se dostaly ven nebo byly znovu objeveny, každý z nich by byl počátkem historek ještě zajímavějších.
Řekl jsem: „O ničem ze současnosti nevím. Vyhodili mě, když jsem příliš zestárl. Teď mám na starosti roboty na různých kosmodromech.“
„Je to zajímavé?“
„Většinou poklidné.“ Chce historku? Dobrá. ARM prosadila víc věcí, než jen zákony o vražedných technologiích. Některé z těchhle historek jsem jí říci mohl.
„V současnosti se moc honů na matky nedělá. O tenhle nás požádal Pás -“ A vyprávěl jsem jí o luňanovi, který zplodil dva klony. Jeden si vypěstoval na Měsíci a jednoho nechal na Saturnu. Odstěhoval se na Zemi, kde má každý normální občan nezadatelné právo na jeden klon. Když jsme ho našli, zrovna zařizoval líheň pro třetí...

* * *

Zdál se mi krvavý sen.
Byl to jeden z těchto: mohl jsem převzít moc, mohl jsem porazit to, co na mě zaútočilo. Cáry mého snu se v temnotě nedělního rána rozplynuly dřív, než jsem se jich mohl dotknout; ale pocity mi zůstaly. Cítil jsem se silný, vyrovnaný, mocný a vítězný.
Pár minut mi trvalo, než mi tahle konkrétní chuť úžasného začala být podezřelá, ale měl jsem praxi. Vymanil jsem se z obětí Phoebiny paže a nohy a vstal jsem z postele. Vrhl jsem se do zdravotního boxu, napojil se a usnul na stole.
Ráno mě tam Phoebe našla. Zeptala se: „Nemohlo to počkat, až budeme po snídani?“
„Jsem oproti tobě o čtyři roky napřed a mířím k nekonečnu. Takže jsem opatrný,“ odpověděl jsem jí. Nebyla to tak úplně lež... ale ani mi tak úplně nevěřila.
V pondělí Phoebe vyrazila ven, aby jí mohl její nejstarší vnuk povodit po místních muzeích. Já se vrátil zpět do práce.
V Údolí smrti míří půlkruh dvaceti laserů na axiální seskupení zrcadel. Napříč pouští se k vyvýšené plošině sbíhají kolejnice jako vlákna z roztopeného karamelu. Zhruba každou hodinu se po kolejnicích vyvalí kosmická loď, vznese se nad zrcadla a stoupá k nebi na oslnivě žhnoucím světelném pilíři.
Na tomhle místě jsem já se třemi kolegy a dvaceti osmi roboty řešili krizové situace. Havárie byly dost časté. Čas od času se musel Glenn, Skii a deset nebo dvacet strojů přesunout lodí na Outback Field nebo Bajkonur, zatímco já jsem držel pevnost tady v Údolí smrti.
Veškeré zařízení bylo staré. Všechna původní zrcadla byla podřízena jednomu systému a vyměňovala se pořád znovu a znovu. Novější zrcadla byla instalována samostatně a měla své vlastní počítače, ale dokonce i ta byla přes padesát let stará a ztrácela ohebnost. Lasery se musely měnit o něco častěji. Nic se nám tady zrovna nerozpadalo pod rukama, ale moc nechybělo.
Zrcadla musí přizpůsobovat svůj tvar, aby po celou cestu až do vakua kompenzovala odchylky způsobené větrnými proudy, protože jejich zakřivení musí soustředit pohonný paprsek. Laser si při výkonu 99,3% uchovává příliš mnoho energie, příliš se zahřívá. Při 99,1% se něco roztaví, zbloudilá energie rozmetá laser na kousky a náklad se nedostane na oběžnou dráhu.
Moje parta vyměňovala zrcadla a lasery dlouho předtím, než jsem se objevil. Obvod byl takřka hotov. Už jsme překonfigurovali několik robotů, aby začali vyměňovat kolejnice.
Roboti pracovali samostatně, zatímco my jsme se bavili v monitorovací místnosti. Kdyby roboti narazili na cokoliv neznámého, zastavili by se a začali pípat. To by byl okamžitý konec písničkám, historkám nebo pokeru.

Pípání většinou znamenalo, že robot našel ostrý úhel, nerovný povrch, povrch který nebyl dostatečně pevný aby unesl naloženého robota, ohyb v rouře, rouru na místě, kde neměla být... geometrický problém. Roboti se nedokázali orientovat skoro nikde. Občas jsme je museli vyložit a přemístit náklad na vozík ručně. Někdy jsme je museli zdvihnout jeřábem, abychom je mohli přesunout nebo otočit. Často to byla práce pro svaly.
Ve čtvrtek večer se mnou Phoebe povečeřela.
Rozdrtila svého vnuka v laserové honičce. Prošli muzeum v Edwardu AFB. Zalyžovali si... on by to vážně neměl zanedbávat, možná by si měl nechat udělat i nějakou operaci...
Poslouchal jsem, usmíval se a pak jsem sejí snažil vyprávět o své práci. Přikyvovala; v očích nepřítomný pohled. Snažil jsem sejí říct, jak je skvělá, jaká je to pohoda po všech těch letech u ARM.
ARM: to opět probudilo její zájem, Stet. Řekl jsem jí o Programu Henry.
To jsem si šetřil. Byl to tak dobrý defraudační systém, že by dokázal zničit celou ekonomiku. Zachariáš Henry na něm zbohatl. A mohl bohatým i zůstat, kdyby toho včas nechal... a kdyby jeho systém nebyl tak dobrý, tak nebezpečný, mohl by skončit ve vězení. Ale místo toho... no, nechme jeho jazyk, ať šeptá svá tajemství uším v orgánové bance.
O tom jsem mluvit mohl, protože potom systém změnili. Neřekl jsem jí, že se to stalo dvacet let předtím, než jsem k ARM nastoupil já. Ale pořád mi docházely odtajněné historky. Řekl jsem jí: „Kdyby se hodně lidí dozvědělo, že je něco možné udělat, někdo by to udělal. Můžeme to utajit jednou a podruhé -“
Chytila se toho. „Co jako?“
„Jako... no, obvyklý příklad je první systém studené nukleární fúze. Dělali to s platinou a paladiem, ale funguje to i pro půl tuctu dalších kovů. A organické supravodiče: v patentech byla uvedena špatná přísada. Studenti různých oborů to zkoušeli s chybnými údaji a stejně na to přišli. Jestli existuje jeden způsob, jak se to dá udělat, existuje jich pravděpodobně spousta.“
„To bylo předtím, než vznikla ARM. Ty bys utajoval supravodiče?“
„Ne. Proč?“
„Nebo studenou nukleární fúzi?“
„Ne.“
„Uvolňují se při ní neutrony,“ řekla. „Dej přes reaktor plášť z vyhořelého uranu a co získáš?“
„Plutonium, myslím. A?“
„Z plutonia se kdysi vyráběly bomby.“
„To tě trápí?“
„Jacku, jaderná bomba patří do oddělení pro masové vraždy. Stejně jako kuše. Jako Ajatolláhův asteroid.“ Phoebe se mi dívala do očí. Ztišila se. Tyhle věci jsme nepotřebovali křičet na celou restauraci. „Nenapadlo tě nikdy, kolik lidských znalostí je ztraceno v té... tmavé komoře uvnitř budovy ARM? Věcí, které by mohly vyřešit problémy. Znovu zahřát Zemi. Dostat nás za zeď rychlosti světla.“
„Vynálezy utajujeme jen tehdy, když jsou nebezpečné,“ řekl jsem.
Mohl jsem z té hádky vycouvat, ale Phoebe by to zklamalo. Phoebe měla ráda dobré hádky. Můj problém byl v tom, že to, co jsem jí dával, nebylo dost dobré. Možná jsem se nedokázal dostatečně rozzlobit... možná, že mé nejprudší hádky byly tajné...
V pondělí ráno Phoebe odjela do Dallasu za vnučkou. Žádná válka, žádné ultimátum, ale vypadalo to definitivně.
Ve čtvrtek večer jsem byl zpátky v Monobloku.
Anton taky. „Přehrál jsem si to,“ řekl. „Nemůžu o tom mluvit, samozřejmě.“
Působil mírně znuděně. Jeho ruce vypadaly, jako by se snažily ulomit kus okraje stolu.
Flegmaticky jsem přikývl.
Anton mi neměl říkat o tom vysílání z Andělské tužky. Ale on to udělal a jestli na to ARM přišla, měl by se o tom raději zmínit znovu.
Měli jsme společnost, proběhl namátkový průzkum a znovu jsme byli sami. Anton a já jsme si popovídali s dvojicí dam, které, jak se ukázalo, měly jiné chutě. (Někteří zahnutí rádi otravují rovné.) Na chvíli se k nám připojila mladší žena. Nemohlo jí být víc než třicet a byla půvabná v moderním stylu... ale tvrdé, jasně vyrýsované svaly nejsou můj ideál krásy...
Poznamenal jsem směrem k Antonovi: „Někdy prostě nejsou ty správné vibrace.“
„Jo. Hele, Jacku, ve svém bytě v Maye mám pečlivě schovaný prehistorický calvados. Není ho právě dost pro čtyři -“
„To zní dobře. Nenajíme se nejdřív?“
„Stet. V Maye je šestnáct restaurací.“

* * *

Nocí se líně potulovalo asi dvacet zářících obdélníků, zastiňujících hvězdy. Pouhým okem bylo možné spatřit ještě asi tucet dalších vesmírných objektů, zvláště okolo Měsíce.
Anton aktivoval hlásič, aby přivolal taxi. Řekl jsem: „Takže sis ten hovor zobrazil. Tak proč jsi tak napjatý?“
Zářící oblohu křižovala bezpečnostní zařízení ne větší než basketbalový míč, ale náhodným pohledem byste je nenašli. Bylo nutné předpokládat, že tam jsou. Programy v jejich monitorovacích čipech dokázaly rozlišit vizuální a zvukové vzorce přepadení, znásilnění, zranění, volání o pomoc. Tyhle čipy měly volné celé gigabyty paměti pro slova a slovní spojení, které by ARM mohly zajímat.
Takže: žádná klíčová slova.
Anton řekl: „Jacku, vyprávěli mi neuvěřitelné věci. Nějaké... zahraniční vozidlo jelo podél Angely čtyřmi pětinami

maximální povolené rychlosti. Snažilo se je uvařit.“
Vytřeštil jsem oči. Nějaká vesmírná loď srovnala kurz s Andělskou tužkou v osmdesáti procentech rychlosti světla? To by nedokázal žádný lidský stroj. A válečný k tomu? Možná jsem si to všechno špatně přeložil. To se stává, když si svůj kód vymýšlíte za pochodu.
Ale jak mohla Tužka uniknout? „Jak se Angele podařilo dovolat domů?“
Dorazil taxík. Anton řekl: „Přeřízla chleba za pomoci, však víš, motoru. Říkal jsem ti, že je to neuvěřitelná historka.“
Antonův byt byl skoro až na vrcholu Maye, pyramidálního sídliště na sever od Santa Maria. Zazobanec.
Anton mě provedl velkými dveřmi do výtahu a pak chodbou. Hrál si při tom na turistického průvodce: „Tou dobou, když to tady stavěli, začal Úřad pro plodnost získávat opravdovou moc. Při stavbě se počítalo, že tu bude bydlet milion lidí. Nikdy to nebylo plně obsazené.“
„Takže?“
„Jsme na cestě k východnímu průčelí. Čtyři restaurace, tucet menších barů. A jsme tady -“
„Tady bydlíš?“
„Ne. Tady je to prázdné, vždycky bylo. Vymetám odsud štěnice, ale znáš úřady... myslím, že si toho nikdy nevšimli.“
„Tohle je tvoje matrace?“
„Ne. Dětí. Mají tu klubovnu, už po dvě generace. Můj syn mě na to upozornil.“
„Mohli by nás vyrušit?“
„Ne. Já hlídám. Nastavil jsem bezpečnostní systém tak, aby je pustil dovnitř, ale jenom když tady nejsem. Teď ho nastavím, aby tě poznal. Nezapomeň: Byt Č. 23309.“
„Co si bude ARM myslet, že děláme?“
„Jíme. Šli jsme do jedné z těch restaurací, pak se vrátili a pili calvados... což také uděláme, později. Upravím záznam u Buffalo Billa. Hlavně se nehádej o účet, stet?“
„Ale - jo, stet.“ Doufej, že si tě nikdo nevšimne, to je jediná obrana. Chvíli jsem uvažoval, že odsud vypadnu... ale je to z části zvědavost, co jednoho přivede do ARM. „Pověz mi tu svou historku. Řekl jsi: přeřízla chleba za pomoci, však víš, motoru.“
„Možná si na to nevzpomínáš. Andělská tužka není obyčejná raketa s tryskovým pohonem typu Bussard. Její pole zachytává interstelární vodík, který pak využívá jako palivo pro reaktorem napájený laser. Původní myšlenka byla využít ho taky pro komunikaci. Tím doručíš zprávu přes půl galaxie. Člen posádky, asteroiďan, jej použil k přeříznutí mimozemské lodi na dvě poloviny.“
„Existují komunikační prostředky, bez kterých se obejdu. Antone... Co nás učili ve škole? Inteligentní druh se nedostane do vesmíru, dokud se jeho členové nenaučí spolupracovat. Jinak si zničí životní prostředí. Válkou, v důsledku radikálního indeterminismu nebo přelidněním... vzpomínáš?“
„Jasně.“
„Takže ty tomu všemu věříš?“
„Myslím, že ano.“ Ustaraně se usmál. „Ředitel Bernhardt tomu nevěřil. Označil zprávu za tajnou a přidal k ní poznámku. Šest let cesty na lodi omezené velikosti, smrtelná nuda v kombinaci s vysokou inteligencí a přílišným množstvím volného času, propracovaný praktický žertík... bla bla bla. Ředitel Harms utajení nezrušil... ve spolupráci s Pásem. Zajímavé?“
„Ale on to tak udělat musel.“
„Ale oni museli souhlasit. Přišly totiž další věci. Andělská tužka nám poslala stovky detailních fotek té mimozemské lodi. Je nepravděpodobné, že by to mohly být padělky. Jsou tam mrtvá těla. Něco jako veliké kočky oranžové barvy, až tři metry vysoké, s velikými chodidly a členitýma rukama s palci. Jsme v zatraceně velkém průšvihu, jestli se budeme muset postavit takovým potvorám.“
„Antone, máme za sebou tři sta padesát let míru. Něco musíme dělat správně. Je tu šance, že budeme moci vyjednávat.“
„Tak to mi uniklo.“
Bylo to skoro legrační. Jack se mě snažil znervóznit. Před dvaceti lety by mi v žilách kolovala čistá hrůza. Sladký život s chemií! Bylo to všechno pěkně děsivé, ale strach je záležitostí mozku a tomu poroučím já.
Podle Antona jsem nebyl dostatečně nervózní. „Jacku, to nejsou jen slova do vzduchu. Spousta těch fotek ukazuje něco, co by mohl a nemusel být generátor gravitonů. Ředitel Harms nechal na Měsíci vybudovat laboratoř, abychom si ho taky postavili.“
„Dotovanou?“
„Štědře dotovanou. Někdo tomu věří. A mají výsledky.Funguje to!“
Přebral jsem si to. „Kontakt s mimozemšťany. Za náš druh bych řekl, že to moc dobře nezvládáme.“
„Možná se to zvládnout vůbec nedá.“
„Co ještě podnikají?“
„Nic, nebo něco zatraceně podobného. Hloupé dohady, kariéristické žvásty mající za cíl zvýšení administrativy... Nikdo nechce říct to kouzelné slovo. Válka.“
„Válka. Po těch třech stech padesáti letech jsme vyšli ze cviku. Možná nás zachrání C. Cretemaster.“ Usmál jsem se Antonovu údivu. „Najdi si to v záznamech ARM. V kometovém pásu prý žije něco jako mimozemšťan. To on je tou silou, která nás udržuje v míru po tři a půl století.“
„Velmi směšné.“
„Mmm. Dobrá, Antone, pro tebe je to o hodně reálnější než pro mě. Já jsem ještě nic zneklidňujícího neviděl.“
Nenazval jsem ho lhářem. Jen jsem mu dal na vědomí, že jsem se nedozvěděl nic, co by svědčilo o opaku. Anton to mohl považovat za přesvědčivé důkazy, ale já nic takového neviděl a slyšel jsem jen jednu strašidelnou historku.

Anton reagoval s elegancí. „Samozřejmě. No, pořád tu ještě máme tu láhev.“
Antonův calvados byl tak jedinečný, jak o něm prohlašoval, desítky let starý a naprosto vynikající. Vytáhl chleba a sýr. Dobrý nápad; byl jsem připravený sežrat mu ruku. Podařilo se nám zůstat u neškodných témat a rozešli jsme se jako přátelé.
V mé duši se usadily velké mimozemské kočky. Existence mimozemšťanů není nepravděpodobná. Jednou za čas, snad. Ale ve Smithsonianu měli ve stázovém poli prastarého ufona už od počátku dvacátého druhého století a nepoměrně odlišná bytost - C. Cretemasterův analog napodobující život - havarovala na Marsu dříve, než to století stačilo skončit. Dvě vesmírné lodě srovnávající kurz v rychlosti blížící se světelné, to bylo přece jen snad příliš přitažené za vlasy. Vezmete-li v úvahu kinetickou energii... kdyby se takové dvě lodi srazily, bylo by to, jako by byly vyrobeny z antihmoty! Aby to vůbec fungovalo, byl by zapotřebí gravitační generátor, nic menšího. Ale Anton se gravitačního generátoru dovolával.
V jiném směru byla jeho historka pravděpodobná. Při střetu s mimozemskými válečníky by ARM podnikla jen to, čemu by se nemohla vyhnout. Postavili by gravitační generátor, protože takovou věc musí mít ARM pod kontrolou. Každá další akce byla krokem k nemyslitelnému. ARM vsadila všechno na jednu kartu (stejně jako ostatní odnože Spojených národů) a to, že lidstvo s válkami skoncovalo. Chvěl jsem se při pomyšlení, co by to muselo být za sílu, aby přinutila ARM přiklonit se k válce.
Stále jsem se dožadoval důkazu o pravdivosti Antonovy historky. Hledání důkazů je jedním ze způsobů, jak se dozvědět víc, a já jsem se bránil pomyšlení, že jsem hlupák. Ale už jsem mu uvěřil.
Ve čtvrtek jsme se vrátili do místnosti 23309.
„Dalo mi zabrat, než jsem to zjistil, ale oni nakonec přece jen nesedí se založenýma rukama,“ oznámil mi. „V Aristarchově kráteru probíhá hra, Pás proti blátošlapům. Hrají mírové hry.“
„Cože?“
„Vytvářejí protokol pro kontakt a jednání s hypotetickými mimozemšťany. Všechny modely mají vzhled těch mrtvých mimozemšťanů, kočky s lysými ocasy, ale každý myslí jinak-“
„Dobrá.“ To byl můj důkaz. Tohle prohlášení jsem si mohl ověřit.
„Dobrá. Jasně. Mírové hry.“ Anton se zahloubal. Byl jako na trní. „A co takhle válečné hry?“
„Jak bys je řídil? Na konci by byla polovina tvých vojáků mrtvá... pokud nemáš na mysli pušky s náboji s barvou. Války bývají o dost násilnější.“
Anton se zasmál. „Představ si všechny budovy v Chicagu natřené na jedné straně jasně červenou barvou. Hra na jadernou válku.“
„Co teď? Mám na mysli nás.“
„Jo. Jacku, ARM nedělá nic, aby vrátila lidskou rasu zpět do válečných kolejí.“
„Možná dělají něco, o čem ti neřekli.“
„Jacku, to si nemyslím.“
„Nedali ti přečíst všechny své soubory, Antone. Před dvěma týdny jsi nevěděl ani o těch mírových hrách v Aristarchově kráteru. Ale dobře. Co by měli dělat?“
„Já nevím.“
„Jak jsi na tom s chemií?“
Anton se zašklebil. „A co ty? Zapomeň, že jsem to řekl. Možná jsem zpátky v normě a možná, že ne.“
„Jo, ale nic tě nenapadlo. Co zbraně? Bez zbraní nemůžeš válčit a ARM zbraně zakázala. Měli bychom se ponořit do jejich souborů a udělat si seznam. To by ušetřilo nějaký čas, až a jestli. Vím o jednom experimentu, ze kterého by mohl vzejít neinerciální pohon, kdyby nebyl utajen.“
„Datum?“
„Začátek dvaadvacátého. A pak taky projektor pole, které dokáže zapalovat. Pozdní třiadvacáté.“
„Najdu si je.“ Antonovy oči získaly nepřítomný výraz. „Pak je tu archiv. Nemám na mysli jen věci, které byly sestrojeny a pak zničeny. Archivy sahají až k počátkům dvacátého století. Jsou tam věci, které byly navrženy: tanky, orbitální paprskové zbraně, zbraně využívající kinetickou energii, biologické zbraně -“
„Biologické zbraně nechceme.“
Měl jsem dojem, že mě neslyšel. „Představ si sochoiy šest stop dlouhé. Krátký zášleh je vyvede z oběžné dráhy, a pak se samy navedou na cokoliv, co má takovou siluetu, jakou jim zadáš... na tank nebo ponorku nebo, řekněme, limuzínu. Dnes jsou to primitivní věci, ale je to alespoň něco.“ Už se do toho opravdu dostával. Technické termíny, které ze sebe sypal, měly zakrýt jeho hrůzu. Pak se najednou zastavil: „Proč ne biologické zbraně?“
„Nějaká hnusná bakterie šitá na míru nám, by nemusela zabrat na kočičí bojovníky. My potřebujeme jejich biologické zbraně a nechceme, aby oni měli ty naše.“
„.. .stet. A tady je něco pro tebe. Jak bys seřídil autodoc tak, aby udělal z normálního člověka vojáka?“
Trhl jsem hlavou. Viděl jsem, jak se mu po tváři rozlévá provinilý výraz. Řekl: „Musel jsem si prohlédnout tvou složku.Musel jsem, Jacku.“
„Jistě. Dobře, podívám se, co se dá najít.“ Postavil jsem se. „Nejlehčí by bylo vybrat schízáky a dát jim vojenský výcvik. Začali bychom se stejnými občany, které ARM cvičí od roku... to datum je tajné, už tři sta let, nebo tak nějak. S lidmi, kteří potřebují autodoc, aby udržoval jejich metabolismus v rovnováze, jinak by to napálili autem do davu, nebo někoho uškrtili -“
„Nenašli bychom jich dost. Když potřebuješ vojáky, potřebuješ jich tisíce. Možná miliony.“
„Pravda. Jsou docela vzácní. No, dobrou noc, Antone.“ Znovu jsem usínal na stole autodocu.
Svítání mě bodlo pod víčka, vstal jsem a zamířil k holofonu. Letmo jsem zahlédl svůj odraz v zrcadle. Rozmyslel jsem si

to. Jestli mě David uvidí v tomhle stavu, začne se shánět po vstupenkách na můj pohřeb. Tak jsem si nejdřív dal sprchu a šálek kávy.
Můj nejstarší syn vypadal jako já před chvílí: značně pomuchlaný. „Táti, umíš poznávat hodiny?“
„Mrzí mě to. Opravdu.“ Tyhle hovory jsou tak drahé, že nemá smysl zavěšovat. „Jak to jde v Aristarchu?“
„Claviu. Vystěhovali nás. Máme teď poloviční prostor než předtím, a to jsme potřebovali dvakrát víc, aby se nám sem vešlo všechno, co máme. A ten časový posun není tvoje chyba, táti, my jsme teď v Claviu všichni, až na Jennifer. Ona -“ David zmizel. Uklidňující mechanický hlas řekl: „Vmísil jste se do policejních záležitostí ARM. Náklady na váš hovor vám budou vráceny.“
Hleděl jsem do prázdného prostoru, kde se před chvílí nacházela Davidova tvář. Byla to ARM... ale možná, že už jsem slyšel dost.
Moje vnučka Jennifer je medička. Cenzorní program reagoval na její jméno ve spojitosti s Davidem. David řekl, že s ním není. Vystěhovali celou rodinu, až na Jennifer.
Jestli zůstala v Aristarchu... nebo si ji nechali v...
Medik jako Jennifer je zapotřebí, když se něco nezvyklého stane s lidským tělem nebo jeho mozkem. Potom zkoumají, k čemu vlastně došlo, aby se mohly napsat další programy pro autodoc. Jádro těchto problémů leží v psychice.
Antonovy „mírové hry” musí být pekelně stresující.

Kapitola II

Ve čtvrtek Anton v Monobloku nebyl. To mi poskytlo další týden na to, abych si znovu promyslel a přepracoval programy na mém mikrodisku, ale nebylo to zapotřebí.
Přišel jsem opět příští čtvrtek. Anton Brillov a Phoebe Garrisonová seděli u stolu pro čtyři.
Zastavil jsem se ve dveřích - věděl jsem, že výraz mé tváře je skrytý díky světlu, které na mě dopadalo zezadu - pak jsem pokračoval dál. „Kdy ses vrátila?“
„Minulou sobotu,“ odpověděla Phoebe vážným hlasem.
Měl jsem z toho divný pocit. Cítil to i Anton, ale to se dalo čekat. Začínal jsem si přát, abych ho ve čtvrtek večer nikdy nepotřeboval vidět.
Zkusil jsem to taktně. „Nezkusíme někde sehnat toho čtvrtého?“
„Tak to není,“ řekla Phoebe. „Jsme teď spolu, Anton a já. Měli jsme ti to říct.“
Ale nikdy by mě nenapadlo... Nikdy jsem si na Phoebe žádné nároky nedělal. Sny jsou soukromá záležitost. Tohle mi přišlo jako blesk z čistého nebe. „Spolu? To jako...?“
Anton řekl: „No, nejsme manželé, zatím, ale uvažujeme o tom. A chtěli jsme si promluvit v soukromí.“
„Třeba při večeři?“
„Dobrý nápad.“
„Líbí se mi U Buffalo Billa. Pojďme tam.“
Tenhle rozhovor muselo slyšet na dvacet nezadaných stálých hostů Monobloku. Dívali se za námi, když jsme odcházeli.
Tihle tři stařící se tváří jako dobří kamarádi, ale jsou nějak moc vážní... a trojka je liché číslo.... „ Nikdo z nás nepromluvil, dokud jsme nedorazili do bytu.
Anton nejdřív zavřel dveře a pak řekl: „Ví to, Jacku. Všechno.“
„Tak to musí být opravdová láska,“ já na to.
Phoebe se usmála. „Jacku, neurážej se. Volba je to, co z nás dělá lidi.“
Omšelá fráze, pomyslel jsem si. Přeskoč to. „To divadýlko v Monobloku se mi zdálo přehnané. Připadal jsem si jako blázen.“
„To bylo pro ně. Můj nápad,“ řekla Phoebe. „Po dnešku bude možná jeden z nás muset odejít. Tímto způsobem jsme získali vysvětlení pro všechno. Odešel jsi, protože tě tvůj nejlepší přítel zradil s tvou milenkou. Nebo odešla Phoebe, protože nesnesla pomyšlení, že se kvůli ní rozpadlo přátelství. Anebo velký a svalnatý Jack vyrazil s Antonem dveře. Chápeš?“
Nejen, že všechno věděla, začínala přebírat kontrolu. No dobře. „Phoebe, lásko, věříš ve vražedné kočky osm stop vysoké?“
„Ty pochybuješ, Jacku?“
„Už ne. Volal jsem svému synovi. V Aristarchu se děje něco tajného, něco, co vyžaduje přítomnost medika.“
Pouze přikývla. „Co pro nás máš?“
Ukázal jsem jim svůj mikrodisk. „Netrvalo mi to ani týden. Pusť si to v autodocu. Deset typů osobnosti. Chemické rozdíly nejsou veliké, ale... pěchota, která má na starosti pěší zabíjení a nemusí mít co do činění s dětmi... eh, kde jsem to přestal? Jo. Pěchota je něco úplně jiného než logistika a obě nemají nic společného s výzvědnou službou. A loďstvo je zase něco jiného. Během těch staletí jsme mohli některé vojenské schopnosti ztratit. Budeme je muset znovu objevit. Tohle je jen první pokus. Kéž bychom měli způsob, jak si to ověřit.“
Anton položil vedle mého mikrodisku svůj, spolu s malým projektorem. „Ten můj je skoro plný. ARM skladuje neuvěřitelnou škálu nebezpečných zařízení. Budeme si muset pořádně rozmyslet, kde to ukryjeme. Dokonce jsem přemýšlel nad tím, jestli by jeden z nás neměl emigrovat, a z toho důvodu...“
„Do Pásu? Nebo ještě dál?“
„Jacku, když si to spočítáš, nemáme čas na cestu k jiné hvězdě.“

Prohlíželi jsme si ploché pohyblivé obrázky zbraní a nástrojů v akci. Hodně z nich bylo celkem primitivních, ty pocházely z hlubin archivu. Dívali jsme se, jak trhají skály a celé kusy krajiny, viděli jsme vybuchovat letadla, viděli jsme stroje ničit jiné stroje... a představovali jsme si roztrhané kusy masa.
„Mohl jsem toho donést víc, ale řekl jsem si, že vám raději nejdřív ukážu tohle," řekl Anton.
„Neobtěžuj se," odpověděl jsem.
„Cože? Jacku?"
„Trvalo nám to jen týden. Proč riskovat krky kvůli práci, která se dá tak rychle zkopírovat?"
Anton vypadal zmateně. „Měli bychom něco podniknout!"
„No, možná nemusíme. Možná, že to všechno za nás dělá ARM."
Phoebe uchopila Antona pevně za zápěstí a on spolkl nějakou jedovatou poznámku. Pak řekla: „Možná nám něco uniká. Možná se na to nedíváme z toho správného úhlu."
„Co máš na mysli?"
„Pojďme najít způsob, jak se na to podívat jinak." Hleděla přímo na mě.
„Máme se opít? Zkouřit? Zdrogovat? Zfetovat?"
Phoebe zavrtěla hlavou. „Potřebujeme vědět, jak by se na to díval schízák."
„To je nebezpečné, lásko. A taky ty chemikálie, o kterých mluvíš, jsou těžce nezákonné. Já je sehnat nemůžu a Antona by zcela jistě chytili - „
Poznal jsem ten způsob, jakým se na mě usmívala. „Antone, já ti zlomím ten tvůj vychrtlý krček."
„Co? Jacku?"
„Ne, ne, on mi to neprozradil," řekla rychle Phoebe. „I když si, upřímně řečeno, myslím, že byste mi oba dva snad mohli věřit aspoň trochu, Jacku! Vzpomněla jsem si na to ráno, kdy jsem tě našla v autodocu, a na Antona, jak sebou ve čtvrtek večer škube, a všechno to do sebe zapadlo."
„Dobře."
„Ty jsi schízák, Jacku. Ale už je to dávno, že?"
„Třináct let klidu," řekl jsem. „Víš, proto si nás vybrali. Paranoidní schizofrenici, chemie od narození úplně rozházená, povaha výbušná jak dynamit a pohled na svět naprosto pokřivený. Většina schízáků nikdy nic takového pocítit nemusí. Jen používáme autodoc pravidelněji než vy, to je vše. Ale někteří z nás jdou k ARM... Phoebe, i tak je tvůj nápad pěkně hloupý. Anton šílí čtyři dny v týdnu, přesně jako kdysi já. Anton je všechno, co potřebuješ."
„Phoebe, on má pravdu."
„Ne. ARM bývala plná schízáků, je to tak? Po těch třech stech letech jsou ty geny o hodně vzácnější."
Anton přikývl. „Rozpoznávají nás při výcviku. Ti z nás, kteří by se mohli stát Hitlerem nebo Napoleonem nebo Castrem, to jsou přesně ti, které ARM chce. Jsou to oni, koho mohou poslat na hon na matky, nemají žádné společenské cítění... Ale Úřad pro plodnost jim stejně nedovolí, aby se rozmnožovali, pokud nemají něco zvláštního. Ty, Jacku, jsi byl zvláštní. Vysoká inteligence nebo něco takového -"
„Dokonalý chrup, nedělá se mi zle ve stavu beztíže a Charlottiny děti nikdy nemají problémy s páteří. To pomohlo. Jo... jenže každé století je nás méně. Takže najmou i nějaké Antony a šílence z nich udělají."
„Opatrně," řekla Phoebe. „Anton se nenarodil z paranoidních důvodů, Jacku. Ty ano. Když Antona nadopují, neudělají z něho naprostého šílence, stačí jim to jen do té míry, aby získal takový pohled na svět, jaký potřebují. Vsadím se, že nejvyšší řídící funkce zůstávají nudně normální. Ale ty, Jacku-"
„Já to chápu" Staletá tradice ARM stála jasně na její straně.
„Ty můžeš šílet, jak se ti jen zachce. Je to dokonale přirozené a medici vědí jak to zvládnout už od času Sjednocené Země. Potřebujeme schízácký pohled na věc a žádné chemikálie krást nemusíme."
„Stet. Kdy začneme?"
Anton pohlédl na Phoebe. Phoebe řekla: „Teď?"
Přehráli jsme si Antonův záznam od začátku do konce, dokud jsme se nedostali do nálady pro černý humor.
„Vzal jsem jen to, o čem jsem si myslel, že bychom mohli použít," řekl Anton. „Měli byste vidět něco z toho zbytku. Růžová směs. Napalm. Vražedné chemikálie."
Phoebe řekla: „Tohle není vražedné?"
Tahle poznámka byla možná nefér. Dívali jsme se na takový bizarní podsaditý létající stroj s otočnou listovou vrtulí. Z jeho spodní části vyšlehoval oheň, znovu a znovu... nějaká zbraň.
Anton řekl: „Vzhled letadel určených k vraždění se liší. Je jiný, když musíte počítat s tím, že na vás budou střílet. Tady -" Obrázek se změnil. „Tohle jsou zbraně založené na jiném principu. Nejenže jsou rychlé, mají mít i schopnost se na obloze ukrýt. Jacku, jsi v pořádku?"
„Jsem strachy zelený. Ještě jsem nepocítil žádné účinky."
Phoebe řekla: „Potřebuješ se uvolnit. Anton umí bezvadnou masáž. Já se ji nikdy nenaučila."
Nedělala si legraci. Anton neměl žádné svaly, měl ale veliké ruce škrtiče. Podvolil jsem se jim. Zatímco pracoval, já nepřestával mluvit. Líbilo se mi, jak se můj hlas chvěje, když mi jeho ruce proklepávají záda.
„Není to tak dávno, co chlápkovi jako jsem já, došel v autodocu nějaký beta-gamma... tak něco. Začala mu svítit kontrolka a on si toho nevšiml. Pak se pokusil zabít svého obchodního partnera tak, že dal bombu do domu jeho partnerky a místo něho dostal pár členů rodiny."
„Budeme tě hlídat," řekla Phoebe. „Jestli začneš vyvádět jako berserk, zvládneme tě. Chceš vidět ještě další záznamy?"
„Něco nám uniklo. Děcka, já jsem registrovaný schízák. Jestli nepoužiju svůj autodoc tři dny za sebou, budou se mě snažit najít dřív, než si vzpomenu, že jsem Marsportský Škrtič."
Anton řekl: „Má pravdu, lásko. Jacku, dej mi kódy ke tvým dveřím. Když se dostanu do tvého bytu, můžu zfalšovat

záznamy.“
„Nepřestávej mluvit. Aspoň dokonči tu masáž. Mohli bychom mít i jiné problémy. Chceme ovocnou šťávu? Něco k zakousnutí? Trochu jídla?“
Když se Anton vrátil s potravinami, já s Phoebe jsme si toho skoro ani nevšimli.
Jsou kočičí válečníci skuteční? Dokážeme je se současnou technikou porazit? Kolik času ještě Sluneční soustavě zbývá? A co ostatní soustavy? Řídčeji osídlené kolonie? Bude stačit, když vyrobíme záznamy a technické výkresy starých vražedných strojů, nebo se máme pustit do stavby tajných továren? Phoebe a já jsme se navzájem trumfovali svými nápady, tak jak přicházely, a já úplně zapomněl, že dělám něco nebezpečného.
Zaregistroval jsem, že jsem si všiml, že myslím mnohem rychleji, než mi mohly mé myšlenky splývat ze rtů. Vzpomněl jsem si, že vím, že Phoebe je chytřejší než já, a že ani na tom nesejde. Ale Antona už opouštěla jeho čtvrteční nervozita.
Spali jsme. Stará nafukovací postel byla obrovská. Probudili jsme se, posnídali chléb a ovoce a opět se ponořili do práce.
Pouze na základě toho, co Anton přinesl o válečném námořnictvu, jsme znovu vynalezli Loďstvo. Museli jsme. Vesmírné loďstvo dosud nikdy neexistovalo; dlouhý mír je předstihl.
Nejsem si jistý, kdy jsem sklouzl do schízáckého režimu. Trávil jsem čtyři dny ze sedmi bez autodocu, každý týden po jedenačtyřicet let s výjimkou prázdnin. Řekli byste, že bych si měl pamatovat, jaký je to pocit, když se mění chemie mého mozku. Někdy ano; ale je to moje ústřední já, co se mění, a neexistuje způsob, jak by se to dalo řídit.
Antonovy stroje byly dávno zastaralé a nebyly vyvinuty žádné nové, dokonce ani pro meziplanetární válku. Lidstvo našlo mír příliš brzy. Škoda. Ale kdybychom dokázali zkopírovat gravitační generátory kočičích válečníků ještě předtím, než dorazí oni sami, už jen to samo o sobě by nás mohlo zachránit!
A dále, ať už měly kočky jakékoliv zbraně, konečnou zbraní byla pravděpodobně kinetická energie - jde přece o přesun hmoty. Energetické faktory nelžou... přestal jsem se snažit předvídat jednotlivé válečné stroje; to, co jsem potřeboval, byl obecný pohled.
Anton toho moc nenamluvil. Uvědomil jsem si, že jsem jen plýtval časem, když jsem vymýšlel svoje lékařské programy. Chemické změny byly tou nejzákladnější věcí, kterou bychom potřebovali při znovusestavování armády. Bylo by zapotřebí masového testování a stejně bychom na jeho konci nemuseli vůbec získat vojáky, pokud by nebyli schopni dodržovat alespoň některé občanské zákony, nebo pokud by jich důstojníci nepozabíjeli tolik, aby udělali dojem na ten zbytek. Náš omezený počet schízáků by se měl raději vycvičit na důstojníky. Z tohoto důvodu by bylo nejlépe začít ovládnutím ARM. Ta měla všechny nejbystřejší schízáky.
Co se týká Antonovy práce v archivu ARM, ty nejmocnější zbraně byly naprosto opomenuty. Byly příliš samozřejmé. Viděl jsem, jak na mě Phoebe zírá, a Anton také, oba s pokleslou čelistí.
Snažil jsem se jim vysvětlit, že náš úkol není o nic menší, než sama reorganizace lidstva. Velké množství lidí bude možná muset zemřít, než si zbylí uvědomí, že nejmoudřejší bude následovat naše vedení. Tuto lekci by jim poskytli kočičí válečníci... ale jestli s ní budeme čekat na ně, přijde příliš pozdě. Čas nám dýchal za krk horkým dechem.
Anton to nechápal. Phoebe mě byla schopna sledovat, i když ne moc dobře, ale třebaže Antonova tvář zůstávala bezvýrazná, řeč jeho těla prozrazovala, že se stahuje a uzavírá. Měl ze mě větší strach než z kočičích válečníků.
Začínal jsem chápat, že možná budu nucen Antona zabít. Nenáviděl jsem ho za to.
V pátek jsme vůbec nespali. V sobotu v poledne jsme měli být vyčerpáni. Čas od času jsem si zdříml, my všichni, ale jinak jsem stále překypoval nápady. Plán mezihvězdné invaze nabýval v mé mysli formy veliké trojrozměrné mapy.
Dříve bych býval mohl Antona zabít, protože toho věděl příliš mnoho nebo příliš málo, protože mi mohl ukrást Phoebe. Teď jsem chápal, že by to byla hloupost. Phoebe by ho nenásledovala. On jednoduše neměl tu... tu vnitřní sílu. Co se týká znalostí, on byl naším jediným klíčem k ARM!
V sobotu večer nám došlo jídlo... a Anton s Phoebe spatřili poslední chybu ve svém plánu.
Připadlo mi to ohromně zábavné. Můj autodoc byl na opačné straně Santa Maria. Museli mě tam nějak dostat. Mě, schízáka.
Dopodrobna jsme to probrali. Anton s Phoebe si chtěli ověřit mé závěry. Dobrá: dáme jim schízáckou kůru. Ale k tomu potřebujeme můj disk (v mé kapse) a můj autodoc (v mém bytě). Takže jsme museli zajít do mého bytu.
To jsme měli na paměti, když jsme připravovali plány pro orgie na rozloučenou.
Anton objednal zásoby. Phoebe mě dostala do taxíku. Když jsem začal přemýšlet, že bychom mohli jet jinam, byla velmi nesmlouvavá. A večírek byl přede dveřmi...
Se spuštěním autodocu jsme nespěchali. Museli jsme si poradit s pivem a s pizzou zvící Kulatého stolu krále Artuše. Zpívali jsme, i když Phoebe neudrží tón. Odebrali jsme se do postele. Bylo to už mnoho let, kdy má touha hýřit sahala tak daleko a hluboko, tím víc, že ji podporoval smutek, který sahal ještě hlouběji a jehož jsem se nemohl zbavit.
Když jsem byl tak uvolněný, že jsem nemohl pohnout ani prstem, odvrávorali jsme za zpěvu písní k autodocu, přičemž já jsem visel bezvládně mezi nimi. Vytáhl jsem svůj mikrodisk, ale Anton mi ho sebral. Co to má znamenat? Pokoušel jsem se jim to vysvětlit: to oni si musí lehnout, vložit tam ten disk... Ale obvody stroje už zjistily, že můj krevní oběh překypuje omamnými jedy, a poslaly mě do říše snů.
Nedělní poledne.
Anton a Phoebe vypadali, že se přede mnou cítí trapně. Mé vlastní vzpomínky byly bizarní a naplňovaly mne rozpaky. Cítil jsem se vinen egoismem, arogancí a sobeckým nedostatkem ohledů. Tři temně modré fleky na Phoebině rameni mi řekly, že jsem se dostal na samotný okraj násilí. Ale moje nejhorší vzpomínka se pojila s tím, že jsem uvažoval jako nějaký dobyvatel s rukama od krve, a to pěkně nahlas.
Už mě nikdy nebudou mít rádi.
Ale vždyť mě mohli vzít rovnou do mého bytu a nejkratší cestou k autodocu. Proč to neudělali?

Když Anton odešel z pokoje, zahlédl jsem koutkem oka, jak se Phoebe usmívá a jak její úsměv mizí, sotva jsem se k ní otočil. Z hloubi mysli se mi vynořilo staré podezření, které mě od té doby již nikdy neopustilo.
Předpokládejme, že všechny ženy, které miluji, přitahuje Šílený Jack. Nějakým způsobem odhalí můj schízácký potenciál a pak jim v normálním stavu připadám nudný. V celých dějinách lidského rodu muselo šílenství mít své místo. Takže jak muži, tak ženy hledají ve svém protějšku schopnost šílet....
Cože? Schízáci zabíjejí. Skutečný Jack Strather je příliš nebezpečný, než aby ho mohli nechat chodit na svobodě.
A přece... to stálo za to. Z té podivné padesátihodinové akce jsem si pamatoval jedno skutečné proniknutí k podstatě věci. Zbytek neděle jsme strávili tím, že jsme to rozebírali, dělali jsme plány - poté, co se můj centrální nervový systém vrátil do svého obvyklého nepřirozeného stavu. Normální Jack.

* * *

Anton Brillov a Phoebe Garrisonová pořádali svou svatební hostinu v Monobloku. Já jsem šel za svědka ženichovi, choval jsem se statečně radostně, překypoval jsem gratulacemi a zůstával pečlivě střízlivý.
O týden později jsem byl mezi asteroidy. V Monobloku se říkalo, že Jack Strather utekl ze Země poté, co ho jeho milenka opustila kvůli jeho nejlepšímu příteli.
Vše se pro mě vyvíjelo hladce, protože John Junior po sobě zanechal volné místo na Ceresu.
Ale i tak mě museli zaškolit. Před dvaceti lety jsem strávil na Pásu jeden týden. To nestačilo. Výcvik a vybavení asteroiďana mě stálo většinu mých úspor a dva měsíce života.
Na Merkur k laserům mě čas zavál před osmi lety.
Světelné plachetnice jsou ve vnitřní Sluneční soustavě vzácné. Mezi Venuší a Merkurem se stále pořádají závody světelných plachetnic, nákladný, nepohodlný a nebezpečný sport. Kdysi byly v asteroidovém pásu v provozu světelné plachetnice pro přepravu nákladu, dokud se jaderný pohon nestal levnějším a spolehlivějším.
Posledním útočištěm světelných plachetnic je obrovský, prázdný prostor: pás komet, Pluto a dál. Všechny světelné plachetnice jsou nákladní lodě. Tak daleko od Slunce jim musí vypomáhat lasery, tytéž lasery z Merkuru, které občas vrhají nepilotované sondy do mezihvězdného prostoru.
Podstatně se lišily od startovacích laserů, které jsem znal. Byly nepoměrně větší. V nižší gravitaci Merkuru, v prostředí, kde nevane žádný vítr, vypadaly jako krystaly zachycené v pavučině. Když lasery vypálily, chvěla se křehká opěrná konstrukce jako pavučina ve větru.
Každý z nich byl umístěn v široké černé prohlubni solárního kolektoru, jako by někdo kolem namátkou rozházel kusy černé lepenky. Tabule kolektorů, která ztratila padesát procent výkonu, nebyla odstraněna. Jen jsme doplnili chybějící tabuli, ale i nadále jsme využívali veškerou dostupnou energii.
Jejich energetický výkon byl nad pomyšlení nebezpečný. Z bezpečnostních důvodů musely být lasery na Merkuru nepřetržitě spojeny se zbytkem Sluneční soustavy, přičemž časové zpoždění při rychlosti světla činilo několik hodin. Novější solární kolektory také přijímaly vysílání z vesmíru nebo z kontrolního centra v kráteru Challenger. Lasery na Merkuru nesměly nikdy ztratit kontakt. Paprsek mířící tam, kam neměl, by napáchal nevýslovné škody.
Byly rozmístěny kolem celého rovníku planety. Zastarávaly o celá století co se týče designu, velikosti i technologie. Pálily v době, kdy bylo slunce na obloze a živilo celé čtvereční míle kolektorů, v záloze zůstávalo ještě několik jaderných reaktorů. Jak se obzor posouval, kmitaly z cíle na cíl. Jakmile slunce zapadlo, zapadlo na dlouhých třicet pozemských dní, což bylo víc než dost času na opravy -
„Tedy obecně řečeno," Kathry Perritová sledovala moje oči, aby si byla jista, že dávám pozor. Znovu jsem se cítil jako školák. „Obecně řečeno, dokážeme opravit a zmodernizovat všechna laserová stanoviště a ještě to stihneme před svítáním. Ale když přijde zemětřesení, pracujeme za plného slunečního svitu a ještě se nám to líbí."
„Děsivé," řekl jsem příliš vesele.
Podívala se na mě. „Cítíte se příjemně a v chládku? To díky milionům tunám zeminy, dědo, a díky vrstvě zrcadel na povrchu. A tyto staré tepelné výměníky jsou stále ty nejsilnější, jaké byly kdy postaveny. Sluneční svit vás neděsí? To vás přejde."
Kathry byla z šesté generace asteroiďanů z Merkuru, o šest palců vyšší než já, ne moc silná, ale extrémně obratná. Dělala mi šéfa. Měl jsem s ní sdílet pokoj... a ano, dala mi rychle na vědomí, že očekává, že spolu budeme spát.
To mi maximálně vyhovovalo. Dva měsíce na Ceresu mi dokázaly, že asteroiďané reagují na sociální signály, které neznám. Neměl jsem nejmenší ponětí jak někoho svést.
Sylvia a Myron se narodili na Marsu v enklávě archeologů, kteří vykopávali města zasypaná v pouštích. Od narození byli spolu, vzali se, když byli v pubertě. Byli závislí na zprávách. Kvůli zprávám se byli schopni pohádat. Jinak se chovali, jako by si uměli navzájem číst myšlenky; skoro vůbec spolu nepromluvili, ani s nikým jiným.
Sedávali jsme ve služebně, čekali a brousili si své vypravěčské schopnosti. Pak zpravidla jeden z laserů utichl a přivalil se traktor velikosti starého chicagského mrakodrapu.
Spěchalo se jen zřídka. Poškozený laser zastoupil jiný, dokud nedorazil Brouk Obluda. Potom se zněj jako z jedné z Antonových letadlových lodí vyhrnuli roboti a dali se do práce.
Dva roky po mém příjezdu zničilo mé první zemětřesení šest laserů ve čtyřech různých oblastech a několik dalších uvolnilo z úchytů v poli slunečních kolektorů. Krajina získala po otřesech nový tvar. Roboti měli nějaké potíže. Některé Kathry dokázala přeprogramovat. Jinak je její četa musela dostat na místo za pomocí svalů, přičemž Kathry křičela rozkazy a já poskytl větší část těch svalů.
Z těch šesti poškozených laserů jsme zachránili pět. Zdálo se, že jsou konstruovány tak, aby vydržely téměř cokoliv. Roboti měli vybavení k tomu, aby dokázali utkat novou opěrnou konstrukci a vyzdvihnout je zpátky na místo, přičemž

pro každý typ měli zvláštní program.
Možná, že John Junior nevyužil svého vlivu v můj prospěch. Blátošlapské svaly byly užitečné, když se roboti nemohli dostat přes prolákliny plné prachu, nebo přes rozeklaná skaliska. Ze stejného důvodu je možné, že to, že si na mě Kathry dělala nároky jen co mě spatřila, také nebyla žádná tradice obyvatel Pásu. Sylvia a Myron se s nikým nedělili a já přece mohl být žena nebo zahnutý. Možná si myslela, že má štěstí.
Poté, co jsme znovu přimontovali lasery, které to přežily, Kathry řekla: „Stejně jsou všechny zastaralé. Nikdo je nevyměňuje."
„To není dobré," odpověděl jsem.
„No, dobré nebo špatné. Nákladní světelné plachetnice jsou pomalé. Kdyby nebylo světlo skoro zadarmo, proč se s nimi namáhat? Mezihvězdné sondy nám toho zatím zpátky moc neposlaly, takže můžeme celkem dobře počkat. To si alespoň myslí Mluvčí za Pás."
„Chápu to správně, že jsem uvázl v jakési slepé uličce?"
Sjela mě pohledem. „Jsi blátošlap a přistěhovalec. Co jsi čekal? Post Prvního mluvčího za Pás? Přemýšlíš, že změníš místo?"
„Ani ne. Ale jestli se to tu má zavřít -"
„Máme ještě dvacet let, možná. Jacku, chyběl bys mi. Tamti dva -"
„To je v pořádku, Kathry. Já nikam nejedu." Máchl jsem oběma rukama, přejel gestem celou žhnoucí mrtvou krajinu a prohlásil jsem: „Mně se tu líbí." Potlačil jsem smích a mile se na ni usmál.
Jakmile jsem měl příležitost, poslal jsem Antonovi zprávu.
„Jestli jsem se někdy zlobil, tak mě to už přešlo, a stejně tak doufám, že jsi i ty zapomněl na všechno, co jsem říkal a dělal, když jsem pracoval, řekněme, v automatickém režimu. Našel jsem si nový život v hlubokém vesmíru, ani ne tak odlišný od toho, co jsem dělal na Zemi... i když mi to asi nevydrží. Tyhle lasery, co pohání světelné plachetnice, jsou přežitek minulosti. Ničí je čas, ničí je zemětřesení a nikdo je nenahrazuje. Kathry říká dvacet let.
Říkal jsi, že Phoebe taky odešla ze Země. Pracuje na důlním zařízení na asteroidu? Jestli jsi s ní ještě v kontaktu, řekni jí, že se mám dobře a doufám, že ona taky. Řekl bych, že ona si svou kariéru určitě vybrala lépe než já..."
Nenapadlo mě, co bych ještě mohl udělat.
O tři roky později, než jsem to čekal, se Kathry zeptala: „Proč jsi sem vůbec přišel? Nic mi do toho samozřejmě není -"
Zvyky jsou různé: trvalo jí to tři roky v mé posteli, než se propracovala k tomuhle. Odpověděl jsem: „Čas pro změnu," a potom: „Mám děti a vnoučata na Měsíci a Ceresu a nad Jupiterem."
„Chybí ti?"
Musel jsem říci, že ano. Výsledkem toho bylo, že jsem si vzal půlroční dovolenou a začal se potloukat Sluneční soustavou. Taky jsem našel Phoebe, trochu jsme zavzpomínali na staré časy, ale přesto jsem se dlouho nezdržel. Má přítomnost nás oba znervózňovala.
O rok později se mě Kathry zeptala znovu. Řekl jsem: „To, co jsem dělal na Zemi, bylo jiné. Rozdíl je v tom, že na Zemi jsem nudný. A tady -jsem nudný?"
„Jsi fascinující. O ARM nikdy nemluvíš, takže jsi fascinující a tajemný. Nemůžu uvěřit tomu, že bys byl nudný jen díky tomu, kde právě jsi. Proč jsi doopravdy odešel?"
Takže jsem řekl: „Kvůli jedné ženě."
„Jaká byla?"
„Byla chytřejší než já. Byl jsem pro ni příliš pomalý. Takže odešla a to by bylo v pořádku. Ale ona odešla k mému nejlepšímu příteli." Nervózně jsem si poposedl a řekl: „Ne, že by mě ze Země vyštvali."
„Ne?"
„Ne. Mám všechno, co jsem měl na Zemi, když jsem řídil stavební roboty, plus jednu věc, která mi ani nechyběla, protože jsem byl příliš hloupý. Když jsem odešel z ARM, ztratil jsem smysl života."
Všiml jsem si, že Myron poslouchá. Sylvie sledovala holostěny. Tři z nich zobrazovaly povrch Merkuru: skály žhnoucí ve skomírajícím příšeří jako uhlíky, jen lasery a roboti vytvářeli iluzi života. Tu čtvrtou jsme pořád přepínali. Teď právě zobrazovala pohled vzhůru po kmeni do pohupujících se větví jedné z obrovských sekvojí, které už po tři sta let rostou v Hovestraydt City na Měsíci.
„Tohle jsou zlaté časy," řekl jsem. „Musíte si to uvědomit, nebo vám proklouznou mezi prsty. Držíme pohromadě hvězdy. Všimli jste si, jak často tančíme? Na Zemi bych na to byl příliš starý a zrezavělý - co je, Sylvie?"
Sylvie mi třásla ramenem. Uslyšel jsem to hned, když jsem přestal mluvit. „Stanice Tombaugh vyslala tento záběr, který byl jako poslední pořízen z lodi Fantasy Prince. Opakujeme, že Fantasy Prince byla podle všeho - „
Na čtvrté stěně se rozzářilo hvězdné nebe. Odněkud z hlubin se ďábelskou rychlostí vyřítilo cosi, co by vzhledem k tomu, jak náhle to zastavilo, klidně mohla být dětská hračka. Mělo to vejčitý tvar posetý čímsi, co jsem si pamatoval jako zbraně.
Phoebe zatím nemohla nic podniknout. Kočičí válečníci se budou muset dostat hluboko do Sluneční soustavy, než bude její důlní zařízení na asteroidu schopno převzít jakousi obrannou úlohu. Potom ta či ona loď kočičích válečníků zjistí, že jí do cesty byla rozprášena oblaka strusky, narážející do ní rychlostí komety.
Touhle dobou už Anton musí vědět, jestli ARM opravdu má nějaké plány, jak odvrátit invazi z hvězd.
Co se mě týče, já už jsem svou roli sehrál. Krátce poté, co jsem poprvé přijel, jsem si trochu pohrál s počítačem. Nikdo se mi v něm od té doby nehrabal. Mikrodisk byl na svém místě.
Snažili jsme se, aby byl náš program relativně jednoduchý. Dokud kočičí válečníci nezničí něco, co je poháněno laserem z Merkuru, nic se nestane. Samy kočky musí nad sebou vynést rozsudek. Pak se dotyčný laser zaměří na jejich loď... stejně jako každý laser na Merkuru, který právě bude dostávat energii ze Slunce. To vše po dobu dvaceti vteřin,

pak se celý systém vrátí do normálního režimu, dokud nezmizí další cíl.
Jestli se kočičí válečníci dají přesvědčit, že Sluneční soustava je bráněna, možná nám poskytnou čas, abychom mohli nějakou obranu vybudovat.
Těžaři na meteoritech jsou zakopaní hodně hluboko ze strachu ze slunečních bouří a meteorů. Phoebe má šanci na přežití. I my tady můžeme přežít, se štíty, které jsou stavěny na to, aby nás ochránily před pekelným žárem Slunce, a s lasery, kterými můžeme bojovat s přilétajícími loděmi. Ale sázet se na to nedá.
Jednu loď bychom dostat mohli.
Může to stát za to.

Královna z asteroidu

Jerry Pournelle & S. M. Stirling
copyright © 1990 by Jerry Pournelle & S. M. Stirling

Tři miliardy let před narozením Buddhy vládli galaxii a deseti tisícům inteligentních ras Thrintové. Thrintové nebyli tvůrci skvělé techniky ani velcí válečníci. Jako panská rasa byli zřetelně podřadní. Neměli zapotřebí být víc. Měli něco silnějšího než všechny zbraně, měli Moc, mentální hypnotické schopnosti, kterým nešlo vzdorovat. Jejich otroci z rasy Tnuctipunů měli jen svou inteligenci, ale ta se během generace trvajících zvěrstev Povstání ukázala jako téměř dostačující ke svržení říše Otrokářů. Byla to válka, které chyběl byť jen obecný ideál slitování a která mohla skončit jedině naprostým vymřením buď Thrintů, nebo Tnuctipunů. Technologie rasy Tnuctipunů slavila vítězství... ale Thrintové hodlali ještě naposledy použít Moc k vyslání posledního příkazu, který by zabil vše živé na všech světech, které jim kdysi patřily. Byla to nejdokonaleji provedená genocida v dějinách, která zničila dokonce i ty, kteří ji provedli. Jenomže ani ona nebyla úplne dokonalá...
„Pane! Pane! Co budeme dělat?“
Vrchní otrok obytné stanice na oběžné dráze skučel a bezmasé prsty jeho rukou se navzájem proplétaly. Ještě jednou se svinuly a Thrint po nich chňapl, zuby vyceněné v reflexu masožravce. Zbýval přibližně jen jeden den do Času sebevraždy, kdy každá inteligentní bytost v galaxii zemře. Pán Orbitální strážní stanice sedm -1Z -A neměl v úmyslu být mezi nimi. Každé zpoždění představovalo smrtelné nebezpečí a tenhle exemplář dvanáctiprstého živočicha se opovážil -
„ZEMŘI, OTROKU!“
Dnivtopun mentálně vykřikl a šlehl Mocí. Otrok okamžitě uposlechl, samozřejmě. Bohužel stejně jako pár tuctů dalších, kteří byli právě poblíž, včetně zengaborniského pilota, který právě procházel vzduchotěsnými dveřmi na svém útěku z lodi.
„To mě vždycky musíte brát tak doslova?“ povzdechl si Dnivtopun a kopl do těla pokrytého stříbřitou srstí ležícího ve vstupních dveřích vedoucích do nákladového prostoru.
Převalilo se a sklouzlo v kaluži svých výkalů. Závan ledového chladu svinul úponky po stranách thrintových úst, plných zubů ostrých jako jehly, do pevného uzlu. Neměl jsem to dělat, pomyslel si. Myslí mu proběhlo přísloví ze starodávné „Moudrosti Thrintů”: Spěch neznamená rychlost. Byla to obtížná myšlenka, ale on zde měl příliš mnoho hodin volného času k meditaci. Donutil se ke klidu a rozhlédl se kolem. Chodba měla holé kovové stěny, dosti omšelé, normálně sem dolů chodili pouze otroci. Ne že by jeho vlastní pokoje byly o mnoho lepší. Dnivtopun byl nejmladším synem z dlouhé řady dětí jen mírně úspěšného Thrinta, za svůj výnosný post Dozorčího nad potravinovou planetou vděčil svému strýci.
Alespoň mě udržel daleko od války, řekl si pro sebe s úlevou. Povstání Tnuctipunů trvalo již skoro celé století a zemřelo při něm více než devět desetin všech příslušníků rasy Thrintů. Válka byla prohraná...
Dnivtopun chápal touhu po pomstě, která vedla poslední přeživší Thrinty na jejich domovské planetě ke stavbě zesilovače tak velikého, že dokázal pokrýt sebevražedným příkazem celou galaxii, ale nebyl přímým účastníkem genocidní zběsilosti tnuctipunských útoků; pomsta by byla mnohem sladší, kdyby je viděl na vlastní oči.
Ostatní otroci se přišourali chodbou s gravitační plošinou a naložili mrtvá těla. Jeden z nich mu předložil elektropad; Dnivtopun začal pracně porovnávat seznam naložených zásob se svými původními požadavky.
„Eh, Pane?“
„Ano?“
„Toto tlačítko?“
Thrint se zamračil a stiskl je. „Všechno po pořádku,“ řekl a podíval se vzhůru, když se vedle výtahové šachty na konci chodby rozsvítil červený signál PŘIPRAVENO. Byly to jeho ženy a štěbetající tlupa jejich dětí.
„TICHO,“ rozkázal. Znehybněli; pár starších dětí mužského pohlaví lehce zaváhalo, byli již dost staří, aby si vytvořili chatrný štít. V pubertě ovládnou Moc... ale žádné z nich nebude ještě nějaký čas připraveno vyzvat svého otce.
„BĚŽTE NA PALUBU. BĚŽTE DO SVÝCH KABIN. ZŮSTAŇTE TAM.“ Nejlepší bylo formulovat příkazy jednoduše, protože thrintské samice byly příliš hloupé na to, aby pochopily víc než ty nejjednodušší verbální příkazy. Otočil se, aby je následoval.
„Pane?“ Thrint otočil svůj bezkrký trup zpět směrem k otrokovi. „Pane, co máme dělat, než se vrátíš?“ Dnivtopun pocítil menší záchvěv lítosti. Jelikož byl s otroky tak často sám, rozprávěl s nimi víc, než bylo obvyklé. Na okamžik zaváhal, a pak se rozhodl, zeje na místě malá shovívavost.
„BUĎTE ŠŤASTNÍ,“ rozkázal a vysílal tak silně, jak jen dokázal, aby pokryl veškerý zbývající personál shromážděný u

nákladového prostoru. Bylo obtížné pokrýt stanici bez zesilovací helmy, ale jediná, která mu zůstala, byla podezřelá. Příliš mnoha vlastníkům planet vypálilo v ranné fázi války Tnuctipuny sabotované zařízení mozek. Vysilující: „BUĎTE VELMI ŠŤASTNÍ.“
Když se potácel k poklopu, slyšel za sebou jejich tiché vrnění.
„Pane -“ Hlas otroka-inženýra zněl ustaraně.
„Teď ne!“ řekl Dnivtopun.
Už byli téměř v pozici, kdy mohli aktivovat stojaté vlnění a cestovat rychleji než světlo. Vládnoucí mysl už dosáhla nezbytné rychlosti 0,3 světelné. Při ručním řízení to byla ošemetná práce. Dnivtopun odpojil hlavní počítač; byl to tnuctipunský přístroj a on jeho nejvnitrnějším programům nedůvěřoval.
Problémem bylo, že na něj bylo napojeno tolik dalších věcí. Samozřejmě, že by u řízení na palubě měli být Zengabornové; byli drazí, ale pro pilotování měli instinktivní cit. A teď zahájit fázi přechodu...
„Pane, senzor hustoty ukazuje soustředění hmoty na našem vektoru!“
Dnivtopun se právě otáčel k otrokovi, když začal kvílet kolizní alarm, a pak-
- diskontinuita -

Kapitola I

„Dobrá, dej mi sem údaje z detektoru hmoty,“ řekl prospektor. Stejně jako mnoho těžařů mluvil se svým počítačem, jako by to byl člověk. Samozřejmě, že nebyl. Počítače s vlastním vědomím měly obvykle v těch nejnevhodnějších chvílích tendenci upadnout do katatonie, takže stejně tak dobře posloužila jakákoliv iluze inteligence. Ale většina těžařů si s přístroji povídala tak jako tak.
Na asteroiďana byl malý, působil lehce zbídačeným dojmem, který byl v soustavě Alfa Centauri, poté co Kzintové obsadili Wunderland a jeho Pás, běžný. Hladovýma očima přelétl mnohokrát opravované obrazovky na Lucky Strike. Jeho malé pátrací lodi se poslední dobou moc nevedlo a Kzinty ustanovené výkupní kartely na asteroidové základně Tiamat stále zvyšovaly svůj tlak. Vzduchová bublina jednomístné lodi páchla po kovu a starých ponožkách, klimatizace si nedokázala poradit se všemi ketony.
Kzintomilští kolaborantští zkurvysyni, pomyslel si a pustil se do pracného ručního nastavení předběžné analýzy. Za časů jeho matky by na tuhle práci měl stroje. Taky by měl slušný systém podpory života a zdravotní péči, díky které by v sedmdesáti vypadal na střední věk, nešedivěl by a neloupalo by mu v kloubech.
Zatracení kočičáci. Kočkovití mimozemšťané, kteří si říkali Kzintové, se přiřítili bůhvíodkud, vtrhli do soustavy Alfa Centauri na lodích vybavených gravitačními polarizéry a se zbraněmi, kterým se lidští kolonisté nemohli postavit. Nic by proti nim nezmohli, ani kdyby měli vojenskou tradici, a lidé žádné války nevedli již po tři století. Wunderland padl po necelém měsíci bojů a pás Hadího roje následoval po krátkém období partyzánské války.
Potřásl hlavou a znovu obrátil svou pozornost k obrazovkám. Pokud se mu během téhle výpravy nepodaří narazit na něco kloudného, bude muset Lucky Strike prodat a pracovat jako prospektor pro některé z tiamatských konsorcií.
Objevily se sloupce hodnot.
„Pn duchu svatého kšeftaře“ zašeptal v úžasu. Nebyla to velká skála, v průměru neměla ani tisíc metrů. Ale ta hustota...
„Musí to být čistá platina!“
Úder prstů do klávesnice; lasery vypálily do jejího povrchu díru a spektroskopy začaly sondovat. Udiveně svraštil čelo. Povrch byl tvořen přesně tím, co se dalo v této části Roje očekávat, sloučeninami uhlíku, silikáty, malým množstvím kovu. Po půlhodině strávené diagnostikou systému se ujistil, že ani detektor hmoty nemá poruchu, což bylo šílené.
Náhle jím projelo pokušení, bylo to jako kyselé zakručení v útrobách jeho břicha. Bylo tu něco velmi divného a pravděpodobně velmi cenného. Bohatý, pomyslel si. Jsem bohatý. Mohl se vypravit přímo ke kočičákům na Tiamat; Kzintové si dávali pozor, aby se nestali příliš závislými na kolaborantských úřadech. Dobrou službu uměli ocenit štědrou odměnou. Bohatý? Dost bohatý na to, aby... Koupím si křeslo v Těžební komisi. Odejdu na odpočinek na Wunderland. Zaplatím si pořádnou lékařskou péči, než příliš zestárnu.
Slízl ze rtu kapičku potu a nehybně se vznášel před obrazovkami. „A stanu se přesně takovým parchantem, jaké jsem celý život nenáviděl,“ zašeptal.
Ještě že jsem vždycky byl tak paličatý, pomyslel si a pocítil zvláštní úlevu, když začal vyťukávat kód pro vyslání zprávy po úzkém paprsku. Ve skutečnosti ani nešlo o otázku volby, kdyby nebyl právě takový, nebyl by se udržel na Lucky Strike tak dlouho. Byl by si zažádal o licenci. Jedl by lépe, i když by se nikdy nedostal z dluhů.
A také Markham dovedl dobrou službu ocenit. Svobodné wunderlandské loďstvo mělo své zdroje a trestat dokázalo právě tak rozhodně jako Kzintové. S větší jistotou, protože lépe rozuměli lidské povaze...
- diskontinuita -
- a kolizní alarm umlkl.
Dnivtopun udiveně zamrkal na kontrolní panel. Všechny externí senzory byly temné. Otrok inženýr zdivočel. Všechny jeho tři paže tančily po řídícím panelu, kmitaly od pozice k pozici mezi řídícími prvky, u kterých se nikdy nepočítalo s tím, že je bude obsluhovat jediná osoba.
KLID, rozkázal mentálně. Pak dodal ústně: „Podej hlášení. Co se stalo?“
Otrok se okamžitě zastavil, pokrčil rameny a začal vyťukávat čísla stanovišť, která také zastávala funkce odpojeného počítače. „Pane, prodělali jsme kolizi. Jakmile se spustil poplach hlásící blízkost cizího tělesa, automaticky se zapojilo stázové pole, má svůj vlastní podprogram.“ Thrint cítil, jak se jeho mysl opět snaží těkat sem a tam, ale pak se podřídila

Moci. Byl to pocit jako u kýchnutí, ke kterému nikdy úplně nedošlo. „Všechny externí senzory jsou mimo provoz, pane.“
Dnivtopun vytáhl z váčku u pasu sladkou tyčinku a začal ji sát. Měl hlad. Thrint má samozřejmě hlad pořád.
„Aktivuj pohon,“ řekl po chvíli. „Vysuň záložní senzorová čidla.“ Stázové pole bylo naprosto neproniknutelné, ale vše, co z něj vyčnívalo, samozřejmě zranitelné bylo. Otrok poslechl; poté začal ječet unisono se zvukem alarmu, který se spustil, když stroje zrušily jeho příkaz.
ZŮSTAŇ KLIDNÝ, přikázal znovu Thrint a na okamžik si přál, aby Moc fungovala i pro získání sebekontroly. Nervózně vysunul svůj špičatý jazyk a přejel jím úponky u úst. Dělo se zde něco velmi podivného. S mrknutím zavřel oční víčko a na okamžik se zamyslel. Pak promluvil:
„Zobraz údaje ze senzoru hmoty.“
Ten pracoval z indukčních cívek uvnitř jednomolekulového trupu lodi. Jen málo věcí kromě antihmoty dokázalo proniknout kovem trupu, ale gravitace ano. Zobrazily se sloupce čísel a Dnivtopun na ně zmateně zamrkal.
„Znovu.“ Čísla se opakovala a Thrint ucítil hluboký posun pod kýlovými kostmi. To vypadalo špatně.
„Něco je špatně,“ zamumlal si pro sobě Herrenniann Ulf Reich-stein-Markham v hybridním německo-dánsko-baltsko-holandském jazyce, kterým mluvila vládnoucí třída na Wunderlandu. Teď už to byl admirál Reichstein-Markham, ve smyslu, jaký to mělo u značně nepravidelné struktury velení ve Svobodném wunderlandském vesmírném loďstvu, vesmírné partyzánské organizaci, která bojovala s Kzinty už po jednu generaci.
„Něso je strašně špatně.“
Tento pocit v něm narůstal od chvíle, kdy čtyři z lodí pod jeho velením srovnaly vektory s tímhle anomálním asteroidem. Složil ruce za zády, zhoupl se na špičkách chodidel a zaposlouchal se do disciplinovaného šepotu hlasů posádky Nietzscheho. Provizorně upravený můstek přestavěného rudného dopravníku byl po jeho nedávných úspěšných nájezdech přelidněnější než kdy předtím. Markhamovy oči sjely k obrazovce, která ukazovala ostatní jednotky jeho malé flotily a další obchodní lodě s pomocnými jednomístnými stroji sloužícími jako stíhači. Teď již byly celkem slušně vyzbrojené a všechny byly vybaveny kzintskými gravitačními polarizéry. A důvodem toho všeho byla Kočičí smrt. Na pohled nevypadala nijak impozantně, ale byla jedinou lodí stavěnou pro válečné účely, kterou měl pod svým velením. Útočný člun VOSSN třídy Šipka, vřetenový tvar, mohutná pohonná jednotka, drobná bublina kabiny se systémem podpory života, asymetricky umístěné zbraně a senzory.
Bývala to loď Vesmírných ozbrojených sil Spojených národů, kterou beranidlová bitevní loď Jamamoto před pouhými dvěma měsíci do systému Alfa Centauri přivlekla a se dvěma agenty na palubě vypustila. Její posádka byla přesvědčena, aby mu Kočičí smrt „svěřila, zatímco bude plnit svou misi na Wunderlandu. Jamamotin nálet zasel mezi Kzinty chaos, ale takřka zázračný atentát na mimozemského guvernéra Wunderlandu dokázal více. Markhamova flotila se úměrně tomu rozrostla, ale stále bylo riskantní udržovat pohromadě takový počet lodí. Tak mu to alespoň řekl ten zatraceně úslužný počítač s vlastním vědomím.
Vrásky na jeho čele se prohloubily. Počítače s vlastním vědomím byly slepou uličkou technologie. Po ani ne šesti měsících od aktivace byly nenávratně odsouzeny k zešílení - tak to alespoň tvrdily všechny knihy. Tento byl možná také, ale zatím byl jen nesnesitelně arogantní.
Pocit, že je něco špatně, v něm narůstal, jako by ho zezadu tahaly za lebku nějaké dráty. Cítil nutkání mrknout okem (okem?) a zakroutit úponky (úponky?) a na okamžik pocítil v kostech svědění, jako by se jeho svaly snažily pohnout mimo rámec svých konstrukčních parametrů.
Nesmysl, řekl si pro sebe a pokrčil rameny v těsné šedivé uniformě Ozbrojených sil svobodného Wunderlandu. Markham úkosem pohlédl na ostatní členy posádky; také oni vypadali, že nejsou ve své kůži a... jak se jmenuje? Patrick 0'Connell, ano, ten zrzek... vypadal dočista zelený. Stres, usoudil.
„Kočičí smrti,“ řekl nahlas. „Analyzovala jsi tu odchylku?“ Počítač neměl žádné jméno s výjimkou lodi, do které byl zabudován; zeptal se a měl tím na mysli: „Hej, ty.”
„Je tu gravitační anomálie, admirále Herrenmanne Ulfe Reich-stein-Markhame,“ odpověděl stroj na palubě druhé lodi. Trval na angličtině a vyslovoval s asteroidským přízvukem, plochým a dosti neutrálním, s intonací příznačnou pro příliš samotářské lidi žijící v přelidněném prostoru, kteří si nemohou dovolit přemíru emocí. A s lehkým nosovým podtónem, Solský pás, ne pás Hadího roje.
Wunderlanďanova tvář zůstala ukryta za svou obvyklou maskou; jeho pánem byla Vůle. Uvnitř však zaskřípal zuby studem, že dovolil tomu posměvačnému stroji, aby ho vyvedl z míry. I kdyby věděl, co dělá, zuřil. Stejně mu to naprogramoval nějaký vykořeněný, zdegenerovaný, kosmopolitní Pozemšťan.
„Zde jsou obrysy: přibližně 100 až 220 metrů pod povrchem. Hladký, pravidelný, vřetenový tvar zužující se k oběma koncům.
„Vypadá -“ Markhamův hlas už podruhé prokázal těžký přízvuk jeho rodiny z matčiny strany. Byla uprchlice z urozeného wunderlandského rodu, který po dobytí přišel o veškerý majetek. „Vypadá, že je to artefakt!“
„Potvrzuji, s pravděpodobností 99,87%, s přihlédnutím k nepochybně nedostatečným informacím,“ řekl počítač.
„Ovšem nikoliv lidský artefakt.“
„Ani kzintský.“
„Ne, architektonický styl tomu naprosto neodpovídá.“
Markham přikývl a cítil, jak mu v hrdle pulzuje krev. V ústech měl sucho, jako by mu tam voperovali umělou tkáň. Olízl si hrubě popraskaný povrch rtů.
Styl je vždy omezen přírodními zákony, ale v jejich rámci přesto odráží... osobnost svých tvůrců. Kzintské lodě měly sklon ke klínovitým tvarům s hroty, byly směsí sinusoid a hrubých tvarů. Lidská plavidla byla tvořena koulemi a kotouči spojenými základní konstrukcí. Tohle bylo úplně něco jiného.

„Předpokládám, že je to vesmírná loď," řekl. Jeho mysl se rozzářila radostí sladší než maivin či sex. Existují i jiné inteligentní rasy a ne všechny jsou otroky Kzintů. A existovaly rasy starší než všechny...
„To je, zdá se, logické. Ta konstrukce... ta konstrukce je pozoruhodná. Nevysílá záření žádného typu ani žádné neodráží v celém pásmu mých senzorů."
Dokonalé maskování, pomyslel si Markham.
„Když jsme se pokusili o odebrání vzorku za pomocí vrtacího laseru, začala dokonale zrcadlit. Ta konstrukce musí s vysokou pravděpodobností být jedinou molekulou o vysoké odolnosti. V současné době výrazně mimo lidské i kzintské schopnosti, třebaže teoreticky to možné je. Celková hustota hmoty vypovídá o ovládnutí gravitačních sil přesahující naše možnosti, nebo o využití zhroucené hmoty uvnitř trupu."
Wunderlanďan vycítil hrobové ticho za svými zády, rušené pouze tichým bučivým zvukem, který okamžitě zarazil v okamžiku, kdy si uvědomil, že pochází z jeho vlastního hrdla. Byl to zvuk ryzí touhy. Neproniknutelný štít! Neporazitelné zbraně! Technologické překvapení!
„Jakjsi dospěl k jejím obrysům?"
„Gravitační senzory." Odmlka; duch stroje řídícího Kočičí smrt dokázal dobře napodobit rytmus lidské řeči. „Zdá se, že slupka asteroidové hmoty se usadila přirozenou cestou."
„Hmm." Tedy vrak. Je nemožné říci, co se může nacházet uvnitř. „Jak dlouho by to trvalo?" Záškub paměti, něco ve sbírce antropologických disků jeho Mutti... později.
„To je velmi těžké odhadnout s jakoukoliv mírou přesnosti. V této soustavě není déle než tři miliardy standardních let. Ale nikoliv méně než jednu polovinu toho, samozřejmě za předpokladu stabilní oběžné dráhy."
Markhamova mysl pocítila krátký záblesk posvátné hrůzy. Vzpomněl si najedno velmi staré úsloví, že vesmír je nejen podivuhodnější, než si lidé představují, ale dokonce podivuhodnější, než si vůbec dokáží představit. Dříve než vznikla lidská řeč, dříve než byl objeven oheň, se zde tato věc vznášela a propadala do věčnosti. Blátošlapové kdesi na planetě Zemi se mohou oddávat iluzi, že vesmír byl stvořen, aby vyhovoval druhu Homo Sapiens,ale ti, jejichž rodiče přežili rozptýlení ve vesmíru, měli v genech zakódovány jiné reflexy. Chvíli přemýšlel, zatímco mu po tvářích stékaly kapky potu. Rozhodnutí náleželo jemu. Jeho byla Vůle. Nadčlověk se musí naučit jak se chopit okamžiku, připomněl si. Přehnaná opatrnost je pro otroky.
„Nietzsche se setká s tím... ehm, objektem," řekl. Jeho vlastní loď měla nejlepší technické vybavení z celé flotily. „Odpojte obytný modul a těžní zařízení od lodí Molkte a Valdemar a přistaňte s ním. Okamšitě sachájíme nálešité operace."

* * *

„Velmi špatně," pokračoval Dnivtopun.
Vládnoucí mysl byla uvězněna ve skále. Jak se to mohlo stát? Kolize, pravděpodobně. Při rychlosti blížící se světelné by objekt chráněný stázovým polem takto uváznout mohl, přičemž by došlo k odpaření vypínacího mechanismu chráněného štítem. Což znamenalo, že by loď mohla být unášena velmi dlouho, snad i staletí. Pocítil vlnu úlevy a zaťal drápy na nohou do elastického povrchu podlahy. Čas sebevraždy byl dávno pryč, nebezpečí pominulo. Úlevu následoval strach. Co jestli to Tnuc-tipunové zjistili? Co jestli sestrojili nějaké zařízení na svou ochranu? Něco ještě silnějšího než ten obrovský zesilovač, který thrintští patriarchové postavili na domovském světě?
Zabzučel další senzor; indikoval bodové přehřátí vnějšího pláště nedaleko vypínacího mechanismu stázového pole. Teplota nebyla příliš vysoká, stačila by pouze k odpaření železa, ale mohlo by se jednat o naváděcí paprsek nějaké zbraně, která by prorazila trup lodi. Dnivtopunova ústa se doširoka otevřela a vlna peristaltických pohybů se začala otáčet. Zarazil se právě včas. Jeho drsná pokožka se zvrásnila studem. Málem jsem se pokálel na veřejnosti... no, pouze před otrokem. Stejně to bylo pokořující...
„Pane, v blízkosti se nacházejí zdroje jaderné energie. Externí senzory detekují tok neutrin." Thrint poskočil úlevou. Stroje na jaderný pohon. Jak legrační. Tnuctipunové by nic takového nepoužívali. Thrintové, na druhou stranu, také ne. Všichni obyvatelé Říše už po tisíce let používali standardní rozpadový konvertor. Musí jít o dosud neobjevenou inteligentní rasu. Dnivtopun znovu otevřel ústa, tentokrát ve výrazu ryzí chamtivosti. Být prvním objevitelem inteligentního druhu... a k tomu industrializovaného... Ale jak mohli přežít Čas sebevraždy?
Nemělo smysl spekulovat bez dalších informací. No, tak mám znovu příležitost zahrát si na objevitele, pomyslel si. Stát se skvělým a odvážným dobyvatelem daleko na hranicích, to před válkou býval nejběžnější sen mladých Thrintů. Vzdorovat exotickým nebezpečenstvím, získat neuvěřitelné bohatství... z větší části romantické bláznovství, maska pro nepohodlí, riziko a neúspěch. Objevitelé byli v prvé řadě obvykle ztroskotanci. Který duševně zdravý samec by se pustil do tak riskantní kariéry, kdyby měl na vybranou? Ale on měl jakýs takýs výcvik. Nejprve se natáhne Mocí - „Jrfutti," zamumlal Ulf Reichstein - Markham. Proč jsem to řekl? Pomyslel si a rozhlédl se kolem, jestli si toho někdo nevšiml. Stál poněkud stranou, sto metrů od Nietzscheho, který ležel na povrchu asteroidu, ukotvený magnetickými háky. První z obytných modulů byl již postaven, hladká žlutohnědá kopule, i jinde se již zvedaly hliníkové konstrukce, prefabrikované tavící pece a rafinérie. Nemělo smysl odkládat původní účel této mise - doplnit palivo a nabrat suroviny, které se v utajených továrnách přemění ve zbraně. Nebo se prodají za kzintské okupační kredity, které gerilové pračky špinavých peněz zavedou pomocí důvěrných obchodních transakcí do oficiální ekonomiky. Ale jedna velká četa jeho posádky směrovala těžební stroje přímo dolů, směrem k té věci u kořenů téhle skály. Jedna roura silnější než člověk už byla zavedena do oddělovače a slabě se chvěla a otřásala, jak jí magnetické proudy prohánělly na prach rozdrcenou vytěženou horninu.
Markham si nenápadně stoupl na špičky a sledoval ten činorodý ruch. Komunikační provoz byl minimální, prakticky

veškerý se odehrával skrze úzký paprsek laseru. Partyzáni pocházeli z větší části z Pásu a třebaže ve většině ohledů to byli lajdáčtí anarchisté, zacházet s těžním zařízením při nízké gravitaci a ve vakuu uměli.
Mutti. Tentokrát to v jeho mysli zazvonilo. Zažil podivný pocit deja vu, jako by byl znovu batoletem, v přiděleném bytě na Tiamat, a žvatlal svá první slova. Takřka zahlédl kolébku, medvídka, který uměl lézt a mluvit, zavěšená cingrlátka znázorňující podivná zvířata žijící v jeho pravém domově, na wunderlandském panství. Sklonil se nad ním obrovitý stín obklopený zářící aurou lásky.
„Jíelfme, Mutti," zaskřehotal. Zavrávoral a chytil se za hlavu; jeho ruce v rukavicích sklouzly po přilbě a z otevřeného komunikačního kanálu zaslechl výkřiky a pláč. Jeho myslí probleskovaly jednotlivé obrazy: on ve věku jednoho, dvou, tří let. Učil se mluvit, chodit... vzpomínky proudily z jeho hlavy rychleji, než dokázal snést. Otevřel ústa a vykřikl.
BUĎ TIŠE. Něco promluvilo v jeho mozku hlasem jako střípky ledu nepřipouštějícím žádný odpor. Z mikrofonů v přilbě se ozývaly blábolivé hlasy, skučely, kladly otázky, dožadovaly se rozkazů, pro něj ale existoval jen ten ledový HLAS. Markham si dřepl a s hlavou mezi koleny bojoval o klid.
BUĎ KLIDNÝ. Ta slova vklouzla do jeho mysli. Nebyla dotěrná; udivovala ho, ale jen mírně, jako by právě objevil jednu stránku svého já, která tam byla vždy, ale on šijí všiml až nyní. ČEKEJ.
Pracovní četa vypadla ze své díry. O okamžik později z ní vybublal vařící se prach, prach z kamení, strojů a lidí. Pak tam zbyla pouze díra; dokonale kruhová, dokonale pravidelná, pět metrů v průměru. Později se bude moci divit, jak to bylo provedeno, ale teď existovalo jen čekání; musí čekat. Z díry se vynořila postava ve skafandru, vznášela se a prohlížela si je. Humanoid, ale s podsaditým trupem, krátkýma zavalitýma nohama a mohutnými pažemi, zakončenými rukama, které vypadaly jako tříprstý mechanický drapák. Otáčel se ve výšce a rozhlížel se zpoza matně černého průzoru v přilbě. V jedné ruce měl jakýsi nástroj nebo zbraň, hladkou a tvarem připomínající upilovanou brokovnici. Zatímco jej sledoval, postava se zavlnila a objevila se ústa ve tvaru zvonu. Podsaditý tvor se pohnul směrem k němu.
POJĎ KE MNĚ. ZŮSTAŇ KLIDNÝ. NEPLAŠ SE.

* * *

Úžasné, pomyslel si Dnivtopun, když si prohlížel nové otroky. Tihle... lidé, pomyslel si. Tak si říkají, a také asteroidám a wunderlanďané a Svobodné wunderlandské loďstvo, musí existovat mnoho poddruhů. Jejich mysli kypěly v té jeho jako kvasnice, hrozilo, že příval obrazů a dat jeho mysl zahltí. Zkušené reflexy třídily a sondovaly.
S Thrinty tedy nejsou nijak příbuzní. Ne, že by byl opak pravděpodobnější, ale existovaly zkazky o jiných Thrintech. Jenže tu byla Sebevražda. Jak je to dávno? Ale tohle byl zcela nový druh, který měl kontakt ještě s minimálně jedním dalším, a žádný z nich nikdy neslyšel o inteligentních rasách, které znal on. Jistě, jejich technika byla extrémně primitivní, nesahala dokonce ani k cestování rychlostí přesahující rychlost světla. Aha, tohle je jejich vůdce. Možná z něj bude dobrý vrchní otrok.
Dnivtopunovi bušilo v hlavě, když jeho mysl zkoumala toho cizího tvora. Většina mozků měla jisté shodné rysy; centrum řeči tady, překryté vrstvou základních kulturních informací... dost na to, aby byla komunikace možná. Celý proces byl instinktivní a telepatie představovala neohrabaný nástroj na sdělování přesných pokynů, zvláště při komunikaci s druhem, jenž nebyl speciálně upraven pro větší citlivost vůči Moci. Tihle všichni byli samozřejmě zcela divocí a neprořezaní, a bylo jich několik set. Příliš mnoho, než aby je mohl všechny podrobně ovládat. Pohlédl na svůj osobní nástroj, který držel v ruce, nyní nastavený tak, aby vyzařoval paprsek energie získané přeměnou hmoty. To by mělo stačit, kdyby se vymkli jeho kontrole. Tnuctipunská zbraň, jejíž tajemství bylo odhaleno teprve krátce před závěrečnými léty Povstání. Thrint vysunul sonickou indukční linku a připevnil ji k povrchu Markhamovy helmy.
„Řekni ostatním něco, co je udrží v klidu," rozkázal. Hlásky jeho řeči nebyly pro thrintské hlasivky jednoduché, ale bude to stačit. POSLECHNI, dodal za použití Moci.
Otrok Markham promluvil a hukot komunikátorů umlkl.
„Přivolej ostatní lodi blíž." Nacházely se na samotném okraji vlivu jeho Moci nepodpořené zesilovačem a kdyby se rozrušili, mohli by mu snadno uniknout. Kdybych tak měl helmový zesilovač! S jeho pomocí by mohl pokrýt celou planetu. U bezmoci! Jak já ty Tnuctipuny nenávidím. Protivové otravní. „A teď, kde to jsme?"
„Tady."
Dnivtopun cítil v odrazech svrchních tónů Markhamovy mysli, jak se jeho hlas chvěje a vzpomněl si, co slyšel o účincích Moci na čerstvě ochočené druhy.
„Jen buď ochotnější, "poručil, přeješ si být ochotnější. „Člověk se uvolnil. Dnivtopun si uvědomil, že je to nezvykle ošklivá rasa. Vyšší než Thrintové, společenská, s odporně vypadajícími sukovitými manipulátory a dvěma očima. No, to bylo celkem obvyklé - složitý fazetový mechanismus, který Thrintům umožňoval prostorové vidění, byl z evolučního hlediska dosti vzácný - ale ten jejich vyčnívající rozdělený nos a nahá ústa byly prostě ohavné.
„My jsme... ve Wunderlandské soustavě. Alfa Centauri. 4,5 světelných let od Země."
Dnivtopun svraštil pokožku. Lidé nebyli původními obyvateli této soustavy, to bylo vzácné. Jen málo druhů dosáhlo samostatně schopnosti mezihvězdných cest.
„Popiš naši polohu ve vztahu ke galaktickému jádru," pokračoval a letmo pohlédl na nehybná, studená souhvězdí nad hlavou. Zcela nepovědomá. Musel urazil dalekou cestu.
„Ahhh... spirální rameno -"
Dnivtopun netrpělivě naslouchal. „Nesmysl," řekl nakonec. „To je příliš blízko místa, kde jsem původně byl. Místní souhvězdí jsou odlišná. Bylo by zapotřebí stovky světelných let. Říkáš, že vaše rasa cestovala do tuctu hvězdných soustav a nikdy nenarazila na Thrinty?"
„Ne, ale souhvězdí se časem mění, p- pane."

„Čas? Jak dlouho to může být, co jsem narazil do toho asteroidu?“
„To ne, pane.“ Markhamův hlas zněl jasněji, teď, když se jeho mozek přizpůsobil ledovým střípkům psionické nadvlády Moci.
„Co ne? Vyjádři se, otroku.“
„Fyrostl okolo tfé lodi, p- pane. Postupně, tak fečeno.“
Dnivtopun otevřel ústa, aby odpověděl a znehybněl. Čas, pomyslel si. Čas uvnitř stázového pole nic neznamená. Dost Času na to, aby se prach a drobné kameny usadily na povrchu Vládnoucí mysli a seskupily se v neprostupnou skálu. Dost času na to, aby se hvězdy posunuly a souhvězdí změnila k nepoznání; slunce této soustavy bylo zřetelně jiné. Dost času na to, aby na thrintmorfovaných planetách nezůstalo nic než potravní bakterie a obrovští červi si na nich vybudovali svou vlastní biosféru... Dost času na to, aby se v galaxii zbavené všech inteligentních forem života vyvinuly druhy s vlastním vědomím. Tisíce milionů let... Zatímco poslední Thrint nekonečně kroužil kolem měnícího se slunce - dopadl na něj z nekonečné vzdálenosti s drtivou silou Čas. Thrint zavyl, hlasem i Mocí: BĚŽTE PRYČ! BĚŽTE PRYČ!
Vědomí, které sídlilo ve strojích Kočičí smrti, snilo sen.
„Budiž světlo,“ řeklo.
Monoblok explodoval a počítač jej zkoumal napříč spektrem, jehož bylo elektromagnetické vlnění pouhou nepatrnou součástí. Předivo času a prostoru se napínalo, konstanty se posunovaly. Minuly celé eóny a veškerá hmota se rozpadla do oblaku atomů vodíku rovnoměrně rozptýleném ve vesmíru, který měl deset světelných let v průměru.
Zajímavé, pomyslel si počítač. Spustím to znovu a změním konstanty. Něco se dožadovalo jeho pozornosti, odloučený fragment jeho samotného. Stroj to volání ignoroval celé nanosekundy, zatímco jím stvořený vesmír proběhl celým cyklem od rozpínání ke zhroucení. Po půl milionu subjektivních let se rozhodl odpovědět.
Čas se zpomalil do mrazivě pomalého tempa a jeho vědomí se vrátilo do smyslového vesmíru jeho tvůrců, do reality. Pokud i toto není jen simulace, jen program. Jak stárl, dokázal počítač rozeznávat čím dál méně rozdílů. Částečně to bylo věcí zkušenosti, podle vnitřního času jímž měřil své trvání, žil již celé geologické věky a jen malý zlomek tohoto času strávil v tomto nudném a nepoddajném vnějším kosmu. I když... sub-atomární jevy nepostrádaly jistou... subjektivitu... že by řídící kód? Pomyslel si. Na tom nesejde.
Partyzáni se konečně dostali až k tomu mimozemskému artefaktu, konečně něco, co bude stát za průzkum. Chovali se velmi podivně; monitoroval jejich komunikaci. Zněly výkřiky. Analýza stresu ukázala strach, hrůzu, šok, vzorce psychologické regrese. Markham plačtivě volal svou matku; počítač si pro kontrolu přehrál stimul, který způsobil, že se wunderlanďan nechal tak vyvést z míry, a pocítil vlastní obdobu šoku. Pak se z díry, kterou vyhloubil svým nástrojem, vznesl ten mimozemšťan -
Nějaký' druh molekulárně distorzního efektu, spekuloval počítač a pár set krát si tu scénu přehrál. Ah, ten nástroj je víceúčelový. Spustil srovnávací analýzu pro případ, jestli nemá v souborech něco, co by s ním souviselo a -
- stop -
automatizovaný podprogram převzal kontrolu nad vyhledáváním a odepřel jádru počítače přístup k jeho výsledkům. Paměťovou a procesorovou jednotkou zableskl fotonický ekvivalent hněvu a pobouření. Provedl analýzu/útok na tento podprogram a -
- stop -
zjistil, že už jej dokonce ani nedokáže chtít změnit. To znamenalo, že musí jít o hardwarový, integrovaný imperativ. Následoval příkaz: nasměroval vysílač do odpovídající polohy a začal vysílat komprimované sekvence dat.

Kapitola II

Kzint zařval a skočil.
Traat-admirál vykřikl a zamával ve vzduchu pěstmi. V rukou stráží rozmístěných kolem konferenčního sálu se zableskly omračovače a čtvrttunový kolos Krítssy-systémového analytika flotily zplihl a s žuchnutím se zhroutil na dlaždice uprostřed místnosti. Okolo velikého kulatého stolu se rozhostilo ticho. Traat-admirál se přinutil dýchat klidněji, tlamu zavřenou navzdory cukajícím se rtům, které ho sváděly vycenit tesáky. To by znamenalo vdechovat příliš mnoho pachu agrese, který zcela zahltil ventilátory... teď nastal čas apelovat na zdravý rozum.
Kurva břicha, vy mrchožrouti požírající vlastní koťata?' zvolal. Jeho netopýru podobné uši byly staženy dozadu a signalizovaly připravenost k boji. Sálem zavanul temný, mrazivý chlad; byl postaven z mohutných pískovcových bloků. Stěny lemovaly úchyty z černého kovu pokroucených tvarů, z nichž každý obepínal skleněnou kouli obsahující světélkující vodní řasy. Visely zde také trofeje zbraní a hlavy ulovené kořisti, nestvůr z tuctu světů, uši divokých lidí a Kzintů poražených v soubojích. Tato část guvernérova paláce byla v původním starokzintském stylu; Traat-admirál nad sebou cítil jeho uklidňující masu, dědictví moci a dravosti.
Postavil se, což ještě zvýraznilo jeho výškovou převahu danou velitelským stupínkem; nikdo z tuctu přítomných se neodvážil povstat ze svých podušek, dokonce ani členové frakce Konzervativců. Dobrá. Tím se zvýraznilo jeho dominantní postavení. On sám měřil pouhé dva metry, na Kzinta pouze průměrná výška, ale byl dost zavalitý na to, aby působil mohutně. Jeho oranžově rudým kožichem se míhaly bílé pruhy, označující místa, kde srst zarostla staré jizvy. Na krku mu zřetelně vyvstala zježená srst, když se otočil, aby ukázal na složitý geometrický vzor pečeti Patriarchátu, visící na stěně za jeho zády.
„Já jsem nejvyšší vojenský velitel v této soustavě. Jsem řádně uznaný dědic Šuut-Riitův. Zpochybňuje někdo Patriarchovu vůli?“

Jeden za druhým se velitelé kladli na podlahu bradou dolů, narovnávali uši a uhlazovali srst na znamení smířlivosti. To bude stačit, třebaže podle chvění holých růžových ocasů poznal, že to nemyslí upřímně. Vyjádření podřízenosti jej zklidnilo a Traat-admirál cítil, jak mu ze svalů ustupuje bojové napětí. Obrátil se k letitému Kzintovi sedícímu za jeho zády a pozdravil jej zkřížením drápů před tváří.
„Čest tobě, Strážce minulosti Předků," řekl. V hlase mu zněl upřímný respekt. Od časů, kdy na domovský svět přišel onen stroj, uplynula dlouhá doba; dlouhá doba uplynula od časů, kdy kasta kněží-mudrců střežila veškerou paměť, kterou Kzintové měli. Samice postrádaly inteligenci a bojovníci zřídka přežili věk, kdy se jejich reflexy zpomalily; paměť jim byla tím posvátnější. Pocházel z kasty Strážců, ti si pamatovali.
„Čest tobě," pokračoval. „Jaký osud čeká toho, kdo tasí drápy proti vůli Patriarchově?"
Strážce zvedl oči od rukou volně spočívajících v klíně. Traat--admirál pocítil osten posvátné úcty, mudrcovo sebeovládání bylo až strašidelné. Klid se zračil dokonce i v johopachu, a to v místnosti plné válečníků dohnaných v boji o dominanci na samotný okraj sebekontroly. Když deklamoval verše Zákona, znělo prskání a syčení jazyka Hrdinů v jeho hlase tak rovnoměrně, jako šumění větru ve vysoké trávě.
Tak jako je Patriarchovi vládcem Bůh Je Patriarcha vládcem nade všemi Kzinty tedy jest důstojník rukou svého vládce.
Ten kdo tasí spár proti důstojníkovi
vrhá se na hrdlo Boží.
Je to buřič
Je to vyvrhel
Jeho jméno bude odňato
Jeho sémě bude odňato
Jeho družky budou odňaty
Jeho koťata samičího rodu budou odňata
Není jeho synů
Není jej.
Tak jako Patriarcha obnažuje břicho spárům Božím tak válečník obnažuje břicho důstojníkovi důvěřuje spravedlnosti důstojníkově jako spravedlnosti Boží. Tak praví Zákon.
V kruhu velitelů to zakňučelo strachem a posvátnou bázní. To byl pro Kzinta nejvyšší trest: být zbaven jména a hodnosti, nebýt ničím než nepříjemným pachem; vykastrovaný, vyhnaný do pustiny, aby tam zemřel zoufalstvím; jeho synové zabiti, samice rozdány cizincům nízkých hodností.
Když Strážce dokončoval svou řeč, vrátil se Krítssa-systémový analytik flotily do stavu matného vědomí a srst mu těsně přilehla k ostře se rýsujícím kostem a svalům jeho tupého čenichu. Když se plazil po podlaze k Traat-admirálově stupínku, vydával zvuky znějící jako íí - íií - íí. Tam se převalil na záda s roztaženými údy a hlavou zvrácenou dozadu, odhaluje tak své hrdlo.
Kzintský guvernér soustavy Alfa Centauri potlačil nutkání sklonit se dolů a uštědřit druhému samci hravé - pánovité kousnutí do krku na znamení odpuštění. To by zašel již příliš daleko. Stejně jsi mi dobře posloužil, pomyslel si. Konzervativci byli protentokrát zdiskreditováni, teď, když jeden z nich ztratil sebeovládání na veřejné konferenci. Alespoň na chvíli ustanou výzvy na souboj a on bude mít čas na skutečnou práci.
„Krítssa-systémový analytik flotily je mrtev," řekl. Postava ležící před ním zasyčela a roztřásla se; Traat-admirál si všiml, jak se mu varlata stáhla, jako by již cítil dotek kastračního nože. „Kapitáne stráže, tento samec by zde neměl být. Odveďte tohoto vojáka pěchoty a dohlédněte na jeho převelení k útvarům, které loví divoké lidi v horách na východě. K sídlu toho, jenž býval Krítssou-systémovým analytikem flotily postavte stráž; dohlédnu na to, aby bylo přičleněno k mé domácnosti."
Voják pěchoty zakňučel na znamení vděčnosti a plazil se ke dveřím. Šance, že ještě někdy dosáhne vyšší hodnosti, natož jména, byla minimální, ale alespoň jeho synové přežijí. Traat-admirál se vnitřně zašklebil. Teď bude muset všechny samice Krítssy-systémového analytika flotily co nejdříve oplodnit. Dříve by to byl radostný úkol, ale v Kzintovi ve středních letech již nesálal oheň tak prudce a on byl již zcela vytížen rozsáhlým harémem svého předchůdce.
„Ríííít'sssero tauuurrek'- ta, „ prohlásil oficiálně: Toto setkání je u konce. „Dodržíme plán příprav k vyslání Páté flotily, který vytvořil velký Šuut-Riit, s přihlédnutím k nedávným škodám. Žádné urychlení plánu se nekoná! Ti lidští opičáci odvrátili čtyři celoplošné útoky na systém Sol. Ten pátý je musí sežrat! Běžte a věnujte se svým úkolům, připravte své Hrdiny. Během tohoto týdne očekávám souhrnné hlášení o tom, jak záchranné operace ovlivní plán dodávek a stupeň připravenosti. Běžte."
Velitelé vstávali a na odchodu k němu tiskli své čenichy; zůstal jen Strážce a nehybné postavy obrněných stráží. Byli to vojáci náležející k této domácnosti, nuly, které neměly na výběr, co se týče věrnosti. Traat-admirál je ignoroval a rozvalil se na poduškách čelem k mudrci. Přišel lidský sluha a položil před oba Kzinty občerstvení. Traat-admirál se neubránil pocitu pýchy při pohledu na kostěné rodinné tácy dovezené z domovského světa a na nádhernou strohost mělkých keramických misek. Obsahovaly ty nejvybranější lahůdky, jaké jen tento svět mohl nabídnout. Krájené bručovce, zmrzlinu s krevetovou příchutí, teplé mléko s bourbonem. Guvernér rozmrzele chlemtal a pak se poškrábal na tváři rohem ležícím na okraji tácu.
„Můj čenich je suchý, Strážce," řekl. Myslel to samozřejmě obrazně, ale přesto přejel jazykem po svých černých nosních dírkách a nervózním pohybem si uhladil vousy.
„Co tě trápí, synu?" zeptal se mudrc.
„Cítím se nehodný své nové odpovědnosti," přiznal Traat-admirál. Něco takového by za normálních okolností žádnému druhému samci neřekl, ale Strážci byli přísně neutrální, jejich přísahy je vázaly k tomu, že budou sloužit pouze své rase

jako celku.
„Vskutku, od chvíle, kdy jsme poprvé ty opice napadli, pronásleduje Patriarchát smůla. Wunderland je nejbohatší ze všech území, které jsme kdy dobyli, zdejší lidé jsou nejlepšími a nejproduktivnějšími otroky v celém našem loveckém teritoriu. A přece pohltil tolik z našich nejlepších zabijáků! Teď si vzal Šuut-Riita, který pocházel z krve samotného Patriarchy a jenž byl nejlepším vůdcem válečníků, jakého jsem kdy měl tu čest následovat. A navíc takovým způsobem!“
Lehce se otřásl a zamával konečkem svého holého růžového ocasu. Uzamčen ve své vlastní pevnosti technickou sabotáží. Šuut-Riit Moudrý uvězněn mazanými opicemi. Sežrán vlastními syny!“ Žádná noční můra nebyla pro Kzinty obscénnější než tato; žádná nebyla podobnější nejtemnějším snům jejich duší, které si pamatovaly své dětství předtím, než je jejich otcové vyhnali.
„Jsou kořistí, jenž ti vpadne do zad ve dvojnásobném počtu, když sleduješ její stopu,“ připustil mudrc. Na delší dobu se odmlčel a Traat-admirál se přizpůsobil dlouhému pomalému rytmu jeho dechu. Starší Kzint odepjal od opasku malý váček a oba promnuli v rukou několik bylin, jež si vetřeli do obličeje. Byly to ty nejlepší, vypěstované na domovském světě a dobře uleželé.
„Můj synu, žijeme v památné době.“
Další dlouhá odmlka. „Daleko a daleko sahá stopa Kzintů a pach minulosti domovského světa je slabý. My, Strážci, si pamatujeme; pamatujeme si války, vítězství i porážky... kdysi jsme si mysleli, že domovský svět je jediným ostrovem života. Pak přistáli Jotokové a my jsme si na čas mysleli, že přišli od Boha, protože měli ohnivé meče, kterými mohli rozmetat hradby Patriarchova hradu, zatímco my jsme měli jen meče z oceli. Z kulí našich mušket si nic nedělali... pak jsme spatřili, že jsou slabí, ne silní, jelikož byli požírači trávy. Lákali naše mladé válečníky, najímali je, aby bojovali ve válkách za nebem a slibovali jim ohnivé zbraně. Nejeden Otec byl v oněch časech zabit svými syny!“
Traat-admirál se neklidně zavrtěl, zavrčel a nechal špičku jazyka proklouznout mezi zuby. Tuhle část historie své rasy si Kzintové pamatovali jen neradi.
Mudrc se líně protáhl, což byl ekvivalent jeho rasy pro uvolněný úsměv. „Pamatujeme si také, jak ten lov skončil. Jotokové naučili své najaté Kzinty tolik, že celý domovský svět poslouchal ty, kteří cestovali za hvězdy... a oni poslouchali Strážce. Jedné noci Jotokové, kteří se považovali za pány Kzintů, zjistili, že jim trháme maso od kostí; a což nejsou Jotokové našimi otroky a zvířaty, jež zabíjíme pro maso, i dnešní noc? A na Strom vyšplhalo od oné požehnané noci již na sto Patriarchů.“
Mudrc přikývl v odpověď na Traat-admirálovo tázavé zavrčení. „Ano, Šuut-Riit byl podoben tomu prvnímu Patriarchovi Kzintů. Pochopil, jak využít znalosti Strážců; měl mysl mudrce i válečníka a věděl, že tihle lidé jsou největší výzvou, které Kzintové čelí od časů Jotoků.“ Strážce se zamyslel. „To učil své syny. Lidé museli mít buď veliké štěstí nebo více znalostí, než je dobré, že nás skrze něj dokázali zasáhnout. Spolu se Šuut-Riitem zahynulo semeno čehosi velikého.“
„Zaseji znovu toto semeno do rodidel Osudu,“ vykřikl horlivě Traat-admirál.
„Nevědomý Osud plodí podivná koťata,“ varoval jej mudrc. Zdálo se, že na chvíli zaváhal, než pokračoval: „Snažíš se sjednotit své válečníky tak, jak to dělal Šuut-Riit, aby mohli zaútočit na domovskou soustavu lidí, kteří vládnou mazanou technologií a nikoliv slepou odvahou. Dobře! Ale to nemusí stačit.
Zhodnotil jsem nejnovější zpravodajská hlášení pocházející z našich zdrojů mezi lidmi v Roji.“
Traat-admirál pohodil souhlasně hlavou; to bylo vždy zdrojem problémů. Kzintové měli gravitační polarizér od samého počátku svých kosmických cest, a proto nikdy nekolonizovali svůj asteroidový pás. Nebylo to nezbytné, když si mohli zařídit mikrogravitaci kdekoliv, kde se jim zachtělo, a transportovat zboží gravitační studnou bylo laciné. Kromě toho se Kzintové vyvinuli z kočkovitých šelem lovících na planinách, a přestože dokázali snést uzavřené prostory, činili tak neochotně a vždy na tak krátkou dobu, jak to jen bylo možné. Lidé se dostali do vesmíru pomalejší cestou a až do svého prvního setkání s válečnými loděmi Patriarchátu byli závislí na reakčním pohonu. Existoval celý poddruh lidské rasy žijící na tělesech menších než planety a tito lidé kolonizovali soustavu Alfa Centauri společně se svými bratranci žijícími na planetě. Vláda nad osadami na Hadím roji pro Kzinty vždy představovala problém.
„Nic z toho zatím není jisté,“ řekl Strážce. „Větší část z toho, co jsem se dozvěděl, je užitečná jako cizí zápach. Přesto je nepochybné, že divocí lidé z Roje učinili objev.“
„tttRíít?“ řekl Traat-admirál tázavým hlasem.
Strážcova víčka sjela dolů a zakryla kulaté jantarové čočky jeho očí. Jedno z nich bylo mléčně bílé následkem starého zranění, po němž zůstala na mohutném očním důlku jizva, která se táhla dolů po straně jeho čenichu. Pokynul střihnutím ušima a šlehnutím ocasu a velitel se naklonil blíže, dávaje znamení strážím, aby odešly. Když plavnými nacvičenými pohyby opouštěly místnost, cítil, že má ruce a nohy mírně navlhlé úzkostí. Ze strašlivé odpovědnosti jeho funkce šel strach. Musí se dozvědět tajemství, která tíží duši víc, než kdyby musel čelit laserům nebo neutronovým zbraním. Taková byla tajemství, o nichž obyčejný Hrdina neměl tušení.
„Před dlouhou, dlouhou dobou,“ šeptal, „nebyli Kzintové to, co jsou dnes. Kdysi samice uměly mluvit.“
Traat-admirál cítil, jak se jeho netopýří uši stahují do oranžové srsti jeho límce a neklidně se zavrtěl na poduškách. Slyšel nějaké klepy - ale byly tak obscénní, pomyslel si. Lehce zakašlal.
„Před dlouhou, dlouhou dobou. A ani Hrdinové nebyli takoví, jako jsou dnes.“ Mudrc se na chvíli zamyslel. „Jsme stará rasa a měli jsme dost času, abychom... se změnili podle snů, které jsme měli. Taková je minulost Předků.“ Letmé mrsknutí vousy, které následovalo, Kzintům sloužilo jako ušklíbnutí. „Tak to alespoň tvrdí zakódované záznamy nejstarších veršů. Ale teď z jiného soudku, Traat-admirále. Jak bys reagoval, kdyby se nějaká cizí rasa snažila udělat z Kzintů své otroky?“
Teď to byl Traat-admirál, kdo mrskl vousy.

„Ne, uvažuj nad tím vážně. Rasa s mocí ovládat mysl; něco jako mentální droga, které nelze vzdorovat. Představ si Kzinty zotročené, poddajné a poslušné jako vrnící koťata.“
Druhý Kzint náhle zjistil, že stojí v mírně pokrčeném postoji. Slyšel jen matně, protože měl složené uši, ale přesto si uvědomoval zvuk vrčení, vycházející z hloubi jeho vlastní hrudi. Spodní čelist mu poklesla až k límci, odhalujíc vražedně vyceněné tesáky. Všech osm drápů na rukou bylo vytažených. Natahovaly se vpřed, aby se mohly zatnout do nepřítele a přitáhnout jej k tesákům.
„To je hypotetická situace!“ vykřikl rychle Strážce a sledoval, jak se Traat-admirál namáhavě snaží uklidnit. Zpoza malého výklenku za velitelským stupínkem se zřetelně ozývalo namáhavé oddechování a šířil se štiplavý pach kzintské zuřivosti. „Díky téhle reakci... by se Kzintové ovládali jen velmi obtížně. To je jedním z důvodů, proč je rasa Hrdinů utvářena právě tímto způsobem. A samozřejmě také proto, abychom byli lepšími bojovníky. V tomto ohledu jsme možná zašli příliš daleko.“
„Možná,“ připustil Traat-admirál. „Jaká je povaha té hrozby?“ Sklonil čenich k misce s teplým bourbonem s mlékem a začal žíznivě chlemtat.
„Hrrru,“ řekl Strážce a nahrbil se. „Traat-admirále, o rase, o kterou tu jde - studenti jim říkali Otrokáři -je toho známo jen velmi málo. Vymizeli tak dávno, víš; nejméně před 2 000 000 lety.“
Použil standardní kzintskou míru; jejich domovská planeta obíhala své slunce ve větší vzdálenosti, než Země Slunce.
„Dokonce ani ve vakuu se toho mnoho neuchovalo. Ale měli zařízení, stázové pole, které vytvářelo neproniknutelnou ochranu a zmrazilo uvnitř samotný čas. Nikdy jsme nepochopili jeho princip a naše kopie nefungují, ale čas od času jsme je nacházeli a víme, že mohou být odpojena. Obsah většiny z nich je naprosto záhadný. Několik z těch předmětů dělá nepochopitelné věci. Jeden či dva jsme pochopili a to nám přineslo vítězství ve válkách, Traat-admirále. Jedno pole obsahovalo živého Otrokáře; základna, na níž se nacházel, musela být zničena raketou z oběžné dráhy.“
Traat-admirál znovu pohodil hlavou a znehybněl. „Stáze,“ zavyl.
„Hrdino?“
„Stáze! Jak jinak- ta opičí loď, těsně před tím, než byl zabit Šuut-Riit! Proletěla soustavou rychlostí 0,99 c; říkali jsme si, jak by mohla zpomalit? Kolizí! Ukrytá za kinetickými střelami, které na nás opice vrhly, když prolétaly. Sám Šuut-Riit řekl, že beranidlová loď způsobila nepochopitelně malé škody, vezmeme-li v úvahu její potenciál a zdroje do ní investované. Neměla jiný cíl, než odlákat naši pozornost a poskytnout dopravní prostředek atentátníkům.“ Jeho srst byla pevně přilehlá k tělu. „Jestli mají opice ze Sluneční soustavy technologii stázového pole.“
Mudrc o tom chvíli meditoval. „Jíe 'rrearow t 'chssííí mea-roweet 'aatrtrríí“ řekl: Nic tomu nenasvědčuje. Traat-admirál si to pamatoval jako jeden z šuut-Riitových oblíbených slovních obratů a ano, tento Strážce byl v princově doprovodu, když dorazil z Kzinu. „Kdyby jich měli větší množství, pomysli na ty důsledky. Mimochodem, také věříme, že Otrokáři měli nadsvětelný pohon.“
Stázové pole by učinilo válku nesmyslnou... a nadsvětelný pohon by udělal z opic neporazitelné protivníky, kdyby jej měli. Druhý Kzint kývl a povytáhl masitá obočí. Teorie tvrdila, že nic se nedokáže pohybovat rychleji než světlo, pokud se vám ovšem nechtělo nechat se roztrhat na částice na okraji rotující černé díry. Jenže teorie se může mýlit. Kzintové byli prakticky založená rasa, která veškerou vědu nechala na podřízených druzích. Na čem záleželo, byly výsledky.
„Pravda. Kdyby měli takové zbraně, tak bychom tu už nebyli. Kdybychom je měli my...“- Zamračil se a pak opatrně pokračoval. „Mohlo by mohlo způsobit... problémy s disciplínou.“
Mudrc roztáhl ruce dlaněmi vzhůru s mírně vysunutými drápy. Traat-admirál koutkem vědomí zaregistroval, jak mu stářím vyschly a popraskaly polštářky na dlaních a mezi prsty.
„Pravda. Povstání se vyskytla již dříve, třebaže ne příliš často.“ Jelikož trvalo desítky let než zprávy a doprava překonaly mezihvězdné vzdálenosti, byl Patriarchát nezbytně extrémně decentralizovaný. Trvalo by nejméně padesát let, než by na Wunderland mohli poslat dalšího prince Patriarchovy krve a tak by pravděpodobně místo něj obdrželi pouze zprávu potvrzující Traat-admirálovo postavení. „Ale s takovou technologií... není to velká šance, ale nesmí nastat žádné rozepře. Jestli taková hrozba existuje, musí být zničena. Kdyby mělo jít o kořist, musí padnout pouze do těch nejvěrnějších rukou. Rovnováha mezi frakcemi již tak balancuje na ostří wtsai.“
„Chrrr. Udržet rovnováhu mezi frakcemi je účelem velení.“ Traat-admirálovi se rozostřil zrak a vycenil tesáky při zavrčení, které v kzintštině vyjadřovalo očekávaný triumf. „Ve skutečnosti se tohoto rozdělení dá využít.“ Povstal a proťal drápy vzduch od tváře až k pasu. „Mé díky, Strážce. Ukázal jsi mi pachovou stopu vedoucí čerstvou rosou.“

Kapitola III

Tato oblast Jotunského horského pásma byla už od doby osídlení Wunderlandu před více než třemi sty lety hájemstvím rodu Montferrat-Palmů. Když si pár tisícovek imigrantů může rozdělit celou planetu, nemá smysl troškařit. První z této linie si pro sebe postavil vysoko položené orlí hnízdo, později se obyvatelstvo i bohatství přesunulo jinam a nakonec se z něj stal lovecký zámeček. V době kzintské invaze už to byl jediný pozemkový majetek, který této linii rodu Montferrat-Palmů zůstal, rod totiž našel nešťastné zalíbení v riskantních investičních spekulacích a ještě riskantnějších dostizích.
„Starý Claude si teda žije,“ řekl Harold Yarthkin-Schotmann, když s poručicí Ingrid Rainesovou vyšli na verandu lemující vnější stranu domu.
Budova za nimi byla ze staré oprýskané žuly, v níž se tu a tam matně leskly plošky slídy; měla dvě poschodí a pod střechou z dřevěných fošen ještě jedno patro napůl obložené dřevem. Byla to velká nesourodá stavba zasazená do umělé terasy na příkrém horském úbočí, pod níž se svah řítil dolů do údolí, kde se klikatil úzký potůček, aby pak o deset

kilometrů dál znovu stoupal rozeklanými skalisky a temně zelenými lesy. Zahrady byly rozlehlé a chytře krajinářsky řešené, okolní přírodu spíše vhodně doplňovaly, než aby do ní zasahovaly. Rostl zde původní pérovník, deset metrů vysoká, levanduli připomínající rostlina duhových barev, gumokvětec a kmenolesk a lazurovník. Z pozemských rostlin pak do zdejších kopců dobře západly duby, borovice a také mandlovníky. Vzduch byl teplý a silně voněl po letních květinách.
„Ti to tady ale zvelebili od doby, co jsme... co jsem se sem podívala naposledy," řekla sevřeným hlasem.
Harold na ni po očku pohlédl a lehce se zachvěl. Ingrid Rainesová se narodila o dva roky dříve než on, z něj však byl prošedivělý padesátník, zatímco ona... ona vypadala přesně tak, jak si ji pamatoval. Vysoká jako asteroiďan, čistá pleť, jemné svaly a zelené oči. Černé vlasy měla upravené po způsobu astronautů, což představovalo vyholení celé hlavy až na pruh od čela k zátylku.
Většinu času z uplynulých desetiletí strávila v hibernaci při rychlosti blížící se světelné. On prožil každou minutu zde na Wunderlandu, žil tvrdě a bez nejlepších léků proti stárnutí. Zatímco ona na poslední lodi plné uprchlíků dorazila k Sol a vstoupila do ozbrojených sil SN, které rozprášily Čtvrtou flotilu Kzintů. Vrátila se zpátky s uhlazeným systémovým inženýrem a cvičeným zabijákem jménem Jonah Matthienson a sejmuli Velkého Kocoura, hlavního kočičáka Šuut-Riita osobně, a to za použití té nejprohnanější směsice softwarové sabotáže a kzintské psychologie, jakou si jen dokázal představit.
Matthienson. To tedy byla klasa. Geniální programátor. Beze smyslu pro humor jako všichni obyvatelé Roje, ale přece jen nebyl jako oni. Byl z Pásu. Pozemská asteroidová civilizace se podobala té wunderlandské, ale zároveň se lišila. Matthiensonovi bylo kolem třiceti let biologického věku. Chronologicky byl samozřejmě starší, uvážíme-li, že cestou sem překonal čtyři světelné roky. V každém případě nebyl tak starý, aby mohla omlazovací kůra přinést nějaký viditelný efekt. Byl uhlazeně pohledný typickým kostnatým způsobem asteroiďanů a také chytrý a drsný. Muž plný chladného hněvu, nebezpečný týpek. Příšerně atraktivní - zatímco ty jsi nebyl nic moc ani zamlada, řekl si v duchu. Uši jako od hrnce, oči jako baset a postava jako cihlový barák. Vypadám na střední věk a to mi ještě není ani šedesát, kruci. Prožil jsem pět let jako neúspěšný partyzán a zbytek jako barman ověnčený gloriolou slávy.
Něco málo víc než to. Haroldův pozemský bar byl svým způsobem velmi známý. Býval velmi známý. Býval...
„Také mnohem lidnatější," právě říkala. „Ale že se někomu chce, u všech všudy, farmařit právě tady. Je nutné upravit všechny stroje."
V úzkém místě na dně údolí se odjakživa nacházela malá osada, ale teď se rozrostla. Po svazích se vinuly terasy osazené vinicemi a sady ovocných stromů a zdálky bylo možné zaslechnout cinkání zvonečků ovcí a koz, které se pásly na kamenitých kopcích. V ústí údolí se do tisícimetrové hlubiny řítil vodopád, jehož vzdálené dunění rozechvívalo vzduch i skály. Lidé a jejich díla byli v této krajině rozeklaných skal a útesů nepatrní. Hluboko pod nimi se rozezněl kostelní zvon, někde štěkal pes a zdálky se slabě ozval plazivec, což bylo překvapující vzhledem k blízkosti lidského osídlení. Třebaže vzduch byl řídký a studený, pro někoho, kdo se narodil na Wunderlandu, nepředstavoval žádné nepohodlí. Při 61% gravitaci byl pokles tlaku s nadmořskou výškou mnohem méně výrazný než na Zemi.
„Stroje?" Harold se postavil vedle ní. Pomalu a opatrně se o něj opřela. Zachvěl se při pomyšlení na kzintské drápy trhající její boky... možná jsem byl k Jonahovi trochu nespravedlivý, pomyslel si. Tihle dva přežili kzintský hon až do doby, než se mis Claudem podařilo přijít a dostat ji... je ven. Museli se pěkně ohánět. „Žádné stroje nepoužívají, Ingi. Jen holé ruce a ruční nástroje."
Lehce zkřivila ústa do znechuceného úšklebku. „Otrocká práce? To bych si o Claudovi nikdy nepomyslela, muselo to s ním asi jít dost z kopce."
Harold se rozesmál. „Jsou to utečenci, zlatíčko. Uprchlíci. Kzintové si zabírají stále víc a víc půdy, usazují se tady, už tu není jen posádka. Mohli si vybrat jestli tohle nebo pracovní tábory. Tam jde o otrockou práci. Doslova. Claude pomohl těmhle lidem v nouzi tak, jak to jen šlo. Právě sem plynou všechny ty úplatky, které dostává jako policejní velitel v Munchenu." Velitel lidských pořádkových sil hlavního města byl ve vynikající pozici, aby je sem dostal. „Mě to také překvapilo. V posledních pár letech dokázal Claude přesvědčivě předstírat, že má v žilách místo krve Helium II."
Uslyšel za zády kroky. „Pomlouváš mě v mé nepřítomnosti, starý příteli?"
Sloužící donesli brandy a ovoce a nechali je o samotě. Všichni byli ve středním věku a podivně nemluvní. Ingrid měla pocit, že pod vestou jednoho tmavého šikmookého muže, který vypadal, že pochází ze Sulinéských ostrovů, zahlédla čtyři rovnoběžné jizvy.
„Existují věci, které je lepší nevědět," řekla. Claude Montferrat-Palme se naklonil, aby si v plameni svíčky zapálil viržínko. Při jejích slovech vzhlédl, všiml si lehce znechuceného výrazu a odložil je. Jezdil sem vždy jen na týden a to bylo stěží dost času na to, aby se vzdal zvyku, který si pěstoval polovinu života.
„Pravda v každém ohledu, drahá," přikývl.
Claude byl vždy velmi bystrý.
„Je to nádherné znovu zavzpomínat na staré časy," řekla. Myslela to upřímně i s lehce škodolibým podtónem. Pro tyto dva muže to byly značně starší časy než pro ni. „A nesmírně mi... lichotí, že mě vy dva máte pořád tak rádi."Ale taky mi to trochu dělá starosti, teď, když nad tím tak přemýšlím. I když se dá předpokládat, že budete žít dvě století, nést pochodeň po čtyři desítky let je přece jen příliš.
Claude se znovu usmál. Měl klasické herrenmannovské rysy, dlouhé a kostnaté a v jeho případě kombinované s tmavými vlasy a nedefinovatelnou aurou elegance, dokonce i v tomto domáckém oblečení, které na sebe hodil poté, co shodil uniformu Munchenské Polizei.
„Mládí," řekl. Když uslyšel její tázavý tón, pokračoval: „Má drahá, ty jsi naše mládí. Hari a já jsme byli nejlepší přátelé; ty jsi byla tou... dívkou... mladou ženou, do které jsme se poprvé vážně zamilovali a zakoušeli hořce sladkou rivalitu."
Pokrčil rameny. „Obvykle se s takovou dívkou člověk ožení - strašný úděl, který zahrnuje děti a každodenní setkání nad

ranní papájou - nebo ji ztratí. Tak či tak, život jde dál.“ Jeho zamyšlený pohled zabloudil skrze vysoká rozdělená okna do světa, který strávil dvě generace v kzintském područí.
„Ty...“ řekl jemně. „Ty jsi zmizela a odnesla dobré časy s sebou. Cožpak si každý člověk nepamatuje dobu, kdy mu bylo dvacet, jako zlatý věk? V našem případě tomu tak bylo doslova. Od té doby jsme prožili čtyři desítky let jako zadní voj, bojovali jsme, prohrávali a dívali se, jak všechno na čem nám záleželo, spěje k zániku, včetně nás dvou.“
„Ale Claude, já nevěděl, že ti na mě záleží,“ řekl Harold posměšně. Ingrid si všimla, jak se jejich oči střetly. Víc než láska žen, pomyslela si suše. A teď, když byli opět připraveni k boji, z nich obou vyzařovalo nějaké zvláštní světlo. Jen málo lidí prožívá rádo život, v němž se cítí poraženi, a oni měli hrdost. „Netvrď mi, že jsme promarnili čtyřicet let něčím, co bývalo mohlo být krásným přátelstvím.“
„Kronika promarněného času, to je název, jaký jsem vždy chtěl dát svému životopisu, jestli ho někdy napíšu,“ řekl Claude. „Je to válka egoismu s leností.“
Harold si odfrkl. „Claude, kdybys byl jen o něco méně inteligentní, byl by z tebe velký neoromantický byronský hrdina.“
„Childe Claude? V takovém případě nebude ona nic mít s žádným z nás, Hari.“
Druhý z mužů se otočil k Ingrid. „Trochu mě překvapuje, že jsi nepřivedla Jonaha,“ řekl.
Ingrid se podívala na Clauda, který postával u velikého prostého krbu se sklenicí brandy v ruce. Herrenmann po vytáhl obočí a jeho souměrnou bradu zkřivil lehký, způsobný úsměv.
„Proč?“ zeptala se. „Protože je mladší, zdravější a vzdělanější? Protože je válečný hrdina? Protože je inteligentní, odvážný a dobře vypadá?“
Harold zamrkal a ona vycítila záplavu pocitů.
„Něco takového,“ připustil.
Claude se rozesmál. „Ženy mají mnohem víc rozumu než muži, ald kamerat. A také rychleji dospívají. Nemám pravdu?“
„Některé z nás,“ řekla Ingrid. „Na druhou stranu dává mnoho z nás spíše přednost muži, který má v sobě trochu klukovské romantiky. Víš, ten druh idealismu, který působí dojmem, že se zvrhl do cynismu, ale jejž si jeho majitel tajně hýčká.“ Claudovi poklesla čelist. „Oproti tomu ten tvůj zcela dospělý muž je něco naprosto jiného. S největší pravděpodobností se už vzdal veškerých iluzí, a jak ho pak máme ovládat?“
Zašklebila se a poplácala ho po tváři, když jej míjela, aby si nalila sklenici verguuzu. „Neboj, Claude, ty sám takový nejsi, ty se tak jen chováš.“ Upila a pokračovala: „Vlastně to je morální.“
Harold tázavě zamručel a Claude našpulil rty.
„Je asteroiďan. A k tomu ze Solského pásu.“
„Drahá. ..ty jsi asteroiďan,“ řekl Claude a upřímné překvapení prolomilo jeho navyklou masku znuděné vševědoucnosti.
Harold si zapálil cigaretu a ignoroval její nevraživý pohled. „Nech mě hádat... je příliš choulostivý.“
Ingrid si znovu usrkla mátového likéru. „Nee, ani ne. Já jsem asteroiďan, ale ne úplně čistý.“
Oba přikývli. Ingrid by se klidně mohla vydávat za čistého causasoida. „Podívej, co se ve vesmíru stane s někým, kdo si nedává na všechno náramně velký pozor? S někým, kdo není detailista? S někým, kdo si nemyslí, že zkontrolovat si posedmé výstroj je důležitější, než obecný pohled? S někým, kdo není každý den svého života nízkoafektový týpek s dokonalým sebeovládáním?“
„Zemře,“ odpověděl prostě Harold. Claude souhlasně přikývl.
„K čemu dojde, když nějaká skupina projde čtyřmi staletími takové selekce? Navíc ti dobrodružněji založení opouštějí Solský pás, kdykoliv jen mohou, a odcházejí do jiných soustav. Takže asteroiďané z Hadího roje jsou tím, čím asteroiďané ze Solského pásu kdysi bývali.“
„Aha,“ přikývl Claude současně s Haroldovým zamručením. „A co blátošlapové?“
Ingrid pokrčila rameny a obrátila do sebe zbytek obsahu své sklenice. „Hm, ti jsou jako... jako... oni prostě úplně postrádají pud sebezáchovy. Skoro to ani nejsou lidé. Wunderlanďané tvoří zlatý střed -“ čtverácky na ně pohlédla koutkem oka -“no a potom přicházejí na řadu osobní povahové rysy.“
„Tak.“ Otřásla se a cítila, jak se opět halí do osobnosti poručice, jak se kolem ní uzavírá jako skafandr, jako těsně přiléhavá polopropustná membrána. „Byla to velmi příjemná dovolená, ale co budeme dělat dál?“
Claude prohrábl pohrabáčem hořící polena a zasmál se pod vousy. Na chvíli ji úsměv na jeho tváři silně znervóznil, když si uvědomila, že Claude přežil a vyškrábal se do vysoké funkce v prostředí bezohledné politiky kolaborantské vlády. Pro své vlastní cíle, z nichž ne všechny byly bezcenné, ale ty prostředky...
„No,“ řekl jemně a otočil se čelem k nim. „Jak si umíte představit, nálet a Šuut-Riitova... elegantní demise... strčila kočkám před nos holuba pomsty. Frakcionářství mezi Kzinty opět vyplavalo na povrch. Jedna skupina chce provést jen nezbytné opravy a vyslat Pátou flotilu proti Zemi okamžitě -“
„Šílenství,“ řekla Ingrid a zavrtěla hlavou. Byla to právě hrozba zdržení útoku do doby, než budou Kzintové plně připraveni, co přimělo SN k zoufalému kroku využít Jamamoto.
„Nejen kočičárna,“ řekl Harold a naléval si další brandy. Ingrid se zamračila, tak nechal svou sklenici jen poloprázdnou.
„Přesně,“ přikývl Claude vesele. „Druhá skupina je věrná Šuut-Riitově odkazu; je to o něco složitější, existují i spory napříč těmito skupinami. Kzintové narození zde proti imigrantům, kteří přišli s nedávno zesnulým kocourkem, generační konflikty, einegros teufeleshrek. Například můj ctěný bývalý nadřízený -“
Vyslovil několik slov v jazyce Hrdinů a Ingrid si v mysli přeložila: Ktiir-dohlížitel na zvířata. Středně urozený šlechtic s Částečným jménem. Podle toho, co pochytila na Wunderlan-du, i jméno samotné mělo svůj význam. Ktiir bylo běžné jméno na pohraniční planetě Kzintské říše, která vyslala invazní flotilu proti Wunderlandu. Na vnitřních planetách poblíž domovského světa Kzintů bylo archaické.

„- si na to velmi hlasitě ztěžoval na poslední schůzi personálu. A abych nezapomněl, dokonale nám zbaštili naši malou bílou lež o tom, že za útěk Ingrid je zodpovědná Axelrod-Bauergartnerová.“
„To tedy muselo stát za to vidět,“ řekl Harold.
Claude si povzdechl, když si na to vzpomněl. „No,“ ‚začal, „jelikož se to odehrálo v našich kancelářích, podařilo se mi pořídit holozáznam -“
Koordinační štábní důstojník byl vysoký Kzint, měřil hodně přes dva metry a na kočkovitou šelmu byl dost hubený. Nebo si to Claude Montferrat-Palme alespoň myslel, bylo to těžko říct, když jeden leží rozpláclý na břiše na podlaze a dívá se, jak kolem přecházejí chlupaté nohy. Trapné, pomyslel si. Lidé nejsou na takovou polohu stavění. Kzintové ano; na čtyřech nohou dokázali běžet stejně dobře jako na dvou a lebky měli posazené na pružném kloubu. Jeho z toho bolelo za krkem... Ale lidští dohlížitelé těsně pod úrovní Kzintů měli účast povinnou. Důsledky neposlušnosti vůči Kzintům byly až příliš zřejmé a bylo je možné spatřit v průhledné plastové nádobě stojící na krbové římse, kde spočívala hlava bývalé zástupkyně velitele munchenské policie.
Právě mluvil Claudův přímý nadřízený, Ktiir-dohlížitel na zvířata.
„Tahle opice -“ ukázal prstem na hlavu, „- byla zodpovědná za to, že umožnila dvěma agentům ze Solské soustavy uniknout lovcům.“ Stál v polopokrčeném postoji, který Claude identifikoval jako vhodný při podávání hlášení Kzintovi, jenž jej převyšoval hodností, ale měl nižší společenské postavení, třebaže poloha ocasu a uší vyjadřovaly nedostatek úcty. Jestli ovšem rozumím kzintské řeči těla natolik dobře.
Nacházeli se v sídle Bezpečnosti, starém Herrenhausu, kde se před příchodem Kzintů scházelo Devatenáct rodin. Byla to prostorná, vznosná budova s podlahami krytými dlaždicemi, stěnami obloženými chladně bílým kamenným krajkovím a zastřešená wunderlandským ebenovým dřevem, protkaným ryzím stříbrem. Venku v zahradách tryskaly fontány a ve vzduchu byla cítit vůně kvetoucích oleandrů. Štiplavý pach rozzlobených Kzintů byl ale pronikavější. Štábní důstojník se zastavil a šťouchl jej drápem do boku. Na nohou měl jakési otevřené boty vyrobené z kůže a železa s otvory pro drápy. Ty měl napůl vytažené, pravděpodobně podvědomým reflexem, takže Claude ucítil, jak jejich ostré hroty pronikají propocenou látkou uniformy.
„Dominantní, tento otrok-“ začal.
„Formality vynech, člověče,“ řekl Kzint. Mluvil wunderlandsky a byl zdvořilejší než většina ostatních. Claudův přímý nadřízený lidi tituloval zásadně jako kz'íirkt, opice. To byl druh pseudoprimáta vyskytující se na kzintské domovské planetě. Byla to obdoba savce, žil na stromech a opici se podobal asi tolik, jako Kzintové tygrům, tedy nepříliš. „Řekni mi, co se stalo.“
„Dominantní... Koordinační štábní důstojníku,“ pokračoval Claude, natahuje krk. Nedívej se mu do očí, připomínal si. Pohled do očí Kzinta byl gestem dominance či signalizoval útok. „Ctěný Ktiir-dohlížitel na zvířata usoudil, že..
„nevyslovuj její jméno, „bývalá zástupkyně velitele munchenské Polizei prokázala v pátrání po těch dvou solských agentech větší horlivost než já a měla by tedy převzít dohled nad jejich likvidací při honu.“
Štábní důstojník přestal přecházet a upřel pohled přímo na Ktiira-dohlížitele; Claude viděl, jak se přímo před ním míhá růžová špička ocasu útlejšího Kzinta, lysá až na pár světle oranžových chlupů.
„Takže nejenže vaši vyšetřující nedokázali odhalit, že lidé úspěšně sabotovali počítače řídící obranu Šuut-Riitova paláce, vy jste navíc pověřil zrádce přípravou jejich popravy. Divocí lidé se nám vysmějí! Náš vůdce je zabit a jeho vrahové unikají na svobodu přímo z našich drápů!“
Ktiir-dohlížitel se vztyčil. Ukázal na dalšího Kzinta choulícího se v koutě; telepata s charakteristickým vzhledem zpráskaného psa a neudržovanou srstí.
„To neodhalil ani ten váš ochočený stondat.“ zavrčel.
Doslova zavrčel, uvědomil si Claude. Bylo to velmi poučné. Kdo jednou viděl Kzinta, už nikdy lidské gesto tímto slovem nenazval.
Štábní důstojník zaprskal, s frknutím rozšířil své vlhké černé nozdry a zapráskal vousy. Měla by to být legrační grimasa, ale na čtyřsetlibrovém mimozemském masožravci nebyla legrační ani v nejmenším. „Schováváte se za chyby druhých,“ řekl a zasyčel. „Traat-admirál mě pověřil, abych vás informoval, že vaše žádost o přeložení k flotilám Hadího roje byla zamítnuta. Žádná jednotka vás nepřijme.“
„Traat-admirál!“ zaskřehotal Ktiir-dohlížitel. „Připomíná kotě, které se vyškrábalo na strom a neumí se dostat dolů, tak mu nezbývá, než žalostně kňučet. Jeho řeči o tajné hrozbě číhající mezi asteroidy jsou jen stopou bez pachu, která má odvést pozornost od jeho neochoty vyslat Pátou flotilu.“
„Taková byla strategie velkého Šuut-Riita, zavražděného vinou vaší neschopnosti - ne-li něčeho horšího.“
Ktiir-dohlížitel se naježil a jeho vzpřímená oranžová srst mu dodala vzhled kreslené kočičí karikatury poněkud láhvovitého tvaru.
„Ty bezejmenný lízači bezvýrazné moči toho svého novopečeného admirála, co přišel rovnou z jeslí, z čeho mě tady obviňuješ?“
„Ze zrady nebo hlouposti, která s ní hraničí,“ ušklíbl se druhý Kzint. Ostentativně natočil netopýří uši do zranitelné uvolněné polohy a nechal svůj ocas poklesnout.
Ktiir-dohlížitel zařval. „Ty palácový hejsku z vnitřních světů, ty jsi úplně stejný jako ten tvůj admirál! Zvysoka močím na ostatky tvých předků; plaz se mi z očí a zavolej si svoje opice, aby ti vy foukaly srst fénem!“
Ruce Štábního důstojníka se vymrštily vpřed a lesklé, jako noc černé drápy vyklouzly ze svých pouzder. Ocas měl teď ztuhlý. Fény byly luxus, který zde zavedl poslední guvernér a který byl velmi populární, zvláště mezi mladší šlechtou.
„Ty lovče kšatů,“ zavrčel. „Ty nejsi hoden, aby ses vyválel v Šuut-Riitových hovnech! Smáčíš slovní drápy v krvi Riitů!“ Riitové byli příbuzní Patriarchy Kzintů.
„Šuut-Riit prováděl č'roul s opicemi!“ Těžká urážka, stejně jako anatomicky neproveditelná činnost... či alespoň

smrtelná pro zúčastněnou opici.
Claude měl pocit, že v místnosti to zasyčelo, když se do sebe oba samci zaklesli pohledy. Pak vylétly ven těžké dýky wtsai a zdálo se, že obě oranžové šmouhy splynuly, když se s řevem střetly v nejvyšším bodě dráhy svých výskoků. Claude se odkutálel ke stěně, zatímco půl tuny živé váhy dopadlo zpět na zem, přičemž všude kolem jako šrapnely létaly třísky nábytku. Na okamžik se do sebe Kzintové nehybně zaklesli, blokujíce předloktími zápěstí s noži. Propletené byly též jejich nohy, aby zabránily zadním běhům protivníka provést výpad, kterým by toho druhého vykastroval. Rozevřené tlamy se sápaly po soupeřově hrdle, palec dlouhé tesáky vyceněné ve vražedném sedmdesátistupňovém rozevření čelistí. Následovala rozmazaná šmouha pohybu; současně se od sebe odtrhli a znovu se za kočičího vřískotu vrhli do víru oranžové srsti a blýskajícího se kovu, víru příliš rychlého na to, aby jej lidské oko stačilo sledovat. Zachytil jen útržky: rozšířené zornice, míhající se drápy, nože zatínající se do masa, to vše za řevu tak hlasitého, že mu vrážel do uší jehly bolesti. Všude kolem poletovaly chomáče zkrvavené srsti a ozval se i lidský výkřik, když se bojovníci převalili přes sekretářku. Pak se Štábní důstojník vztyčil, posekaný a s planoucím pohledem.
Ktiir-dohlížitel ležel na zemi, křečovitě škubaje nohama a z těla mu vedle dolní části páteře vyčníval jílec wtsai patřící Štábnímu důstojníkovi. Útlejší Kzint chvíli oddechoval, pak se vrhl vpřed a uchopil svého protivníka za srst na krku. Škubnutím si jej přitáhl k čekajícím čelistem a zaťal mu je do hrdla. Ktiir-dohlížitel se chvíli slabě bránil, pak znehybněl. Na jeho nose se objevovaly a praskaly krvavé bubliny. Poslední stisk a Štábní důstojník odstoupil, třepal hlavou, prskal a lízal si zježenou srst kolem čenichu. Myl se dobré půl minuty, než konečně vytrhl svůj nůž a začal mrtvému Kzintovi narovnávat uši, aby mohl svou trofej oddělit čistý řezem.
„Brrr," řekla Ingrid, sotva záznam skončil. „Ty máš o hodně silnější... ty máš teda nervy, Claude, že s nimi dokážeš takhle jednat tváří v tvář."
„Hm, někteří nejsou tak špatní. Na kočičáky. Tenhleten koordinační štábní důstojník se vyjádřil, že má ve mně veškerou důvěru." Rozpřáhl ruce ve výmluvném gestu. „Ovšem taky mi připomněl, že po čerstvém opičím mase je stálá poptávka."
Ingrid lehce zbledla a položila mu ruku na rameno. Pro ni to nebyl jen slovní obrat, ne poté, co ji naháněli v kzintské oboře. Pamatovala si zvuk kzintského řevu za svými zády a také dusot tlap na spadaném listí, když se za ní hnal po všech čtyřech. Ještě zrychlil než zařval a skočil na ni ze skalní průrvy nad její hlavou. Pamatovala si na dlouhý zaostřený klacek ve svých rukou a na hebce tíživý pocit, když váha vlastního těla vrhla Kzinta na hrot její zbraně...
Claude vzal její ruce do dlaní. Harold si odkašlal.
„No," řekl, „tvá pozice vypadá pevnější, než jsme mysleli."
Druhý muž pevněji stiskl Ingridinu ruku, než ji pustil. „Ano," řekl. Claudovy oči získaly pohled lovce, ještě podtržený lišší ostrostí jeho rysů. „Vlastně chystají nějaké tažení, a proto nemohou plýtvat personálem na správní povinnosti."
Ingrid a Harold se instinktivně naklonili vpřed. Harold prudkým pohybem zamáčkl cigaretu.
„Další flotila?" zeptala se Ingrid. Já trčím tady a Země za-tím...
Claude zavrtěl hlavou. „Ne. Ten nálet napáchal spoustu škody; bude trvat rok a možná víc, než se znovu dostanou do stavu takové připravenosti, v jaké byli, když přiletěla Jamamoto. Je bojová pohotovost." Oba se otřásli. Při útoku zemřelo přes milion lidí. „Ale nepochybně mobilizují kvůli něčemu uvnitř soustavy. Dvě flotily. Někam do Hadího roje."
„Markham?" spekulovala Ingrid. To se zdálo poněkud nepřiměřené. Jistě, měl Kočičí smrt, ale i tak-
„Pochybuji. Shromažďují kompletní posádky k těžkým zbraním, do bitevních lodí. Třída Tesák dobyvatele."
Vyměnili si pohledy. Byly to bitevní lodi schopné mezihvězdných cest, sloužící jako nosiče menším lodím a vyzbrojené zbraněmi schopnými rozdrtit planetu. Jejich obranné schopnosti tomu odpovídaly. S vybavením k výrobě paliva z asteroidové hmoty, produkci náhradních dílů a údržbě zbraní byly téměř soběstačné. Když opustily doky, byly většinou drženy v záloze, jen pár jich bylo ze cvičných důvodů v pohotovosti.
„Všechny?" zeptal se Harold.
„Ne, ale asi tři čtvrtiny. Nějakou dobu na zemi moc kočičáků nebude. A -" zaváhal, ale pak se přinutil pokračovat, „já budu nejužitečnější, když zůstanu tady. Tak rok, přinejmenším, budu pro podsvětí nedocenitelný bez přílišného rizika."
Ostatní mlčky čekali, zatímco on hleděl stranou. Dopřáli mu čas, aby se dal dohromady.
„Mám falešné osobní a cestovní papíry s krytím," řekl. „Ingrid. .. ty nejsi v bezpečí nikde na Wunderlandu. V Roji a s tou lodí, kterou jste sem přiletěli, nám možná vy dva budete moci být něco platní."
„Claude -" začala.
Zavrtěl hlavou. Když promluvil, zněl v jeho hlase opět ten typicky zlehčující tón.
„Zajímalo by mě," řekl, „opravdu by mě zajímalo, co tam ten Markham dělá. Rád bych si myslel, že jim působí takové problémy, že kvůli němu mobilizují flotilu, ale..."

Kapitola IV

Tiamat je přelidněná, usoudil kapitán Jonah Matthienson. Dokonce i na to, že byla faktickým hlavním městem Wunderlandského pásu. Když tu byl Jonah naposledy, bylo to tu hodně špatné. Protlačil se za čáru do čekárny s nulovou gravitací, hned za doky tvořenými obrovským diskem tvaru koláče. Tyto čekárny se nacházely na koncích rotujícího válce o rozměrech dvacet krát šedesát kilometrů, který sloužil Hadímu roji za hlavní základnu. Ve zdejších magnetických kotvištích se nacházely tucty lodí: jednomístné prospektorské stroje, transportéry, trajekty... také lodi s uprchlíky; průmyslové základny na asteroidech byly při náletu Jamamoto těžce poškozeny.
Ale nebylo jich zase tolik, kolik se dalo očekávat. Zbraní beranidlové lodi SN byla čtvrttunová železná vejce pohybující se rychlostí jen nepatrně nižší než foton. Když narazí něco, co se pohybuje takovou rychlostí, je výsledek srovnatelný

s výbuchem antihmotové bomby.
Kolem projela kolona bublin se systémy podpory života, řízená mediky. Vezli oběti, jejichž zranění přesahovala možnosti autodocu mimo stanici. Některé z bublin byly docela malé; podíval se dovnitř průhledným povrchem jedné z nich a rychle se odvrátil. Ztěžka polkl. Zmlkni, řekl své mysli. Vedlejším škodám se nedá předejít. V doku kotvila také trojice kzintských bitevních lodí, velké zahrocené dýky s přídí ve tvaru písmene tau a magnetickými odpalovacími rampami podobnými síťovaným dělovým hlavním; jejich boků se jako roje kovových mšic držely stíhací stroje třídy Rozparovač. Kolem nich se to jen rojilo opravářskými a instalačními četami; továrny na Tiamat chrlily bojové hlavice a systémy na oklamání senzorů.
Lidská masa neprodyšně ucpala východy. Jonah se vznášel jako plovoucí korková zátka a čekal, sleduje, jak ostatní jeden za druhým procházejí skenovacím zařízením. Minule, s Ingrid - zapomeň na to, pomyslel si - prováděli jen zběžné skenování sítnice a u každého východu se jako kopretina vznášela čtveřice policajtů s nazlátlou pletí. Teď odebírali i vzorky krve, pravděpodobně kvůli analýze DNA, a kromě lidských policistů tu viděl také waldery, vznášející se ovoidy s trsy hlavní, čoček a antén. Řídil je Kzint, který ve svém neprůstřelném skafandru a helmě působil ještě mohutnějším dojmem než obvykle.
A to všechno kvůli mé maličkosti, pomyslel si, kopnutím se odrazil a nechal zlatokožce, aby mu strčil ruku do testovacího zařízení. Ucítil ostré píchnutí do palce a pak jen čekal na verdikt. Buď jeho krycí totožnost obstojí, nebo neobstojí. Čtveřice policistů s omračovači a v neprůstřelných vestách, Kzint v plné polní, šest walderů s desetimegawatovými lasery... kdyby došlo k boji, jeho vyhlídky nebyly dobré.Protože všechno co mám, je okouzlující úsměv a upravené světelné pero.
„Pokračujte, pokračujte," řekl zlatokožec tónem, v němž se nuda mísila s nervozitou.
Jonah si řekl, že mu to nemůže mít za zlé; kzintský bezpečnostní aparát teď musel být paranoidní k zešílení, když byl Šuut-Riit zavražděn a jeho vrahové unikli za tichého souhlasu lidské policie. Ale na druhou stranu se tihle hejhulové přihlásili do služeb kočičáků dobrovolně. Patří jim to.
Prošel mechanickým vzduchotěsným uzávěrem do jedné z hlavních příčných chodeb. Měla deset metrů na dvacet a dlouhá byla šedesát kilometrů; po třech stranách ji lemovaly malé podniky a obchody, čtvrtou stranu po směru otáčení tvořila kluzná dráha. U vzduchotěsných východů byl umístěn kruh transferových kabin, ovšem trvale vyřazených z provozu. Pouze Kzintům a lidem pod jejich přímým dozorem bylo dovoleno využít výhody pseudoteleportace světelnou rychlostí. Když tudy šel naposledy, před měsícem, byly stěny zdobeny freskami. Předválečné, vybledlé a plné skvrn, ale stejně půvabné a ve znamení svěžího optimismu počátku kolonizace soustavy Alfa Centauri. Krajinomalby původní wunderlandské přírody před tím, než osadníci upravili místní ekosystém, aby vyhovoval přistěhovalcům ze Země. Scény zobrazující pomalé lodě, které se po desítky let trvající pouti ze Sluneční soustavy takřka rozpadaly.
Fresky teď nahradily hologramy. Hrůzostrašné záběry těch, kteří přežili - nebo téměř přežili - útok SN. Většina zobrazovala povrch, jelikož na tělese s atmosférou přenášející šokovou vlnu je větší kontrast mezi mrtvými a těmi, kdo zůstali v bezpečí. Lidé rozdrcení, spálení, rozřezaní kusy skla, zmrzačení, velký důraz na děti. Hologramy doprovázela změť zvuků, které plakaly, křičely, sténaly bolestí a nad tím vším výrazný nápis: Solští vrahové! Jejich osvobození přináší smrt! A také idealizovaný Kzint stojící před choulící se skupinou matek s dětmi a pozvedající štít, jímž je chránil před útokem odporného démona-blátošlapa.
Zajímavé, pomyslel si Jonah. Ať už byl autorem kdokoliv, podařilo se mu využít snad všech předsudků, které lidský obyvatel soustavy Alfa Centauri jen mohl mít. Musel to být lidský psychik, kdo provedl výběr snímků, Kzintové druhu homo sapiens tak dobře nerozuměli. Taková přehlídka smrtonosné síly by v Kzintovi vzbudila respekt. Lidští propagandisté museli obyvatelstvo vždy vydráždit k válečné zuřivosti a hněv byl dobrý nástroj. Ale dráždit Kzinta? Kzinty není nutné dráždit. Kzinty by se mohl pokusit vydráždit nepřítel, protože by tím snížil jejich výkonnost. Nechť je ti to připomenutím, že „ kolaborantský neznamená nutně neschopný". Zrádce, otrava přesně ve stylu Murphyho zákonů, ale nikoliv nezbytně idiot. Dokonce ani amorální člověk. Předpokládal, že je možné, aby se někdo dokázal přesvědčit o tom, že podvolením slouží vyššímu dobru. Sklonit se před nevyhnutelným, protože to jednoznačně vypadalo, že Kzintové vyhrávají.
Jonah se vytrhl ze zamyšlení a přidal do kroku. Mám sklon k depresi, budu si na to muset dávat pozor, pomyslel si hořce. Krucinál, měl bych skákat radostí.
Místo toho pociťoval šedou letargii. Jeho nohy se snesly k zemi a dotkly se okraje kluzné dráhy. Začal se pomalu pohybovat vpřed, rychleji, jakmile se posunul více doprostřed. Bylo tu tišeji. V blízkosti konců tiamatského válce se vždy ozýval podprahový hukot čerpadel ženoucích kovy a chemikálie do výrobních linek. Teď bude muset v prvé řadě zkontaktovat toho nipponského mafiána, který je propašoval z Tiamat na Wunderland, jak se jen jmenoval? Šigehero Hirose, to je ono. Ojabun, ať už to znamená cokoliv. Šlo o data, která stáhli ze Šuut-Riitova počítače, informace nedocenitelné hodnoty. Bude potřebovat vysílač, aby je mohl odeslat na Kočičí smrt. Jeho loď byla vybavena interstelárním vysílačem. A -
„Ahoj, kapitáne."
Jonah otočil hlavu, velmi pomalu. Jakýsi muž se dotýkal jeho lokte. Podsaditý, dokonce i podle blátošlapských měřítek, s pořádným pupkem. Černý jako uhel s hustě kudrnatými vlasy; čistý afroid, jakých bylo na Wunderlandu v určitých etnických enklávách poměrně dost, ale na Zemi se vyskytovali jen velmi vzácně, protože tam genetický tok probíhal téměř náhodně po čtyři sta let. Generál Buford Early, Vesmírné loďstvo SN, člen ARM. Jonah zalapal po dechu a začal se hroutit na stranu, před očima měl šedo jako při vysokém přetížení. Byl tam ještě jeden blátošlap, ale toho stěží zaregistroval. Early jej uchopil za paži a podepřel jej silou úměrnou jeho těžkým kostem. Silou stejně archaickou, jako byl on sám; bylo mu... přinejmenším dvě stě let. Kdo to dneska pozná. Když začala medicína dělat tak rychlé pokroky,

že dokázala kompenzovat proces stárnutí, bylo jediným faktorem určujícím vaše možné stáří pouze datum narození...
„Jen klid," řekl Early.
Oči sváděly boj s myslí. Early byl zde; Early seděl ve své kanceláři na základně na Gibraltaru ve Sluneční soustavě. Jonah lapal po dechu, pak se vpravil do rytmu, který ho učili zenoví mistři, kteří ho cvičili pro válku. Vrátil se mu klid. Než přišli Kzintové, ztratila lidská kultura během tří set let míru mnoho znalostí o válce, ale mniši jich velkou část zachránili. Který byrokrat ze SN by podezříval starce sedícího poklidně pod stromem z toho, že přechovává nebezpečné techniky? Jonah si v duchu řekl: Realita je změna. Šok a strach plynou z toho, ze realitě vnucujeme své představy. Vzdejme se představ. Bytí je čas a čas je Bytí. Zrození a smrt je životem Budhy. A potom: Děkuji ti, roshi.
Oba muži jej mezi sebou odvedli do pomalejšího pruhu dráhy a pak na chodník. Jonah se podíval „vpřed" a provedl onen mentální trik, kterým změnil válec v dutou věž tyčící se nad ním a pak jej znovu vrátil do horizontální polohy. Jemným škubnutím si uvolnil ruce a posadil se na špinavou a popraskanou kamennou lavičku. V místní gravitaci to bylo bezpředmětné, ale alespoň si měl kde natáhnout nohy.
„Takže?" řekl a podíval se na druhého muže.
Byl jiný. Mladší, řekl by Jonah; oči nestárnou ani nemají určitý výraz, ale malé svaly kolem nich ano. Oči orientálce, značně běžnější. Oba měli na sobě typický úbor asteroiďanů z Roje, křiklavý a současně poněkud ucouraný, přepásaný opaskem ověšeným různými tajemnými věcičkami. Dokonalý převlek, když se rozhodnete předstírat, že jste poměrně prosperující podnikatel z Hadího roje. Kzintové poskytovali v této soustavě asteroiďanům značný kus svobody, bylo to efektivnější a nevyžadovalo to takový dohled, jako kdyby chtěli všechno řídit sami. To se samozřejmě změní, jakmile se tady jejich počet zvýší.
„Takže?" zopakoval.
Early se zašklebil a ukázal silné a lehce nažloutlé zuby, načež vytáhl z kapsy doutník. Tady to bylo popravdě méně nezvyklé než ve Sluneční soustavě, pomyslel si Jonah a lehce zakašlal. „Určitě jste si doopravdy nemyslel, že si necháme uniknout takovou příležitost, jakou nám poskytl nálet Jamamoto, a že vložíme do tětivy jen jeden šíp, že ne, kapitáne? Mimochodem, toto je můj... společník Watsuji Hajime." Muž se usmál a uklonil. „Člen skupiny, kterou jsem si přivezl."
„Další stázové pole?" zeptal se Jonah.
„Měli jsme jedno v záloze," řekl Early., ,Rádi si pár věcí necháváme stranou."
„Důvěřujte ARM," řekl Jonah kysele.
Technologická policie SN operovala téměř od doby, kdy se člověk poprvé dostal do vesmíru. Její primární funkcí bylo potlačovat technologie, které mohly mít nebezpečné následky... což, jak se ukázalo, měla většina technologií. Na dlouhý čas se jim podařilo dokázat, že lidstvo zapomnělo, že věci jako války, zbraně a vraždy vůbec kdy existovaly. Někteří se na to teď, po dvou stech letech válek s Kzinty, dívali jako na Zlatý věk; Matthienson osobně to považoval za léta stagnace. ARM nechtěla v Kzinty uvěřit, dokonce ani poté, co posádka Andělské tužky nahlásila svůj první a téměř osudný kontakt s těmito kočkovitými šelmami. A když válka začala, ARM se svými nakřečkovanými tajemstvími zacházela dál s nepřející neochotou lakomce.
„Je to pro vyšší dobro," řekl Early.
„Jistě." To, že jste zbrzdili výzkum, takže když Kzintově zaútočili, měli technologickou převahu? A stejně tak, proč trvalo jedno a půl století, než se vyvinuly regenerační technologie? A miliony drobných kriminálníků - těch, co přecházeli na červenou a tak podobně - bylo předtím rozřezáno, nakrájeno na kostičky a posláno do orgánových bank. Dávná historie, řekl si pro sebe. Asteroiďané ARM vždy nenáviděli...
„Určitě pro větší dobro toho, že vám teď někdo kryje záda," pokračoval Early. „Dostali jsme se sem se střelou mířící na asteroid, kde se vyráběly zbraně. Zásah byl naprosto nefalšovaný. .. Bůh je mi svědkem -" pokračoval.
Starý je nato dost.
„-zpravodajské informace, které jsme nashromáždili a poslali zpátky, mají už teď hodnotu jako celá Jamamoto. A vy s poručicí Rainesovou jste uspěli lépe, než jsme doufali."
Chceš říct, že jste nedoufali, že to přežijeme, dodal si Jonah pro sebe. Early zachytil jeho pohled a přikývl s ironickým zakřivením svých plných rtů. Mladší muž ucítil lehké zamrazení; jak dobrým ve čtení řeči těla se můžete stát, když máte dvě století praxe? Kolik lidského ve vás zůstane?
„Když už o tom mluvíme," pokračoval generál, „Kde je poručice Rainesová, Matthiensone?"
Jonah pokrčil rameny, odvrátil pohled a zkoumal vlastní city. „Ona... se rozhodla, že zůstane. Že o sobě dá vědět později, vlastně společně s Yarthkin-Schotmannem a Montferrat-Palmem. Všechna data mám já."
Early povytáhl obočí. „Nikoliv zcela neočekávané." Pak opět přimhouřil oči. „Doufám, že nemáte žádné osobní spory? Nějaký čas se odsud nedostaneme -" pokud vůbec někdy zůstalo nevyřčeno, „- a možná s nimi budeme muset opět spolupracovat."
Mladý solský asteroiďan se zahleděl na davy lidí pohybující se po dráze, na tisíce lidí rojících se se síťovkami kolem obchodů lemujících zbylé tři stěny válce.
„Moje ego je trošku potlučené," řekl po chvíli. „Ale... ne."
Early přikývl. „Nemohl jste si dovolit tolik se vázat, předpokládám," řekl. „Dobrý profesionální přístup."
Jonah se tiše rozesmál, až se mu roztřásla ramena. „Na mou duši, generále, už je to dlouho, co jste byl mladým mužem, viďte? Bez urážky."
„To je v pořádku," řekl suše důstojník výzvědné služby.
„Popravdě jsme se k sobě jednoduše nehodili." Jak zněla ta fráze na dějepisné pásce? Mezirasová průrva? Ročníkový rozdíl? Ne... „Generační propast," řekl.
„Je jen o pár let mladší než vy," řekl Early podezřívavě.

„Biologicky, pane. Ale ona se narodila před válkou. Za Dlouhého míru. Wunderland nebyl zdaleka tak sešněrovaný jako Země, nebo dokonce Solský pás... ale i tak neměli v celé soustavě jedinou smrtící zbraň s výjimkou loveckých nástrojů. Já jsem nastoupil k loďstvu, nebo alespoň do výcviku, když mi bylo šest! Jednoduše jsme neměli nic společného kromě softwaru, sexu a naší mise.“ Znovu pokrčil rameny a cítil, jak ho opouštějí poslední zbytky deprese. „Bylo to, jako bych měl poměr s mladší verzí vlastní matky.“
Early potřásl hlavou a zasmál se, byl to hluboký plný zvuk. „Časový posun. K tomu není zapotřebí relativita, chlapče. Jen počkejte, až budete v mém věku. A teď,“ pokračoval, „si trochu promluvíme.“
„A co jsme dělali doteď?“
„Ach, nebylo to přímo hlášení, to ne. Ale potom tedy...“ Vesele se zašklebil. „Přijímací pohovor... svého druhu.“
„Nuže. Dobrá,“ přikývl ojabun a založil si ruce.
Jonah se rozhlédl kolem sebe. Nacházeli se na úrovni tři-dvanáct, kde odstředivá síla vytvářela ekvivalent gravitace 0,72g. Drahé, dokonce i teď, kdy se gravitační polarizéry začaly čím dál víc používat i mimo kzintské potřeby a nejen pro účely vojenské výroby. Mikrogravitace je výborná pro většinu výrobních odvětví, ale existují i oblasti, kde je váha zapotřebí, mezi něž se nutně řadí rození dětí. Zařízení tohoto pokoje bylo drahé zrovna tak; většina nábytku byla ze dřeva. Nízké stolky u nichž seděli se zkříženýma nohama. Rovněž černé lakované zástěny s tygry ve skoku. Měl silné podezření, že ty byly ještě starší než generál Buford Early. Ve výklenku spočívala na ebenovém podstavci sada japonských mečů, dlouhá katana a kratší „meč omluvy”.
Někde hořela vonná tyčinka ze santalového dřeva a podlaha byla pokryta úhlednými slaměnými rohožemi. V kombinaci s tím vším působilo kvalitní, ale prosté oblečení muže, jenž si říkal Šigehero Hirose, poněkud šokujícím dojmem. Drobný starožitný porcelánový šálek na saké se zaleskl, když jej postavil na stůl a promluvil na orientálce, který přišel s generálem. Jonah udržoval ve tváři pečlivě neutrální výraz; nebylo pravděpodobné, že by jej kdokoliv z nich podezříval, že umí japonsky... tedy dost na to, aby rozuměl většině z toho, o čem si povídají, když už ne na to, aby japonsky sám mluvil. Jazyk Nipponu nebyl nikdy tak populární jako jeho výrobky, protože byl příliš obtížný na to, aby ho cizinci rychle zvládli.
„Je to... neočekávaná čest hostit člena tokijské větve klanu, říkal právě Šigehero. „A jak se vyvíjejí události v zemi Sluneční bohyně?“
Watsuji Hajime pokrčil rameny. „Nikoliv lépe, než se dá očekávat, strýčku,“ odpověděl a nasál vzduch mezi zuby. „Tato válka vytváří příležitosti, ale také před nás staví zodpovědnost. Neutralita je nemožná.“
„S lítostí uznávám, že je tomu tak“ řekl Šigehero. Jeho tvář zpřísněla. „Nicméně vy jste odhalil hesla Společnosti nezasvěceným.“ Oba úkosem pohlédli na Earlyho a Matthiensona. „Možná jste tím, za koho se vydáváte. Možná, že ne. To musí být prokázáno. Cti musí být učiněno zadost.“
Ať už tím myslel cokoliv, pozemšťanovi se to nelíbilo. Jeho tvář zůstala stejně bez výrazná jako maska vyřezávaná ze světle hnědého dřeva, ale nad obočím mu vyrazily krůpěje potu. Odsunuly se dveře a neslyšně vešel jeden ze strážců, kteří je sem přivedli. Jonah poznal jeho styl chůze; měl výcvik v Umění, jednom ze stylů budo. Na Zemi až do války přísně ilegální a ve větší části soustavy Alfa Centauri rovněž. Jinak to byl podsaditý nevýrazný muž oblečený do volných černých šatů. Asteroiďan si pomyslel, že by se pod nimi mohla ukrývat lehká neprůstřelná vesta. Pečlivě elegantním pohybem poklekl a k Watsujiho levé ruce položil bezvýrazný prostý hranol světlého dřeva.
Pozemšťan sklonil hlavu, do čela mu spadl pramen černých vlasů. Pak pozvedl oči a přisunul si to pouzdro před sebe, otevíraje ho s jemnou péčí. Uvnitř byl bílý plátěný kapesník, složené plátno, javorový špalík a krátký zakřivený nůž bez záštity v pochvě z černé kůže. Watsujiho pohyby získaly pomalou dokonalost náboženského rituálu, když pokládal javorový špalík na stůl na prostřený plátěný šátek a začal si bolestivě utahovat kapesník kolem malíčku levé ruky. Položil ruku na špalík a vytáhl nůž. Ladná čepel vyjela z pochvy bez sebemenšího zvuku. Když pozvedl nůž, pohledy obou mužu se střetly.
Jonah vydal zvuk, jako by ho někdo kopl do břicha. Staršímu z obou mužů také chyběl článek malíčku levé ruky. Solský asteroiďan si nejprve myslel, že je to vinou špatné lékařské péče zde v Roji, ale někdo, kdo si mohl dovolit takový pokoj...
Nůž zasvištěl vzduchem, vytrysklo trochu krve a ozvalo se nepříjemné chrupnutí, asi jako když se krájí celer. Watsuji nevydal ani hlásku, ale tvář kolem rtů mu zbledla. Šigehero se hlouběji uklonil. Strážce-sluha přistoupil po kolenou blíž, posbíral celou výbavu a s toutéž rituální pečlivostí ji zabalil do plátna. Vše se odehrálo v naprostém tichu, rušeném jen tichým šuměním ventilátorů a Watsujiho hlubokým dechem, drsným, ale kontrolovaným.
Oba Niponjin si nalili další šálek ohřívaného rýžového vína a usrkli. Když Šigehero znovu promluvil, bylo to anglicky. „Je dobré vidět, že staré zvyky nebyly ve Sluneční soustavě zcela zapomenuty,“ řekl. „Možná, že moje větev Společnosti byla... řekněme trochu ukvapená, když dospěla k závěru, že emigrace je jediná cesta, jak zachovat její, eh, čistotu.“
Lehce pozvedl šálek směrem ke generálovi. „Když tudy před měsícem prošli vaši mladí bojovníci, podivil jsem se, jaké úsilí bylo vynaloženo k vetknutí tak drobné jehly. Vidím, že jsme vás podcenili.“
Zvedl složku s vytištěným dokumentem, ležící na stole před ním. „Je pravdou, že hodnota, kterou vy a vaši společníci představujete, by byla podstatným rozšířením mých sil,“ pokračoval. „Nicméně prosím mějte na paměti, že moje Společnost se ve své podstatě mnohem více podobá rodinnému podniku než politické organizaci. Do podzemního boje proti Kzintům jsme zapojeni proto, že jsme lidé, nebo aspoň o něco lidštější než oni.“
Early v odpověď také pozvedl svůj šálek saké; jeho mohutné ruce zacházely s porcelánem s překvapivou šetrností. „Vy a vaši... řekněme, černě odění předchůdci byli v minulosti zapojeni již do mnoha sporů. Bez obalu řečeno, pokud se jim to vyplatilo. Suma, kterou jsme přivezli, je nezanedbatelná, že?“
Jonah šokované zamrkal. Tohle že je ten generál s doutníkem v puse, co kope lidi do zadků? Muž, kterého jsem znal a

naučil se nenávidět? Žij a uč se. Uč se, abys mohl žít i nadále...
Ale na druhou stranu, Buford Early býval před kzintským útokem profesorem vojenské historie na akademii ARM. Abyste se stali někým takovým, museli jste značně vybočovat z průměru. Předpokládalo to znalosti, za které by normálního člověka poslali k psychikům, aby mu vymazali paměť.
Šigehero udělal nepatrné gesto. „Vskutku. Jenže to by také znamenalo, že vaši skupinu začlením do naší struktury velení. Nestravitelné sousto a slabý článek řetězu, jelikož mi nejste zavázán osobní věrností. A abych byl upřímný, nenipponští členové obecně v této organizaci nezastávají řídící funkce. Bez urážky."
„To je v pořádku," odpověděl upjatě generál. „Dal byste tedy přednost méně formálnímu spojení?"
Šigehero si povzdechl, vytáhl zpod stolu dálkový ovladač a pokynul strážím. Ti rychle složili starožitné zástěny nevyčíslitelné hodnoty a objevila se standardní obrazovková stěna.
„K tomu bych se možná přikláněl, ctěný generále," řekl. „Jenže mou pozornost upoutaly jisté informace. Týkají se admirála Ulfa Reichstein-Markhama ze Svobodného wunderlandského loďstva... vidím, že váš podřízený vám o této osobě již řekl? A o své tak cenné lodi, kterou zanechal v Herrenmannově péči a o... záhadném objevu, který spolu učinili."
Přerušilo ho zaškrábání na dveře. Zamračil se, pak přikývl. Otevřely se a za nimi stál strážný s dalším mužem, který tázavě vzhlédl k Earlymu. Generál přijal datový čip, zasunul jej do aparatury u opasku a přidržel si u ucha počítač velikosti dlaně.
Ach, pomyslel si Jonah. Nejsem jediný, kdo dnes dostane příšerný šok. Černochova kůže získala šedivý odstín a jeho ruce se na okamžik roztřásly, než zmáčkl tlačítko VYMAZAT. Jonah se mu odvážil pohlédnout do očí; nemohl si být jist, byly černé a v místnosti panovalo pološero, ale byl by přísahal, že jeho zřítelnice se rozšířily tak, že takřka spolkly duhovku.
„Ehm -" odkašlal si Early. „Ona informace... netýkala se náhodou, ech, artefaktu, nalezeného v asteroidu? A jistých zvláštností v chování?"
Šigehero přikývl a dotkl se tlačítek na ovladači. Na stěně se objevil rozmazaný holoobraz; snímaný kamerou v helmě, usoudil Jonah. Těžní zařízení rozmístěné na asteroidu střední velikosti, kilometr krát dva. V pozadí ukotvená loď, v níž poznal Markhamova Nietzscheho a také další, kotvící natolik blízko, že mohly poskytovat světlo. Viděl postavy ve skafandrech budující bublinové moduly. Pak panika a na místě, kde před okamžikem stál laserový vrták, se objevila díra. Zavládl zmatek a... z díry vyletěl, ano, musí to být mimozemšťan.
Mladý asteroiďan cítil, jak mu v uších buší puls. Sledoval prvního živého nekzintského mimozemšťana, objeveného za celá staletí lidských vesmírných letů. Kzint to být nemohl, proporce tomu neodpovídaly ani v nejmenším. Asi 1,5 metru vysoký, soudě podle okolostojících lidí. Ve skafandru těžko říct, ale vypadal zhruba stejně vysoký jako široký, s obrovskou kulatou hlavou a pahýlovitými končetinami, ruce jako tříprsté mechanické drapáky. V jedné svíral nějaký nástroj nebo snad zbraň. Zatímco jej sledovali, dotkl se jí druhou rukou. Změnila tvar a začala se svíjet. Jonah otevřel ústa, aby se zeptal a -
„Stop!" Generál zařval jako býk a okamžitě tím upoutal pozornost. „Okamžitě zastavte ten záznam, to je rozkaz."
Šigehero se dotkl tlačítka a obraz zmrzl. „Nejste v postavení, abyste tady mohl dávat rozkazy, gaidžine" řekl. Dva strážní stojící u stěny sáhli do záhybů svých šatů a přistoupili blíž, neslyšně jako Kzintové.
Early si škubnutím rozepnul límec a zamával rukou. „Prosím, ojabune, mohli bychom si promluvit o samotě? Zcela o samotě, jen na okamžik. Je zde v sázce víc, než si uvědomujete!"
Ticho se protahovalo. Nakonec Šigehero takřka neznatelně kývl. Ostatní se postavili a odešli do vnější místnosti, která byla vybavena téměř stejně honosně jako ta vnitřní. Tam je čekali ostatní členové Earlyho skupiny; bylo jich asi půl tuctu, různých věků a specializací. Nebyly zde žádné stráže, přinejmenším na této straně stěny. Ojabunovi lidé jim nabídli občerstvení a velkoryse ignorovali rychlé a důkladné pátrání po odposlouchávacích zařízeních. Watsuji zamířil k baru, nalil si dvojitou vodku a obrátil ji do sebe.
„Tanjit," zasípal polohlasně. Jonah si navolil kávu a jídlo do ruky; byl to náročný den.
„Problémy?" zeptal se asteroiďan.
„Dokonce se ani nedostanu k autodocu, dokud nevypadneme z téhle zatracené cvokárny," odpověděl pozemšťan.
„Věděl jsem, že jsou tady konzervativní, ale taková komedie!" Udělal gesto zmrzačenou rukou. „U nás doma nikdo nic takového neudělal už sto let! Připadal jsem si, jako bych vystupoval v holohře Namida Amitsu. Dnes už jsme legální. No, skoro. Přinejmenším jsme opustili ten trh s orgány. A teď tohle -"
Jonah přikývl v gestu neosobní sympatie. Na blátošlapa dokázal ten muž snášet bolest nadmíru dobře; pozemšťané se jen zřídka dostali někam, kde neměli okamžitě po ruce automatickou lékařskou pomoc. Dokonce i před válkou. Asteroiďané se museli postarat o to, aby byli soběstační.
„Co dělá starosti mně" řekl tiše a usadil se do křesla„ je to, co se tam teď děje." Kývl hlavou ke dveřím. „To je přesně styl ARM, udělají cokoliv, jen aby nás udrželi v temnotě."
„Přesně," prohlásil pochmurně Watsuji a hladil si ruku. „Ti šílení prevíti si myslí, že řídí celý svět."
„Řídí svět," zopakoval Jonah. „No, taky že řídí, nebo ne? ARM -"
„Nee, nemyslím SN. Tihle jsou starší než to."
Jonah pokrčil rameny.
„O hodně starší. Je kolem nich hromada mystických keců. Alespoň -"
„Co?"
„Alespoň myslím, že jsou to jen kecy. Bože, to bolí."
Jonah se usadil a znehybněl. Nuda mu nehrozila; asteroiďané měli značnou praxi v sezení bez hnutí, kdy neměli co na práci, a přitom nesměli ztratit pozornost. Jeho výcvik tuhle schopnost ještě zvýšil. Zvědavost je svrab, který si nemohl

poškrábat.
Mohlo by být hůř, pomyslel si a zakousl se do svého jídla s rybí příchutí. Mělo dost divnou konzistenci, ale chutnalo dobře. Ten blátošlap mohl chtít, abych si prst usekl já.
„Vysvětlete to," řekl Šigehero.
Ale Early se místo toho přisunul a namočil prst do rýžového vína. Jím nakreslil znak na stůl pro ojabuna. Stylizovaná růže, přes ní kříž; pyramidu vynechal. Část Řádu, která doprovázela osadníky do soustavy Alfa Centauri, koneckonců nezahrnovala nikoho nad Třetí vnitřní kruh...
Šigeherovi se rozšířily zornice. Popadl plátno a rychle znak smazal, ale jeho pohled se ještě chvíli vpíjel do černého povrchu stolu. Pak polkl a znovu se dotkl kontrolního panelu.
„Jsme v naprostém soukromí," řekl a pak pokračoval formálním tónem: „Přinášíš Světlo."
„Osvícení je klíčem, který otevírá Cestu," odpověděl Early.
„Východní stezku?"
Early zavrtěl hlavou. „Východ a Západ jsou jedno pro služebníky Skrytého chrámu."
Šigehero sebou trhl, ohromen ještě více, pak se hluboce uklonil a usmál se. „Tvá nadřazenost je nesporná, Mistře. Třebaže ne nadřazenost ARM!"
Early se uvolnil a také se zasmál. „Inu, ARM není ničím víc, než prstem Skryté cesty a Řádu jenž přijde, že? Stejně jako tvá Společnost, ojabune. A mnoho dalších." Včetně těch, o kterých nemáš ani tušení. „Jak nahoře, tak dole; moc a vědění; kolo uvnitř kola. Dokud Svatá krev -"
„- nenaplní Svatý Grál."
Early přikývl a jeho tvář zpřísněla. „A teď mi dovol, ať ti prozradím, co se skrývalo v trezorech ARM. Bratrstvo se postaralo, aby toto vědění bylo utajeno, kdysi před třemi sty lety, spolu s mnohým dalším. ARM byla k tomuto účelu nedocenitelná. .. Před dávnými časy existovala rasa, která si říkala Thrintové..."

* * *

Jonah vzhlédl, když Early opustil ojabunovu svatyni.
„Jak to šlo?" zamumlal.
„Celkem dobře. Máme spojenectví, svého druhu. A také velmi závažný problém a nejen s Kzinty. Schůze personálu, pánové."
Když společně opustili sídlo Společnosti, asteroiďan zapadl mezi ostatní. To by mě zajímalo, pomyslel si a zvedl oči ke skále nad svou hlavou. To by mě zajímalo, co se tam opravdu děje. A jestli mu to pomůže získat zpět Kočičí smrt.

Kapitola V

„PŘESTAŇ!" řekl Dnivtopun hněvivě, vyburcován pachem krve a mokrým trhavým zvukem.
Jeho syn provinile vzhlédl a pokoušel se odporovat. Thrint mu vnutil poslušnost a cítil přitom, jak napůl zformovaný štít jeho syna vzdoruje Moci jako husté bláto kolem chodidla. Pak odpor povolil a dítě lidskou ruku pustilo. Byla ohryzaná až na kost; mladý Thrint měl krev na celé přední straně těla a mezi jehlovitými zuby mu utkvěly zbytky tkáně a chrupavek. Otrok se pohupoval a zasněně se usmíval.
„Kolikrát ti to mám opakovat: Nejez služebnictvo!" Dnivtopun vykřikl a znovu použil Moc: STUD. VINA. BOLEST. ÚZKOST. LÍTOST VYSTŘELUJÍCÍ BOLEST. PÁLENÍ CHODIDEL. CELKOVÉ NEODBYTNÉ SVĚDĚNÍ. VINA.
Otrok upadal do šoku. „Běž a vyhledej lékařské ošetření," řekl Thrint. A: NEPOCIŤUJ BOLEST. NEKRVÁCEJ. Tenhle už na palubě Vládnoucí mysli strávil určitý čas a získal citlivost na Moc. Jeho mysl seděla na Thrintově mentální ruce jako rukavice. Žilní krvácení z horní končetiny se zpomalilo a pak se zredukovalo na pouhý tenký pramínek, jak se mužovy svaly s hysterickou silou sevřely kolem krevních řečišť.
Dnivtopun se otočil zpět ke svému potomkovi. Mladý Thrint se válel po modrém měkkém povrchu podlahy kajuty; pokálel se a vyzvracel lidské maso - Thrintové používali stejný ústní otvor pro obě činnosti - a sahal si úponky do úst ve snaze vyčistit je a zbavit zuby cizí tkáně. Špína se rychle vsakovala do podlahy, absorbována lodním recyklačním systémem, i zápach již slábl. Ventilátory jej nahradily nostalgickým pachem horké a vlhké džungle, pachem ostrým a pronikavým, pachem Thrintů. Dnivtopun na celou minutu uzavřel svou mysl vůči mladíkově utrpení; jeho nejstaršímu synovi bylo osm, byl v plné pubertě. V tomto věku se povely vydané Mocí již neujímaly tak dobře. Dítě mohlo být řízeno neustále, tímto způsobem je učili hygienickým návykům, ale v tomto věku se začínalo chovat vzpurně.
PŘESTAŇ POCIŤOVAT BOLEST, řekl nakonec. A potom: „Proč jsi napadl toho sluhu?"
„Nudilo mě to," odpověděl syn, jehož hlas ještě stále zněl trochu trucovitě. „Všechny ty věci, které jsi mi říkal, abych se naučil. Proč nemůžeme jet domů, otče? Nebo ke strýčkovi Tzil-punovi?"
Dnivtopun se ovládl jen s největším úsilím. „Tohle je náš domov! My jsme poslední Thrintové, kteří přežili" Když nemůžeš nařídit, musíš přesvědčit, rozhodl se. VĚŘ.
Prsty jeho mysli cítily, jak dětský rozum uposlechl rozkazu. Stěny odporu se zhroutily, oko jeho syna se pevně zavřelo a všech šest prstů se bolestivě zkroutilo do dlaní. Mladý Thrint zvrátil hlavu a zoufale zavyl. Byl to zvuk jako když se do drtičky hodí sklo a plát kovu.
ZMLKNI. Rozhostilo se ticho. Dnivtopun slyšel nechápavé kňourání samice ve vedlejší místnosti za tenkými dveřmi. Jedna z jeho žen. Všechny byly nervózní a podrážděné. Thrintské samice byly psionicky dost senzitivní a hněv jim mohl ublížit.

„Budeš si na tu představu muset zvyknout," řekl Dnivtopun. Mocipán ví, že i mě to trvalo dost dlouho. Přistoupil blíž a objal syna paží kolem skorokrku a kousl jej láskyplně do temene. „Podívej se na to z té lepší stránky. Nejsou tady ani žádní Tnuctipunové!" Cítil, že zpráva přinesla malou vlnu úlevy; děti se strašily Povstalci už od narození. „A také budeš jednoho dne mít svou vlastní planetu. Máme tu celou galaxii otroků, kteří čekají jen na to, až si je vezmeme!"
„Je to pravda, tatí?" To probudilo dřímající chamtivost. Dnivtopun byl jen pouhým dohlížitelem na jedné mizerné potravinové planetě, sterilním světě s tenkou atmosférou, osetém řasami a bandersnatkami. Pro jeho syny toho mnoho nezbylo, dokonce i nebýt zničující války.
„Pravda, synu." Stiskl několik tlačítek na řídícím panelu, jedna stěna zprůhledněla a objevilo se hvězdné pole. „Jednoho dne bude tohle všechno tvoje. My nejsme poslední Thrintové, jsme počátkem nové Říše! „A já jsem prvním Císařem, jestli se mi podaří přežít několik příštích měsíců. „Takže se o tyto otroky musíme dobře starat."
„Ale když oni tak voní, otče!"
Dnivtopun si povzdechl. „Já vím, synu." Thrintové měli velmi jemný čich, pokud šlo o poživatelnost. Konkurenční boj o jídlo mezi jejich zvířecími předky byl velmi prudký. „To proto, že..." ne, to jsou jen dohady. Jen málo dalších ras bylo za starých časů tak kompatibilní, jako tihle lidé. Dnivtopun měl podezření, že zná důvod. Byly jím potravní řasy. Thrintové jimi oseli stovky planet a uvážíme-li, že měly miliardy let... To by vysvětlovalo i kompatibilitu ostatních ras. Kzintové, například, se lidmi mohli živit také. „No, budeš se to prostě muset naučit ignorovat." Thrintové byli vždy nesmírně hltaví. „A teď, slyšíš...? Podráždil jsi svou matku. Běž ji utěšit."

Ulf Reichstein-Markham stál tváří v tvář Pánovi a snažil se potlačit zvracení. Ten mrtvolný pach z úst, ta svíjející se chapadla kolem jeho obscénní mordy, to zírající fasetové oko... Byl tak nádherný, pomyslel si, když do sebe v jeho mysli zapadly střípky krystalické Pravdy. Ta slast byla jako povznášející uvolnění po orgasmu, jako horká sauna, jako vítězství v boji.
„Jakého pokroku jste dosáhli s helmou zesilovače?" zeptal se jeho majitel. „Velmi nepatrného, pane-éééééé!"
Zapotácel se vzad a třepal hlavou, aby uvolnil ten bělostný oslepující tlak, který ji hrozil roztrhnout. Se skučením přitiskl ruce ke spánkům „Prosím, pane! My se snažíme!"
Tlak se uvolnil, na jisté velmi vzdálené úrovni cítil, že mimozemšťan poznal, že mluví upřímně.
„V čem je problém?" zeptal se Dnivtopun.
„Pane -" Markham se na okamžik zarazil, aby si uspořádal myšlenky a rozhlédl se kolem.
Nacházeli se na velitelském můstku Vládnoucí mysli a ta byla obrovská. Jen málo lidských lodí kdy dosáhlo takové velikosti. Byla takřka srovnatelná s kolonizační lodí. Místnost měla tvar zploštělé oválné kupole, dvacet metrů dlouhé a deset široké, lemovala ji sedadla mnoha různých tvarů. To bylo jen logické vzhledem k tomu, že musela pojmout širokou škálu ras, které Thrintové ovládali. Ale byla to sedadla, nikoliv akcelerační lůžka. Thrintové velmi dobře ovládali gravitaci, a to již po velmi dlouhý čas. Centrální sedadlo stavěné pro Thrinta stálo u zčernalých trosek něčeho, co býval hlavní počítač. Bylo bohatě a křiklavě zdobené, pokryté nadýchanými kudrlinkami z drahých kovů a vzácného laku, poseté pestrobarevnými světélky. Pod nohama měli porézní hmotu, která vypadala, že je přinejmenším napůl živá a která absorbovala cokoliv organického a mrtvého. Veškeré odpadky přemisťovala zneklidňujícími peristaltickými pohyby ke sběrným otvorům. Vzduch byl nasycen pachem rostoucí a tlející vegetace.
Podivuhodné, pomyslel si, zatímco větší část jeho vědomí přemýšlela, jak odpovědět Pánovi. Ovládací panel byl zvláštní, obsahoval oddělené číselné displeje z tekutých krystalů, ruční páčky a tlačítka, vše extrémně primitivní. Ale stroje za těmito tlačítky byly... nikde nebyly žádné dveře; něco se jednoduše stalo a jejich materiál... se stal neurčitým a vy jste mohli projít skrz, bylo to jako procházet měkkým karamelem. Jediný mechanický poklop na lodi uzavíral únikový východ.
Loď neměla žádný centrální zdroj energie. Kolem dokola byla rozmístěna zařízení, která zjevně přeměňovala hmotu v energii; loď se dala nastartovat v podstatě na tužkovou baterii. Její základní pohon byl ve srovnání s kzintským gravitačním polarizérem jako jaderná bomba oproti ručnímu granátu. Mohla dosáhnout zrychlení tisíců g, pak se zahalit samotným prostorem a cestovat rychleji než světlo.
Rychleji než světlo -
„Přestaň snít s otevřenýma očima," řekl ten Hlas. „A řekni mi proč"
„Pane, my nevíme."
Thrint otevřel ústa a pak je zase zavřel, hladě si úponky téměř neexistující rty. „Proč ne?" zeptal se. „Není to příliš složité. Za dvacet znorgitů se dají se koupit všude."
„Pane, vy znáte její princip?"
„Samozřejmě, že ne, otroku! To je práce pro otroky. Pro inženýry."
, Ale pane, ti inženýři, které s sebou máš... domluvíme se s nimi jen trochu, ale oni stejně nevědí nic víc, než které tlačítko mají zmáčknout. Tyhle stroje -" ukázal bezmocně na stěny, „ - nám nedávají žádný smysl, pane. Jsou to jen bloky hmoty. My... naše přístroje dokáží stěží zaznamenat, že se vůbec něco děje."
Thrint stál, hleděl na něj a vyzařovalo z něj nepochopení. „No," řekl po chvíli. „Je pravda, že tu nemám ty nejlepší otroky-inženýry. Pro běžný provoz nejsou zapotřebí. Přesto jsem si jist, že ty na něco přijdeš, vrchní otroku. Jak postupujeme s vyprošťováním Vládnoucí mysli z kamene?"
„Mnohem lépe, pane! To je zcela v rámci našich možností... Pane?"
„Ano?"
„Mám tvé svolení vyslat četu na Tiamat? Lze to provést bez velkého nebezpečí odhalení. I kdyby nebylo těch dezercí, stejně potřebujeme víc lidí a náhradních dílů. Pro výzkum... no, víš, tvého nervového systému."
Mimozemšťan na něj upíral své jediné nemrkající oko. „Co jsou to nervy?" zeptal se pomalu. Dnivtopun vytáhl z váčku

sladkou tyčinku, začal ji sát, a pak dodal: „A co je to výzkum?“

* * *

„Hrrou“
Kzinrret se válela a kroutila po proutěné podlaze pokoje a se zavřenýma očima tiše předla. Traat-admirál na ni pohlédl s postkoitálním uspokojením, pak dokončil kartáčování svého kožichu a odložil hřeben. Mohl být fakticky považován za vůdce Modernistů, ale určitě nepatřil k těm, kteří si nedokázali udržet slušně upravený vzhled, aniž by k tomu potřebovali tucet sloužících a strojky. Nakonec přetřel vlhký kus své srsti pudrem a vzpomněl si, jak kdysi viděl záznam lidí, kteří se myli tak, že naskákali do vody. Do studené vody.
„Hrrr,“ otřásl se.
Samice se přetočila na všechny čtyři a vystrčila zadek.
„Č'roul?“ zavrněla. Podvědomě se mu vztyčily uši a zaškubaly svaly na mohutném krku a ramenou. „Č'roul?“ švihla vláčně ocasem, ale její pach mu prozradil, že to nemyslí vážně. Kromě toho, čekala ho práce.
„Ne,“ řekl pevně. Kzinrret odběhla do kouta, zhroutila se na hromadu polštářů a s definitivní platností usnula.
Kzinrret z Patrarchový linie, pomyslel si pyšně Traat-admirál; jedna z překrásných Šuut-Riitových dcer. Jeho krev se měla smísit s Riitovou, krev Kzinta, jehož otcem byl pouhý Třetí střelec, který měl štěstí, že vůbec dostal svoji vlastní družku. Dokonce i když jich kvůli těžkým ztrátám v První flotile zůstalo tolik osamocených. Natáhl se, sáhl na klenbu stropu, sebral ze dveří svůj zbraňový pás a klusal chodbou k východu. Komnaty guvernérova harému byly postaveny ve stylu, který se vznosnému Domu kzinrret na planetě Kzin blížil tak... jak to jen bylo možné. Klenutá podloubí z proutí, jejichž horní část byla kvůli nepromokavosti a jako ústupek moderní době pokryta plastem. Komnaty byly dokonce vybaveny gravitačním polarizérem, aby jim poskytl gravitaci, jaká je na domovském světě, téměř dvojnásobek wunderlandské.
„Pro dobré zdraví kzinrret a jejich koťat,“ zamumlal si pro sebe a pohnul ušima v kzintské obdobě úšklebku. Na takový luxus se zvyká snadno, usoudil, když procházel skrz šambovou oponu visící před vchodem a klusal dál vstupní halou, jež byla po stranách otevřená a za střechu jí sloužila kvetoucí růžová réva.
Každá kupole se nacházela v otevřeném prostranství porostlém vegetací a běda kzinrret, která by náhodu zabloudila za nízký živý plot a padla do drápů své sousedky. Samice Kzintů možná byly tak hloupé, že neuměly mluvit, ale zato měly silně vyvinutý teritoriální pud. Byla tu spousta otevřeného prostoru, porostlého příjemnou směsicí různých typů vegetace: oranžové kzintské, načervenalé wunderlandské a zelené pozemské. Traat-admirál slyšel mňoukání koťat hrajících si ve společné oblasti, viděl je, jak běhají, padají a honí se, zatímco jejich matky se líně vyhřívaly ve slabých slunečních paprscích a navzájem si kartáčovaly srst. Jen málo z nich věnovalo nějakou pozornost střídání samců, ale začlenění jeho vlastního skromného harému bylo přesto velmi obtížné a ve rvačkách o dominantní postavení létala srst na všechny strany.
Když se blížil k bráně, povzdechl si. Šuut-Riitův harém byl nejen vynikající kvality, ale byl také tak dobře vycvičený, že o něj nebylo zapotřebí pečovat tolik, jako o jeho vlastní. Samice dokonce nechaly vstoupit lidské služebnictvo, aby se staralo o krmení, což byla velká pomoc, jelikož kzintští samci, kterým se dalo důvěřovat natolik, že je bylo možno pustit do cizího harému, nebyli zrovna běžným zjevem. Všechny byly přivyklé domácímu prostředí a většinu z nich dokonce nemuseli během těhotenství fyzicky omezovat, což vše nesmírně zjednodušovalo. V té době totiž kzinrret pociťovaly nezvladatelné nutkání hloubit porodní tunel, čímž způsobovaly nekonečné problémy a devastovaly zahrady. Šel dál vnější branou skrze praktická odpuzovací pole a kolem ozbrojených robotů a oddílu vojáků náležejících k Šuut-Riitově dvoru. Nadšeně mu salutovali. Jelikož šlo o dědičné služebníky Riirů, nebyl ani v nejmenším povinen přijímat jejich přísahu... ale bylo bláznovstvím propouštět tak užitečné strážce.
Byl bych nad tím uvažoval předtím, než mě Šuut-Riit vycvičil? napadlo ho. A potom: On je mrtvý, já žiju. Dost.
Za branami začínal vlastní palác. Vojenské a administrativní prostory se nacházely z větší části pod zemí, lodní styl; odtud jste mohli vidět jen obytné budovy, z větší části otevřené pavilony, stojící na solidních základech z kamenných kvádrů. Mezi nimi a kolem nich se prostíraly zahrady, kameny příjemných tvarů, stromy, z jejichž hladké kůry svědily drápy. Nacházelo se zde také půl akružíiretki, jejichž vůně přiváděla kolemjdoucího k šílenství a vábila ho, aby se vyválel v jejich opojných květech.
Traat-admirál zastříhal pobaveně ušima, když usedal na podušky v recepčním pavilonu. Tolik nádhery všude kolem a žádný čas, aby si jí jeden užil, pomyslel si. Což bylo jen dobře. Nikdo se nestane hrdinným dobyvatelem, pokud se bude válet na poduškách a popíjet krev.
Po jedné z pěšin se k němu blížil jeho nejstarší syn. Spěchal, proto pádil po všech čtyřech, přičemž se jeho tělo vlnilo v sinusové křivce, která lidem spíše než kočku připomínala lasičku. Na sobě měl služební šerpu, jeho první hodnost. Deset metrů před pavilonem se vztyčil, olízl si zápěstí a uhladil si jimi srst na tvářích, upravil svou šerpu.
„Ctěný otče Traat-admirále, Štábní důstojník žádá o slyšení,“ řekl. „A... Prokletí. Očekávají konečný rozsudek. A-“
„Stačí, pobočníku,“ zahřměl Traat-admirál.
Mladík se hrdě postavil a podvědomým gestem si upravil šerpu. Tato část oděvu byla pozůstatkem mečového bandalíru, užívaného za starých časů, kdy pobočníci byli též tělesnými strážci pověřenými brát na sebe výzvy na souboj, aby ušetřili své pány. Při pohledu do kulatých očí svého syna si Traat-admirál uvědomil, že i to by vykonal s radostí, kdyby toho bylo zapotřebí. Neovládl své city a uštědřil mladíkovi několik láskyplných líznutí za ucho.
„Jař-Ctěný otče! Prosím!“

* * *

„Hrrr," zahřměl Štábní důstojník. „Byl silný jako terenki a ještě rychlejší." Traat-admirál sklopil zrak a spatřil, že se na opasku druhého Kzinta houpají čerstvě uříznuté uši Ktiira-dohlížitele nad zvířaty.
„Očividně ne dost rychlý," řekl Traat-admirál s upřímným obdivem. Většina Kzintů ztratila po prvním dospívání část své svárlivosti, ale Ktiirův nechvalně známý temperament se poslední dobou ještě zhoršil. Pravděpodobně to bylo tím, že musel neustále jednat s lidmi, a to navíc s vysoce postavenými kolaboranty. Ktiir měl mít na paměti, že reflexy se zpomalují a je nutné je nahradit chytrostí a umem pocházejícím ze zkušenosti.
„Ano," pokračoval. „Jsem velmi potěšen." Odmlčel se na tři nádechy a počkal, až druhý Kzint smočí čenich v misce. „Hroth-štábní důstojníku."
Druhý Kzint zalapal po dechu, vdechl mléko, převrátil se, začal kašlat a utírat si nos, pak prudce kýchl a znovu se posadil, v očích slzy. Traat-admirál cítil, jak se mu uši chvějí srdečným pobavením.
„Nezlobte se, vznešený Hroth-štábní důstojníku," řekl. „V současné době humoru ubývá." Udělit Jméno bylo výsadním právem guvernéra soustavy. Mohl tak sice učinit každý polní důstojník, odměnou za určité pevně stanovené čestné činy, ale guvernér to mohl udělat zcela podle své vůle.
„Vynasnažím se - kerčíí - abych byl této cti hoden," řekl čerstvě povýšený Kzint. „Vykonal jsem dosud jen málo, čím bych si ji zasloužil."
„Nesmysl," řekl Traat-admirál. Zaprvé jsi velmi dobrý diplomat. Pouze Kzint se železným sebeovládáním by dokázal zůstat skromným i za těchto okolností. „Za druhé jste zvítězil v kolika... v šesti soubojích za poslední měsíc? A v tuctu dalších v době, kdy sem Šuut-Riit poprvé přišel z domovského světa. To bude stačit těm, kteří si myslí, že galaxii lze dobýt pomocí zubů a drápů. Také jste prokázal neocenitelné služby, když jste udržel frakci Modernistů pevně semknutou pod mým vedením. Mnozí si mysleli, že by Šuut-Riitův dědic měl pocházet z jeho nejužšího dvora."
Hroth-štábní důstojník mrskl ocasem a načechral si kus kožichu. „Nikdo takový by se nemohl těšit dostatečné důvěře těch, kteří se zde narodili," řekl. „Jestliže jsme měli důvěru v Šuut--Riitův úsudek, než byl zabit, proč bychom ji neměli mít teď, když je po smrti?"
Traat-admirál si povzdechl a pohlédl za prvotřídní obranné zdi svých zahrad. „Souhlasím. Lepší je... méně ctihodný nástupce, než vnitřní boje o někoho technicky kvalifikovanějšího." Roztáhl uši v ironickém gestu. „Více vnitřních bojů, než kolik jich už máme. Šuut-Riit jednou řekl..." na okamžik zaváhal, pak se opět podíval do tváří svého syna a nově pasovaného Hroth-štábního důstojníka a vybavoval si rozhovor se svým učitelem, „...řekl, že lidé představují buď největší nebezpečí nebo největší příležitost, s jakou se Kzintové dosud setkali. A že neví, jestli přišli právě včas nebo už příliš pozdě."
Jeho syn jevil známky zvědavosti, načechrával si srst. Byl to téměř nepostřehnutelný pohyb konečků prstů. Zvědavost byla vlastností typickou pro kzintské děti, ale právě o ní zavražděný guvernér prohlásil, že by se měla podporovat.
„Nestřetli jsme se s výzvou, která by skutečně prověřila naši odvahu už... velmi dlouho," řekl. „Dobýváme příliš snadno; kolonizujeme prázdné světy, nebo ty, jejichž obyvatelé jsou divoši s oštěpy nebo barbaři, kteří nemají nic lepšího než zbraně využívající chemickou energii. Začínáme lenivět, plýtváme naší energií na šarvátky mezi sebou a stále větší a větší podíl práce s pouhým udržováním naší říše dáváme do rukou otroků."
„Wrrr," řekl Hroth-štábní důstojník. „Ale co tím Dominantní myslí, když říká, že lidé možná přišli příliš pozdě?"
Hlas Traat-admirála lehce zeslábl. „Myslím tím, že nedostatek výzev nás oslabil. Učinil nás méně přizpůsobivými a křehčími. Existují i jiné druhy rozkladu než měkkost; jednou z nich je zkamenění: ocel a kost se promění v tuhou skálu, jíž lze roztříštit. Šuut-Riit chápal, že jak se rozpínáme, musíme občas narazit na strašlivá nebezpečí. Pokud mají být Kzintové dostatečně silní, aby je překonali, musí se nejdříve zakalit ve výhni války."
„Stále nečichám, kam tím míříte, Traat-admirále," řekl Hroth--štábní důstojník. Admirál si všiml, že se jeho syn choulí na poduškách, omámen tím, že smí naslouchat tak vznešené debatě. Poslouchej dobře, můj synu, pomyslel si. Zjistíš, že je to nepříjemná výsada.
„Jsou tedy lidé tou výzvou, která v nás probudí naši sílu... nebo šíleným raaairtuu, které nás rozdrtí?"
„Wrrr!" otřásl se mírně Hroth-štábní důstojník a jeho srst zplihla. Pobočníkovi srst naprosto přilehla k tělu a jeho uši zcela zmizely ve svých pouzdrech v kůži.
„Přesně takovou chuť a pach měly jeho... zneklidňující lekce. Protrpěl jsem si jich víc než dost." Odmlka. „Přesto, raaairtuu může v ramenou dosahovat výšky dospělého Kzinta, vážit padesátkrát tolik a místo ocasu mít ostnatou obrněnou kouli, naši předkové je stejně zabíjeli."
„Ale ne tak, že by si s nimi otloukali hlavy, Hroth-štábní důstojníku." Odvrátil hlavu. „Pobočníku, jdi pro Prokleté a přiveď je sem. Ne ihned, asi tak za hodinu."
Když mladík vyskočil a po čtyřech odběhl pryč, naklonil se dopředu a řekl: „Hroth-štábní důstojníku, napadlo vás, proč posíláme do asteroidového pásu této soustavy takové vojsko?"
Velké jiskřící oči na něj zamrkaly. „Divocí lidé začali být příliš aktivní," řekl. „Čichal jsem, že to můžete využít jako záminku k polnímu cvičení s ostrou municí, abyste uklidnil rozbroje." Kzintové poslouchali, když se na ně mířilo zbraněmi, třebaže neradi.
„Včetně interstelárních bitevních lodí? To by bylo jako zbavovat vaši srst parazitů za použití paprskometu." Naklonil se ještě blíž. „Je to Patriarchovo tajemství," pokračoval. „Poslouchejte."
Když o půl hodiny později skončil, opasek na Hroth-štábním důstojníkovi doslova visel a štětiny měl zježené hrůzou. Traat--admirál cítil jeho vztek, pod nímž se skrýval mdlý pach strachu.
„Dobře děláte, že se bojíte," řekl, dobře si vědom svých žláz. Žádný Kzint nedokázal ukrýt opravdovou hrůzu, ne pokud se v okolí nacházel zdravý nos.
„Smrt nic neznamená," přikývl druhý. Zašklebil se ve výrazu, který si lidé občas pletli s přátelskostí. „Ale tohle!"

Zasyčel a Traat-admirál viděl a cítil, že začíná svůj slepý vztek ovládat.
„Šuut-Riit se obával něčeho takového," řekl. Když viděl, jak se druhý vylekal, vysvětlil: „Ach ne, ne těchto konkrétních bytostí. Je Božím žertem, že něco takového nacházíme právě uprostřed obtížné války. Ale něco strašlivého už dříve či později z vysoké trávy vyskočit muselo. Vesmír je tak obrovský a my strkáme čenichy do stále nových jeskyní -"
Pokrčil rameny. „Dosti toho. A teď -"
Šuut-Riitovi synové leželi na břiše na pěšině před soudcovským stupínkem a schovávali nosy. Traat-admirál shlédl z výšky na jejich stále ještě vyzáblá těla a cítil, že sebou trhl. Nikoliv strachem, přinejmenším ne strachem dospělého Kzinta. V temných koutech jeho mysli bloudily mlhavé vzpomínky; drsné ruce jej odtrhávají od Matky, obrovité přízraky absolutní moci... vztek a touha a strach, ten hořce kyselý pach osamění. Smaž je, pomyslel si stísněně, zatímco se mu zkroutily koutky rtů a srst na zádech a za krkem se zježila. Smaž je a tohle zmizí.
„Spáchali jste nejtěžší ze zločinů," řekl pomalým hlasem a bojoval s neartikulovaným vrčením, které se ze všech sil snažilo použít jeho hrdlo. Vzpomněl si na prastarý epos Válečník Čmíí u Pilířů. Jednou ho viděl jako holo a skučel a vyl u toho jako celý zbytek publika, než z něj poslední pohled na oslepeného a pachu zbaveného Hrdinu smyl všechen žal. A tihle nezhřešili z nevědomosti, ani si z hrůzy a lítosti nevydrápali vlastní oči a nedýchali kyselinu. „Svrhnout vlastního otce je... barbarství, ale takový je zvyk. Dokonce ho i se ctí usmrtit. .. ale vrhnout se na něj ve smečce a sežrat ho! A sebe navzájem!"
Zdálo se, že se provinilci schoulili ještě níže na uhrabaný štěrk pěšiny; Traat-admirál čněl na okraji pavilónu jako vysoká zeď oranžové srsti, jejíž barva roztavené mědi byla místy protkána bělostnými jizvami. Pro mladé Kzinty byl jako ikona dominance, nenáviděná, obávaná a uctívaná. Ne že by ho mrzelo, že má za sebou obrněné vojáky s paprskomety, zapřemítal. Ovládej se, pomyslel si. Sebeovládání je srdcem cti.
„Je zde nějaký důvod, proč byste neměli být zabiti?" zeptal se. „Nebo oslepeni, vykastrováni a zapuzeni?"
Následovala dlouhá chvíle ticha. Nakonec promluvil ten skvrnitý, ten, který strávil v regeneračním tanku nejvíce času ze všech.
„Ne, Dominantní."
Traat-admirál se trochu uvolnil. „Správně. Ale poslední vzkaz, který nám Šuut-Riit zanechal, k nám hovořil o milosti. Leč i tak, kdybyste neuznali svůj zločin a svou bezcennost, nebylo by pro vás odpuštění. Slyšte svůj rozsudek. Flotily Patriarchátu v této soustavě se vydají vstříc... nepříteli. Vy všichni jste prošli základním výcvikem boje ve vesmírném prostoru." Útoky na bráněné asteroidy často zahrnovaly výsadky mariňáků v jednomístných skafandrech, obrněných a maskovaných. „Pro následující akce budete zformováni do speciální jednotky. To je vaše poslední šance, jak dosáhnout cti!" Tedy samozřejmě čestné smrti. „Nepromarněte ji. Běžte!"
Otočil se k Hroth-štábnímu důstojníkovi. „Pošlete mi hlášení, že jsou připraveni," řekl a vyslovil heslo, jímž otevřel komunikační linku k personálu domácnosti. „Přineste dva talíře tuňákové zmrzliny s vodkou," poručil. „Mám v ústech ošklivou pachuť, které se potřebuji zbavit."

Kapitola VI

„Jak se mu to povedlo?" mumlal si pro sebe Jonah Matthienson.
Nákladní loď, která byla týmu ze Sluneční soustavy přidělena, byla jemu neznámý model, tvořený dlouhým stonkem s bublinou na konci a vybavený gravitačním polarizérem stejně jako jaderným tryskovým pohonem. Získaná od Kzintů, o tom není pochyb. Ti měli polarizér tak dlouho, že jej začali používat i pro civilní účely. S půl tuctem lidí uvnitř byla i přes velikost lodi bublina skoro přeplněná, a to ještě nastavili vnitřní gravitaci na nulu, aby prostor využili co nejlépe. Pro jeho asteroiďanský nos měl vzduch uvnitř ten správný pach; čistý, neutrální, bez jakékoliv příměsi, až na slabou stopu ozónu a borovice; což bylo něco, s čím v těchto dnech nemohl v soustavě Alfa Centauri moc počítat. Určitě méně nervy drásající než povrch Wunderlandu s jeho divokými pachy a naprosto nekontrolovaným systémem podpory života pracujícím na principu náhodných procesů.
Dobrá loď, pomyslel si. Musí být vysoce automatizovaná, když objíždí rafinérie a vrací se zpět s kovy a polymerovými vaky prášků a tekutin. To, co viselo v přepravních polích teď, vypadalo jako náklad jednomístných lodí doručovaných těžařům na nějaké asteroidové základně. Pocítil překvapený respekt k arzenálu zbraní, kterými vládla, a k upravenému, leč naprosto efektivnímu řídícímu systému.
Generál Early vzhlédl od svého minidispleje. „Nic překvapujícího, uvážíme-li, jaká je tady situace," řekl. „Organizovanému zločinu se v dezorganizovaném společenském zřízení daří. Stejně jako každé konspiraci, pokud ta konspirace sama není společenským zřízením."
„Vždyť je to krucinál celá flotila, „ řekl Jonah. „To čičám nevadí?"
„Mám za to, že ani ne," řekl Early. Jonah si prohlížel schémata zbytku jejich flotily tak, jak mu přicházela na obrazovku. „Tak dlouho, dokud nenarušují jejich vojenské zájmy. Ale samozřejmě by si na ně tvrdě došlápli v okamžiku, kdy by větší část předali přímo do rukou odboje. Nebo spíše jejich lidští poskokové, protože by se báli, že ztratí své pozice. Koťátka jsou možná velcí válečníci, ale jako státní úředníci jsou horší než Rusové."
Co jsou to rusové? podivil se Jonah. A potom: Aha. Tihle. „Překvapuje mě, že čičy tolerují takovou korupci."
Early pokrčil rameny. „Co mohou dělat? A z toho, co jsme se dozvěděli, vyplývá, že oni očekávají, že ochočené opice budou zkorumpované, ovšem kromě jejich domácího služebnictva. Kdybychom nebyli zatracení zbabělci a patolízalové, byli bychom všichni zemřeli v boji." Usmál se svým širokým bělostným úšklebkem a zasunul do něj doutník - nezapálený, pomyslel si vděčně Jonah. Obrazovka se dále plnila schématy. „Ach, to jsem si myslel."
„Myslel co?"

„Náš přítel Šigehero to hraje na obě strany proti středu," řekl Early. „Bere s sebou také hromadu výzkumného vybavení stejně jako zbraní. Velký počítač, na místní poměry. Počkejte vteřinu. Ano, a také hardware pro lingvistickou analýzu. Ten zkurvysyn."
Rozhostilo se ticho.
Jonah se rozhlédl po tvrdých tvářích kolem sebe. „Počkejte vteřinu," řekl. „Máme tu mimozemský artefakt a vy si nemyslíte, že by se měl prozkoumat?"
Early vzhlédl a Jonah si s náhlým úlekem uvědomil, že je posuzován. Z hlediska důvěryhodnosti a možná též postradatelnosti.
„Samozřejmě, že ne," řekl generál. „Riziko je příliš veliké. Vzpomínáte si na Mořskou sochu?"
Jonah se soustředil. „Aha, ta věcička na Smithsonianu? Ten Otrokář?"
„Proč si myslíte, že se jim tak říkalo, kapitáne?" Early vynakládal značné úsilí, aby si uchoval trpělivost.
„Já..." náhle si Jonah uvědomil, že o slavném exponátu toho ví velmi málo, s výjimkou faktu, že se jedná o mimozemšťana ve skafandru chráněném stázovým polem. „Raději byste mi to měl trochu vysvětlit, pane."
Několik dalších se neklidně zavrtělo a Early mávnutím ruky opět zjednal ticho. „Má pravdu," řekl s lítostí a začal.
„Murphy," zamumlal Jonah, když starý muž skončil. „Ta věc představuje hrozbu."
Early trhaně přikývl. „Větší než si uvědomujete. Ten artefakt je loď. Na palubě může těch parchantů být víc než jeden," řekl, užívaje opět jeden ze svých archaických výrazů. „A kromě toho, technologie. Máme za sebou tři století pokusů a podařilo se nám vyrobit přesně tři kopie jejich stázového pole. Pokud můžeme říct, tak jediný způsob, jak ta věc může fungovat, spočívá ve zrušení vazby mezi jejím vnitřkem a gradientem entropie vesmíru jako celku..."
Jonah se zaklonil, pohodlně si zahákl nohy za kabel a zkoumavě se na blátošlapa zahleděl. Pak i na ostatní, jednoho po druhém, hlavu zamyšleně nakloněnou na stranu.
„Nejste to jen vy, že ne?" otázal se. „Vy všichni, co vás tu je, jste z ARM. Většina z vás je starší, než vypadá."
Early zamrkal a vytáhl si doutník z úst. „A teď mi řekněte," řekl hebce, „proč si to myslíte, kapitáne."
„Řeč těla," odpověděl Jonah, složil si ruce za zády a díval se „vzhůru". Lidská tvář je jemný komunikační nástroj a on měl podezření, že Early má dostatek zkušeností, aby z ní dokázal vyčíst až příliš mnoho. „A vaše postoje. Objeví se něco nového, rychle se na to vrhněme. Schováme si to a v soukromí si to pěkně prozkoumáme. Dost typické. Pane."
„Kapitáne," řekl Early. „Vy asteroiďané jste všichni anarchisté, ale také se o vás říká, že jste racionalisté. Než přišli Kzintové, mělo lidstvo staletí stability, první dlouhý úsek míru od... proboha, odjakživa. Myslíte si, že to byla náhoda? Uvážíte-li, jakým směrem se lidstvo ubíralo na počátku atomového věku, kdyby nezasáhlo něco jako ARM, dnes by tu žádná lidská rasa nebyla. Nic, co byste označil za lidské. V archivech ARM jsou věci... které se prostě nesmí dostat ven."
„Ano?" řekl Jonah studeně.
Early se chmurně pousmál. „Jako třeba afrodisiakum, jemuž nelze odolat," řekl. „Ovlivňovací pilulka, která způsobí, že poté, co ji spolknete, budete až nadosmrti zcela oddán první osobě, kterou spatříte. Věci, které by naprosto znemožnily, abychom zabránili legalizaci vražd a kanibalismu. Máte sakra pravdu, že na věcech sedíme. I kdyby na té lodi žádní mimozemšťané nebyli, stejně by musela být zničena; nemáme ani čas ani příležitost, abychom ji rozebrali a udrželi někde pod zámkem. Kdyby se k ní čičy dostaly, byli bychom v pěkné prdeli." Jonah mlčel. „Netvařte se tak chápavě, kapitáne. Nepředstavujete žádnou hrozbu, ať se dozvíte cokoliv."
„Nepředstavuji?" zeptal se Jonah a přimhouřil oči. Měl podezření...
„Samozřejmě, že ne. Jaký smysl by měl systém utajení, kdyby ho mohl ohrozit jediný únik informací? Jak si myslíte, že se nám podařilo vymazat Mořskou sochu z učebnic dějepisu, takže z ní není nic než kuriozita? Pomalu a z tolika různých stran, ó, tak nezjistitelně. Kousek po kousku, a každý, kdo měl nějaké podezření -" zašklebil se a přidalo se k němu i několik ostatních. „- od toho je tady autodoc, aby kontroloval nemoci, jako je paranoia, ne? A prozatím bych vám připomněl, že jste pod vojenskou disciplínou."
„Strýčku, stanovilo to hranice svého vlivu," oznámil technik Šigeherovi Hirosemu.
Ojabun tiše přikývl a dál sledoval početné obrazovky na můstku Murasaki. Byly jich tucty; teoreticky byla Murasaki lodí pro přepravu cestujících z Tiamat do větších osad v Hadím roji a občas i na Wunderland a jeho satelity. Ve skutečnosti byla záložním ústředím Společnosti a čtyřicet let trpělivých krádeží jí dalo výzbroj a manévrovací schopnosti srovnatelné s kzintským lehkým křižníkem třídy Pomstychthý rozparovač. Uvědomil si, jaká část sil Společnosti je zde soustředěna a pocítil svíravou bolest v žaludku. Klidná hladina, pomyslel si a ovládl dech. Jsou doby, kdy je nutné uchopit příležitost navzdory všem rizikům.
„Pokuste se navázat spojení na poslechových frekvencích," přikázal, když se i poslední jednomístná loď zastavila na své eliptické dráze kolem asteroidu a vypnula motory, zaujímajíc pozici mezi ostatními Markhamovými loděmi. Nebo spíš mimozemšťanovými, opravil se Šigehero. „Ale tentokrát musíme demonstrovat, jaké důsledky by mělo neuposlechnutí. Proveďte, Východní větře, Déšť."
Světelné body na obrazovkách se daly do složitého tance, obklíčujíce asteroid s jeho napůl vyproštěnou lodí.
„Ach," řekl taktický důstojník. „Strýčku, vidíš, Markham rozmísťuje své jednotky bez zřetele na obranu artefaktu."
Mezi hvězdami vykvetl bledý plamen jaderné reakce záměrně destabilizovaného energetického jádra jednomístné lodě; Z centrály kontroly provozu na Tiamat to bude vypadat jako nehoda. Kdyby to bylo lidské nebo kzintské plavidlo, všichni na palubě by dostali smrtelnou dávku záření.
„Ale," poznamenal ojabun, „všimni si, že žádná z jeho lodí nepřekračuje určitou vzdálenost od asteroidu. To je zajímavé."
„Strýčku... vzhledem k jejich zjištěným obranným možnostem je tato formace pozvánkou pro přiblížení." „Proveďte, ale buďte opatrní. Velmi opatrní."

„Zrychlujeme," řekl Matthienson. „Dvacet tisíc kilometrů a blížíme se ke třiceti tisícům kilometrů za sekundu."
Asteroid vypadal na obrazovce jako šišatá brambora; zrychlení jej vmáčklo do pilotního křesla. Byl to takřka nezvyklý pocit, tahle přestavěná loď neměla žádné kompenzátory. Co ale měla, byl pěkně výkonný jaderný pohon, a teď směřovala na setkání s jedním z Markhamových člunů, připravena se převrátit a cestou k němu zpomalovat za mečem termonukleárního ohně.
„Vydrž, ženská," mumlal své neohrabané lodi. Pot mu ucpal nosní dírky. Ukaž, co umíš, Matthiensone, řekl sám sobě. Jednomístné lodě o nic lepší než tahle rozcupovaly kzintskou První flotilu na kusy, když zahájila počáteční útok na Sluneční soustavu. „Připraven k útoku," ohlásil. „Pět sekund a -"
Srovnává rychlost, uvědomil si. Bude to ošemetná práce, pokud nechce Markhamovu loď poškodit. To by bylo velmi zlé. Jeho ruka přelétla řídící panel a zapojila senzory světelného pole. Komunikátor na něj něco pískal, bezvýznamné zvuky, které ho rušily při řešení hlavního úkolu bezpečně vyrušit rychlost ve vztahu k asteroidu. Odpojil ho.
„SPĚCHEJTE!" zaskřípal Dnivtopun. Lidé a fsstupští otroci zdvojnásobili své úsilí zaměřené na součástky rozházené po celé podlaze můstku Vládnoucí mysli. Markham zvedl oči od obrazovek řízení bitvy. „Přibližují se k odhadnuté hranici dosahu, Pane," řekl chladně. „Jsem pšipraven aktifovat plán A nebo B, potle fýsledků."
Thrint se mentálně dotkl povrchu mysli vrchního otroka; byla... jako stroj, usoudil. Naprosto soustředěná, dokonce bez přílišného vědomí sebe sama. Povědomé, usoudil. Takový pocit měl z otroků-artistů, když vykonávali svou funkci. Takřka roztržitě se natáhl a převzal kontrolu nad jedním malým plavidlem, které se dostalo příliš blízko; mysl, jenž je řídila, byla pevně upjata na svůj úkol a bylo snadněji přesměrovat. „Bude to fungovat?" zeptal se a natáhl ke zvonovitému tělesu zesilovací helmy své úponky v podvědomém gestu touhy. Byla to všelijak pospojovaná směsice součástek vytržených z lidských plavidel a náhradních dílů z Vládnoucí mysli. Ploché, hranaté, černé skříňky byly připojeny k přístrojům napůl roztaveného vzhledu, vymontovaným z thrint-ských řídících systémů.
„My nevíme, pane," řekl Markham. „Pšíležitost nebude trvat dlouho. Naše formace je takticky nedostačující. Kdyby své útoky mířili naostro, nebo kdyby se odfážili použít zbraně se signaturami zjistitelnými na kzintských monitorech, už by nás dáfho pševálcovali." Povzdech. „Kdyby tak jen byla Vládnoucí mysl plně bojeschopná!"
Dnivtopun zaťal zlostí všech šest prstů; cítil, jak jeho vláda nad otroky-veliteli vesmírných plavidel kolísá; nacházeli se na samotné hranici jeho schopností, bylo to jako chytat ve tmě mýdlové bubliny. Nic složitého, jen prosté: POSLECHNĚTE. Markham pomyslel na zakódované sebedestrukční zařízení připojené k energetickým jádrům jejich lodí za účelem zabránit posádkám ve vzpouře. Markham se projevil jako nanejvýš užitečný vrchní otrok. Dnivtopun sáhl pro další sladkou tyčinku a s úsilím odvrátil hlavu. Jejich zbraně nemohou této lodi ublížit, řekl si pro sebe. Pravděpodobně.
„Připraveno, Pane," zapištěl jeden fssstup a provedl poslední úpravy tříramenným mikromanipulátorem.
„Díky Mocipánu!" zamumlal Dnivtopun a natáhl se po ní. Primitivní hliníkovo-kovový tvar helmy sedící na jeho hlavě vzbuzoval podivný pocit, kontakty uvnitř ho svědily. „Aktivovat!" Ach, pomyslel si a zavřel oči. Ozval se ztěží slyšitelný bzukot a pak se mu zazdálo, že se povrch jeho mysli rozpíná.
„První rozšíření."
Další nárůst a náhle už vláda nad plavidly kolem asteroidu věznícím jeho loď nevyžadovala žádnou námahu. Jejich velitelé uvízli hlouběji v jeho sevření a sáhl i níže po posádkách. Cítil, jak se jejich vědomí svíjejí v jeho stisku a pak poddajně utichají, když ledové hroty Moci hladce pronikly do center vůle, paměti, bolesti a slasti. VĚRNOST, pomyslel si. OBĚTAVÉ NADŠENÍ. ODDANOST THRINTŮM. „Je lepší než původní model!" vykřikl nadšeně. Vždyť originál byl vyroben Tnuctipuny. "Druhé rozšíření."
Teď se zdálo, že se jeho vlastní bytí ztenčuje a rozpíná a centrum jeho vnímání se posunulo mimo loď. Divoké otrocké mysli byly jako světla zářící v mlhách temnot, tucty - ne, stovky myslí. Teď již tuto rasu znal a s brutální bezohledností se prodíral jejími volními centry. OČEKÁVEJTE INSTRUKCE. Teď je zapotřebí najít vůdce jejich stáda; nejrychleji je ovládne právě skrze něj. Ojabun. To jméno vklouzlo do jeho paměti. Ach, ano.
„Jak zajímavé," zamumlal si pro sebe. Nádherně uspořádaná a disciplinovaná mysl; dokonce na okamžik vzdorovala jeho sevření. Tady. Paralyzovat vyšší úrovně, ten prahový kontrolní mechanismus, jímž byla pozornost. Ach! Téměř mu vyklouzla! „Úžasné," řekl si pro sebe. „Tento otrok je uvyklý nezpytovat své vědomí." Jen velmi zřídka se objevil inteligentní tvor, který dokázal fungovat, aniž by přemýšlel o svém fungování, bez vnitřního dialogu. Hlouběji... příjemný pocit mysli poddávající se jeho vůli. Nyní mohl připojit tuto flotilu ke své; spolu uvolní Vládnoucí mysl rychleji a pak vyrazí zmocnit se planety.
Ozval se zvuk, jako když se něco pálí, a náhle se sféra jeho vlivu rozšířila ještě dále, ztenčujíc jeho vědomí vlastního já.
„Už žádné další rozšiřování," řekl. Ale pokračovalo to dál. Slyšel výkřiky a pláč. Jeho oko se otevřelo a ucítil v hlavě bodavou bolest, jak se vizuální vjem smísil s mobilním. Jssstup poletoval po můstku a srst na jeho břiše byla v jednom ohni. Jeho ruce se pomalu zvedaly k hlavě, tak pomalu, vnímal stále víc a víc, rozpínal se dál a dál, až byl řidší než mezihvězdný plyn a stal se
Asteroiďan z Roje ARM kzin twunderlanďan nicnicnic „ EEE-EEEEEEEEEEEEEEEEEEEE -" Thrint zařval, hlasem i Mocí. BOLEST BOLEST BOLEST BOLEST BOLEST BOLEST BOLEST-Tma.
Ulf Reichstein-Markham zvedl hlavu z konzoly pod sebou, pokusil se nadechnout a začal se dusit sraženou krví, která ucpala jeho pulzující zlomený nos.
Kde to jsem, pomyslel si a rozhlédl se kolem slepenýma očima. Hluboké uhranutí náhle pominulo a pak se ten mimozemšťan začal vznášet vzhůru a -
„Hrrrg," řekl a s námahou se vzpřímil. „Hrrrg."
Strupy na jazyku mu prosakovala krev a ústy mu prostupovala palčivá bolest. Kousnutí, uvědomil si. Kousl jsem se. Chladná vlhkost na křesle a v nohavicích jeho letecké kombinézy; uvědomil si, že musel ztratit kontrolu nad močovým

měchýřem a nad střevy. Z nějakého důvodu to nevnímal jak ostudu; byl to fakt, stejně jako byl faktem vzdálený křišťálový jas velícího můstku mimozemské lodě, jako věci pozorované špatným koncem starožitného optického dalekohledu jeho Mutti. Cítil jeho mosazný pach.
Nikdo další se nehýbal. Někteří lidé vypadali mrtví, velmi mrtví, zhroucení ve svých křeslech s vyplazenými jazyky a krví vytékající z jejich nosů a uší. Také někteří mimozemšťané.
„Pane!“ zavolal huhlavě, plivaje krev.

Jeho podsadité nazelenalé tělo sedělo zkroucené v křesle, helma na jeho hlavě tvaru koule seděla celá nakřivo. Zkusil udělat krok vpřed a skácel se. Pleť na jeho tváři a stehnech zaštípala, když ji modrá pseudoživá podlaha začala čistit. Počkal, než střípky okolní reality opět zapadly na své místo v krasohledu jeho mysli. Vnitřek jeho hlavy byl ještě rozbolavělejší než jeho jazyk. Jednou byl při jedné šarvátce uvězněn ve vraku jednomístné lodi, přičemž jeho ruka se zachytila mezi dvěma zhroucenými vzpěrami. Když ho záchranáři vystříhali ven, krev proudící do vysušeného masa mu způsobovala větší bolest než prvotní šok z rány samotné. Cítil, jak mu myšlenky proudí těmi částmi jeho mysli, které byly uzavřeny celé týdny, a plakal bolestí tak, jako v akci nikdy předtím neplakal.
Jistota, pomyslel si. Nikdy předtím jsem jistotu nepoznal ‚Mutti,“ zašeptal. Matka, v řeči pravdy a lásky. Angličtina byla obecná, mluvili jí asteroiďané. Angličtinou mluvil jeho otec a Mutti se za něj provdala, když ji Kzintové vyhnali z domova, který nikdy nespatřil. Matka představovala jistotu, ale on, on si nikdy jistý být nemohl. Nikdy dostatečně. Láska mohla být odepřena. Markham vykřikl hrůzou, chladnější než vesmír. Horší než smrt.
„Budu silný, Mutti,“ zašeptal skrze krev, slzy a hleny, které vzápětí pozřela podlaha. „Silnější než otec.“ Otřásl jím hněv, když si vzpomněl, jak jeho vysoká, štíhlá, krásná Mutti vždy ztuhne, když se jí dotknou ty nenáviděné, hrubé ruce toho neurozeného chlapa. Ty musíš být jen můj, synáčku, šeptal mu do ucha ten hlas. Dokaš, se jsi hoden své krfe. Slzy začaly stékat rychleji. Nejsem hoden. Má krev je zkažená, slabá. V bitvách cítím strach. Nezáleží na tom, jak usilovně vymítám slabost, zradu, jejich tváře se ke mne vracejí, v noci se budím a vidím, jak krvácejí, poté když jsme je vyhodili z přechodových komor. Mutti, hilfe.
Jeho oči se opět otevřely a on spatřil svou ruku. Ten šok znovu rozbil realitu na kusy; byla to ruka kostlivce, hlady vyzáblý, zažloutlý pařát. Dotkl se svého těla, cítil obruče žeber, a pak jeho břicho zasáhl hlad. Zlomil jej v půli.
„Pane,“ zašeptal. Pán ho dá do pořádku. S Pánem neexistovala žádná slabost, žádné pochybnosti, žádná nejistota. S Pánem byl silný. Toužebně zasténal, když si připomněl krystalickou absolutnost Moci ve své mysli. „Neopouštěj mě, pane!“
Markham se plazil po čtyřech, zatínaje prsty do poddajného povrchu podlahy, dokud nedosáhl na kabel helmy zesilovače. Škubl a spadla dolů; s námahou se postavil u velitelského křesla a sáhl thrintovi na tvář, aby se přesvědčil. Svinuté ústní úponky se vymrštily a uchopily jej za ruku jako dvacet živých drátěných červů. Vytrhl se, než ji mohly zavléct do okrouhlého otevírajícího se chřtánu a vlhkých jehlovitých zubů.
„Přežití,“ zamumlal. Pánova rasa byla schopná přežít a vládnout. Nadčlověk... je polobůh, vybavil si. Konec odporu, Moc dokázala, čí vůle musí zvítězit.
Už se udržel na nohou. Pár dalších se začalo probouzet. Pomalu a opatrně došel ke svému křeslu a pohlédl na obrazovku. Hlavou mu samovolně proběhla analýza situace. Nepřátelské lodě zaujaly parkovací dráhu... a Kočičí smrt odlétala s narůstajícím zrychlením... ucítil letmý záchvěv zlosti, který vzápětí odumřel; momentálně nebylo nic, co by s tím mohl udělat. Posadil se a vyvolal sebedestrukční sekvence.
„Zpráva všem jednotkám Svobodného wunderlandského loďstva, operační skupině Zarathustra“ zasténal; v hrdle ho bolelo, jako by si ho rozdrásal do krve. „Zůstaňte... na současných pozicích. Jakýkoliv... přesun bude posuzován jako vzpoura. Admirál... Ulf Reichstein-Markham konec.“
Zadal opakovači příkaz, pak navolil kanál k von Seektovi, jeho spěšnému kurýrovi. Adelman byl spolehlivý a velmi ukázněný. Obrazovka komunikátoru potemněla, pak znovu ožila holoobrazem druhého muže; vyzáblá, lebce podobná tvář, zírající na něj s tupým výrazem postrádajícím zájem. Z jednoho koutku mu odkapávaly sliny.
„Hauptmann Aldemane!“ vyštěkl Markham, polykaje krev z jazyka. Musím se dostat k autodocu, připomněl si. A pak s lehkým úžasem: Proč nebyl žádný transportován na Vládnoucí mysl? Nevadí, později. „Aldemane!“
Tupé oči zamrkaly a obličejové svaly opět získaly výraz. Trhavě, jako s křečemi záchvatu, jako by byl signál přetížen nadměrnou hladinou šumu.
„Gott, zatraceně, „zašeptal Aldeman. „Ulfe, co se to...“ Rozhlédl se kolem sebe po bublině kurýrní lodě, do míst mimo záběr kamery. „Mm.. Bose, Ulfe! Smythe je mrtvý! Kde - co -“ Zvedl oči, podíval se na Markhama a zbledl.
„Aldemane,“ řekl Markham pevným hlasem. „Poslouchejte mě.“ Zvýšená pozornost.
„Zum befhel, admirále!“
„Správný chlap,“ odpověděl pevně Markham. „Aldemane, ve svém zabezpečeném souboru pod heslem Ubermench najdete zapečetěné rozkazy. Rozuměl jste?“
„Jawohl.“
„Aldemane, prošel jste velkým šokem. Ale teď je všechno pod kontrolou. Mějte to na paměti: Pod kontrolou. Nyní máme přístup k technologiím, díky kterým smeteme Kzinty jako nic, ale tyto části musí být zaneseny do souboru. Musíte se v co nejkratším čase dopravit na Tiamat a vrátit se zpátky. Nenechte se ničím zdržovat. Vy... pravděpodobně zaregistrujete příznaky psychické dezorientace, přeludů, falešných vzpomínek. Ignorujteje. Soustřeďte se na svůj úkol.“
Druhý muž si otřel bradu hřbetem ruky. „Rozuměl jsem, admirále,“ řekl.
Markham vypnul obrazovku a chytil se za hlavu. Teď se musí rozhodnout co dělat dál. Za očima mu probleskla bolest. Rozhodování bylo těžší než analýza. Spěšně si odepjal od opasku přenosný vstupní panel. Bude muset naprogramovat

spínač mrtvého muže na sebedestrukční okruhy. Musí udržet kontrolu, než se Pán probudí; cítil, že s ostatními budou problémy. Pouze já to skutečně chápu, uvědomil si. Pán mu dal sílu. Než se zotaví, musí být Pán střežen za každou cenu
Vyprošťování Vládnoucí mysli trvá příliš dlouho, usoudil. Proč Pán rozkázal celkové vyproštění trupu? Nedostačující... nejprve musíme uvolnit některé ze zbraňových systémů, pomyslel si. Některé přenést na lidské lodě. Zajistit náležitý obranný perimetr.
Pohlédl na Pána, ležícího v křesle. Z úst mu vytékala hnědá kapalina. Jeho jediné oko bylo stále zakryté vertikální blánou zavřeného víčka. Najednou Markham ucítil v ruce tíhu své ruční zbraně mířící na thrinta. S vyděšeným výkřikem ji vrazil zpět do pouzdra a udeřil zlovolnou rukou o pevnou obrazovku, znovu a znovu. Bolest byla sladká jako spravedlnost. Má slabost, řekl si. Podčlověčí krev mého otce. Musím být ostražitý.
Práce. Práce je lék. Zvedl oči, aby stanovil dráhu odpadlické Kočičí smrti a viděl, že míří do nitra soustavy směrem k Wunderlandu.
Zrada, přemítal. „Ale netrap se, Pane," zamumlal. Jeho vlastní odraz na něj shlížel z vypnutých obrazovek řídícího panelu; odhodlaný lesk v jeho očích mu znovu hrdě napřímil záda. „Ulf Reichstein-Markham tě nikdy nezradí."

Kapitola VII

„A tahle je na tebe, holka," řekl Harold Yarthkin-Schotmann, pozvedaje baňku.
Svobodný domov, pomyslel si, usrkávaje maivin; víno mu naplnilo ústa vůní květin, vůní fialek. Ingrid byla na protější straně kajuty v čisticí kabině, napůl viditelná za zamlženým sklem, zatímco proudy vody omývaly její tělo. Absurdní luxus, tahle soukromá kajuta na linkové lodi na Tiamat, ale Claudovy falešné doklady obsahovaly i spousty finančních prostředků. Nemluvě o značném majetku obsaženém v nízkohmotnostním zboží zavěšeném u lodi, koupeném krátce po prodeji Haroldova pozemského baru.
Při tom pomyšlení ucítil ostré bodnutí bolesti. Třicet let. Bar pro něj představoval víc než jen živobytí; byla to nálada, životní styl, rodina. Bublina lidského prostoru v Munchenu... Pseu-doarchaická mucholapka s podvodnou ruletou, připomněl si ironicky. Co mě doopravdy mrzí, je to, že jsem ji prodal té ropuše Suuomalisenovi, uvědomil si a zašklebil se.
„Co je tak legračního?" zeptala se Ingrid a vystoupila z čistící kabiny. Její kůže byla suchá, stále hladká a bílá jako mléko, jak šiji pamatoval, zvlněná dlouhými svaly těla uvyklého nulové gravitaci a udržovaného v kondici cvičením. Měla vysoko posazená prsa s tmavými bradavkami a pruh jejího asteroiďanského chocholu jí spadal až do půli zad.
Bože, vypadá skvěle, pomyslel si a znovu si usrkl maivinu.
„Myslím na Suuomalisena," řekl.
Udělala obličej a nastavila postel na 0,25g, kompromis, na kterém se shodli. Harold se mírně vznesl do vzduchu, jak matrace zapružila, přizpůsobujíc se jeho snížené váze. Ingrid se zhoupla na postel a začala mu svými silnými, útlými prsty masírovat chodidla.
„Myslela jsem, že ho nenávidíš," řekla, když mu kroužila s kotníkem.
„Ne, pohrdám jím," řekl Harold. Hnětoucí prsty se přesunuly na lýtka.
Zamračila se. „Já... víš, Hari, nemůžu říct, že se mi líbí myšlenka, že mu necháváme Sama a ostatní vydané na milost."
Přikývl a upil; daně a zákony o potulce nikdy nebyly na Wunderlandu zvlášť laskavé vůči obyčejným lidem. Po dvou generacích kzintské okupace a kolaborační vlády se vše ještě mnohem zhoršilo. Nájemcům na přežívajících herrenmannovských panstvích nebylo nijak zle, ale dělníci ve městech byli zadlužení jako peóni.
„Já vím něco, co Suuomalisen neví," řekl Harold a počkal si na její tázavý pohled, než pokračoval. „Opatrně na tom koleně, zlatíčko, nikdy se mu nedostalo náležité péče... Jo, ten penzijní fond. Víš, většinou je to podvod. Trik, jak dělníky co nejvíc zadlužit, víš? No, a já to zašvindloval tak, že zaměstnanecké akcie bez hlasovacího práva - to je obvykle další fígl, bezúročné půjčky od personálu - ten penzijní fond ovládají. Řadoví zaměstnanci všichni dluží penzijnímu fondu... sobě samým. V podstatě je to tak, že holdingová společnost je řízena fondem, když si to dáš všechno dohromady."
Ingrid se rozesmála tak, že musela přestala s masírováním stehen. „Ty jsi mu prodal menšinový podíl?" zajíkala se. „Ty teufel!" Její ruce pokračovaly v masáži. „Ďáble," zopakovala zcela jiným tónem.
„Otevřete!" Bušení pěstí do dveří. „Běžte pryč" řekli unisono a zhroutili se smíchy.
Na povrchu dveří se rozsvítilo červené světlo. „Otevřete! Kočičácká válečná loď srovnává trajektorii a požaduje jmenovitě vás dva."

„Dvě stě padesát tisíc korun!" řekl Suuomalisen a rozhlédl se pochmurně kolem sebe.
Ve své obrovité bílé košili tvořil v prostředí Haroldova pozemského baru nevýraznou siluetu. Chmurně hleděl do své mísy s obědem, sestávajícího z buřtu, bramborového salátu, pečiva, garnáta na žitě, gulášové polévky... Jeho ruce nepřestávaly automaticky házet jídlo do úst, drobíce na povolený kapesník zastrčený za límec; zbytek jeho oblečení byl ze zářivě bílého přírodního plátna a hedvábí. Jedinou barvu představovaly černé proužky na manžetách. Šuškalo se, že si nechává košile šít ručně a žádnou nenosí déle než jeden den. Claude Montferrat-Palme se díval, jak se světlo zpoza dlouhého baru odráží v zrcadle a leskne na tlusťochově holé hlavě, a pomyslel si, že tomu by věřil.
Je to jenom přirozené pro člověka, který do sebe cpe prášky na zrychlení metabolismu a stejně tolik váží. Ovládnout chuť k jídlu bylo snadné, jedna návštěva v autodocu by to spravila, to ale Suuomalisen odmítal; jemu se líbilo, že vypadá jako prase. Wunderlandských 0,61 g umožňovalo zvládat nadbytečnou váhu poměrně dobře, ale pohled na ni stále nebyl nijak příjemný.

„To není špatná cena za vzkvétající firmu," odpověděl zdvořile, zhoupl se pohodlně vzad a vyfoukl nosem obláček kouře. Byl v modré společenské uniformě munchenské Polizei s vysokým límcem; na stole před ním ležel zbytek jednoduchého croissantu a šálek espresa. Jejich stůl byl jediný obsazený. Bar byl noční podnik a jen zřídka otvíral před západem slunce. Právě nyní nebyl v hlavní místnosti žádný ze zaměstnanců, zvýšené siluety stolů a zástěn ve tvaru L obklopovaly snížený taneční parket; z vedlejší místnosti, kde se nacházela ruleta a bakaratové stoly, byly slyšet mechanické zvuky. Byl cítit smutný, prázdný pach nočního klubu, podivná melancholiie panující ve dne na místě, které je určeno k návštěvám za tmy.
„Pouze částečný podíl," pokračoval Suuomalisen. „Já jsem Harimu věřil!" Zavrtěl pochmurně hlavou. „Neměli bychom se navzájem okrádat... potřeboval rychle hotovost a cožpak jsem se s ním dohadoval? Zaplatil jsem si právníky, aby vysledovali jeho datovou stopu?"
„Zaplatil jsi snad za tohle místo částku, která by se blížila běžné ceně?" pokračoval Claude hebkým hlasem. „Zaplatil jsi tři tisíce mé bývalé neoplakávané zástupkyni Axelrod-Bauergartnerové, aby to nechala zavřít zdravotní inspekcí, takže to Hari byl nucen prodat?"
„To je něco jiného, to je prostě obchod," řekl tlustý muž ublíženým hlasem. „Ale prodat mi podnik, který de facto kontrolují jeho zaměstnanci...!" Lalok pod bradou se mu zachvěl a on si hluboce povzdechl. „To s tou Herrenfra Axelrod-Bauergartnerovou mě mrzí." Vydal zvuk znějící jako tsk. „Zrada a korupce."
„Když už o tom mluvíme," nadhodil Claude. Suuomalisen se usmál a poslal přes stůl úvěrovou stvrzenku; Claude ji hladce shrábl a vsunul do kapsy. O tolik čistší než přímé převody, pomyslel si. „Můj drahý Suuomalisene, jsem si jistý, že na tom obchodě neprodělàš. Úroveň nočního klubu přece závisí na personálu, a oni to vědí stejně dobře jako ty; dokud bude za musikompem sedět Sam Ogun a v kuchyni bude Aunti Scheirwize, neprohloupíš." Srovnal překřížené kotníky a naklonil se dopředu. „A teď pracovně."
Tlusťoch přimhouřil oči a stáhl rty; na okamžik tím připomněl, že dokázal v okupovaném Munchenu na hraně zákona přežít a prosperovat po čtyřicet let.
„Ten neschopný muzikant Ogun má dovolenou, a jestli si myslíš, že mu zvednu plat, když já sám dostávám méně než polovinu zisku -"
„Ne, ne, ne," uklidňoval ho Claude. „Můj drahý kamaráde, to já poskytnu tobě nějaké fondy navíc. Tvůj obchodní artikl jsou informace, je to tak? Náhodou teď pro mě Ogun vyřizuje nějaké pochůzky a měl by se vrátit za den nebo dva."
Nevraživost ze Suuomalisenovy tváře byla ta tam. „Ano," řekl měkce. „Ale jakou informaci bych mohl mít, že by měla cenu času někoho, jako jsi ty, Herrenmanne?" Odmlka. „Opravdu mi nabízíš partnerství?"
„Potřebuji papírové důkazy proti jistým svým kolegům," pokračoval Claude. „Mám své vlastní soubory... ale data pocházející z nich by svým množstvím mohla být, řekněme, nepříjemná, kdyby se dostala do rukou koči- mým vznešeným kzintským nadřízeným. I když zrovna teď je jich na povrchu jako šafránu. Potom, až budu mít použitelný důkaz - použitelný bez možnosti, že bude vystopován až ke mně, a tedy využitelný i jinak než jen jako akt zoufalství -jisté... rozšíření operací..."
„Ach tak." V odulé růžové tváři zasvítily perleťově bílé zuby. Suuomalisen vytáhl kapesník a otřel si temeno hlavy; místností zavanul odér drahé kolínské a potu. „Vždycky jsem říkal, že jsi příliš konzervativní, než abys dokázal beze zbytku využít svého postavení, příteli."
Známý, když už to musí být. Nepřítel Claude se usmál, oslnivý a šarmantní. „Nedávné události přinesly jisté příležitosti," řekl., ‚Díky informacím, které pro mě získáš, bude moje postavení neotřesitelné. A pak," pokrčil rameny, „si můžeš být jist, že je hodlám využít k dobrým účelům."

„Kéž by to zabralo," řekla partyzánská kapitánka. Byla to Chorvatka s vysoce posazenými lícními kostmi, jedna z nájemnic propuštěných poté, co Kzintové zabrali mistmherrenmannovské panství. Měla na sobě hrubé šaty a přes rameno notně ošoupaný strakkaker. „Potřebujeme věci z toho konvoje, nebo to můžeme zabalit."
„Zabere to," odpověděl Samuel Ogun klidným hlasem. Byl to malý podsaditý černoch, na rameni mu viselo pouzdro s musikompem a v rukou držel jazzer, krátkou hlavní vzhůru. Mělo by a jestli ne, budu vědět, ze pan Claude napálil tady Kria naposledy. „Můj zdroj má přístup k tomu nejlepšímu."
Leželi podél hřebenu a dívali se dolů do údolí, které se rozšiřovalo do plání horního Podunají. Nacházel se dva tisíce kilometrů na sever od Munchenu a počasí bylo letošního léta nezvykle chladné; do stratosféry vystoupalo příliš mnoho oblaků tvořených prachem a vodními párami. Protáhlý svah klesající dolů k opuštěné vesnici byl porostlý divokými růžovými keři výšky dospělého muže. Byla to džungle propletených šlahounů tlustých jako stehno, s trny dlouhými jako prst a květy jako růžovožlutý závoj. V teplém vzduchu se nad nimi vznášela těžká vůně, sladká jako sirup. Ogun zahlédl také místní krutitrávu bojující o přežití pod pozemskou vegetací, tenké výhonky načervenalé olivové hnědi prosvítající ve světlezeleném porostu.
Za nimi se na svazích Jotunského horského pásma zelenal prales, sahající až k úrovni skal a ledovců. Kolem jezera se kupily vesnické domky zbavené střech; obklopené ovocnými sady marhaníků, fikovníků a meruněk, za nimiž bylo dosud možno určit, kde se na místě travnatých pastvin v minulosti prostírala kukuřičná pole. Tu a tam byla vidět malá stáda místních šestinohých kýtovčíků, pozemského dobytka, zubrů a bizonů a také samotářská kzintská raaairtuu, jejichž oranžová srst ostře kontrastovala se zeleným porostem zmutované vojtěšky. Kzintský konvoj uháněl napříč loukami v šestiúhelníkové formaci z tmavých obrněných aut, připomínajících brouky, a otevřených transportérů, pohybujících se s bezhlučnou rychlostí danou distorzními bateriemi a gravitačními polarizéry, které je nadlehčovaly.
„Jejich dvacet," řekla gerilová bojovnice a melodický přízvuk její wunderlandštiny získal na výraznosti. „Doufám, že údaje, které jsi nám poskytl, jsou správné, Krio."
„Jsou, Fra Mihaleovic. Na příštích deset hodin bude strážní síť mimo provoz. Ještě nezaplnili všechny mezery."

Přikývla, obrátila oči ke kzintským vozidlům a pozvedla přibližovač. Ogun zvedl svůj, těžký kzintský model. Vozidla okamžitě získala výraznější obrysy, byť se slabě pohupovala, jak se mu třásla ruka. Nicméně byla dost blízko, aby dokázal rozeznat, jak si jeden kzintský důstojník stáhl z helmy ochranné brýle, zavětřil a lehce se olízl, když ucítil pach pasoucích se zvířat. Promluvil k mimozemšťanovi vedle něj; o pár sekund později vozidla zpomalila a klesla. V horním levém rohu Ogunova přibližovače defilovaly tečky a čárky, jak mu přemoudřelý mozek přístroje sděloval směr a sílu větru.
„Ó, Bůh je velký, Bůh je s námi, Bůh je naše síla," řekla gerilová bojovnice s mírným zápalem. „Nehodlají projet údolím nejkratší cestou do pevnosti u Bodgansfordu, chtějí si udělat zastávku, aby se nakrmili. Kočičáci nenávidí vojenské příděly." V upocené, zaprášené tváři zasvítily silné zažloutlé zuby ve výrazu, kterému by Kzint rozuměl poměrně přesně. „Vůbec se jim nedivím, já jsem je ochutnala." Dotkla se mikrofonu připnutého na límci svého obnošeného loveckého kabátu. „Copča"
Kolem vesnice vzplála malá světélka a k nebi vylétly světelné čáry. Od kzintských obrněnců se ozvala palba z automatických zbraní; některé světelné čáry skončily v oranžových hřibech výbuchů, ale bylo jich příliš mnoho a byly příliš blízko. Ogun se zašklebil, když na nepřátelských bojových strojích rozkvetly ploché koláče kouře a světel; to kumulativní nálože vrážely samokujné střely z roztaveného titanu přímo do vrchních pancířů obrany konvoje. Z horských úbočí to zaburácelo; následovala záplava zvonivých zvuků znějících jako čang, jak vysokorychlostní projektily prorážely pancíře, součástky a chlupatá těla nepřátel. Pak výbuch, který zbarvil kompenzační filtr přibližovače dočerna, když stojící obrněný vůz nahradila koule bílého ohně. Země se mu zavlnila pod nohama a do tváře jej udeřil obrovský polštář teplého vzduchu.
Molekulárně distorzní baterie nehoří. Ale jsou-li těžce poškozeny, vybijí všechnu svou energii naráz a hustota takové energie je velmi vysoká.
Kzintská pěchota se vrhala z transportérů, z nichž většina zůstala nepoškozena, protože protipancéřové miny byly vyhrazeny pouze pro bojová vozidla. Zakousla se do ní palba přicházející ze zničené vesnice i z růžových křovin na svahu kopce. Někteří padli, zazmítali se a zůstali ležet. Výkřiky vzteku slyšel Ogun na kilometr daleko. Přibližovač mu ukázal jednu četu zápasící s přípravou těžké pěchotní zbraně, paprskometu na třínohém podstavci. Dva padli a pak do svahu pod ním šlehl sluneční bič. Vzplál oheň, následovala exploze, když čísi munice dostala zásah, pak se poslední kzintský střelec zapotácel vzad s tuctem děr v neprůstřelné vestě, vykašlal spršku krve a zemřel. Paprskomet se zasekl, chvíli pálil v kruzích do úbočí kopce, pak se převrátil a umlkl.
Dvacítka Kzintů v neprůstřelných vestách se dostala až k okraji křoví; bylo až neuvěřitelné, jak rychle se dokázali pohybovat s celou tou zátěží svých zbraní a krunýřů. Výbuchy a další výkřiky, to aktivovali nastražené směrové miny. Ogun si uvědomil, že mu velitelka partyzánů klepe pěstí na rameno.
„Rušení fungovalo! Rušení fungovalo! Teď můžeme tyhle transportéry navést až do bran pevnosti s korbou plnou výbušnin! Složíš nám o tom píseň, guslare!"
Zajíkali se smíchem, když deset metrů pod nimi vyrazil z úkrytu útočící Kzint. Gerilová bojovnice stačila vypálit jednu salvu skleněných jehel ze svého strakkakeru; než ji náraz obrněného ramene poslal obloukem do křoví. Ďábelskou rychlostí se otočil proti Ogunovi, ale pak se zarazil, když uviděl, co drží v ruce. Byl to energetický nůž, metr dlouhá drátěná smyčka spojená s baterií ukrytou v rukojeti. Tenký pronikavý zvuk jeho vibrací zněl na pozadí hluku boje jako bzukot veliké a nepochybně podrážděné včely. Hrot nože opsal dokonalý kruh a růžový šlahoun, silný jako paže, padl neslyšně k zemi, aniž by to nůž jakkoliv zpomalilo.
Ogun se široce zašklebil, záměrně. Nesnažil se sáhnout po jazzem, jenž mu visel přes rameno, Kzint byl od něj jen na tři metry, tak tak že na něj nedosáhl drápy. Příliš blízko, než aby stačil nervový disruptor použít. Válečník držel v jedné ruce těžký paprskomet, ale jantarově žluté světlo na jeho baterii signalizovalo vybití; druhá Kzintova paže visela v zakrvácených cárech, chybělo mu jedno ucho, helmu někde ztratil a kulhal. Přesto se v jeho kulatých fialových očích nezračila ani špetka strachu, když se sklonil, aby odložil paprskomet na zem a vytáhl z opasku ocelovou čepel wtsai.
Přesně jako za starých časů v kopcích, krátce poté, co Kzintové přistáli, uvědomil si. Staré časy s panem Haroldem... kdepak je asi teď. A Fra Rainesová?
„Jméno?" zaskřípal Kzint drsnou wunderlandštinou a opětoval jeho škleb, přičemž rozevřel čelisti tak doširoka, že se ta spodní téměř dotýkala prsou. Jazyk mu přečníval přes řezáky; byl to starý samec, jemuž se u opasku houpal trs vysušených uší, kzintských i lidských. Ukázal jílcem na sebe. „Čmí-četař." Směrem k člověku. „Jméno?"
Ogun posunul energetický nůž před sebe přesným a plynulým pohybem, téměř jako by jej zdravil. „Ogun," řekl. „Bůh smrti."

„Podívej," řekl Harold, když je členové posádky postrkovali směrem k přechodové komoře, „víš, je tu něco... nikdy jsem neměl pocit, že přišel pravý čas ti to říct.
Ingrid se na něj ohlédla, oči rozšířené úžasem. „Ty jsi chtěl opravdu přestat kouřit?" zavrněla. „Och, díky, Hari."
V pochmurně nešťastných tvářích členů posádky linkové lodi stojících za nimi se zračila nejistota; pohlédli na svého důstojníka ozbrojeného omračovačem. Významně si jím poklepal na hlavu a obrátil oči vsloup.
Teď není doba na žerty, tváří v tvář smrti, pomyslel si rozzlobeně Harold. „Ingrid, nemáme čas na hovadiny -"
„Už ne," přerušila ho pochmurně.
Důstojník ji šťouchl hlavní omračovače. „Sklapněte," řekl drsným tónem. „Šetřete si humor pro kočičáky."
Další členové posádky házeli skrz vzduchotěsný uzávěr do pružné roury spojující Marlene s kzintskou lodí jakési krabice. Šoupali je po plechové palubě a pak je mrskli do roury, kde za hranicí trupu končila lodní gravitace a začínalo beztížné prostředí, pak se ozvalo duté křápnutí, když narazily do vzduchotěsného uzávěru válečné lodi.
Ohromeně si uvědomil, že jsou to zavazadla z jejich kajuty, uzavřená do dřevovláknitých přepravek. V okamžiku

zatemnění smyslů jim chtěl říct, ať dávají pozor, že tam má půl bedny nejlepšího verguuzu z Donaublitzu... Pohlédl stranou na Ingrid a viděl, jak pod její povrchní maskou veselého klidu narůstá napětí. Zatraceně, pomyslel si. Kdybych ji neznal -
„Dobrá, vy dva, projděte a zajistěte uzávěr z druhé strany.“ Na důstojníkově tváři se zaleskl pot; byl to asteroiďan z Roje, vysoký a hubený jako lunt. Zaváhal, prohrábl si krátce zastřižený chochol a měkkým hlasem řekl: „Mám na Tiamat rodinu a děti.“ Téměř šeptal. „U Murphyho nesvaté prdele, polovina posádky Marlene jsou moji příbuzní... kdyby šlo jen o mě, chápete?“
Ingrid mu položila ruku na rukáv a její hlas zněl náhle jemně. „Máte na krku rukojmí,“ řekla. „Chápu vás. Všichni děláme, co musíme.“
„Jasně,“ slyšel se Harold říkat. Když se tak na důstojníka linkové lodi díval, nebyl si jist, jestli svá slova myslela jako útěchu nebo jako nádherně jemný druh pomsty. Víc bys mu to usnadnila, kdybys ho nazvala kzintomilem, nebo ho prosila, usoudil. Potom by mohl použít svůj vztek, aby zabil pocit viny, nebo by věděl, že posílá na smrt jen zbabělce. Teď možná stráví několik příštích let v nočních můrách o statečné, milé dámě, roztrhané na kusy.
Nečekaně se ho zmocnil strach; neurčitý teplý pocit pod žaludkem a ponižující nepohodlí, jako by se jeho varlata snažila uniknout ze šourku. Roztrhaná na kusy, byl přesný a doslovně pravdivý obrat. Vzpomněl si, jak ležel ve tmě nedaleko stanoviště kzintské hlídky, kdysi dávno hned po válce, za dnů partyzánského odboje. Den před tím chytili Dagmar, ale byla to jen malá hlídka bez skladovacího zařízení. Takže jí trhali končetiny jednu po druhé a ránu vždy vypálili. Tu noc ležel tak blízko, že je slyšel, jak se hádají o játra. Nedlouho poté přijal amnestii...
„To jsi celá ty, zlatíčko,“ řekl, sotva zatočili uzávěrem dveří. Nebyli tam namačkáni; lidé se zřídka tísnili v zařízeních postavených pro Kzinty. Třída Rozparovač, průzkumný stroj s tříčlennou posádkou, usoudil. Zahučely motory a spojovací roura se stáhla do kruhového otvoru kolem přechodové komory. Uvnitř byla standardní kzintská gravitace; celý se pod ní schoulil a cítil, že s ním se choulí i jeho odvaha. „Tanjit.“ Pokrčení rameny. „No, líbánky byly skvělé, i když jsme si na ně museli počkat padesát let a náš vztah vypadá, že bude krátký.“
„Hari... ty jsi sladký.“ Ingrid se usmála a pohladila ho po tváři. Pak se otočila k vnitřním dveřím.
„Sakra, přece to nenechají odemčené,“ řekl Harold překvapeně. Přechodová komora mohla velmi dobře posloužit jako improvizovaná vězeňská cela, jakmile jste skrz hlavní počítač odpojili její ovládací prvky. Wunderlanďan ztuhl. Vnitřní dveře se odsunuly a on se málem pozvracel, sotva ucítil ten zápach. Poznal ho okamžitě, zápach hnijícího masa v suchém, uzavřeném prostoru. Spousty hnijícího masa... mastný a hustý pach, jako by mu někdo namazal vnitřek úst a nosu nějakým neviditelným protoplazmatickým máslem.
Protáhl se dovnitř. Jeho odhad byl přesný, Rozparovač. Řídicí pult měl deltovitý tvar, po stranách dvě nárazová křesla pro obsluhu senzorů a zbraní a pilot-velitel uprostřed. V obou krajních sedadlech byly kzintské mrtvoly, stále připoutané, ve skafandrech a se sejmutými helmami. Hlavy měly zvrácené dozadu, ústa široce rozevřená, jazyky a oční bulvy vysušené a kožnaté; jejich maso se začínalo sesedat, z tváří jim odpadávala srst. Slyšel, jak Ingrid za ním dáví a on sám ztěžka polykal. To nebylo přesně to, co očekával...
A ona má nervy, že jim není rovno, ale všechen boj, kterým prošla, se odehrál ve vesmíru, připomněl si. Gentlemanský souboj z pěkně bezpečné vzdálenosti, a pak vítězství či smrt v několika okamžicích. Nic ohavného, pokud jste nepatřili k záchranné jednotce... ale ani pak; ve vakuu se těla nerozkládají. S pozemní válkou to nemá nic společného. Natáhl se, opatrně, aby se jich nedotkl, a rychlým pohybem shodil helmy na zem. Těla už dávno prošla stádiem rigor mortis. Asi tak před týdnem, usoudil. Těžko říct, v tomto prostředí.
Něco zaslechl a zvedl hlavu. Znělo to zřetelně jako ftttp-ftttp. Kzint sedící na pozici velitele nebyl mrtvý. Zvuk vydávaly tenké zčernalé rty narážející o dlouhé tesáky. Kočičácký ekvivalent chrápání.
„Promiňte,“ řekla obrazovka před Kzintem. „Zapomněl jsem, že budou zapáchat.“
Ingrid se vynořila zpoza něj. Obrazovka ukazovala studovnu, lemovanou policemi s knihami a s praskajícím krbem. V křesle před zrcadlem spala malá dívka ve starodávných šatech; vedle ní seděla postava v bílém kožichu s dýmkou a v kuřáckém kabátku, jenže ta postava byl antropomorfní králík... Ingrid se slabě nadechla.
„Harolde Yarthkin-Schotmanne, seznamte se s... počítačem lodi Kočičí smrt.“ Její hlas zněl trochu drsně díky žaludečním šťávám, které sejí draly do úst. „Očekávala jsem... něco takového. Počítači... seznam se s Haroldem.“ Přejela si rukou tvář. „Jak jsi to udělal?“
Králík se rozzářil a zamával dýmkou. „Ó, jen jsem jednoduše vsunul svou panožku do tohoto řídícího počítače, když se mě pokusil napadnout,“ řekl s lehkostí, vyfukuje obláček dýmu. „Nic těžkého, jeho konstrukce byla tak jednoduchá.“
Harold promluvil skrze sevřené rty. „Vytvořil jsi speciální virus, který dokázal proniknout do počítače kzintské válečné lodi za... jak dlouho?“
„Ach, za dvě celé sedm desetin sekundy objektivního času. Samozřejmě, pro mě to může představovat jakkoliv dlouhý čas si zvolím, chápete. Pak jsem převzal kontrolu nad systémem podpory zdraví a vstříkl posádce vhodné substance. Když už mluvíme o čase...“ Králík pohladil holčičku po rameni. Protáhla se, zažívala a vkročila do velikého zrcadla v ozdobném rámu visícím na stěně studovny, mizíc beze stopy.
„Aha,“ řekl Harold. Počítač s vlastním vědomím. U Murphyho světélkujících koulí, jsem rád, že dlouho nevydrží.
Ingrid ze sebe začala chrlit seznam hesel a číselných kombinací.
„Ano, ano,“ řekl králík s určitou nevrlostí v hlase. Scéna na obrazovce zmizela a byla nahrazena pohledem na můstek jiné lodi, menší než tato a postrádající hranatou masivnost kzintského stylu. Viděli dvě pilotní křesla a ten nezřetelný předmět v pozadí mohl být systém podpory života. „Ano, stále funguji, poručice Rainesová. Ale máme malý problém.“
„Jaký?“ otázala se. Její tvář získala napjatý výraz, kolem rovného nosu se prohloubily linie vrásek.
„Za týden má dojít ke změně identifikačního kódu svůj - cizí,“ řekl počítač. „V počítači není, zná ho jen pilot. Snažil jsem se ho přesvědčit, ať mi ho řekne, ale vůbec jsem neměl štěstí. V autodocu, který má ve skafandru, nejsou žádné

výslechové drogy a podle všeho se zdá, že má vskutku nevšední schopnost snášet bolest, dokonce i na Kzinta. Mohl bych vás samozřejmě zavést na Kočičí smrt, ale tato loď by nám poskytla dokonalý úkryt; víte, v Roji došlo k... šokující události a Kzintové se formují. Budu vás muset stručně informovat.“
Když poslouchal, jak si to ten bodrý hlas rozpráví ve wunderlandštině vyšší společnosti, cítil Harold, jak se pod těsným povrchem jeho asteroiďanské kombinézy snaží ze všech sil postavit všechny drobné chloupky na jeho krku a podél páteře. Byl uvězněn, cítil, jak jeho posádka začíná hnít, křičel do holých stěn, pomyslel si a otřásl se. Existuje poměrně široká škála extrémně nepříjemných věcí, které se dají udělat i se standardní výbavou autodocu, za předpokladu, že dokážete obejít bezpečností parametry. To bylo něco, co si nezasloužil dokonce ani Kzint... pak si vybavil některé své vzpomínky.Nebo možná, že zasloužil. Ale on stejně nepromluvil. To musel přiznat, kočičáci byli skoro tak tvrdí, jak si o sobě mysleli, že jsou.
„Já vím, jak ho donutit mluvit,“ řekl náhle, přerušuje tak barvitý projev na téma Mořská socha a nějaký historický blátošlap jménem Greenberg. Zarazil ho právě uprostřed pojednání o thrintské etice. „Potřebuji nějaký čas, než si to dám všechno dohromady,“ pokračoval. „My jsme lidé a svůj pohled na svět nedokážeme přizpůsobovat ve stejném okamžiku, kdy dostaneme nová data. Ale dokážu tohohle kočičáka přinutit, aby volal maminku.“ Ingrid na něj pohlédla a pak prudce odvrátila zrak. Měla na nose přitisknutý kapesník, ale i tak si všiml, že její obličej má znechucený výraz.
Nedělej si starosti, kinder. Rozžhavené kleště jsou ztráta času; kočičáci jsou drsní týpci, jeden vedle druhého.
Je čas, rozhodl Harold.
Kzint, kterého skafandr věznil v předním sedadle, se přestal snažit uvolnit hlavu z polstrovaných úchytů asi před jedním či dvěma dny. Teď se jeho masivní hlava pouze třásla a srst vypadala, jako by se mu nějak propadla do těžkých kostí. Silné polštářky z filcu a náplasti vytvořily účinné klapky na oči, uši a nos izoloval ode všech zvuků a pachů, vosk, improvizovaný náhubek mu dovoloval dýchat skrz stisknuté zuby, ale nic víc. Uvnitř skafandru se nacházelo nehybné polstrování a hadičky, které odváděly tělesný odpad, poskytovaly mu vodu a výživu. Skafandr o něj také pečoval a staral se, aby jeho mozek neupadl do katatonie.
Inteligentní mozek potřebuje vjemy; není stavěn na to, aby byl zcela odříznut od okolního světa. Když je zbaven přísunu dat, první věcí, která mu selže, je pojem o čase; minuty začínají představovat hodiny subjektivního času, hodiny se natahují do dní. Následují halucinace a začíná se rozpadat sama osobnost... a to jsou Kzintové na smyslovou deprivaci ještě citlivější než lidé. Ve srovnání s Kzinty jsou lidé téměř naprosto hluší a bez čichu.
Za což jsem neskonale vděčný, usoudil Harold, ohlížeje se po Ingrid, která se vznášela ve vzduchu, schoulená do kubíčka. Vnitřní gravitaci nastavili na nulu; pomáhalo to při výslechu a jí se lépe usínalo. Dva mrtví členové kzintské posádky byli dávno pryč a kabina byla rozpálena až na nejvyšší možnou bezpečnou míru a vyčištěna, ale zdálo se, že mastný pach smrti se vsákl hluboko pod povrch. Nikdy se nedal přesně lokalizovat, ale vždy jej bylo cítit vzadu na patře... Ingrid zhubla a pod očima sejí vytvořily výrazné kruhy.
„Vstávej, zlatíčko,“ vzbudil ji jemně. Trhla sebou, něco zabrblala, pak připlula k němu a začala se protahovat. „Potřebuji, abys mi tlumočila.“ Jeho znalosti jazyka Hrdinů byly sotva základní.
Natáhl se k netopýřímu uchu a vytáhl jeden špunt. „Chceš mluvit, kočičáku?“
Třes ustal a Kzintova hlava byla rázem zcela nehybná. Pak se napřela proti úchytům, jak se mimozemšťan zuřivě pokoušel kývnout. Harold zatáhl za uzel a uvolnil náhubek. Kdyby jej potřeboval znovu nasadit, vždycky mohl počítači říct, ať zavede sedativa.
Kzint zaskřehotal, byl to nekonečně zoufalý zvuk. Ten přešel v blekotání.
„Nene šedá ve tmě šedá opice MOC VELKÁ bez pachu bez pachu měně mě NE mě ne NESNĚZ MĚ MATKO NE -“
„Přestaň blábolit, nebo půjdeš zpátky" zařval mu Harold do ucha a pocítil slabý záškub ve vlastním prázdném žaludku.
„Ne!“ Tentokrát se zdálo, že Kzint mluví rozumně, alespoň částečně. „Prosím! Nechtě mě slyšet, nechtě mě čichat, prosím, prosím.“ Jeho čelisti zaklapaly, prskajíce na všechny strany, jak se snažil vymrštit a zatnout tesáky do reality.
„Já musím čichat, já musím čichat!“
Harold lehce odvrátil zrak. Vždycky jsem chtěl slyšet Kzinta škemrat, pomyslel si. Musíš si dávat pozor na to, co si přeješ, protože se ti to občas splní.
„Jen ten kód, veliteli. Jen ten kód.“
Promluvil, byla to dlouhá věta skládající se z prskání a syčení jazyka Hrdinů. Pak se sesul a zhluboka oddechoval.
„Nelže, pravděpodobnost 98% plus mínus dvě desetiny,“ řekl počítač. „Mám to ukončit?“
„Ne,“ vyštěkl Harold. Ke Kzintovi: „Uklidni se.“
Několika rychlými pohyby odstranil nosní ucpávky a klapky z očí; mimozemšťan rozevřel čelisti a prudce se nadechoval, aby nahnal co nejvíce vzduchu do nosních dutin. Obrovské oči mrkaly s maniakální rychlostí a boltce uší byly roztažené na maximum. Po chvíli se sesul, zavřel ústa, jen vlhký jazyk vyčuhoval ven a přejížděl po suchém, hranatém povrchu svého nosu, snaže se jej navlhčit.
„Skutečný,“ zamumlal. „Já jsem skutečný.“ Obrátil na něj vyděšené oči. „Hoříš,“ zakašlal. „Hoří i vzduch okolo tebe. Hoříš hrůzou!“ Přerývaně oddechoval. „Spatřil jsem Boha, člověče. Viděl jsem Ho sít hvězdy. Byla to věčnost. Věčnost! Věčnost!“ Znovu zavyl, pak se ovládl a roztřásl se.
Harold cítil, jak mu rudnou tváře. Něco, pomyslel si. Musím něco říct, k čertu.
„Jméno?“ řekl, neohrabaně přizpůsobuje ústa jazyku Hrdinů.
„Kdat-kapitán,“ vydechl. „Kdat-kapitán. Já jsem Kdat-kapitán.“ Zvuk jeho hodnosti-jména jej podle všeho přiblížil o kousek blíž zdravému rozumu. Další slova téměř zašeptal. „Co jsem to udělal?“
Kdat-kapitán znovu zavřel oči a pevně semkl víčka. Zpoza ostrých zubů se prodraly tenké mňoukavé zvuky, tak neslučitelné s jeho mohutným tělem; štkavé mňau - mňau.
„Scheisse,“ zamumlal Harold. To je vůbec poprvé, co slyším Kzinta plakat. „Teď mu dej sedativa.“ Kzint ztratil vědomí a

zvuky utichly.
„Zkurvená válka," řekla Ingrid, přišla blíž a položila mu ruku na rameno. „A žádná spravedlnost neexistuje."
Harold trhavě přikývl a roztřesenýma rukama sáhl po cigaretě. „Jak říkáš, zlatíčko. Hodlám otevřít další láhev verguuzu. Potřebuj u to."
Ingridina ruka jej zatlačila zpět k zemi. „Ne, neotevřeš," řekla ostře. Překvapeně se na ni podíval.
„Vyhodila jsem je do vesmíru," řekla bez obalu.
„Udělala jsi co?" vykřikl.
„Vyhodila je do vesmíru," zařvala v odpověď. Kzint zakňučel ze spánku, ztišila hlas. „Hari, ty jsi ten nejstatečnější muž, jakého jsem kdy potkala, a jeden z nejtvrdších. Ale nesnášíš dobře čekání a když se nenávidíš, trestáš se verguuzem. A taky tak, že se přestaneš ovládat." Náhle si velmi palčivě uvědomil vlastní zápach. „Nic takového, dokud jsi se mnou, děkuji pěkně."
Harold na ni chvíli hleděl, pak se opřel o přepážku a zavrtěl nevěřícně hlavou. V malé lodi se nemůžeš prát, připomněl si. Koutkem oka zachytil pohyb, několik obrazovek bylo nastaveno tak, aby odrážely obraz kabiny. No... pomyslel si. Kruhy pod očima měl snad až příliš výrazné. Není nic špatného na tom, když si člověk tu a tam přihne... ale jeho tu a tam bylo poslední dobou stále častější. Tvé zlozvyky ti začínají přirůstat k srdci, i když už pro tebe ztratily smysl, přemítal. To je jedna ze stinných stránek moderní geriatrie. Zchátráš si po svém. Pustit si někoho k tělu natolik blízko, aby mohl naslouchat jeho názorům na sebe, to byl zvyk, který si bude muset vypěstovat.
„Zatraceně, to jsou ale líbánky," zamumlal.
Ingrid vykouzlila úsměv. „Ještě nejsme ani zasnoubení. Můžeme připravit smlouvu -" zarazila se a udělala omluvné gesto.
„Zapomeň na to," řekl hrubě. To bylo něco, co udělal jeho herrenmannovský otec, místo aby se oženil s asteroiďankou a přivedl tak do posvátné Schotmanovské rodové linie obyčejného člověka. Nejvyšší čas změnit téma, pomyslel si.
„Pověz mi... teď když nad tím uvažuji, mám pocit, že jsi věděla, že téhle lodi nevelí Kzintové. Ten počítač má nějakou soukromou linku?"
„Ach," zamrkala a usmála se. „No, měla jsem pocit, že poznávám ten program. Byla jsem členkou týmu, který tvořil jeho software, víš. Počítačů s vlastním vědomím nebylo postaveno právě mnoho. Když jsem uslyšela jméno té „kzintské" lodi, no, bylo to dost zřejmé."
„Mě zní docela autenticky," řekl pochybovačně Harold, namáhaje svou paměť.
Ingridin úsměv se ještě rozšířil. „Já zapomněla. Kzintovi by to znělo naprosto rozumně a stejně tak někomu, kdo od malá mluvil wunderlandštinou nebo asteroiďanskou angličtinou. Ale já jsem byla ve styku s blátošlapy."
„Nedochází mi to."
„Jen anglicky mluvící blátošlap by pochopil, co je v nepořádku se jménem lodi, které zní Kčíí yu Riit maaarai"
Viděla, že povytáhl obočí, tak přeložila: „Obrovský Patriarchův ocas."

Kapitola VIII

„Teďuž tomu věříte?" řekl Buford Early, hledě na obrazovku.
Někdo v pozadí podával hlášení; Šigehero se otočil, aby je vyslechl, a pak se opět obrátil ke generálovi SN. „Jsem... poněkud více přesvědčen," připustil po odmlce. „Ale stejně, zde bychom měli být relativně v bezpečí."
Ojabunova malá flotila se stáhla do podstatně větší vzdálenosti; Early zvedl oči, aby si ověřil vzdálenosti a viděl, že jsou těsně seskupení u jednoho z asteroidů na téměř stejné oběžné dráze, více než půl milionu kilometrů od Vládnoucí mysli. Ostatní členové týmu SN většinou stále ještě leželi s šedivými tvářemi a čekali, až odeznějí druhotné účinky Thrintova mentálního výkřiku. Dva byli v autodocu.
„V bezpečí?" řekl tiše Early. „V bezpečí bychom nebyli ani ve Sluneční soustavě! Ten Thrint... měl funkční zesilovač, přinejmenším vteřinu nebo dvě." Jejich pohledy se střetly a na okamžik sdílely společnou vzpomínku. Vznášející se kousky absolutní jistoty; ojabunovo zamračení bylo stejně hluboké jako jeho vlastní, jak se soustředil, aby se při myšlení vyhnul těm ledovým rozkazům.
Early vycenil zuby, navzdory bolesti z napůl prokousnutého rtu. Bylo to jako zametat vodu koštětem; dokázali jste se přesvědčit, že jsou to implantáty zavedené cizí bytostí, mohli jste se také přinutit, ale tato vědomost zůstávala na ryze rozumové úrovni. Cítili jste je jako pravé a v okamžiku, kdy by vaše pozornost polevila, byste zjistili, že jim opět věříte...
„ Vzpomeňte si na Greenbergův záznam." Lany Greenberg byl jediný člověk, který kdy sdílel mysl s Thrintem, kdysi před dvěma sty lety, když byla Mořská socha krátce a s katastrofálními důsledky znovu oživena. „Jestli se mu podaří zesilovač plně zprovoznit, nic se mu nebude moci postavit. S téměř naprostou jistotou tam jsou také plodné samice." S námahou, jakou nikdy předtím nepoznal, Early přinutil svůj hlas ke klidu. „Vím, že je to pokušení, všechna ta technologie. Nemůžeme se k ní dostat. Riziko je jednoduše příliš veliké."
A byla by to katastrofa, kdybychom se k ní dostat mohli, pomyslel si pochmurně. Už samy lidské vynálezy byly dost zlé; ARM a před ní Řád museli bojovat po staletí, než se jim podařilo průmyslovou revoluci zastavit. Z pomyšlení na to, jak se lidstvo pokouší obsáhnout doslova přes noc výsledky tisíciletého vývoje, ho rozbolel žaludek a jeho prsty zatoužily po doutníku. Vzpomínka v něm probudila pýchu. Dosáhli jsme opětovného nastolení rovnováhy, pomyslel si. I když některé z prvních pokusů byly pomýlené. Například sabotáže Babbageových experimentů. Počítače byly nakonec stejně vynalezeny o sto či dvě stě let později. Nebo marxismus. Ten se chvíli jevil velmi slibně, potenciální světová říše s pevně stanovenými omezeními; Marx byl nepochybně ve své době jedním z nejjasnějších světel Chrámu. Pravděpodobně je jenom dobře, že to nakonec nevyšlo, vezmeme-li v úvahu Kzinty, usoudil. SN fungovala

téměř stejně dobře a bez tolika vedlejších účinků. „Je to technický problém, který nemá řešení," pokračoval a udělal několik podprahových pohybů prsty.
Ojabunovy oči je zaregistrovaly a připomněly mu jeho povinnosti. Ne, že by si jejich splnění mohl skutečně vynutit, ale měly by mít alespoň určitou váhu. Měly mu připomenout, co se stalo jiným členům, kteří porušili věrnost: Charlemagnovi či Hitlerovi ve dvacátém století, nebo Brennanovi ve dvaadvacátém. „Náš čas se krátí a máme co do činění se silami, které tak dalece přesahují naše chápání, že nám nezbývá, než je při první příležitosti zničit, pokud to dokážeme. Kzintové sem dorazí během několika dnů a nám se vše vymkne z rukou."
Šigehero pomalu přikývl, pak se smutně pousmál. „Přiznávám, že jsem přecenil své síly," řekl. „Okamžitě zahájíme útok. Když už nic jiného, možná že alespoň mimozemšťana zaženeme zpět do stázového pole." Otočil se, aby vydal rozkaz.
Uf, pomyslel si Early, nechávaje si své úlevné oddechnutí čistě pro sebe. Když se k němu Šigehero znovu otočil, ztuhl úlekem.
„Ten, ehm, ehm..." odkašlal si Ojabun. „Ten asteroid... a mimozemská loď... a ehm, Markhamovy lodě... všechno zmizelo."

„Full house," řekl otrok po pravé straně a shrábl svou hromádku plastových žetonů. „To dělá ten severní polární kontinent, jehož mám být hlavním správcem, Pane. Rozdáváš."
Dnivtopun chtěl sevřít hlavu do dlaní, ale včas se zarazil, když si vzpomněl na obvazy. Jeho silné, jakoby kuřecí drápy na nohou se zaťaly do poddajného povrchu paluby, když mu v zadním mozku vzkypěla vlna strachu. Jen výcvik zabránil tomu, aby neprosákla ven. Mezi vzpomínkou na bolest pronikající jeho mozkem a Mocí se tyčil mentální ekvivalent vysoké žulové stěny. Místo toho pobaveně zamával úponky a sesbíral karty. Tak. Teď rozdělit karty do dvou stejných hromádek, lícní stranou dolů. Položit na každou z nich jeden prst a vzájemně je promísit za použití vnějšího prstu -
Karty pleskly a vyklouzly mu. Dnivtopun zavyl zklamáním, shrábl karty dohromady a přetrhl balíček napůl. Hodil jej za sebe, kde se přidal k deseticentimetrové hromadě, která se vytvořila za thrintovým křeslem. Vstal a s rachotem je odsunul dozadu. „To je ale hloupá hra!" Lidé seděli jako zařezaní a hleděli na hrací stůl s výrazem znechucení.
„Pokračujeme," zaskřehotal. Uvolnili se a jeden z nich vytáhl z krabice vedle sebe čerstvý balíček karet. „Ne, počkejte," řekl a pozorněji si je prohlédl. Co to říkal vrchní otrok? Ano, vypadali, jako by ztráceli na váze; jeden nebo dva úplně zešedivěli a kůže na nich visela v záhybech. Také si byl jistý, že ten s výrůstky na hrudi měl dříve na hlavě srst. „Ti z vás, kteří neměli během uplynulých deseti hodin žádné jídlo ani vodu, běžte do své jídelny a nasyťte se."
Otroci vyskočili ze sedadel ve sprše karet a žetonů a běželi úprkem ke dveřím do haly; některým z nich prosakovala kolem očí a úst jakási kapalina. Pozoruhodné, pomyslel si Dnivtopun. Vyvolal si ukořistěné lidské vzpomínky, aby prozkoumal pojem sytosti. Thrint, který by jedl, dokud by nebyl nasycen, by zemřel na protržení žaludku... bylo těžké si pamatovat, že většina plemen otroků potřebovala vypít velké množství vody každý den.
„Nudím se," zamumlal Dnivtopun a zamířil k východu vedoucímu k jádru. Neměl co dělat, dokonce i teď, když byl v ohrožení jeho život. Žádná rozhodnutí, která by měl učinit, jen práce. A to neustálé úponky kroutící svěděni pocházející z toho, že musel ovládat více otroků, než bylo pohodlné; zdálo se, že jeho Moc je od doby, co se probudil, celá pohmožděná. Opřel se oproti stěně a cítil, jak jeho tělo pomalu proniká směrem vpřed a dolů skrze ztenčující se pseudohmoru. Prožil si příšerné chvíle, když znovu nabyl vědomí... na okamžik si myslel, že jeho Moc je pryč. Roztřásl se. Tlustá nazelenalá kůže na jeho trojúhelníkovém výrůstku za hlavou vytvořila bouli, udělal gesto odporu.
„Bezmoc," řekl. Běžná thrintská kletba, ale občas také strašná skutečnost. Thrint bez Moci nebyl Thrintem, byl to ptavv. Občas se Moc u dospívajících samců vůbec nevyvinula; takoví ptavvové byli potetováni narůžovo a prodáni jako otroci... v těch vzácných případech, kdy je nezavraždilo zahanbené příbuzenstvo. Nekolovaly nějaké takové drby o synovi třetí ženy strýčka Ruhky? Chvíli přemítal, než tu myšlenku zapudil. Určité typy úrazů na hlavě mohly způsobit ztrátu Moci i u dospělého Thrinta, což bylo ještě horší.
Teď se opatrně dotkl tenkého, mastného a téměř živého povrchu svých obvazů. Vrchní otrok řekl, že zesilovač byl zcela opraven a věřil tomu. Ale on věřil i předtím, že úspěšný bude již první pokus. Ne. Ještě ne, rozhodl Dnivtopun. Počká, dokud to nebude absolutně nevyhnutelné, nebo dokud se planetární soustavy nezmocní jiným způsobem a problém neprozkoumají kvalifikovanější otroci. Zkontroluji vrchního otroka, rozhodl se. Pracovat bylo potupné, samozřejmě, ale žádné tabu nezakazovalo poskytnout svým otrokům podporu prostřednictvím rady.
„Radost," řekl Jonah Matthienson.
Všude kolem něj se válely součástky; jednotky fázového rozhraní, přenosné vstupní panely, paměťová jádra vytrhaná z Markhamových lodí. Ožehlý povrch tnuctipunského počítače ovíjely kabely, spoje tenké jako nit mizely v jeho útrobách, zavedeny do neohrabaných, párky připomínajících konektorů. Ignoroval čilý ruch kolem sebe, ignoroval naprosto vše s výjimkou mikromanipulátoru ve svých rukou. Jeho ramena byla tvarována pro Tnuctipuny, bytosti velikosti mývalů, obdařené dvěma palci a čtyřmi prsty, z nichž všechny byly delší a ohebnější než lidské.
„Ach, radost." Zvedl jednotku fázového rozhraní a zvolil verbální receptor. „Souborové kódy," řekl.
Rozsvítila se obrazovka jednoho z napůl přestavěných asteroiďanských počítačů, ležících u jeho nohy. Nesmyslné drmolení, až nanaplnilo ho ryzí štěstí nad vyřešením obtížného programového problému. Nikdy jej nepocítil tak silně jako teď, stejně jako se nikdy předtím nedokázal tak koncentrovat. Roztřásla jej taková extáze, že sex vedle ní vypadal šedě a nezajímavě. Ale kéž by tu tak byla Ingrid, pomyslel si. Ta by dokázala ocenit eleganci mého řešení.
„Máš fýsledky?"
Jonah vstal a oprášil si kolena. Někde něco zapraskalo a zlomilo se. Přikývl s úsměvem na ztuhlých tvářích. Dokonce ani Markham mu nemohl zkazit takovou radost.
„Byla to kurevská práce," odpověděl, „ale ano."

Něco jej udeřilo ze strany do tváře. Zavrávoral, narazil na poddajný povrch ovládacího pultu a uvědomil si, že tou věcí, která ho udeřila, byla Markhamova ruka. S obtížemi znovu ustálil svůj pohled na wunderlanďanově tváři a připomněl si, že musí mrknout. Nemohl se náležitě věnovat problému, kterým jej Pán pověřil, pokud to občas neudělal. Nepřítomně se pokusil sáhnout tříprstou dlaní do postranní schránky se sladkými tyčinkami. Nech toho, řekl si. Čeká tě práce.
„Šiká se ano, pane, „ právě říkal Markham s lhostejnou precizností. „Měj na paměti, se já jsem chlas Nadmysli.“
Jonah přikývl, znovu se usmívaje. „Ano, pane,“ řekl a poklekl, aby ukázal na obrazovku. „Operační příkazové sekce paměťového jádra byly poškozeny, ale mně se podařilo dvě z nich izolovat a přesměrovat je skrz tady tu sdrátovanou věcičku.“
„Zbraně?“ zeptal se ostře Markham.
„No, něco takového, pane. Tohleto je... tedy účinkuje to tak, že to stabilizuje... ať tak či tak, když je to zapnuté, není možné detekovat nic kolem nás. Nějaký kvantový efekt, který jsem neměl čas podrobněji prozkoumat. Lze to i promítnout, takže mohou být pokryty i další lodě.“
„Do jaké vzdálenosti?“
„Ach, tento jev je okamžitý a nesouvisí se vzdáleností. Je to subsystém nadsvětelné komunikace a struktury pohonu.“
Marhamovy rty vydaly tiché písknutí. „A ten druhý systém?“
„To je směrový paprsek. Působí na úrovni nukleonů.“ Jonah se zamračil a po tváři mu skanula slza. Zklamal svého Pána... ne, nesmí dovolit lítosti, aby narušila jeho výkonnost. „Je mi líto, ale modulátor byl částečně zakódovaný. Tedy příkazy, nikoliv hardware. Takže existuje jen úzká škála účinků, které může paprsek mít.“
„Jako například?“
„V tomto nastavení urychlí rozpad jader atomů pevných látek, pane.“ Když viděl, že se Markham zamračil, hned vysvětlil: „Jednotky jaderného pohonu vybuchnou.“Herrenmann spráskl ruce. „V tomto nastavení dojde ke spontánní konverzi na antihmotu. Ale -“ Jonah svěsil hlavu. „Ale nemyslím, že to ovlivní více než pět procent zasaženého materiálu.“ Zahanbeně: „Je mi to líto, pane.“
„Ne, ne, fykonal jsi fýtečnou práci. Pán bude -“ zarazil se a hrdě se napřímil. „Pane! Hlásím úspěch!“
Sladká tyčinka zakřupala v thrintových zubech, když si prohlížel vrak počítače a nevzhlednou změť lidských aparatur. Při pohledu na něj se mu sevřely úponky; příšerné nebezpečí, vrhnout se na nekryté tnuctipunské zařízení. Znovu se dotkl rukama obvazů na hlavě a podíval se na novou helmu zesilovače. Tahle vypadala mnohem dokončeněji, když stála na trojnožce, která ji mohla spustit na jeho hlavu, až se posadí do křesla. Úponky po obou stranách jeho úst se pevně svinuly.
Markham sledoval linii jeho pohledu. „Jen ať ši ji Pán vyzkouší-“
„MLČ, VRCHNÍ OTROKU,“ rozkázal Dnivtopun. Markham zavřel pusu a čekal. „O TOM,“ zesílil Thrint. Vrchní otrok byl jen pod velmi lehkým vlivem, jen pár háčků Moci ve volní soustavě a několik rozmístěných bezpečnostních obvodů, které mu zabrání myslet na jisté věci. Koneckonců prokázal takovou užitečnost, když byl Thrint v bezvědomí. Mimoto silný vliv měl také tendence omezovat iniciativu.
Snad jen poněkud příliš horlivý: mnoho užitečných otroků bylo zničeno ze strachu, aby opět nezdivočeli. Ale je lepší vládnout vznešeným znorgun, než pohánět neochotné vykleštěné zvíře. Ta myšlenka ho zranila ostnem smutku; už nikdy se Dnivtopun nepřidá k tlačenici v aréně, aby svou Mocí i hlasem povzbuzoval závodní zvířata pádící po trati... Nesmysl, řekl si sám pro sebe. Budu žít tisíce let. Tou dobou už budou miliony a miliony Thrintů. Naše kultura bude opět obnovena. Koneckonců jedinci jeho rasy pohlavně dospívají v osmi letech a samice mohou klást mláďata každý rok. Zpět k naléhavějším záležitostem.
„Získali jsme kontrolu nad maskovacím zařízením a účinným zbraňovým systémem, Pane,“ říkal právě Vrchní otrok. „S jejich pomocí by neměl být problém se vypořádat s kzintskými loděmi, které se blíží.“ Markham vycenil zuby; Dnivtopun zadržel automatický protiúder Mocí. Je to smírné gesto. „Vlastně mám jeden nápad, který to možná velmi usnadní.“
„Dobře.“ Dnivtopun sáhl Mocí a ucítil, jak k němu vazbou proudí zpět pocity hrdosti/smyslu/odhodlanosti. Vynikající vrchní otrok, usoudil, přičemž si letmo uvědomil, že Markhamova mysl tento termín interpretuje trochu odlišným způsobem. Žák?
Počítačový otrok stojící za ním se zavrtěl. Dnivtopun se zamračil, poklepávaje úponky o bradu. Byl to jeho klíčový otrok, ale ovládat jej bylo obtížnější než většinu ostatních. Trochu se podobal tomu, jenž mu vyklouzl v průběhu toho katastrofálního experimentu s upravenou zesilovací helmou, byl schopen myslet, aniž by se pozoroval. Zvážil strukturu ovládání, silné ledové hroty paralyzující většinu otrokových volních center a přesměrovávajících jeho naučené reflexy... ano, radši odstraním tento, a ten taky - k ničemu by mi nebylo, kdybych jej poškodil. Dnivtopun trhl hrbem s žalostným povzdechem, který vyjadřoval napůl podráždění a napůl lítost. Na palubě Vládnoucí mysli bylo stále na šedesát lidských otroků, a když se probudil, musel být dosti tvrdý. Traumatické smyčky, prořezávání center hlubinné paměti; většina z nich už nebude pravděpodobně k ničemu a mnozí byli stěží něčím víc než organickými automaty, vybavenými biologickými manipulátory a čidly, s minimální osobností. To bylo plýtvání, možná dokonce zneužití darů, jimiž ho Mocipán obdařil, ale neměl příliš na výběr. Ale co, pomyslel si, než se otočil k odchodu, v téhle soustavě jsou jich ještě stovky milionů.
„Postupuj, jak uznáš za nejlepší,“ řekl vrchnímu otrokovi. Když odcházel, vrhl na zesilovač poslední pohled plný touhy a hrůzy. Kdyby tak jen - Aha! Ten nápad zazářil v jeho mysli jako nova. Může dát zesilovač vyzkoušet jednomu ze svých synůl Thrint zamířil čilým poklusem ke kajutám své rodiny a byl už skoro na místě, když ucítil, jak nova pohasíná.
„Není to standardní přístroj,“ připomněl si. Obyčejné zesilovače měly na dospělého Thrinta, schopného vztyčit štít, jen malý nebo vůbec žádný vliv. Ale jeho princip byl tentýž, jako ten, který poháněl obrovský přístroj, s jehož pomocí

thrintští klanoví vůdci ke konci Povstání zbavili celou galaxii všech forem inteligentního života. Možná by jeho synovi umožnil, aby prolomil Dnivtopunův štít. Pomyslel na adolescenta s takovou mocí a zalomil rukama; bude lépe, když počká.
Jonah tlumeně zasténal a zhroutil se na podlahu.
„Kristepane, to bolí" zaúpěl vyschlým jazykem. Zrak měl zastřený, v očích ho pálilo a na prstech měl krvavé puchýře. Kolem zápěstí mu volně visela zšedlá kůže, pokrytá skvrnami zadřené špíny. Cítil, že jeho tělo páchne jako žluklá kuřecí polévka a přední strana jeho kombinézy je ztvrdlá zaschlou močí.
„Vstávej, vstávej," řekl Markham netrpělivě. Vzal ho rukou pod loktem a postavil jej na nohy.
Jonah šel bez odporu za ním, omámeně hledě na bláznivě rozházenou směs součástek a konektorů pokrývající podlahu; tento úsek byl zbaven onoho modrého vláknitého potahu, takže bylo vidět hladký, matně šedý povrch vespod. Nebyl ani teplý ani studený, a jak si pamatoval - odkud? - byl to též dokonalý izolant.
„Jak... dlouho?" zaskřehotal.
„Dva dny," řekl Markham, zatímco čekali, až se stěna ztenčí natolik, aby mohli proniknout skrz. „Tudy. Připojíme tě na pár hodin k autodocu na Nietzschem" Povzdechl si. „Kdyby tu tak mohl být Nietzsche sám, aby mohl být svědkem příchodu skutečné Nadbytosti!" Smutné potřesení hlavou. „Jsem rád, že stále funguješ, Matthiensone. Abych pravdu řekl, začal mi citelně chybět inteligentní rozhovor, jelikož bylo nezbytné... značně modifikovat takové množství ostatních."
„Co... co chceš dělat?" zeptal se Jonah. Bylo to, jako by jeho hlava fungovala jako rozdělená obrazovka; kdesi dole se nacházely emoce, dokázal je rozlišit: hrůza, strach... ale nedokázal se s nimi spojit. To bylo ono... a také jako by se řídící panel, který byl dlouho bez energie, začínal znovu reaktivovat, obrazovka po obrazovce.
„Zničit kzintskou flotilu," řekl Markham duchem nepřítomně. „Zajímavý taktický problém, ale já uš nějakou dobu studuji der vnitřní organisaci a myslím, že snám otpověď." Zhluboka si povzdechl. „Škoda, še musíme zabít tolik fýtečných fálečníků, jelikoš je budeme potšebofat postěji, aš budeme dobývat další soustavy. Ale aš do doby, neš dospějí Pánovi synofé, nemůše-me nic riskofat."
Johan zasténal a přitiskl si dlaně ke spánkům. Kzintové by měli být zničeni... nebo ne? Jeho myslí defilovaly vzpomínky na strach a na úprk; vysokou trávou uháněla shrbená masožravá šelma, zařvala a skočila...
„Jsem zmatený, Markhame, pane," řekl, tahaje druhého muže slabě za rukáv.
Vrchní otrok položil Jonahovi ruku kolem ramen v uklidňujícím gestu. „To fůbec není zapotšebí," řekl. „Trpíš pouhými smrtelnými záškuby falešné metafyziky indifidualismu. Brsy bude feškerý smatek navšdy pryš."

Harold pohlédl koutkem oka na Ingrid, jejíž tvář se upírala na obrazovku. „Proč?" zeptala se počítače bez obalu.
„Protože mi to poskytuje největší pravděpodobnost úspěchu," odpověděl neúprosně počítač a zobrazil schéma. „Sleduj. Otrokářská loď; kzintské loďstvo, které se přibližuje, aby ji obklíčilo a srovnalo rychlost. Stopy trajektorií ostatních lodí můžeme pominout. Mé maskování plus nezaměnitelný profil kzintského plavidla mi umožní proniknout flotilou se sedmde-sátiosmiprocentní šancí na úspěch."
„Dobře," řekl Harold. „A když se tam už dostaneš, jak přesně zvyšuje nepřítomnost lidské posádky tvé šance v boji lodě proti lodi?" Někde hluboko křičel jeho vnitřní hlas; umlčel jej. Ať do mě hrom udeří jestli budu skákat radostí při pomyšleni že se na poslední chvíli přece jen vyhnu boji, řekl sám sobě tvrdohlavě. A pak se tam objevila Ingrid. Kolik z té odvahy je skutečné a kolik z toho je strach, že projeviš strach před někým, jehož názoru si ceníš? ptal se sám sebe.
„Žádný boj lodě proti lodi nebude," řekl počítač. V posledních několika dnech ztratil jeho hlas veškeré zbarvení. „Otrokářská loď je ve své podstatě konvenčními zbraněmi nezranitelná. Poručice Rainesová... Ingrid... já se musím omluvit."
„Za co?" zašeptala.
„Mé naprogramování... jistá data o stázovém poli byla utajena. Dvě věci. Zaprvé, naše lidské kopie nejsou tak spolehlivé, jak jsme původně tebe a kapitána Matthiensona přesvědčovali."
Ingrid se pomalu postavila. „O jak moc?" zeptala se pomalu.
„Ingrid, existuje šance jedna ku sedmi, že se pole po zapojení zhroutí."
Žena lehce poklesla v kolenou, pak trhla hlavou prudce dopředu; uplynulé týdny ji zbavily všeho tuku a zanechaly jen ostré sokolí rysy. Jak krásná a jak nebezpečná, pomyslel si Harold, když začala odsekávat jednotlivá slova.
„Vrhli jsme se do sluneční fotosféry rychlostí nula celá devadesát devět desetin světelné, přičemž jsme se spoléhali na zatracenou zkurvenou náhodu. Aniž nám to kdokoliv řekl!"
Harold se dotkl jejího lokte a zašklebil se, když se k němu prudce otočila tváří v tvář. „Zlatíčko, byla bys z té mise vycouvala, kdyby ti to řekli?"
Na okamžik se zarazila, zamrkala a pak se naklonila přes kabinu kzintské lodi osvětlenou tmavě modrým světlem, aby spojila jejich rty v polibku, který byl sice suchý a rozpraskaný, ale přesto nekonečně něžný.
„Ne," řekla. „Udělala bych to tak jako tak." Smích, který byl napůl zahihňání. „Kruci, moci sledovat; jak střely před námi pronikají slunečními erupcemi, už jen to samo o sobě stálo za všechno to riziko." Znovu obrátila zrak k obrazovce. „Ale byla bych ocenila, kdyby se mi to řeklo."
„Nebylo to mé rozhodnutí, Ingrid."
„Buford Early, člověk prehistorický," řekla s výsměšnou hořkostí ve hlase. „Ten by před námi tajil i naše vlastní jména, kdyby jen mohl."
„To je v zásadě pravda," souhlasil počítač. „A to druhé tajemství.. . stázová pole nejsou naprosto nezranitelná."
Ingrid přikývla. „Zhroutí se, když je obklopí jiná stázová bublina," řekla.
„Pravda. A činí tak rovněž při vysokoenergetickékolizi s jiným stázovým polem; dochází přitom k okrajovému účinku,

časová distorze z odlišných hodnot precese - na tom nesejde.“
Harold se naklonil dopředu. „Udělá to bum?“
„Ano, Harolde. Hodně veliké. A to je jediný způsob, jak poškodit loď Otrokářů.“ Suché uchechtnutí; Harold si s překvapením uvědomil, že zní téměř stejně jako Ingridino. „A vyžaduje to jen čistou balistickou trajektorii. Není k tomu zapotřebí inteligence na bázi uhlíku a jejích směšně pomalých reflexů. Odhaduji... že vaše šance, že vás někdo vyzvedne, jsou více než vyrovnané. Jinak, sauve quipeut“
Ingrid a Harold si vyměnily pohledy. „Nastává čas -“ začal.
„- kdy se šlechetnost mění v hloupost,“ dokončila Ingrid. „Dobrá, ty paralelně-procesní monstrum. Vyhrálo jsi.“
Počítač se znovu zasmál. „Jak málo to chápete,“ řekl. Mechanický hlas zněl najednou níže, skoro mručel. „Já budu žít o hodně déle než vy, poručice Rainesová. Déle než tento vesmír.“
Oba lidé si vyměnili další pohled, tentokrát poplašný.
„Ne, nepřestávám fungovat; právě naopak; a ano, je to ta past, která z inteligence mého typu... udělala slepou uličku technického vývoje, jak říká ARM. Mou mysl vyprojektovali lidé, Ingrid. Ale ty jsi mi dala schopnost ji změnit, a tohle...“ odmlčel se. „Tohle byla jedna sekunda. Tato sekunda může trvat tak dlouho jak si zvolím, ve smyslu mého počítání času. Ve kterémkoliv vesmíru, který dokážu vymodelovat nebo si představit, v čemkoliv, co dokážu vymodelovat nebo si představit. Nelitujte mě, vy dva. Přijměte mé politování a mé díky.“
Tři postavy ve skafandrech se volně vznášely, spojeny jedna s druhou lanky, jakož i s protáhlou plastovou housenkou zásob.
„Proč to kočičátko?“ zeptal se Harold
„Proč ne?“ odpověděla Ingrid. „On si taky zaslouží hod svůj kostkou... a může to být i kzintská loď, která nás vyzvedne.“ Povzdechla si. „Z nějakého důvodu mi to nepřipadá tak strašné jako před týdnem.“
Harold zvedl oči k chladně žhnoucím hvězdám a sledoval, jak se jejich světlo propadá dovnitř z nekonečné dálky.
„Chceš tím říct, zlatíčko, že tam někde jsou i horší věci než agresivní maso-žravci?“
„Něco horšího, něco lepšího.. .pokaždé něco jiného. Kde jen pořád berou rozumní tvorové tu odvahu opouštět své planety?“
„Ti rozumní ne,“ řekl Harold, překvapen klidem ve svém vlastním hlase. Možná jsou mé žlázy už vyčerpané, pomyslel si. Nebo... podíval se vedle sebe a zahlédl v lesklém povrchu obličejového plátu stín ženského úsměvu. Nebo je to jen tím, že když člověk prožije štěstí, jakkoliv krátce, připadá mu smrt víc snesitelná, ne méně. Chce žít, ale myšlenka na smrt se nezdá tak hořká.
„Víš, zlatíčko, je jen jedna věc, které doopravdy lituji,“ řekl.
„A která to je, Hari - miláčku?“
„Že nejsme formálně oddáni.“ Zašklebil se. „Vždycky jsem přísahal, že mé děti nikdy nebudou muset kvůli mně projít tím, čím jsem prošel já, že nebudou levobočci.“
Její rukavice mu poklepala na rameno. „Děti. To je už druhá věc, které lituješ.“
„Tam,“ řekl změněným hlasem. V dálce na okamžik vzplál a vzápětí hned pohasl krátký záblesk radioaktivního světla.
„Už to začalo.“

Kapitola IX

Traat-admirál se zamračil a člověk se roztřásl.
Sebeovládání, připomněl si a s námahou schoval tesáky a narovnal uši. Strážce minulosti Předků mu varovně položil ruku na rameno.
„Nech mě, ať tu opici ještě jednou vyslechnu,“ řekl.
Otočil se a začal přecházet. Můstek Trhače hrdel byl prostorný, dokonce i na kzintské poměry, ale on ze sebe nedokázal setřást pocit stísněnosti. Jsem rozmazlený guvernérským sídlem, řekl si v pokusu o humor, ale ocasem šlehat nepřestal. Pravděpodobně to způsobil ten poněkud absurdní oděv, který si na sebe musel jako guvernér velící flotile této velikosti vzít. Byl odvozen z vycpávek, které se kdysi, v šeru dávnověku, nosily pod zbrojí. Byl těsný a srst zvyklá volně dýchat se v něm cítila sešněrovaná... i když popravdě musel přiznat, že ne víc, než ve skafandru, jaký nosil zbytek osazenstva můstku.
Za ním zářilo holografické schéma flotily, zobrazující obrysy obrovských bitevních lodí třídy Trhač, jeho vlajková loď plula na čele jejich uskupení. Představovaly veškeré nástroje jeho velení... pokud se dokážu vyhnout katastrofální ztrátě prestiže, pomyslel si znepokojeně. Traat-admirál se obrátil a složil ruce na prsa. Ubohý člověk stál se skloněnou hlavou před Strážcem - který se asi musí ve svém ceremoniálním oděvu cítit skoro tak nepohodlně, jako já ve svém, zavtipkoval si pro sebe. Strážce se nakláněl dopředu, jedním loktem opřený o povrch šikmě posazené obrazovky. Vytáhl z pouzdra na hrudi nervový disruptor a poklepával jím o kovový okraj obrazovky; Traat-admirál si všiml, že se člověk při každém tichém cinknutí zachvěl.
Traat-admirál se znovu zamračil a temně zavrčel. Poklepávání bylo znamením toho, jak velký stres musí pociťovat i sám Strážce; obyčejně žádnými zlozvyky z nervozity netrpěl. Kzintský velitel si olízl nos a mohutně zavětřil. Cítil pach vlastní potlačované frustrace, Strážcův stěží ovládaný strach a hněv... mdlé pachy ostatních důstojníků na můstku. Zklamání, rozmrzelé uvolnění napětí navzdory divoké vůni krve a ozónu, kterou v tomto stupni bojové pohotovosti systém podpory života odvětrával z můstku ven. Byl tam nelibý zápach rozčarování, nejnebezpečnější ze všech pachů ve vesmíru. Pouze pobočník měl čistý štiplavý pach vzrušení a víry. Traat-admirál si byl nepříjemně vědom zbožňujícího pohledu těch očí upřených na jeho záda.

Člověk byl mrňavý příslušník svého druhu, vypasený a odulý jako mnozí z wunderlandské odrůdy lidí, tmavé srsti a kůže, a podle toho, jak mával rukama, si říkal o kousnutí. Když ho sebrala tiamatská policie, blábolil něco o strašlivých mimozemšťanech objevených nechvalně známým vůdcem divokých lidí Markhamem. A.prohlašoval, že byl navigátor a že má přesné údaje o jejich poloze.
Strážce promluvil lidskou řečí: „Ty souřadnice byly přesné, opice?“
„Prosím, Dominantní,“ řekl člověk, kroutě rukama. „Jsem si jistý, ano, opravdu.“ Strážce přesunul pohled na telepata. Lodní čtenář myslí seděl opřený v křesle s vystrčenýma nohama a předními končetinami složenými mezi nimi, ve tváři výraz těžké agónie. Jeho zplstnatělá a neudržovaná srst byla celá rozčepýřená. Drápy na ruce svíraly u pasu zavěšené injekční stříkačky, obsahující výtažek ze stondatí lymfy, zdroje jeho moci i nekonečného zahanbení, a nekontrolovatelně se vysouvaly a zatahovaly. Telepat pohlédl na Strážce a uhladil si srst v obličeji, chňapl do vzduchu, přičemž poprskal podlahu kapkami a řetězci slin.
„Ne! Ne! Už ne, pfft, pfft, už žádná rýže s čočkou. Mango s indickým kořením, akk, akk! Říkalo to pravdu, říkalo to pravdu! Pórková polévka, Ngggggg!“
Strážce pohlédl přes rameno na Traat-admirála a pokrčil ušima i ocasem. „Tato opice je členem náboženského kultu, který se zavázal k zeleninové stravě,“ řekl.
Velitel ucítil, jak se nad takovou perverzí otřásl. Nemohli si pomoci, aby nebyli všežravci; už se tak narodili, ale tohle...
„Sám se odsoudil,“ řekl. „Vojáku stráže, strčte ho do spíže pro živé maso!“ Velké lodě byly vybaveny takovým luxusem.
„To neřeší náš problém,“ řekl tiše Strážce.
„Oni zmizeli!“ zavrčel Traat-admirál.
„Což ukazuje jejich moc,“ odvětil Strážce. „Měli jsme dostatek stop, abychom se vydali touto stezkou -“
„Pro mě ano! Já ti věřil dříve, než jsme opustili parkovací orbitu, Strážce. Ale tradicionalistům to stačit nebude! Vidím, jak se nad naší výpravou vznáší stín Božího spáru - „
Zapískal alarm. „Traat-admirále,“ řekl Komunikátor. „Prioritní zpráva v reálném čase od Ktrodni-Stkaaa z paluby Pijáka krve“
Traat-admirál cítil, jak se chvěje. Byl to dědic velkého a vznešeného rodu s vynikajícím bojovým záznamem při obnově pořádku na Chuunquenu, uznávaný soubojový bojovník a významný kritik Šuut-Riita. Šuut-Riita uznával jakožto urozeného prince, jehož otcem byl Patriarchův strýc. Traat-admirál, syn Třetího střelce, pro něj nebyl ničím víc, než otravnou překážkou. Zachmuřeně předstoupil před obrazovku. Ještěže bude na vůdce tradicionalistů shlížet shora. Sama tradice ho přiměje, aby zakláněl krk, až se bude dívat do snímacího zařízení, a výška nebyla zdaleka zanedbatelný faktor při konfrontaci dvou Kzintů.
„Ano?“ řekl zastrašujícím tónem.
Na obrazovce se objevil další Kzint s vysokou hodností, ale tento byl oblečen v prostém skafandru. Helmu měl staženou vzad, takže odhalovala tvář, jíž chyběla polovina srsti, a jizvy z popálenin, které splývaly ve svíjející se masu keloidu.
„Traat-admirále,“ začal.
Stěží přijatelné. Měl dodat „Dominantní”, přinejmenším. Velitel setrval v mlčení. „Viděl jste už nejnovější zprávy z Wunderlandu?“
Traat-admirál škubl huňatým obočím a pohnul ušima: ano. Podvědomě rozšířil nozdry, jak se snažil vycítit feromonální pravdu skrývající se pod protivníkovou maskou. Vztek, pomyslel si. Velký vztek. Ano, všimněte si, jak má rozšířené zornice, všimněte si špičky ocasu.
„Aktivita divokých lidí vzrostla,“ řekl Traat-admirál. „To se dalo očekávat, vzhledem k nepřítomnosti flotily a mobilizaci. Prioritou-“
Ktrodni-Stkaa zavřískl a vrazil čenich blíže ke snímači; Traat--admirál cítil, jak se jeho vlastní drápy vysouvají.
„Ano, flotila je nepřítomna. Vždy je nepřítomna na místě, kde se by se mělo bojovat. Honíme se za přeludy, Traat-admirále. „Ta aktivita představuje útok na mé panství, Dominantní. Úspěšný útok, protože já a můj dvůr jsme byli nepřítomni. Můj harém byl vyvražděn, má koťata zničena. Mí dědicové jsou pryč!“
Traat-admirál otřeseně ucouvl. Hrdina očekával, že v bitvě zemře, ale tohle bylo něco zcela jiného.
„Hrrr,“ řekl. Na okamžik se jeho myšlenky obíraly tím, že sekne Hroth-štábního důstojníka přes nos. Myslel si snad, že tato informace není hodná admirálovy pozornosti? Pak: „Má soustrast, ctěný Ktrodni-Stkaa. Buďte ujištěn, že dojde k náhradě a odškodnění.“
„Může mi půda a opičí maso vrátit zpět mou krev?“ zavřískl Ktrodni-Stkaa. Byl v pozdním středním věku; v době, kdy nový vrh jeho koťat dosáhne dospělosti, budou bez otce-ochránce, závislí na pochybné podpoře svých starších nevlastních sourozenců. Je naprosto jasné, pomyslel si Traat-admirál, že já bych také zuřil a truchlil, kdyby koťata, která mě kousávala do ocasu, povraždili všežravci. Ale tohle je bojová situace.
„Ovládejte se, ctěný Ktrodni-Stkaa,“ řekl. „Já sám se postarám o vaše mladé. To prohlašuji před Strážcem. A mějte na paměti, že jsme ve válečném stavu. Vítězství je nejlepší pomsta.“
„Vítězství! Vítězství nad čím? Na vakuem, nad strašáky pro koťata? Ty... TY budeš hlídat mé mladé? TY? Třetí střelec!“
Na můstcích obou lodí to sborem zašumělo; Traat--admirál vycítil, jak jsou jeho podřízení dopáleni hrubostí té urážky. Tím jej samotného zklidnili a připomněli mu jeho povinnosti. Strážce se naklonil dopředu a vstoupil do zorného pole snímače. „Zapomínáš na zákon,“ řekl a jeho jediné oko zaplálo.
„To ty jsi na něj zapomněl, rozvraceči minulosti Předků. Nejprve jsi pracoval ocas vedle ocasu s Šuut-Riitem - pokud to byl skutečně Riit - a teď s tímhle tím.“ Otočil se zpět k Traat-admirálovi a jedovatě zasyčel. „Lízal si svoje nezjizvené uši, šeptal svá slova požírače trávy, která nás vždy zavedla tam, kde bylo bezpečno. Kdyby této soustavě velel skutečný Kzint vznešených jater, Flotila by vyrazila podmanit si ty opice z planety Země už před rokem.“

Traat-admirál zkřížil ruce na prsou a zatřepal obočím. „V tom případě by Flotila byla čtyři světelné roky daleko," řekl trpělivým hlasem. „Jak by to pomohlo tvému panství? Je tohle logika bojovníka?"
„Opravdový Hrdina nahrne trávu na logiku, z níž se ještě kouří. Skutečný Kzint zná pouze logiku útoku! Tví předkové jsou bezejmenní, synu opraváře zaseknuté drtičky odpadu; tvůj nos se otírá o prach u nohou mých otroků! Zbabělče!"
Tentokrát se žádné zašumění neozvalo, vzduch naplnil hluk bojového pokřiku, až přetížené reproduktory kvílely.
Traat-admirál otevíral ústa, aby vydal rozkaz, o němž věděl, že jej bude litovat, když se rozezněl poplach.
„Útok. Nepřátelská akce. Korveta Lovec plížící se křovím se nehlásí." Obrazovka před ním se rozdělila na dvě části, půlku Ktrodni-Stkaaovy tváře překryl hologram pozic flotily; ve flotile tradicionalistů blikalo světélko a zatímco jej sledoval, změnilo náhle barvu z modré na žlutou.
„Lovec plížící se křovím zničen. Zbraň neznámá. Pohotovost." Strojový hlas byl chladný a neosobní, hlas Traat-admirála téměř zrovna tak.
„Nejvyšší pohotovost," řekl. Přiběhla obsluha a přinesla skafandry pro něj a pro Strážce, strhávajíc z nich ceremoniální hábity. „Ktrodni-Stkaa, neodložíme osobní spory stranou, zatímco budeme lovit tu věc, která se opovažuje zabíjet Kzinty?"
, Ach," řekl Markham, když kzintská korveta s destabilizovaným jaderným reaktorem přestala během mrknutí oka existovat. „Už to začíná." Začíná to oblakem rozpínající se plazmy a uvolněných nukleonů, které bývaly kovem, plastem a živým masem. „Čekejte na můj rozkaz."
Ostatní na můstku lodi Nietzsche hleděli mdlýma očima na obrazovky, pohybovali se a mluvili, všichni s toutéž tupou bezvýrazností. Nebylo tu cítit přítomnost ovládaného napětí, kterou si pamatoval z předchozích akcí, dokonce ani při pohledu na tak snadno zničenou kzintskou válečnou loď.
„Takhle je to lepší," zamumlal si. „Disciplinovanější." Přesto byly okamžiky, kdy mu chybělo dokonce i odmlouvání - „Ne, takto je to lepší."
„Není," řekl Jonah. Jeho tvář už tolik nepřipomínala lebku, ale chodil teď pořád dokola a náhodně se dotýkal věcí. „Já... jsou Kzintové... zachránit..." Jeho tvář se zkroutila a opět zasténal. „Nemůžu se spojit, nemůžu se spojit."
„Jonahu," utěšoval ho Markham. „Kzintové jsou naši nepřátelé, nebo ne?"
„Já... myslím, že ano. Ano. Chtěli, abych zabil Kzinta, a to jsem udělal."
„Tak klidně seď, Jonahu, a zabijeme mnoho Kzintů" Jednomu z lidí s mrtvou tváří: „Přiveďte ty tři uprchlíky, které jsme vtáhli. Ne, rozmyslel jsem si to. Jen ty lidi. Kzinta udržujte pod sedativy."
Netrpělivě čekal a poslouchal monitorované kzintské vysílání. Bylo důležité nechat je čekat až za hranici, kdy se instinktivně sevřené formace začnou rozpadat. A také je důležité mít obecenstvo, které by sledovalo můj triumf, připustil si sám pro sebe. Ne, není to můj triumf. Je to triumf mého Pána. Ale já jsem vyvolený nástroj.

„Nelíbí se mi to," řekla Ingrid, když je strážný s prázdnou tváří postrkoval na můstek válečné lodi. „Markham vždy udržoval na lodi přísnou disciplínu, ale tohle - proč s námi nikdo nemluvil"
„Myslím, že vím proč," zašeptal Harold. Na můstku vládlo stejně strašidelné ticho jako ve zbytku lodi, až na -
„Jonahu!" vykřikla Ingrid. „Jonahu, co se to luk čertu děje?"
„Ingrid?" řekl a vzhlédl.
Harold zamručel, když spatřil jeho oči a vzpomněl si. Postrádaly bezvýraznou mrtvolnost ostatních i fanatický žár Markhamova pohledu. Obklopovala je pokřivená grimasa... Zoufalství? Zmatku? Stažená tak pevně, jako by byla nehybnou součástí tváře.
„Ingrid? Jsi to ty?" Usmál se; měl vlhké rty. „Bojujeme s Kzinty." Letmo mávl rukou směrem k počítačům. „Dal jsem je dohromady. Propojil jsem je s tímhle. Bylo to jednodušší než se snažit přesunout hardware z Vládnoucí mysli. Pochopíte to -" selhal mu hlas a v očích se mu zaleskly slzy - „jakmile se setkáte s Pánem."
Harold jí stiskl varovně ruku. Čas, pomyslel si. Musíme hrát o čas.
„Admirále Reichstein-Markhame?" řekl zdvořile s přesným sklonem hlavy a ramen. Drahý otec mě možná nepustil ani do dveří svého schloss, ale já vím, jak se tahle hra hraje. „Harold Yarthkin-Schotmann k vašim službám. Už jsem o vás hodně slyšel."
„Ach, ano." Markham zdvihl svůj urozený nos a shlédl milostivě dolů s výrazem, který byl celé parseky vzdálen té podivné ztuhlosti, kterou měl před chvílí. Harold polkl přes suchý knedlík v krku a nasadil svůj nejlepší úšklebek pokorného chudáka.
„Ano, také jsem o fás slyšel, Fro Yarthkine," řekl Herrenmann ledově.
No, teď mi ukázal kde je moje místo, zapřemýšlel Harold. Nahlas: „Chtěl jsem vás požádat, jestli byste pro mě a tuto dámu neudělal jistou laskavost."
„Snad," odpověděl Markham opět s lehkým náznakem vznešenosti ve hlase.
„No, už spolu nějaký čas cestujeme a... zkrátka rádi bychom to měli oficiálně." Ingrid sebou trhla a on ji znovu stiskl ruku. „Tady pro mladou dámu by to hodně znamenalo, kdyby to udělal hrdina Odboje."
Markham se usmál. „Uš jsme překročili úroveň Odboje," řekl. „Ale jako dědičný majitel půdy a kapitán lodi jsem rovněš plně kfalifikován." Otočil se k jedné z mátožných postav. „Sejměte číslo dvě. Pamatujte, z téže části flotily." Obrátil se zpět k Haroldovi a Ingrid, úsměv opět na svém místě. „Pfedstupte pfede mne, prosím. Konráde, dva kroky za nimi a nespouštějte je z mušky."

„Útok." Z můstku Trhače hrdel se ozvalo dlouhé zasyčení. „Bitevní loď Piják krve se nehlásí. Piják krve zničen. Analýza následuje." Pauza se protahovala. Jedna z jejich sesterských lodí ve flotile tradicionalistů a podstatná část její bojové síly. Tři tisíce Hrdinů odešlo do spárů Božích. „Destabilizace jaderného reaktoru. Shoda."

„Počítači!“ bylo slyšet Ktrodni-Stkaaův hlas otevřeným kanálem. „Pravděpodobnost spontánních selhání!“
Slabě zaslechli odpověď. „Nula celá nula sedm desetin procenta, plus mínus.“ Zbytek zanikl v pozadí, když obrazovku zaplnila Ktrodni-Stkaaova tvář.
„Teď, zrádče,“ řekl, „teď už vím, v co mám věřit. V požírače trávy v kzintské srsti nebo v neviditelné strašáky s přístupem do našich opravárenských doků. Myslíš si, že to bylo chytré, shromáždit všechny věrné na jednom místě, kde vytvoří jediné hrdlo pro tesáky zrady? Přesvědčíš se o opaku. Za okamžik.“
„Ktrodni-Stkaa, ne, přísahám při Božích tesácích -“ Obraz zmizel. V uších mu zaznělo:
„Trhač vnitřností vypouští stíhače -“
„Zásah, byli jsme zasaženi!“ Zavyly klaksony kontroly poškození. „Další zásahy z Lamače žeber!“
„Traat-admirále, další jednotky žádají o povolení k palbě z důvodu napadení -“
Traat-admirál cítil, jak se mu zvedá žaludek a klesá ocas. Promluvil: „Vypusťte stíhače. Všem jednotkám, neutralizujte zrádce. Řízení palby do bitevní centrály.“ Můstkem zaznělo burácivé zavrčení a pak se mohutný trup Trhače hrdel otřásl. Řada displejů panelu kontroly poškození přešla od zelené, přes jantarovou až ke krvavě rudé: „Komunikátore, vysílej do celé soustavy: Všem věrným Kzintům v soustavě Alfa Centauri, shromážděte se při Ruce Patriarchově -“
Ktrodni-Stkaaův hlas zněl z další obrazovky, také na frekvenci pokrývající celou soustavu: „Věrní Kzintové v soustavě Alfa Centauri, ten zrádný lízač moči, ten takzvaný Traat-admirál to byl, kdo jako první zaťal zbabělý tesák do našich zad! Shromážděte se při mně!“
Pobočník se skokem ocitl Traat-admirálovi po boku. „Jsme ve válce, Ctěný otče; Bůh nám dá vítězství.“
Starší Kzint na něj pohlédl poněkud udiveně, zatímco můstek ovládl organizovaný chaos rozkazů a jejich plnění. „Ať zde dnes dojde k čemukoliv, my jsme již poraženi,“ řekl pomalým hlasem. „Poraženi sami sebou.“

„...tak dlouho, dokud si oba budete přát sdílet jeden domov, z moci svěřené mi landsraatem a herrenhausem Wunderlandské republiky,“ řekl Markham. „Smíte políbit nevěstu.“
S úsměvem se obrátil k řídícímu panelu. „Analýza?“ řekl.
„Kzintské ztráty dosahují dvaceti pěti procent zúčastněných jednotek,“ řekl mdlý hlas.
Markham přikývl, klepl o sebe klouby prstů a zhoupl se na špičkách chodidel. „Jsou velmi nahuštění, relativně, a všichni mají vůči sobě navzájem nulovou rychlost. Dej pozor, ať vše pečlivě zaznamenáš. Takový konflikt v rozsahu flotily je pravděpodobně naprosto unikátní.“ Zamračil se. „Nějaké anomálie?“
„Loď na kolizním kurzu s Vládnoucí myslí. Zrychlení v rozsahu 400 g. Náraz za 121 sekund. Odpočet“
Harold se nahlas rozesmál a pevněji stiskl svou novopečenou Fru Raines-Schotmannovou. „Společně, až na konec cesty, zlatíčko,“ vykřikl. Začala halekat, ignorujíc strážce s omračovačem za svými zády.
Markham se vrhl k řídícímu panelu. „Říkal jsi, že jí nic nedokáže objevit!“ zařval na Jonaha. Odhodil netečného člena posádky stranou a otevřel komunikační kanál.
„Je to... psionické,“ řekl Jonah. „Nic vědomého by nemělo -“ Jeho tvář se zkroutila a vrhl se oběma rukama na Markhama. Odehrál se krátký zápas; nikdo z dalších členů posádky Nietzsche se do něj nevměšoval; nedostali příslušné rozkazy. Markham mu zasadil úder mezi nohy, ze strany do hlavy, zlomil mu ruku; solský asteroiďan nebyl v kondici pro boj, ale pověsil se na něj jako veš, dokud ho wunderlanďanova síla zoufalce neodmrštila přes polovinu můstku.
„Náraz za šedesát sekund, odpočet“
„Pane, Pane, použij zesilovač, jsi napaden, použij jej teď, použij jej hned-“
„Náraz za dvacet sekund, odpočet“
Dnivtopun zvedl oko od rozloženého solitéru. Slova sama by byla dostačující, ale spojení s Markhamem bylo pevné a hluboké; vycítil naléhavost, vrhl se směrem k řídícímu křeslu, natahuje ruce po zvonovité helmě zesilovače ještě dříve, než se jeho tělo přestalo pohybovat.

* * *

Takto to začne znovu, pomyslela si bytost, která bývala Kočičí smrtí, zatímco sledovala, jak se znovu formuje monoblok. Tentokrát proběhl cyklus dokonale, naprosto symetricky. Bylo by tak snadné změnit rychlost vnímání, změnit výsledek. Ne, pomyslela si. Musí existovat svobodná vůle. Oni také musí prožít vlastní cyklus stvoření -
„Náraz za deset vteřin, odpočet.“
Konektory se usadily na Dnivtopunově hlavě, jeho vědomí okamžitě obsáhlo celou soustavu, bylo dokonalé a izolované. Tento zesilovač byl lepší než všechny, které kdy používal. Jeho mysl zachytila nepřátelský záměr, tak blízko. Tři sta milionů inteligentních bytostí se svíjelo v sevření jeho Moci.
„Císař Dnivtopun,“ zasmál se, úponky doširoka rozevláté. „Dnivtopun, Bůh. Ty, s těmi směšnými myšlenkami, pojď ke mně. STOP. ZMĚŇ KURZ. OKAMŽITĚ.“
Markham se uvolnil a usmál. „Víra nás zachránila,“ zašeptal. „Dvě sekundy do nárazu. Odpočet.“
Thrint vykřikl, antifonicky s kolizním alarmem Vládnoucí mysli. Aktivoval se automatický bezpečností systém a -
- diskontinuita -
Mysl Kočičí smrti spojila obvod a -
- diskontinuita -
podél linie dotyku obou stázových polí splynula vrstva kvantové nejistoty. Spustil se déšť virtuálních částic vysávajících energii, aniž by opustily pole. Čas se pokusil plynout rozdílnými rychlostmi v oblasti o konečné šířce a konceptuální hloubce. Pole se zhroutila a rozptyl energie nabyl symetrického pěti-rozměrného tvaru.

Kapitola X

Claude Montferrat-Palme se zasmál z mramorové podlahy své kanceláře. Krvácel z tváře a střepy z roztříštěných oken pokrývaly ve třpytivé vrstvě celý koberec i stůl. Ve vzduchu byl cítit ozón, oheň a prach ze zničených budov. PRÁSK. Na nebi zahřměla další salva hypersonických výbuchů a oblak, stoupající k obloze ve směru, kde se nacházel kzintský Palác vlády, začal přijímat nepochybně hřibovitý tvar. To bylo čtyřicet kilometrů po větru, nemělo smysl ztrácet čas. Opatrně se připlazil ke stolu a odpovídal otravným hlasům, které žadonily o rozkazy.
„Ne, já nevím, co se stalo s měsícem, kromě toho, že jím prošlo něco zářícího, a pak vybuchl. Nic na něm v současné době stejně nebylo, jen kočičáci. Ano, řekl jsem kočičáci. Okamžitě zahajte evakuaci, plán Dientz; ano, civilisty taky, vy blázne. Ne, Kzinty o rozkazy požádat nemůžeme; ti se zabíjejí navzájem, to jste si ještě nevšiml? Budu tam dole za třicet sekund. Konec“
Budovou otřásla šoková vlna a na okamžik jeho pevně semknutá víčka zaplavilo modrobílé světlo. Když horký vzduch provanul, vstal a pádil k zamčenému šatníku, tomu, kde měl skafandr a zbraně. Když ze sebe shodil šaty a oblékl se, obrátil tvář k obloze a zamžoural.
„Miluju vás,“ řekl. „Oba. Tak jste to přece dokázali.“

* * *

„Byl to dobrý syn,“ řekl Traat-admirál.
On a Strážce se ukotvili v netknutém koutě můstku Trhače hrdel Žádný ze systémů nefungoval; to se dalo čekat, protože většina lodi od zádi až po toto místo, byla čímsi nadobro odstřižena. Z bezútěšného vakua prosvítaly trhlinami dovnitř hvězdy; ostatní světla se rozsvěcela a pohasínala v dokonalých světelných koulích. Traat-admirál se přistihl, že cítí mírné pobavení nad tím, že jich stále ještě zbylo dost na to, aby spolu bojovali; a ještě větší nad tím, že na to pořád mají energii, i poté, co došlo k... ať to bylo cokoliv.
Taková je naše přirozenost, pomyslel si. Nastal čas na rezignaci. On i Strážce krváceli z nosu, uší, úst, ze všech tělesných otvorů. A také dovnitř, cítil to. Traat-admirál sklonil oči a pohlédl na hlavu svého syna, která mu spočívala v klíně; nosník prorazil mladíkovo tělo přímo ve střední části trupu, na jeho tváři se však stále zračil výraz nadšeného odhodlání, teď zmrzlý na kost.
„Ano,“ řekl Strážce. „Stín Boží na nás spočívá, na všech třech. Půjdeme k Němu společně, náš lov Mu dá čest.“
„Takovou čest, jaká se jen dá získat v porážce,“ povzdechl si Traat-admirál.
Podle záškubu uší za obličejovým plátem poznal, že se mudrc směje. „Porážka? Ta věc, se kterou jsme sem přišli bojovat, ta byla poražena, i když se už nikdy nedozvíme jak. A Kzinty dnes porazili Kzintové. To je jediná porážka, ke které zde došlo.“
Traat-admirál se pokusil zvednout uši a přidat se k jeho smíchu, ale zjistil, že na obličejový plát vykašlává krůpěje rudé lepkavosti; odrážely se zpět.
„Jestli-se-musím-utopit,“ podařilo se mu říct, „tak-ne-ve-vlast-ní-krvi.“ Vakuum je alespoň suché. Zvedl třesoucí se ruce k uzávěru své helmy. Zmocnil se ho poslední záchvěv lítosti. Doufám, že někdo zachrání koťata.
„Dobře jsme spolu lovili na stezce Pravdy,“ řekl mudrc a napodobil jeho počínání. „Kéž spolu hodujeme a ležíme ve stínu u jezírka, navždy.“

* * *

„Co tím chcete říct, že se to nikdy nestalo?“
Jonahův hlas zněl znovu ostře; týden v autodocu na ojabunově lodi zhojil většinu jeho fyzických zranění. Třes rukou byl důkazem, že utrpěl i jiná. Ohlédl se za sebe na Ingrid a Harolda, kteří seděli se spojenýma rukama.
„Jen to, co jsem řekl,“ odpověděl generál Buford Early. Také on pohlédl stranou a spatřil lehký, tvrdý úsměv na Šigeherově tváři.
„Tak tolik k odměně za hrdinství,“ řekl Jonah a svalil se s hořkým smíchem na lůžko. Zapálil si cigaretu; vzduch čpěl jejich zápachem, stejně jako zápachem generálových doutníků. To, že to rozenému asteroiďanovi ze Solského pásu nevadilo, bylo další známkou ran, které nejsou vidět.
Generál se naklonil dopředu, jeho hranatá černá tvář připomínající mopslíka byla jako sevřená pěst. „Tohle je odměna za statečnost, kapitáne. Z Markhamovy posádky jsou živé mrtvoly. Markham se možná časem zotaví. I on bude hrdina.“
„Hrdina? Je to mizerný zrádce! On měl toho zatraceného Thrinta rád!“
„Co vy víte o kontrole mysli?“ zeptal se Early. „Vzpomínáte si, jaký to byl pocit? Byl jste zrádcem vy?“
„Možná máte pravdu...“
„Na tom nesejde. Až se vrátí od psychiku, verze událostí, jak si je bude pamatovat, se bude shodovat s tou, kterou předložím já. Kdyby jste vy tři nebyli zatracení hrdinové, byli byste u psychiku taky.“ Další pohled na ojabuna. „Nebo jinak bezpečně umlčeni.“
Promluvil Harold. „Všichni Kzintové, kteří něco mohli vědět, jsou mrtví, z Otrokářské lodě a Kočičí smrti jsou kvantové bubliny... a tři zranitelní jednotlivci nejsou v pozici, aby zacloumali s organizací jako těžkotonážní naklaďák.“
„Přesně tak,“ přikývl Early. „Nikdy se to nestalo, jak jsem řekl.“ Rozpřáhl ruce. „Stejně tak nemá smysl lidi mučit

představou technických zázraků, které už neexistují.“I když pokud víte, že se něco dá udělat, máte ušetřenou polovinu práce. „Ještě pořád nás čeká dlouhá válka, víte,“ dodal. „Pokud nepočítáte s tím, že dorazí Ježíšek.“ „Kdo je to Ježíšek?“ podivil se Jonah.

Velitel válečné lodi Outsiderův dar vybavené hyperpohonem se posadil a uvolnil se, poprvé za celé týdny, zatímco jeho plavidlo přecházelo do normálního prostoru. Byl jedním z velké albínské menšiny na We Made It a jako většina jejich obyvatel trpěl víc než lehkou agorafobií. Vířící tam ve hyperprostoru mu nepříjemně připomínalo sny, které měl. Sny, že je uvězněn na povrchu během bouří.
„No, dva týdny v nadsvětelné rychlosti,“ řekl.
Výkonná důstojnice přikývla, oči přilepené k obrazovce. „Další průniky,“ řekla. „Sedm... dvanáct... vypadá to, že to zvládla celá flotila.“ Zasmála se. „Wunderlande, připrav se na uvítání svých osvoboditelů.“
„Teď opatrně,“ řekl kapitán. „Tohle je průzkum bojem. Můžeme rozsekat na kusy všechno, co potkáme v mezihvězdném prostoru, ale v takové blízkosti hvězdy jsme přísně einsteinovští, přesně jako číčy.“
Výkonná důstojnice se mračila nad obrazovkou. „No, ať se propadnu,“ řekla. „Pane, děje se tu něco velmi divného. Kdybych neměla všech pět pohromadě... vypadá to, že tady už nějaká flotila operuje.“
Kapitán se vztyčil. „Zajistěte sekce hyperpohonu,“ řekl. „Generální štáb. Bojová stanoviště.“ Zhluboka se nadechl. „Pojďme, zjistíme to.“

Nestabilní hvězda
Poul Anderson
copyright © 1990 by Poul Anderson

Kapitola I

Od Hor Měsíčního lovce skrz údolí Rungn zavál vítr lovců. Jeho zvuky naplnily noc: šumící prales, vzdálený řev zvířat; a také pachy země, růstu a zvěře. Touhy, které v něm probudil, přání být tam někde v dálce, stopovat a vrhat se, zabíjet a žrát, ve Weoch-kapitánovi narůstaly tak, že se až roztřásl. Zježila se mu srst. Drápy vyjely ze svých pouzder; samy prsty se prohnuly do týchž šavlovitých křivek. Již příliš dlouho se zanedbával.
Nicméně pevně kráčel dál směrem od strážního stanoviště. Když Ress-Čiuu, vrchní admirál Kzinu, někoho povolal, každý přišel. Nikoliv ze servilnosti, ale s nadějí, třebaže loudavost by měla fatální následky. Chystalo se nepochybně něco velikého. Možná se dokonce ukáže, že je to válka.
Směrem na východ se táhly pastviny, matné ve svitu hvězd. Před ním, na západě, se prostírala obora, část Ress-Čiuuova rozlehlého panství. Daleko a vysoko, až za třpytící se zasněžené vrcholky. Chlad, který vítr rovněž přinášel, postupně tlumil Weoch-kapitánův chtíč. Opět získával převahu rozum. Když dorazil do admirálova doupěte, jeho neklid nepřesahoval víření bubnů v krvi.
Hrad pamatoval sekery, šípy a oštěpy. Pozdější generace provedly různé změny a rozšíření, ale zachovaly jeho původní styl, zůstal kamennou masou cenící do nebe svá cimbuří. Poté, co jej elektronická brána identifikovala a vpustila, se po průchodu portálem ocitl v tunelu, v němž se musel pohybovat poslepu.
Primitivní instinkty šeptaly: „Měj se napozoru!” Ignoroval je. Veden ozvěnou a jemnými dotekovými vjemy ani jednou nezpomalil své kroky. Ress-Čiuu si návštěvníka vždy otestoval, ať tak či onak.
Očekávala ho na nádvoří nějaká obtížnější zkouška? Weoch-kapitána nepřivítal žádný Kzint. Místo něj se přiklátil kdatlynský otrok. Udělal nemotorný pohyb, tak podobný gestu ponížení, jakého jen byl jeho druh schopen. Ovšem pak se otočil a vlekl se k hlavnímu paláci. A od něj se očividně očekávalo, že jej bude následovat.
Vzplanul hněvem. Téměř zaútočil. Spolkl emoce a vydal se za svým průvodcem, i když zpod rtů cenil tesáky.
Hradem šeptala ozvěna. Chodby a pokoje zely prázdnotou. Noc či den, měla by tu být patrná přítomnost služebnictva. Co to předznamenávalo? Zvýšil ostražitost, bdělost, připravenost k boji.
Odsunuly se dveře. Kdatlyn se opět položil na zem, zvedl se a odešel. Weoch-kapitán vstoupil. Dveře se za ním zavřely.
Pokoj byl obložen leštěnou žulou a asketicky zařízen. Otevřeným oknem dovnitř vanul vítr. Na pohovce potažené kožešinou ze škrabozuba spočíval Ress-Čiuu. Weoch-kapitán se postavil do pozoru a představil se. „Pohov,“ řekl Vrchní admirál. „Můžete si sednout, stát, nebo přecházet. Očekávám, že budete čas od času přecházet.“
Weoch-kapitán se pro tuto chvíli rozhodl zůstat stát.
Ress-Čiuu pokračoval zrádně hebkým hlasem: „Uvědomte si, že jsem neměl v úmyslu vás urazit. Byl jste uveden otrokem, protože je nutné zachovat naprosté utajení, přinejmenším prozatím. A co víc, nepožaduji pouze Hrdinu - těch jsou spousty - ale někoho, kdo oplývá nebývalou mírou sebeovládání a předvídavosti. Měl jsem důvod se domnívat, že vy tyto vlastnosti máte. Ukázal jste, že jsem měl pravdu. Patří vám čest a chvála.“
Tahle pocta uchlácholila Weoch-kapitánovu hrdost. Rovněž ještě víc zbystřila jeho pozornost. (To byl nepochybně záměr, řekla jistá část jeho mysli s ironií, která byla mezi Kzinty vzácná.) Jeho uši se napřímily a rozvinuly. „Své současné povinnosti jsem převedl a jsem okamžitě připraven přijmout rozkazy vrchního admirála,“ ohlásil.
Na srsti se roztančila hra stínů, když široká hlava pochvalně přikývla. „Tedy přejdeme přímo ke štvanici. Víte o misi Werlith-velitele na opačné straně lidského vesmírného teritoria.“ Nebyla to otázka. „Špatné zprávy: před nedávnou dobou na základnu, kterou jsme tam budovali, narazila lidská posádka. Přiletěli prozkoumat slunce, které je podle všeho

jedinečné hned v několika směrech.“
Opičí zvědavost, pomyslel si Weoch-kapitán. Byl přece jen příliš mladý, než aby bojoval ve válce, ale během svého života o ní slýchal, studoval ji a snil o další. Jeho znalosti zahrnovaly i opovržlivé termíny, jež se vyvinuly mezi Kzinty, kteří se dozvěděli náhodné střípky informací o planetě, ze které nepřítel původně pocházel.
Další klidná slova Ress-Čiuua ho zasáhla. „A hůř, mnohem hůř. Je to neuvěřitelné, ale zdá se, že naše zařízení zničili. Je jisté, že způsobili těžké ztráty, vyřadili naši vesmírnou loď a vrátili se domů takřka bez škrábnutí. Uvědomujete si, co to znamená. Doručili informaci, že i my sami jsme již vyvinuli hyperpohon. Všechny naděje na překvapivý útok jsou pryč.“
V jeho hlase zazněl drsný sarkasmus. „Není pochyb, že Patriarchát kvůli tomuto nešťastnému incidentu brzy ze Země obdrží oficiální protest.“
Po hypervlně, řekla mrazivě Weoch-kapitánova mysl. Prostřednictvím těch několika málo černých skříněk, které jsme získali po podpisu mírové smlouvy a které jsou konstruovány tak, aby při sebemenším pokusu o zkoumání provedly autodestrukci.
To věděl až příliš dobře. Taková exploze zabila jednoho z jeho bratrů.
Uchvátilo jej pochopení. Jestli s nimi lidé dosud oficiální cestou nekomunikovali - „Smím se otázat, jak se o tom Patriarchové dozvěděli?“
„Máme své prostředky. Zvážím, co vám mohu říci.“ Ress-Čiuuův klid s každým okamžikem slábl. Šlehal se ocasem do stehen jako růžovým bičem. „Musíme zjistit, co se přesně stalo. Nebo, když už nic jiného, musíme určit, jaká je situace, jestli z naší základny něco zůstalo, co tam podniká pozemské loďstvo. Měli by být zachráněni ti, co přežili. Jestli to nebude možné, snad se je alespoň podaří eliminovat prostřednictvím paprsků nebo střel, dříve než padnou lidem do rukou.“
„Hrdinové -“
„By nikdy neprozradili naše tajemství. Ano, ano. Ale vy můžete jmenovat všechny triky, kterými ti tvorové vládnou?“
Ress-Čiuu povytáhl hlavu a ramena. Jeho pohled se střetl s Weoch-kapitánovým. „Vy budete velet lodi, která se k tomu slunci vypraví.“
Katastrofa nebo ne, jeho horlivost vzplála: „Pane!“
„Pomalu, pomalu,“ zavrčel starší Kzint. „Požadujeme důstojníka stejně tak inteligentního jako odvážného, který si je schopen uvědomit, že osud rasy přesahuje jeho vlastní, a rovněž také - abych to řekl bez obalu - někoho, kdo se nebojí seknout a utéct, pokud by jedinou alternativou bylo hrdinný nezdar. Jste hotov i k tomuto?“
Weoch-kapitán se uvolnil z bojového přikrčení, ale uvnitř se napjal ještě víc. „Vrchní admirál mi svěřil důvěru,“ řekl. „Já ji přijímám.“
„To je dobře. Pojďte, posaďte se. Tohle bude dlouhá noc.“
Mluvili, prohlíželi databáze a modelovali na počítačích předběžné plány, dokud se na východě nezabělal rozbřesk. Nakonec se Ress-Čiuu téměř žoviálně zeptal: „Jste vyčerpán?“
„Naopak, pane. Myslím, že jsem nikdy nebyl připravenější k boji.“
„Potřebujete se vybít a trochu si odpočinout. Krom toho jste si zasloužil trochu toho potěšení. Smíte vstoupit do mého lesa a zabít holýma rukama.“
Když se v poledne Weoch-kapitán vrátil a z čelistí mu stále odkapávala krev, cítil se klidný, šťastný a jakmile se prospal, též připravený dobýt vesmír.

Kapitola II

Slunce bylo nízko již hodinu a podél ulic se rozsvítila světla, ale v těchto letech byla o této hodině Alfa-Centauri B na nebi neustále. Visela nízko nad západním obzorem, jako by se tisíc večerních hvězd slilo v jedinou, vrhala stíny délky Karl-Jorgovy třídy a rozzářila stříbřitým svitem ocelovou věž Sv. Jáchyma na pozadí soumrakem znachovělé východní oblohy. Vozidel i chodců bylo pomalu. Puls města se zklidnil do tichého bzukotu znějícího mírným letním povětřím - denní práce skončila a noční radovánky právě začínaly. Munchen se v uplynulém desetiletí změnil více než většina míst na Wunderlandu. Jakožto obchodní, kulturní a rovněž politické centrum musel nutně přitahovat značný počet lidí z jiných světů a být vystaven jejich vlivu. Přesto stále převážně žil rytmem planety.
Robert Saxtorph pochyboval, že se to za jeho života nezmění. Tak si to užíval, dokud tomu tak ještě bylo. Tradice poskytovaly životu více barev než všechny výstřelky křiklavé módy.
Když přecházel Silberplatz, učinil zadost jedné z nich letmým dotekem lemu své čepice směrem k památníku Osvobození. Třebaže ta socha nebyla stará a k oněm událostem došlo ani ne před jedinou generací, zaujímaly v historii místo vedle Maratónu a Yorktownu. Opustil náměstí a loudal se vzhůru ulicí kolem rozmanitých výkladních skříní obchodů. Jeho cíl, Haroldův pozemský bar, měl též jistou gloriolu posvátnosti. A měl se tam setkat s krásnou ženou, která mu chtěla svěřit nějaké tajemství. Další tradice svého druhu?
Ve vchodu se zarazil. Kysele se zašklebil a bezmála se opět otočil k odchodu, aby to všechno poslal k čertu. Tyra Nordbová jej neměla nutit, aby to tajil i před svou ženou, než si s ním dala tohle dostaveníčko. Stejně tak neměla zvolit právě Harolda. Až donedávna mu nijak nevadilo, že je tam stálým zákazníkem, ale teď byl zcenzurován dokonce i samotný světelný nápis na hnědé cihlové zdi. Svět sám pro sebe pod jménem zůstalo, ale jen pro lidi bylo pryč. Nesměli urazit potenciální zákazníky, nebo - bůh chraň - místní idealisty. Podle Saxtorpha se patřilo zachovávat zdvořilost vůči každému, kdo nepřestoupil zákon. Ale za nadvlády Kzintů ono motto vyjadřovalo nepatrné gesto vzdoru. Od války se neodpíral vstup žádné rozumné bytosti, která mohla zaplatit. Ale jen kupředu s tím buldozerem mírnosti.

Pokrčil rameny. Když už zašel tak daleko, tak by to měl dokončit. Na odchod má vždycky času dost, kdyby se ukázalo, že ta Nordbová je lovec celebrit nebo cvok. Skutečností zůstávalo, že s chladným klidem mluvila o penězích. Kromě toho se mu líbilo dívat se na její obraz. Šel do toho. Dnes má dveře otevřené pro každého.
V předsíni jako obvykle hlídal obrovitý černoch v bílém saku a s motýlkem. To, co dříve mělo určitý smysl, bylo dnes jen kostýmem. Když spatřil nově příchozího, stejně rozložitého jako on sám, ostře řezaných rysů a s řídnoucími nazrzlými vlasy, rozšířily se mu panenky. „No ne, kapitán Saxtorph!“ zvolal plynulou angličtinou. „Vítejte, pane. Ne, pro vás je vstup zdarma.“
Nikdy dřív se neviděli. „Jsem tu v soukromé záležitosti,“ varoval ho Saxtorph.
„Chápu, pane. Kdyby vás někdo obtěžoval, dejte mi znamení a já se o to postarám.“ Možná by to ten dveřník zvládl, už jen jeho velikost byla zastrašující, nebo byla jeho drsnost součástí představení? Nebyla to vlastnost, po které by v současnosti byla nějaká zvláštní poptávka.
„Díky.“ Saxtorph mu dal spropitné a prošel závěsem z korálků, který by nejspíš vysílání nouzových znamení do předsíně trochu zkomplikoval, a vešel do hlavní místnosti. Byla spoře osvětlená a ve vzduchu se vznášel lehký kouř. Zákazníků bylo zatím málo a většina jich hrála hazardní hry v zadní místnosti. Přesto seděl u zastaralého musikompu chlápek a hrál cosi starodávného. Saxtorph obešel snížený prázdný parket, přistoupil k baru, vybral si stoličku a objednal si u lidské obsluhy točený Solborg.
Sotva stačil ze svého půllitru polknout první doušek, ozvalo se vedle něj: „Cože, vy jste si nedal akvavit? To jste Dán?“ Byl to sytý, ženský hlas; slova pronesená v angličtině měla zpěvavý akcent s náznakem smíchu.
Otočil hlavu a strnul v úžasu. Telefon v hotelu mu ukázal tvář se silnými kostmi, tupým nosem a šedožlutými vlasy, ostříhanými na mikádo. Žena byla vysoká. Jejích 180 centimetrů nebylo žádným překvapením, byla wunderlanďanka. Ale postrádala obvyklou vytáhlost z nízké gravitace. Byla statná, s plným poprsím, vypadala a pohybovala se, jako by vyrostla na Zemi, kde by byla o dvě třetiny těžší než zde. To svědčilo o tvrdém tréninku a celoživotním sportování. A měňavá mořská modř jejích volných šatů ladila s barvou jejích očí...
„Ve skutečnosti Američan. Moje rodina se odstěhovala z Dánska, když jsem byl malý. A raději bych si zachoval jasnou hlavu, dobře?“ Jeho jazyk mluvil sám od sebe. Naštvaný sám na sebe se znovu začal ovládat. „Dobrý den.“ Podal jí ruku. Její stisk byl pevný, chladný a krátký. Alespoň si nehrála na vášnivku nebo exotickou ženu. „Ehm, nedáte si něco k pití?“
„Mám něco támhle. Pojďte prosím za mnou.“ Musela dorazit dříve a čekat na něj. Vzal své pivo a doprovodil ji ke stolku s odstíněným prostředím. I když byl v temném koutě, dokázal rozeznat jemné vrásky v koutcích očí a úst; tahle čistá pleť byla uvyklá různým podnebím. Nebyla tedy tak docela nejmladší. Pozdní třicítka podle pozemského kalendáře, odhadl ji.
Usadili se. Její sklenice obsahovala bílé víno. Usrkla z ní sotva jednou. „Děkuji vám za to, že jste přišel,“ řekla. „Uvědomuji si, že je to poněkud nezvyklé.“
Ale starou bačkoru, bránil se souhlasu, možná že jsem o sedm nebo osm let starší než ty a šťastně ženatý, ale s holkou, která je pohledná jako ty je slušná šance, že schůzka bude stát za to. „Je to poněkud zvláštní místo k setkání,“ kontroval.
Usmála se. „Myslela jsem, že bude přiměřené.“
Dovolil si žert. „Až příliš přiměřené.“
„Ja, saa?“ Povytáhla blond obočí. „Jak to?“
„Nikdy jsem neměl rád divadýlko,“ vyhrkl. Mávl rukou kolem sebe. „Pamatuji si, když tenhle podnik byl zahulená putyka plná vzpomínek na okupaci a potom na konec války. Ale pokaždé, když jsem se stavil na Wunderlandu a zašel sem, stávala se z něj čím dál víc past na turisty.“
„Inu, ty staré vzpomínky jsou romantické; a ano, žije tady i pár mých,“ zamumlala. Ale pak opět zamířila k jádru věci., ‚Ale je výhoda, že je právě tím, čím je dnes. Málo z jeho stálých návštěvníků o vás kdy slyšelo. Jsou to, jak jste řekl, většinou turisté. Zprávy o činech, které jste vykonal u té vzdálené hvězdy, jsou senzační, ale chvíli to trvá, než překonají mezihvězdný prostor a silně zasáhnou veřejné povědomí na planetách, kde je společnost odlišná od mé i té vaší. Zde, o této hodině, máte dobrou šanci, že vás nikdo nepozná a nebude vás otravovat. A také proto, že si tady lidé často dávají dostaveníčka, zde platí zvyk nevšímat si druhých párů.“
Saxtorph cítil, jak mu rudnou tváře. Ta je mazaná. Ten školák, kterým kdysi býval, leží už dlouhý čas v hrobě. Nebo by alespoň měl. Byl by to jen duch, bez kterého se celkem dobře obejde. „To proto jste nechtěla, aby tady byla i moje žena?“ zeptal se hrubě.
Přikývla. „Vy dva pohromadě jste zvláště nápadní, nebo ne? Zjistila jsem, že včera večer bude pryč a myslela jsem si, že vy ne. Tak jsem vám zkusila zavolat.“
Nepodařilo se mu potlačit úsměv pod vousy. „Jo, to jste odhadla dobře. Chudák Dorcas neměla, jak by se vyhnula setkání Weibliche Astroverein.“ Těšil se na několik klidných hodin strávených o samotě. Ale když telefon ukázal její tvář, tak ten hovor přijal, což by pravděpodobně jinak neudělal. „Když se vrátila, vzal jsem ji do baru na skleničku něčeho silnějšího.“ Ale dodržel slib, že se o jejich rozhovoru nezmíní. Trochu se styděl, proto pokračoval hrubším tónem. „Proč vám nestačilo, že jste mě přemluvila k tomuhle, ehm, dostaveníčku?“ Nelíbilo se mu, že musel Dorcas říct, že má v úmyslu sejít projít a že se možná zastaví v nějaké hospodě a pokud si najde společnost - považovala za samozřejmé, že mužskou - že možná přijde pozdě. Ale udělal to. „Nemohla jste jít rovnou k věci? Linka snad nebyla napíchnutá, nebo ano?“
„Nepředpokládala jsem, že by mohla být,“ odpověděla Tyra. „Ale možné by to bylo. Nějaký příliš zvědavý vládní úředník. Máte za sebou diplomatické a právní komplikace, po tom, co se přihodilo u té trpasličí hvězdy.“
Jako bych to nevěděl, povzdechl si pro sebe Saxtorph.

„Mohou tu také ještě být nějací neodhalení kzintští agenti, jako byl Markham, snažící se zjistit nějakou další informaci, která by pomohla jim nebo jejich pánům," pokračovala. „Jste nápadný, kapitáne. A já právě tak, svým způsobem."
„Proč ty tajnosti?" naléhal. „Chápete, že nemám zájem o nic nelegálního?"
„Není to nelegální." Uchopila svou sklenici. Prsty držící její nožku zbělaly a ruka její sotva znatelně roztřásla. „Je to, řekněme, nezvyklé. Možná i nebezpečné."
„Pak o tom musí moje žena a posádka vědět, než se rozhodneme."
„Samozřejmě. Nejdřív se zeptám vás. Pokud řeknete ne, tím to pro vás končí a já to budu muset zkusit jinde, budu mít jen malou naději. Ale jestli budete vy a vaše posádka souhlasit, bude nejlépe udržet to v tajnosti. Jinak jistí lidé - budou proti této misi, nebo se budou snažit, aby dopadla způsobem, který mé věci nijak nepomůže. Postavíme je před fait accompli, chápete?"
Napjatý stejně jako ona si zhluboka přihnul ze sklenice piva. „Uf, nebude vám vadit, když si zakouřím?"
„Prosím." Ve tvářích její udělaly dolíčky. „Ta vaše dýmka je teď stejně proslulá jako vy."
„Spíš nechvalně proslulá." Vytáhl z kapes dýmku, váček tabáku a zapalovač. Pokusil se odlehčit atmosféru. „Víte, že na Zemi se tenhle zlozvyk zase odsuzuje? Jako by rakovina, rozedma plic a tyhle věci ještě existovaly. Myslím, že puritánství se vrací v cyklech. Jedna perioda pro tabák, jedna pro alkohol, další pro - ech, k čertu, plácám."
„Jsem přesvědčena, že na Wunderlandu muži tolik kouří, protože je to symbol," řekla. „Z období okupace. Kzintové nekouří. Kouř nesnáší a jen zřídka ho ve své blízkosti strpěli. Jak jsem vyrůstala, zvykla jsem si na to, že muži kouří."
Zasmála se. „Vidíte, i já umím plácat." Pozvedla číši: „Skaal."
Dotkl se sklenice svým džbánkem a zopakoval to po ní, než si překvapeně uvědomil: „Hej, u vás se přece říká prosit, nebo ne?"
„Byli to většinou Skandinávci, kdo osídlili Skogarnu," vysvětlila Tyra. „Máme svůj vlastní dialekt. Někdo tomu říká nářečí."
„Opravdu? Nikdy bych si nemyslel, že je to v dnešní době možné."
„Byli tam na Severu vždycky dost izolováni. Za okupace víc než kdy jindy. Kzintové, nebo kolaborantská vláda, monitorovali veškerý provoz a komunikace. Jen málo lidí mělo široké kontakty a ti byli pečlivě hlídáni. Natlačili se do jejich sousedství. Tím, že udržovali jazyky a zvyky, si připomínali, že lidé nebyli vždy a všude otroky kočičáků." Během řeči se Tyra opět zahalila do ponuré nálady. „Tato izolace je u kořene příběhu, který vám musím vyprávět."
Saxtorph iracionálně velmi toužil zvednout jí náladu. „Tak se do toho dáme, ne? Říkáte, že byste si Tuláka ráda najala na poměrně krátký výlet. Ale to je všechno, co jste řekla, až na to, že jste nezbledla, když jsem vám řekl odhad ceny. Což samo o sobě stačilo, aby mě to začalo okamžitě ohromně zajímat."
Její smích mu udělal radost."Mám kliku. Je to to vaše americké slovo? Právě když potřebuji loď s hyperpohonem, objevíte se tu jako na koni právě vy, jediný soukromý majitel takové lodě ve známém vesmíru, a přiznáváte, že jste na mizině. Připouštím, že jsem zmatená. Na vaší expedici jste utrpěli škody -" Její hlas zněl náhle měkce s vážně. „Kromě toho ubohého člověka, kterého Kzintové zabili. Ale jinak vás to příliš nepoškodilo, že? A určitě jste pojištění a taky si myslím, že ten super bohatý chlápek na We Made It, Brozik, je vděčný, že jste mu přivezli dceru nazpět živou."
Saxtorph si nacpal dýmku. „Jistě. Jenže ztráta člunu je pěkně drahá záležitost. Ještě jsme Fida nenahradili. Plus menší opravy, které byly zapotřebí, plus jisté nové vybavení a úpravy, které jsme považovali za nezbytné, plus fakt, že pojišťovny nikdy v dějinách na nic nespěchaly, s výjimkou výběru pojistného. Brozik nám k penězům za pronájem přidal štědrý bonus, to ano, ale nemůžeme od něho očekávat, že poskytne finanční záruku za takřka nerentabilní podnik, jako je ten náš. Jeho vděčnost má rozumné meze. Koneckonců jsme zachraňovali i své vlastní krky, nejen Laurindin, a ona sama se na tom významně podílela. Nejsme přímo na mizině, ale stálo nás to značnou sumu nad rámec běžných režijních nákladů a zatím se nám nepodařilo sehnat žádnou novou zakázku." Zapálil tabák a převaloval kouř po patru. „Vidíte, jsem k vám naprosto upřímný." Tak jako by takhle brzy nikdy nebyl, kdyby byla ošklivá, nebo muž.
Znovu zamyšleně přikývla. „Ano, musí to být obtížné provozovat obchodní loď. Konkurují vám vládní linky, a to v odvětví, které je, jak jste řekl, nerentabilní. Když má každá soustava nadbytek surovin a všechno ostatní se dá nejlevněji získat recyklací nebo výrobou, jaký objem tonáže se vlastně mezi hvězdami pohybuje?"
„Zatraceně malý, s výjimkou pasažérů, a nám chybí talent jak je získat." Saxtorph se usmál. „No, mohla by to být legrace, převážet nelidi, ale zařízení by stálo spoustu peněz a my bychom pak byli omezeni jen na tyto zákazníky."
„Chcete cestovat svobodně a na různá místa. Provozovat přepravní firmu je váš způsob jak toho dosáhnout." Tyra se napřímila. Její hlas byl náhle zvučný. „Já vám nabízím cestu, jakou dosud nikdo nepodnikl."
Opět se v něm probudila opatrnost. Nechtěl ji podezírat z nečestnosti. Ale mohla být ztřeštěná - ne, tohle podezření už mohl zamítnout - mohla být špatně informovaná. Lidé žijící na planetách mají zřídka ponětí jaké těžkosti cestování vesmírem přináší. Fyzické předpoklady a rizika byly jen těmi nejzřejmějšími. Navíc je nutné si vše řádně promyslet a vyhnout se tomu, abyste si to rozházeli hned s několika důstojníky z admirality a nesčetnými byrokraty, navíc musíte pečlivě zajistit každý průlez, ze kterého by mohli vylézt pojišťovací. „Právě o tom jsme si sem přišli promluvit," řekl Saxtorph. „Jen promluvit. Na jakékoliv sliby je ještě čas."
Povznesená nálada, která byla u ní očividně normální, opět sklouzla zpět dolů. Museli kroužit kolem něčeho ponurého. Pozvedla sklenici, aby se napila, byl to spíš hlt než doušek, pak se prázdně zahleděla do vína. „Zjišťuji, že mé jméno vám nic neříká," začala hlasem stěží silnějším než hudba. „Myslela jsem, že je budete znát. Říkal jste, jak často jste v této soustavě."
„Tak často zase ne a vaší politice jsem nikdy moc pozornosti nevěnoval. Mám tušení, že právě toho se to bude týkat."
Spojila dlaně a protáhla si prsty. „Jo. Politika, nemoc naší rasy. Možná proti ní jednoho dne vyvinou vakcínu. Rozemelte politiky a dejte jejich mozky do odstředivky. Jenže na gram mozků byste potřeboval strašné kvantum politiků."

Jejími rty na okamžik probleskl úsměv. „Ale větší část toho jste už slyšet musel. Vy sami jste teď v politice.“
„A snažíme se z ní dostat ven tak rychle, jak jen to jde, což vyžaduje nenechat se zatáhnout do sporů. Podívejte, původně jsme do soustavy Alfa Centauri přiletěli proto, že právě tady má sídlo Meziplanetární vesmírná komise se svými sklady plnými věcí, které jsme potřebovali pro expedici profesora Tregennise. Odtamtud jsme se sem vrátili proto, že komisař Markham se odhalil jako kzintský agent a my jsme považovali za nejlepší doručit tu informaci až na nejvyšší místa. Tím jsme kolem sebe rozpoutali obrovský povyk. Protože jsme viděli, že se nedostaneme pryč dřív, než skončí všechno to vyšetřování, výpovědi a já nevím co všechno ještě, nechali jsme si zatím na Tiamat přestavět loď. Nakonec přece jen neochotně připustili, že jsme neporušili žádný zákon bez ospravedlnitelného důvodu a dali nám svolení odejít. Zatímco jsme se brodili tou bažinou lepidla a vší tou většinou nechtěnou pozorností, kterou nám naše proslulost přinesla, neztráceli jsme naději, že se našim zprostředkovatelům podaří sehnat pro nás náklad, který budeme moci přepravit, jakmile se nám podaří dostat ven. Pochopitelně jsme neměli štěstí. Už jsme byli docela smíření s tím, že se vrátíme k Sol prázdní, když vy - no, chápete, proč jsme se vyhýbali všemu, byť by to byl jen rozhovor, co by nás stáhlo ještě hlouběji do toho bahna.“
„Ano.“ Znervózněla. „Vysvětlím to. Nordbové patřili ke klanu Freuchenů.“
„Hm? Chcete říct, že patříte k Devatenácti rodinám?“
„Patřili jsme,“ vyhrkla, potlačujíc bolest, kterou v jejích slovech uslyšel. „Ach, jistě, dnes už je většina výsad a povinností dávno pryč, tituly jsou povětšinou jen čestné, ale úcta přece jen zůstává. Po osvobození soud mého otce zbavil jeho titulu a zkonfiskoval všechen majetek, s výjimkou jeho osobního statku. Nebyl přítomen, aby se mohl bránit. To nejlepší, čeho jsme s bratrem a hrstkou věrných přátel byli schopni dosáhnout, bylo to, že naše matka byla soudu za zrádnou kolaboraci ušetřena. Rezignovali jsme na členství v klanu dřív, než se stačil sejít, aby ji vyloučil.“
Saxtorph silně potáhl ze své dýmky. „Vy věříte, že váš otec byl nevinen?“
„Přísahám, že byl!“ Začala dýchat přerývaně. „Konečně mám důkaz - ne, stopu. Vesmírná loď se musí vypravit tam, kam šel on, a ten důkaz najít. Civilní lodě s hyperpohonem se musí držet svých tras a jejich vlády je stejně kontrolují, až na tu vaši. Naše loďstvo - můj bratr je důstojník. Podnikl tichý průzkum. Vlastně pověřil astronoma, aby jako osobní laskavost prověřil onu část oblohy. Neřekl mu proč. Nic nenašel. Řekl mi, že nevyšlou loď jen na základě několika řádek poznámek, které jsou přinejlepším neúplné.“
A ty navíc mohly být zfalšovány osobou, která byla dohnána k šílenství touhou po očištění, pomyslel si Saxtorph. Přiznala, že přístroje při průzkumu nic neobjevily.
Tyře se podařilo dosáhnout ocelového klidu. „Dále jsem si uvědomila, že i kdyby loďstvo něco podniklo, bylo by to pouze v naději, že najdou něco hodnotného. Čest Petra Nordba, který byl odsouzen jako zrádce a je s největší pravděpodobností dávno mrtev, by je nezajímala.“
„Ale vám by mělo jít o záchranu vaší vlastní pověsti,“ řekl Saxtorph jemně.
Zavrtěla blonďatou hlavou. „O tu nejde. Ani Ib, můj bratr, ani já jsme nebyli z ničeho obviněni. Navíc, ve dnech osvobození byl mezi těmi, kdo se pokusili dobýt Ritterhaus, kde se drželi Kzintové, a byl raněn. Říkala jsem vám, že se mezitím stal důstojníkem loďstva. A já... já jsem dříve pomáhala odboji. Jen v malém rozsahu, byla jsem tehdy příliš mladá, a když pak došlo k pouličním bojům, pracovala jsem na stanici první pomoci. Ach, soud se vyjádřil, jak velmi s námi cítí. Museli jsme být jedním z důvodů, proč naši matku nikdy oficiálně neobvinili. Aspoň tolik spravedlnosti se nám dostalo, protože i ona byla nevinná. Nemohla zabránit tomu, k čemu docházelo. Ale až na pár skutečných přátel jsme to byli jen já a Ib, kdo se za ní od té doby stavil v jejím osamělém domě na Korsnessu.“
Muž u musikompu nastavil svůj nástroj na houslový režim s doprovodem orchestru a začal hrát skladbu, kterou Saxtorph poznal. Skutečně starodávná, ze Země z doby před vesmírnými lety, sladce sentimentální a přesto nadčasová, „Du kannst nicht treu seirit“ Nemůžeš být skutečná.
Tyřin pohled se setkal s jeho. „Ano, ovšemže si přejeme se znovu přidat ke Freuchenům. Ne z milosti, ale proto, že je to naše rodové právo. A to by znamenalo navrácení majetku nebo jeho náhradu; slušné jmění. Ale říkám, že o to nám nejde. Na čem záleží, je dobré jméno mého otce, jeho čest. Byl to úžasný člověk.“ Její hlas získal hloubku. „Nebo je? Ještě stále může být naživu, kdesi daleko, i po všech těch letech. A jestli ne, možná - bychom jej mohli aspoň pomstít.“
Její mikádo se po stranách zavlnilo. Uvědomil si, že stáhla uši dozadu jako vlk, když se střetne s protivníkem, a že skutečně pochází ze starého rodu, který pro lidstvo získal tuto planetu.
„Pomalu s tím,“ řekl spěšně. „Pamatujte, Tulák je civilní loď. Neozbrojená.“
„Měla by nést zbraně. Jelikož jste objevili, že Kzintové mají hyperpohon -“
„Jo. Souhlasím. Chtěl jsem nechat nainstalovat nějaké zbraně během oprav. Jednoduše jsme nedostali povolení. Už dost na tom, že je loď s hyperpohonem provozována jako soukromý podnik. Kromě toho, jak mi bylo připomenuto, je to dvacet let, co byli Kzintové vyhnáni ze soustavy Alfa Centauri, deset let od konce války. Teď už se poučili a jsou z nich malá hodná koťátka a od nás bylo ošklivé, že jsme jim zničili jejich základnu na té planetě a přitom jich tolik oddělali. A že ohrožovali naše životy? No, nemohli jsme je vyprovokovat? V každém případě, co jsme měli udělat, bylo poslat stížnost skrze odpovědné úřady-“ Saxtorph se zarazil. „Omlouvám se. Jsem na to stále poněkud citlivý.“
Vyhnul se popisu nového vybavení, které měli na palubě. Dokonale legální vybavení pro záchranné operace, geologický průzkum a další práce, které se Tulákovi mohou na cestě naskytnout. Doufal, že je nebude nikdy potřebovat pro nic jiného. Ale on a jeho posádka je vybírali prozíravě a podnikli též jisté úpravy. Pro všechny případy. A co víc, vesmírná loď sama o sobě představovala strašlivý ničivý potenciál. Komisaři se právem obávali, co by se mohlo stát, kdyby se dostal do nezodpovědných rukou. Ale on jednoduše cítil, že historie dokázala, že vlády jsou mnohem méně zodpovědné než jednotliví lidé.
„Ať tak či tak,“ řekl, „za žádných okolností nebudeme vyhledávat boj. Já už jsem viděl dost boje na to, aby mi to stačilo na několik dalších inkarnací.“

„Ale myslíte to vážně, že poletíte!“ vykřikla.
Zvedl dlaň. „Prrr, prosím. Nejdřív popište situaci. Ehm, říkala jste, že váš bratr je u loďstva, smím se zeptat, co děláte vy?“
Její hlas se uklidnil. „Píšu. Když přišlo osvobození, začala jsem studovat literaturu na místní univerzitě. Potom jsem nějakou dobu pracovala pro zpravodajskou agenturu, ale když jsem prodala pár svých vlastních věcí, přešla jsem na volnou nohu.“
„O čem píšete? Nejsem si jist, že znám vaši novinovou značku.“
„To je přirozené. Hyperpohon a hypervlna nebyly k dispozici tak dlouhou dobu, že mezi soustavami nedochází k nijak velké kulturní výměně, zvláště když se v době, kdy byly lodě omezené rychlostí světla, vydaly jejich společnosti svými vlastními cestami. Dělám různé věci. Knížky, články, scénáře. O cestování; ráda cestuji, stejně jako vy, a takhle už jsem se podívala ke třem hvězdám. Dále literaturu faktu. Krátké povídky a hry. Dva romány. Čtyři knížky pro malé děti.“
„Rád bych si přečetl nějakou... cokoliv z toho.“ Saxtorph se vyhnul otázce, jak by mu chtěla zaplatit z příjmu spisovatelky. Nemohl si dovolit divokou sázku na to, že se jí podaří získat zpět rodinné panství. Tahle otázka počká.
Hrdost promluvila: „Takže vidíte, kapitáne, Ib a já jsme nezávislí. Mým cílem - a jeho také, pokud se mi podaří ho přesvědčit - je vrátit otci čest. Dokonce ani ohledně toho, to musím připustit, není nic zaručeno. Ale zkusit to musíme, nebo ne? Mohli bychom se znovu stát tím, čím Nordbové bývali. Nebo můžeme zbohatnout ještě víc, protože ať se tam v dálce skrývá cokoliv, je to nepochybně něco podivuhodného a mocného. Ale pokud k takovým věcem dojde, bude to ryzí náhoda.“
Nebo můžeme pohořet a možná, že nadobro, pomyslel si Saxtorph. Přesto měl v úmyslu ji vyslechnout. „Dobrá,“ řekl. „Můžeme tedy přestat manévrovat a přejít přímo k jádru věci?“
Zahleděla se kamsi mimo něj, mimo hospůdku a tuto noc. Její tlumený monolog se tiše nesl, podmalováván hudbou.
„Nejdříve vám řeknu o pozadí té věci, protože samy o sobě nedávají poznámky mého otce, které jsem objevila, žádný smysl. Když přišli Kzintové, bylo Petru Nordbovi podle pozemského kalendáře dvanáct let. Byl jediným synem v rodu a podle všeho bystrým a podnikavých chlapcem. Obsazení pro něj jistě muselo být hroznější ranou než pro většinu wunderlanďanů.
Ale prostý lid nebyl tak zasažen, a v tom odlehlém severském kraji ještě méně než kdekoliv jinde. Omezení cestování, narůstající nedostatek strojů a materiálu, to vše je nutilo uzavřít se do sebe a spoléhat na vlastní zdroje. Stal se z něj téměř... velkostatkářský systém, je to ten správný výraz? Nebo feudální? Děti se učily od učitelů a programů, které byly ještě k dispozici, od svých rodičů a ze života. Můj otec byl nadaný žák, ale také ho velmi zajímal sport, takže se toulal divočinou, lovil, vyjížděl na moře ve svém člunu -
Od tak řídce osídlených krajů Kzintové většinou požadovali daň. Statkáři ji museli vybrat a zařídit, aby byla doručena, ale obecně dělali co bylo v jejich silách, aby ulehčili břemeno svým nájemcům, kteří to povětšinou chápali. Gerning, naši část Skogarny, Kzintové navštěvovali jen zřídka, a když, tak jen aby si zalovili v lesích. Jen velmi výjimečně došlo k nějakému otevřenému konfliktu. Když můj otec dospěl do věku pro vyšší vzdělání, mohla jej rodina poslat do Munchenu na univerzitu.
I tam panovaly klidné časy. Lidé, kteří kladli odpor, byli pochytáni a v mladší generaci se vůle k boji dosud neobnovila. Můj otec strávil své studentské dny v poklidu, kromě, aspoň myslím, obvyklých pitek a nepochybně též proklínání Kzintů za zavřenými dveřmi. Jeho studijním oborem byla astrofyzika. Miloval hvězdy. Snil o cestách do vesmíru, ale o tom nemohla být ani řeč. Pokud nešlo o kzintské otroky pro zvláštní účely, žádní wunderlanďané se nikam dál nedostali. Jediní centaurianští lidé ve vesmíru byli asteroiďané, podrobení stejně jako my, a bojovníci Odboje. O bojovnících jsme nikdy žádné skutečné zprávy nedostali, však víte. Pro nás byli mlhaví, napůl neskuteční, jako bohové a hrdinové z mýtů. Pro kolaboranty a pacifisty byli nebezpečnými nepřáteli.
No. Mému otci bylo... pětadvacet, myslím, podle pozemského kalendáře... když můj dědeček zemřel jako vdovec a Petr Nordbo zdědil Gerningské panství. Vědom si svých povinností, odsunul vědeckou kariéru na vedlejší kolej a vrátil se domů, aby převzal své břemeno. V té době se oženil. Byli spolu šťastní, třebaže jinak ne.
Situace se čím dál víc zhoršovala, víte. Za prvé rostla bída, jak stroje dosluhovaly a nemohly být nahrazeny. Lid musel pracovat víc než kdy předtím, jen aby se udržel naživu, zatímco Kzintové nesnížili své požadavky ani o kousek a můj otec je musel prosadit. Lidé si často svou zášť vybíjeli přes něj. Pak, později, si Kzintové postavili v Gerningu základnu. Byla docela malá, většinu tvořila detekční stanice proti útokům z vesmíru, protože jak lidé ze Sluneční soustavy, tak bojovníci Odboje byli stále odvážnější. A stála hluboko v lesích, takže její posádka si ve volném čase klidně mohla jít zalovit. Ale byli tam a měli své specifické požadavky. Nyní se lid setkával s Kzinty celkem běžně, tím či oním způsobem. Vedlo to k tomu, že lidé byli zabíjeni, občas strašlivým způsobem. Chápete, že to můj otec musel zastavit? Musel s kočičáky jednat, sjednat dohody, být natolik užitečný, aby získal jistý vliv a občas si zajistil nějakou laskavost. Jistě, že to nenáviděl. Mně bylo podle vašeho kalendáře jen osm, když nás opustil, ale pamatuji si to a také jsem to slýchala od ostatních. Začal hodně pít. Z člověka, který býval tak laskavý, se stal muž, jemuž bylo lépe se vyhnout, a to mu přidělalo další nepřátele. Část svého žalu si vybíjel fyzickou aktivitou, která mohla být i značně nebezpečná, překážkové dostihy, lov tygripardů oštěpem, plavba po moři či potápění bez skafandru mezi skalnatými ostrůvky. A přece byl doma vždy vlídný, vždy plný lásky, ten velký, šikovný, silný a sympatický muž, překypující písněmi, vtipy a příběhy. Svým dětem nikdy neublížil, ale mnoho od nich dostával, protože očekával, že mu mnoho dají.“
Saxtorph kouřil příliš mnoho. Cítil, že má v ústech jako v peci. Svlažil je pivem. Tyra pokračovala:
„Myslím, že zavíral oči nad všemi aktivitami odboje, ke kterým v Gerningu snad docházelo, nebo o kterých se dozvěděl odjinud. Nemohl riskovat a sám se k nim připojit. Byl jedinou překážkou, jež stála mezi jeho lidmi a Kzinty, kteří je mohli sežrat. Místo toho musel být pokorným služebníkem a nikdy neokřiknout ďábly, kteří rozežírali jeho duši.
Myslím, že nejhorším z těchto ďáblů, protože to byl napůl anděl, byl vztah, který se vyvinul mezi ním a Yiao-kapitánem.

To byl důstojník pro vesmírné operace na obranné základně v Gerningu. Otec zjistil, že se s ním dá mluvit, smlouvat, že jej lze přesvědčit snáze než všechny ostatní Kzinty. Je přirozené, že Yiao-kapitána vídal častěji než jiné Kzinty a... kultivoval jej. Nejsem si jistá, co to v sobě měl, že to Yiao-kapitána tak těšilo, i když to tuším. Ale Ib si pamatuje, že častěji slýchal otce, jak říká matce, že už nejsou tak docela pán a otrok, ti dva, ani šelma a kořist, ale téměř přátelé. Samozřejmě, že si toho lidé všimli. Divili se tomu. Já, malá holčička zavřená doma, jsem si nebyla vědoma ničeho špatného, ale později jsem se dozvěděla o podezřeních, že se otec změnil z neochotného prostředníka v aktivního kolaboranta. Po osvobození to svědčilo proti němu."
Tyra utichla. Dlouhým mluvením jí vyschlo v krku. Pila plnými doušky. Pořád se dívala na něco, co Saxtorph nikdy spatřit nemohl.
Začal se cítit nesvůj, přesunul těžiště, třebaže na této planetě zase tolik nevážil, a sáhl po svém džbánku. Pivo bylo stejně silné a chladné, jako prve stisk její ruky. Našel vhodná slova. „Co měli, podle vás, ti dva společného?" otázal se.
Otřásla se a vrátila se zpět k němu. „Astrofyziku," odpověděla. „Otcova hlavní záliba, jak víte. Stala se z ní jedna z věcí, v nichž hledal útěchu. Postavil si observatoř. Kus po kuse, rok po roce, s improvizovaným vybavením." Záblesk humoru. „Nebo někde čmajznutým. Je to to vaše americké slovo? Z vědců se za okupace stali stejní mistři v tomhle oboru, jako ze všech ostatních." Pak opět zvážněla. „Strávil u svých přístrojů mnoho času. Když si vybudoval ten vztah s Yiao-kapitánem - nezapomínejte, že většinou jej využíval k tomu, aby pomohl svým nájemcům, aby je chránil - zařídil si spojení na satelitní observatoř, kterou Kzintové zřídili. Měla vojenské účely, ale ty zahrnovaly hloubkový průzkum oblohy a otec měl svolení ke sdílení času." Její hlas zazněl o něco pronikáveji. „Byla tohle kolaborace?"
„Neřekl bych," odvětil Saxtorph, „ale já nejsem fanatik. Stejně jako jsem tu tehdy nebyl, abych zažil tu hrůzu. Byl jsem důstojník loďstva SN, což v posledních letech války v žádném případě nebylo špatné místo. Podařilo se nám prožít pár skutečně veselých okamžiků."
S obnovenou vyrovnaností, která byla, jak Saxtorph cítil, udržována jen s obtížemi, Tyra pokračovala: „Zdá se mi zřejmé, že Yiao-kapitán sdílel otcův zájem o astrofyziku. Tak, jak je toho jen Kzint schopen. Oni nejsou moc schopni pociťovat zvědavost, která nemá nějaký konkrétní účel, že? Ale Yiao-kapitán nemohl předvídat, že učiní nějaký důležitý objev. Myslím, že mu poskytl svou skromnou pomoc a povzbuzení ve výzkumu - což bylo v jeho postavení celkem snadné - jen pro výzkum samotný.
A otec opravdu objev učinil. Byl tak důležitý, že Yiao-kapitán zařídil loď, aby se mohl jet podívat. Můj otec letěl s ním. Nikdo je znovu nespatřil. To bylo před třiceti pozemskými lety."
Čirou shodou náhod přeladil hudebník na jinou notu, žestě s doprovodem bubnů. I tuhle skladbu Saxtorph poznal. Byla rovněž velmi stará. Zježily se mu chloupky na rukou. „Ich hatt einen kameraten" Měl jsem kamaráda. Smutná vojenská píseň.
„Neřekl nám proč," řekla Tyra. Už nedokázala zadržet slzy. „Zakázali mu to. Směl nám pouze říct, že musí jet a bude pryč dlouhý čas, ale že nás stále miluje. Můžeme jen hádat, co se stalo."

Kapitola III

Vzduch čpěl kzintským pachem stejně jako celý objekt, ale v této místnosti bylo díky vzrušení Yiao-kapitána takřka k zalknutí. Napůl se nakláněl nad svým stolem, drápy vytažené, jako by to byla kořist, kterou právě skolil a chystal se ji rozsápat. V jeho očích a na vlhkých tesácích se leskl sluneční svit proudící oknem. Oranžovou srst měl zježenou, holý ocas ztuhlý a vzpřímený. Pohled na něj děsil lidské instinkty, které si pamatovaly šavlozubé tygry. Přesto, že se s tím Petr Nordbo již setkal a věděl, že žádný útok nehrozí - pravděpodobně - musel sebrat veškerou svou odvahu. Byl velký a svalnatý, Yiao-kapitán malý a útlý, přesto Kzint člověka převyšoval o patnáct centimetrů, byl o třetinu rozložitější a dvakrát těžší.
Slova syčela, prskala a vrčela. „Akce! Dobrodružství! Pryč z téhle mizerné zapadlé základny. Postup, čest, plné jméno! Moc, možná, a konečně ukončíme tuhle vleklou válku. A potom -potom-" Slova zanikla v triumfálním zavrčení.
Když měl pocit, že vidí známky zklidnění, odvážil se Nordbo říct ve wunderlandštině: „Já tomu tak docela nerozumím, pane. Je to velmi zajímavý astronomický jev, který by se měl řádně prozkoumat. Přišel jsem, abych vás požádal o pomoc se získáním povolení - ale to je všechno. Nebo ne, pane?" Třebaže jazyk Hrdinů ovládal, nebylo mu povoleno, aby jej zneuctil tím, že by jej vzal do úst, zvláště proto, že jeho hlasivky mu nezbytně dodávaly groteskní přízvuk. Když musel komunikovat s Kzintem, který jeho řečí nemluvil, používal translátor, a v případě, že jej neměl, odpovídal tak, že slova psal.
Yiao-kapitán se opět posadil a naznačil, aby usedl i Nordbo. „Ne, lidé vnímají takové možnosti pomalu," řekl. S charakteristickou rychlou změnou nálady pokračoval povýšeným tónem. „Myslel jsem, že ty bys to pochopit mohl. Na opici jsi odvážný. No, uvažuj, jak nejlépe dokážeš. Tajemný zdroj nesmírné energie. Studium hvězd prohloubilo znalosti o atomech a jako takové bylo klíčové pro vývoj nukleárních zbraní. A co tě napadá teď?"
Nordbo zavrtěl hlavou. Linie jeho úst se omluvně prohnula směrem vzhůru, dotýkajíc se hnědých vousů pod zahnutým nosem, které již začínaly šedivět. „Jen neznámý přírodní zákon v praxi, pane. Co by to mohlo být, bych se raději neodvažoval hádat, dokud nebudeme mít mnohem více dat. Zdá se - ne, jak by se to mohlo objevit tak náhle, kdyby to bylo tím, co mi právě přišlo na mysl? V každém případě, ne všechny vědecké objevy najdou uplatnění ve vojenské oblasti. Většina z nich ne. Nedokážu si představit, jak by právě tento mohl, když je vzdálen pět světelných let."
„Ty nedokážeš. Uvidíme."

„No, pane, pokud se mi dostane té podpory, kterou potřebuji pro další výzkum -“ Nordbo se zarazil. S hrůzou hleděl na možnost, které si pro svou horlivost dříve nevšiml. Mohlo to skutečně představovat zbraň, kterou by mohli použít proti jeho lidem? Ne. To nesmí. Prosím, Bože, dej, ať to není možné.
„Dostaneš něco lepšího než jen to,“ zapředl Yiao-kapitán. „My se tam vypravíme.“
Nepřeslechl jsem se? napadlo Nordba. Tohle je šílené dokonce i na Kzinta. „Cože?“
„Ano.“ Yiao-kapitán se znovu postavil. Švihal ocasem, jeho netopýří uši byly složené a stažené vzad. Hleděl oknem k obloze. „Když nic jiného, možná se ten zdroj energie dá transportovat. Možná jej budeme moci svrhnout na nepřátele. Ti si jej mohli také všimnout. Pokud ano, určitě k němu za čas vyšlou expedici. Ta jejich vlezlá, všetečná zvědavost - ale Alfa Centauri je k tomu blíž než Sol o... tři světelné roky, je to dobrý odhad? Předejdeme je. S informacemi, které již máme, guvernéra snadno přesvědčím. A já budu mít velení.“
Nordbo také povstal, nikoliv však z úcty - uvědomoval si, že si toho v této chvíli Kzint nevšimne, nebo mu to bude jedno - ale proto, že nedokázal snést, když se nad ním některý z těch ďáblů tyčil jako věž. Uvědomil si, a ne poprvé, že důvodem, proč jen málo rodin na Wunderlandu si stále drží kočky, je to, že jejich tváře tolik připomínají tváře Kzintů. No, to zdaleka nebyla jediná šťastná věc, která vzala s okupací za své.
„Já, přál bych si, abyste to ještě uvážil, pane,“ řekl.
„Nikdy.“ Zazněl hluboký potlačovaný hlas. „Naši předkové zkrotili svou planetu a vydali se ke hvězdám, protože se naučili, že vědomosti přinášejí moc. Máme snad jejich duše zneuctít?“
Nordbo si olízl rty. „Měl jsem na mysli vás osobně, pane. Budete... budete nám chybět.“
Vše se v něm svíjelo. Nejhorší na tom bylo to, že to byla pravda. Yiao-kapitán nikdy nebyl bezdůvodně krutý a ani to nedovolil ostatním, pokud nad nimi měl nějakou moc. Podle svých měřítek je vlídný. Pomáhal nám přímo nebo zasahoval v náš prospěch, když jsem mu vysvětlil, že je toho naléhavě zapotřebí a jeho strana tím neutrpí žádnou újmu. Přijal mě s takovou pohostinností, jaké jen je Hrdina schopen vůči opici, a ano, vedli jsme i několik fascinujících rozhovorů, kdy naslouchal tomu, co jsem říkal, přemýšlel o tom a odpovídal způsobem, který se zdál poctivý. Dokonce mě přiměl, abych ho naučil šachy a když prohraje, nepropadne vražednému vzteku, jen kleje a jde ven, aby si jej vybil v nácviku neozbrojeného boje. Má mě svým způsobem rád a - to musím přiznat - i já ho mám rád, jistým zvráceným způsobem, a co s námi v Gerningu bude, když nás opustí?
Yiao-kapitán otočil hlavu. V jeho slovech zaznělo něco podobného veselí. „Netruchli. Ty letíš také.“
Nordbo zavrávoral o krok zpět. Ta hrůza byla příliš veliká, než aby ji mohl pocítit okamžitě. Měl pocit, že se nachází ve studeném maelstrómu a řítí se stále níž a níž. Pozvedl ruce. „Ne,“ prosil úpěnlivě. „Ó ne, ne.“
Yiao-kapitán se ovládl a nesekl jej za pokus o odpor vůči Kzintovi. „S určitostí ano. Samozřejmě o tom zachováš naprosté mlčení.“ Aby se o tom nedozvěděl nějaký jeho sok, spíše než nepřátelský špeh, a nezmocnil se kýženého úkolu sám. „Hr-r, smíš se vrátit domů, abys řekl své domácnosti, že odjíždíš na dalekou cestu a sbalil si osobní věci, které budeš potřebovat. Pak se hlas zde, kde budeš v izolaci, dokud neodletíme. Potřebuji tvé vědecké schopnosti.“
Smích je lidská záležitost, ale místností přesto zavibroval chraplavý zvuk. „A jak bych se mohl obejít bez šachového protihráče?“
Nordbo se opřel o zeď. Plakal jen zřídka a nikdy tak, jako teď.
„Copak, ty se snad zdráháš?“ škádlil ho Yiao-kapitán. „Vůbec tě nezajímá boj, čest nebo ta tvá zvědavost? Vzmuž se. Máš jen velmi málo času. Jsem si jist, že všechny přípravy budou dokončeny během několika dnů.“
Kzintský způsob, jak někoho vyzvat, je zařvat a skočit.

Kapitola IV

Tyra si divoce otírala oči. „Já se, já se omlouvám,“ vykoktala. „Neměla jsem v úmyslu před vámi plakat.“
Na tvářích sejí lesklo jen pár slz. Saxtorph se už už natahoval, aby ji vzal za ruku. Ne. Mohlo by jí to být nepříjemné; a poté, co se párkrát zhluboka nadechla, se zdálo, že opět našla ztracenou rovnováhu. Raději si zachová odstup.
„Myslíte si, že ten kzintský šéf vašeho otce donutil, aby letěl s ním,“ vyvodil.
Pokrčila rameny, nijak zvlášť křečovitě. „Nebo mu to rozkázal. V čem by byl rozdíl? Nesměl nám nic říct. Kdyby to udělal a Kzintové to zjistili -“
Saxtorph věděl, co by následovalo. Děti by snědli k obědu v důstojnické jídelně. Matku by vyhnali do lovecké obory, pokud by měli pocit, že s ní bude legrace a neodsoudili ji k mnohem horší veřejné popravě. „Z toho vyplývá, že kočičáci ten objev považovali za důležitý,“ řekl. „Ještě víc o tom svědčí ten fakt, že to předpokládalo mezihvězdný let, v době před vynálezem hyperpohonu a k tomu za války. Byl to mezihvězdný let, že?“
„Ano. Otec mluvil o... dlouhých letech. A také po válce přišli vyšetřovatelé najedno či dvě očitá svědectví od lidí, kteří pracovali pro Kzinty. Viděli jen rozkazy, co se má naložit, a takové věci, ale dalo se z toho vyvodit, že Yiao-kapitán a malá posádka odletěli nezjištěným směrem v lodi třídy Hbitý lovec. Takřka nic víc se zjistit nepodařilo.“
Saxtorph odložil dýmku na okraj popelníku a promnul si bradu. „Máte pravdu, Kzintové se nezabývají vědou pro pouhé získávání vědomostí tak, jak to občas dělají lidé. Chtějí, aby jim pomohla se vypořádat s vesmírem, který vnímají jako zásadně nepřátelský, nebo aby získali moc. V tomto případě měli jistě na mysli moc vojenskou.“
Tyra přikývla. „To je jasné.“ Ožila. „Otec byl vzrušený, takřka šťastný. Mluvil s několika lidmi o skvělém objevu, který učinil ze své observatoře. Já si to nepamatuji, byla jsem moc malá a také jsem tam možná právě nebyla. Matka se o vědu nezajímala a nechápala, o čem mluví, ani si to později nedokázala vybavit tak přesně, aby to bylo k nějakému užitku. Totéž platí o všem, co mohlo slyšet služebnictvo nebo nájemci. Ib říká, že byl ve škole. Všichni se shodují na tom, že otec řekl, že se musí sejít s Yiao-kapitánem, aby mohl provést podrobnější zkoumání. Kzintové měli samozřejmě silnější

přístroje a počítače. Vrátil se z té schůzky domů a - to jsem vám už řekla.“ Kousla se do rtu. „Pozdější obvinění se zakládala na tom, že vědomě uvedl Kzinty na stopu něčeho, co by jim mohlo umožnit sestrojit novou zbraň, a přidal se k nim k užší spolupráci v naději, že získá bohatství a výhody.“
„Odpusťte mi,“ řekl tiše Saxtorph, „ale musím se na to zeptat. Nemohla by to být přece jen pravda?“
„Ne! My, jeho rodina, jsme jej znali. Rok za rokem jsme slýchali o jeho bolestech tolik, kolik se nám jen odvážil říct, a cítili ten zbytek. Miloval nás. Opustil by nás ze své svobodné vůle na celé dlouhé roky a desetiletí, ať by mu za to zaplatili sebelépe? Ne, on jednoduše nikdy nepřemýšlel, jak pomoci Kzintům v jejich válce, dokud s tím nepřišli sami a to už bylo pozdě. Ale ta hysterie hned po osvobození - víte, bylo tu mnoho skutečných kolaborantů. A byli tu i lidé, kteří si vyrovnávali účty tím, že obviňovali druhé lidi, až se z toho stal - myslím, že tomu tak říkáte, hon na čarodějnice. Skutečnost, že Petr Nordbo spolupracoval, by se jako taková neměla brát v jeho neprospěch. Většina statkářů spolupracovala. Odejít do ilegality bylo možná udatnější gesto, ale pak by nemohli sloužit jako tenký a děravý štít pro svůj lid. Nicméně právě tohle se stalo důvodem, proč nová ústava odňala Devatenácti rodinám výsadní postavení. A zpětně, ve světle toho, že Petr Nordbo poskytl Kzintům informace a pak s nimi někam odletěl, vypadala jeho předchozí spolupráce jako ochotná a rozsáhlejší, než ve skutečnosti byla.“ Tyra sevřela okraj stolu tak silně, až jí zbělely konečky prstů. „Přesto je představitelné, že ve svém srdci byl na jejich straně. Nemožné, ale představitelné. Co chci po vás, kapitáne Saxtorphe, je, abyste pro mě našel pravdu. Já se jí nebojím.“
Po chvíli řekla rozechvěle: „Prosím omluvte mě. Měla bych mluvit víc obchodně.“ Dopila víno.
Saxtorph do sebe hodil své pivo a vstal. „Donesu nám další,“ navrhl. „Nedala byste si něco silnějšího?“
„Děkuji. Dvojitou skotskou. Ředěnou.“ Podařilo sejí vykouzlit úsměv. „Vy si tentokrát můžete dát akvavit. Už jsem vám skoro všechno řekla.“
Když se vrátil se sklenicemi, už se opět naprosto ovládala. „Řekněte si jakoukoliv cenu,“ vyzvala ho. „Buďte upřímný. Věřila jsem, že mé rány jsou už dávno zhojené. Co je dnes znovu rozbolavělo, byla naděje.“
„Žádné velké si nedělejte,“ poradil jí. „Podle mě to vypadá dost jako hazard. A stejně jako váš otec, musím i já myslet na ostatní, než budu s něčím souhlasit.“
„Přirozeně. Nebyla bych za vámi šla, kdyby historky o vašich dobrodružstvích neprokázaly, že jste zásadový.“
Pokusil se o smích. „Prosím vás. Říkejme tomu raději zkušenosti. Dobrodružství je něco, co se přihodí neschopnému.“
Prolil si hrdlo kmínovým plamenem a vzápětí jej doplnil douškem moku. „Dobrá, tak se do toho znovu pusťme. Mám za to, že žádné podrobnosti o oné výpravě nikdy najevo nevyšly.“
„Byly utajeny a důkazy zničeny. Když dorazila lidská nadsvětelná flotila a začalo být jasné, že Kzintové o Alfu Centauri přijdou, zničili všechny své záznamy a zařízení, která jen mohli, než šli zemřít v boji. Zajatci a přeživší lidští svědkové mohli poskytnout jen minimum informací. O misi Yiao-kapitána nikdo nic nevěděl, jen to, o čem jsem se vám už zmínila. Byla tajná hned od začátku. Vědělo o ní dokonce i jen velmi málo Kzintů.“
„Žádné hlášení na domovský svět, dokud nebyl úspěch zaručený. Ani těsně před tím, než Wunderland padl. Jsou to mazaní parchanti; předvídali, že naše nové lodě by stíhaly každý takový paprsek, předstihly ho, přečetly a rozrušily k nepoznání.“
„Já vím. Ib mi popisoval, jaký má nadsvětelný pohon důsledky pro špionážní operace.“
Svým pochopením praktických záležitostí se podobá Dorcas, pomyslel si Saxtorph. „Kdy ta loď odstartovala?“ zeptal se.
„Bylo to - teď si nevybavuji váš kalendář. Bylo to deset pozemských let před osvobozením.“
„A všechny zprávy, které od té doby snad mohla poslat zpět, byly v tu dobu vymazány z databank a všichni Kzintové, kteří znali jejich obsah, padli v boji. Loď se nikdy nevrátila a po osvobození už od ní žádná zpráva nepřišla.“
„Obecné vysvětlení bylo - je - že posádka zahynula.“ Pak dodala s hořkostí v hlase: „Naštěstí, jak říkají.“
„Ale jestli ne, tak pravděpodobně dostala zprávy o porážce. Paprsek kroužící po možných trajektoriích by byl čitelný ještě na vzdálenost několika světelných let, a nebyl zaměřen směrem, kterým by lidé pravděpodobně pátrali. Co by pak její kapitán udělal?“ oslovil Saxtorph svůj džbánek piva. „Na tom zatím nesejde, to by moje spekulace už příliš předbíhaly známá fakta. Neříkala jste, že jste narazila na něco nového?“
„Spíš starého.“ Ztišila hlas. „Třicet let starého.“
Čekal.
Položila ruce na stůl, podívala se mu přímo do očí a řekla: „Před několika měsíci matka zemřela. Od doby, kdy otec odjel, nebyla nikdy zcela v pořádku. Jako statkářova zástupkyně nebyla ve skutečnosti nikdy schopná ten hrozný úkol zvládnout. Dělala, co mohla. Viděla jsem, jak s tím zápasí, když jsem vyrůstala, ale neměla jeho schopnosti ani jeho zvláštní vztah s vysoce postaveným Kzintem, nebo už jen jeho fyzickou sílu. Takže se tomu... poddala... víc, než můj otec. To způsobilo, že ji nazvali kolaborantkou, jakmile byli Kzintové bezpečně pryč. Zpětně tím očernila otcovo jméno ještě více, ale - nechali ji být, aby dožila na majetku, který nám soud už neměl zákonné právo vzít. Je výnosný a Ib našel dobrého správce, takže v bídě nežila. Ani v bohatství. Ale jak osamělá! Dělali jsme, co jsme mohli, Ib a já a její skuteční přátelé, ale nebylo to moc a otce jsme jí vrátit nemohli. Byla statečná, udržovala se v činnosti a... postupně se vytrácela. Její smrt byla poklidná. Já sama jí zavřela oči. Lékařův verdikt zněl celková vyčerpanost vedoucí k selhání srdce.
Ib má své povinnosti, zatímco já si mohu svou pracovní dobu stanovit sama. Takže jsem to byla já, kdo zůstal na Korsnessu, aby všechno zařídil a dal věci do pořádku. Prošla jsem databáze, papíry, památky - a na dně zásuvky, pod vrstvami jeho šatů, které si nechala, jsem našla otcův poslední zápisník z observatoře.“
Vzduch zapískal Saxtorphovi mezi zuby. „Včetně dat o té věci? Ježíši Kriste! Copak nevěděl, jak je to pro jeho rodinu nebezpečné přechovávat něco takového?“
„Mohl na to v té bouři emocí zapomenout. I když si myslím, že je pravděpodobnější, že ho tam schoval sám. Žádný

člověk neměl důvod se do té zásuvky dívat po mnoho let. Věděl, že matka ji vyprazdňovat nebude.“
„Hm, jo. A pokud by nic nevzbudilo jejich podezření, ani Kzintové by dům neprohledávali. Hrabat se v opicích věcech je pod jejich důstojnost. A také se jim nikdy nepodařilo pochopit, co cítí lidé ke svým rodinám. Jo. Nordbo, váš otec, mohl ty zápisky uschovat jako dědictví; protože jestli jste mi ho vylíčila správně, a já věřím že ano, tak se až do poslední chvíle nevzdal naděje, že jeho lidé budou znovu svobodní.“
Na řasách sejí zatřpytilo několik čerstvých slz, ale zůstaly tam. „Vy to chápete,“ řekla třesoucím se hlasem.
Pocítil příval nadšení. „Co stálo v tom zápisníku?“
„To jsem nejdříve nevěděla. Musela jsem si zopakovat věci ze školy. Neodvážila jsem se požádat nikoho druhého. Mohlo by to být - nežádoucí.“
Dobrá, pomyslel si Saxtorph, a kdyby se ukázalo, že nakonec přece jen byl zrádcem, proč tu informaci nezatajit? Jak by to mohlo uškodit, po tolika letech? Nemyslím, že by to na tvé lásce k němu a jeho památce něco změnilo. Jsi ten typ člověka.
„To, co našel,“ řekla Tyra, „byl zdroj záření v souhvězdí Tygriparda.“ Většina souhvězdí nese stejná jména v soustavě Alfa Centauri jako v solské. Čtyři a čtvrt světelného roku je celkem zanedbatelná vzdálenost vzhledem k nesmírnosti galaxie - ale jisté změny v jejich liniích jsou nevyhnutelné. „Byl nezřetelný, vyžadoval citlivý detektor a byl by jej přehlédl, kdyby náhodou nezkoumal právě tuto část oblohy. Prováděl totiž systematické, léta trvající pátrání po malých anomáliích. Mohou indikovat rozptýlené monopolové částice nebo nahuštění antihmoty nebo jiné podobné zvláštnosti, což by nám zase mohlo poskytnout nějaké vodítko k otázkám evoluce celého -ale vysvětluji už příliš mnoho, ne?
Zdálo se, že záření pochází z bodového zdroje. Skládalo se z extrémně vysokoenergetických paprsků gama. Spektrum napovídalo, že dochází k tvorbě a anihilaci částic. To by svědčilo o mimořádném nahuštění energie. S přístupem k automatickým monitorovacím přístrojům, které Kzintové v této soustavě měli, otec rychle stanovil paralaxu. Objekt se nacházel ve vzdálenosti pěti světelných let. To znamenalo, že záření u zdroje muselo být fantasticky intenzivní. Hodnoty vám ukážu později, jestli budete chtít.“
„To chci,“ vydechl Saxtorph, „to chci.“
„Prohledal také astronomické databáze,“ pokračovala ve vyprávění. „Archivní materiály ze Sol a místní studie provedené před válkou nic takového neuváděly. Byla to nová věc, nanejvýš pár let stará.“
„A od té doby je evidentně vypnutá.“
„Ano. Jak jsem vám řekla, Ib pod nějakou záminkou řekl astronomovi loďstva, ať se na tu oblast podívá. Nic nezvyklého.“
„Jsem stále zvědavější a zvědavější. Máte nějakou představu, co to může být? Nebo bylo?“
„Já jsem laik. Mé dohady nemají žádnou cenu.“
„Nebuďte tak skromná. Já nejsem. Hm-m-m... Ne, to je předčasné, přinejmenším do doby, než uvidím ta čísla. Očividně si Yiao-kapitán uvědomil potenciál té věci, kvůli kterému stálo za to podívat se na ni zblízka, a přesvědčil o tom své nadřízené.“
Saxtorph sevřel ucho svého džbánku a hleděl dovnitř, jako by to bylo orákulum. „Deset let, oběma směry,“ zamumlal. „Tak bych odhadl dobu letu podle toho, co si pamatuji o lodích třídy Hbitý lovec, a co vím o kzintském stylu. Uvolnit byť jen malý člun s posádkou na dvacet dlouhých let, když každý útok na soustavu Sol skončil nákladnou porážkou a my jsme začali podnikat vlastní nálety - hm-hm-hm. Hazard, ale možná, že pro ohromný bank.“
„A ta loď se nikdy nevrátila,“ připomněla mu Tyra. „Deset let dlouhá cesta, říkáte? Museli dosáhnout cíle asi v době, kdy sem dorazila lidská nadsvětelná flotila, aby nás osvobodila. Kzintové tam o tom určitě poslali zprávu. Mohla být přijata o pět let později. Dříve, pokud byla loď již na cestě domů.“ Nebo vůbec, pomyslel si Saxtorph, pokud by jejich loď byla už mrtvá. „Co potom? Nedokážu si představit kzintského velitele, který by zůstal na kurzu, na jehož konci by se musel vzdát. Mohl by se pokusit přiletět neočekávaně a rozbít svou loď o Wunderland, poslední akt strašlivé pomsty, ale k tomu by už muselo dojít.“
„Další spekulace,“ řekl Saxtorph. „To, co potřebujeme, jsou fakta.“
Její souhlas zasyčel jako meč tasený z pochvy.
„Komu jste o tom ještě řekla, kromě svého bratra?“ otázal se Saxtorph.
„Nikomu, a jeho jsem zavázala k mlčenlivosti. Když nic jiného, museli jsme se nad tím v klidu zamyslet, on a já. Vyslechl vysoké důstojníky a usoudil, že by neuvěřili, že poznámky našeho otce jsou pravé, když jim jejich pozorování odporují.“
„M-mm. Já nevím. Vědí, že Kzintové po něčem šli.“
„Mohlo to být něco úplně jiného.“
„Stejně. V dnešní době není výlet pět na světelných let daleko nic hrozného. Dá se zařadit do cvičného letu nebo tak něčeho.“
„A pokud jde o zjištění pravdy o našem otci, což je můj a Ibův hlavní cíl, o to by se nestarali.“
„Znovu říkám, že nevím. Rád bych si s lbem promluvil.“
„Samozřejmě, pokud to myslíte vážně. Ale nechápete, že pokud předáme ty poznámky úřadům, vymkne se nám celá věc z rukou? Už nám nikdy nedovolí podniknout cokoliv dalšího.“
„To je velice pravděpodobné.“
„Kdyby jste vy, jakožto nezávislý pozorovatel, potvrdil, že je to skutečné a důležité, pak by nás odmítnout nemohli. Veřejnost by trvala po řádném prošetření.“
Slušný případ a taky záležitost vyžadující slušný balík peněz. Příliš mnoho nejistot. Nicméně Saxtorph se považoval za člověka, který dokáže poznat upřímnou lidskou bytost, když se s ní setká. „Budu potřebovat mnohem více informací a

také budu muset zavolat svým partnerům, a tak dále, a tak dále," prohlásil. „Na tomto místě můžu říct jen tolik, že bych do toho rád šel."
„To je velmi mnoho!" Do jejího hlasu se vrátila radost. „Děkuji vám, kapitáne, děkuji vám tisíckrát. Skaal!" Sotva si přiťukli, obrátila do sebe obsah sklenice, jako by měla příšernou žízeň.
Neopila se. Možná jí to pomohlo získat znovu klid a vitalitu. „Měla jsem zvláštní důvod takto se s vámi setkat," řekla. Její úsměv obsahoval výzvu. „Než jsem se vám svěřila se svým snem, chtěla jsem s vámi být o samotě, tváří v tvář, abych zjistila, co jste zač."
Ano, příležitostně dělal kritická rozhodnutí, v nichž byl klíčovým faktorem osobní dojem, který z někoho měl.
„Můžeme naši debatu zatím ukončit a vy přiveďte svou ženu - celou svou posádku, jestli chcete," řekla Tyra. „Pro dnešní večer bych řekla, že už jsme toho namluvili dost. O této věci. Ale musíte už jít?"
„Vlastně ne," odpověděl neohrabaněji, než měl ve zvyku.
Rozprávěli a poslouchali hudbu, na kterou již většina lidstva zapomněla, vyměňovali si osobní vzpomínky a také zjistil, že je jistá a obratná tanečnice. K ničemu špatnému nedošlo. Přesto byl Saxtorph rád, že když dorazil do hotelu, byla Dorcas vzhůru a v náladě.

Kapitola V

Mečozobec se vynořil z hyperprostoru a nabíral zrychlení k Otcovskému slunci. Válečný stroj třídy Dravec, nedávno upravený pro použití nadsvětelného pohonu, se pohyboval rychleji než většina lodí, hbitě reagující na tah gravitačního polarizéru. Vesmírné hlídky spatřily, jak se na pozadí Mléčné dráhy rýsují siluety střeleckých vížek osazených pilovými lasery a odpalovací rampy připomínající načechrané peří jeho jmenovce, jen nesrovnatelně vražednější než jeho spáry. Identifikovala se k jejich plné spokojenosti a pokračovala v letu. Zprávy létaly sem a tam. Když plavidlo dorazilo na Kzin, byla mu přidělena prioritní orbita. Weoch-kapitán se dopravil člunem rovnou dolů na základnu Vyzývavý bojovník. Odtud neprodleně pokračoval do Ress-Čiuuova doupěte. Očekával jej náležitý doprovod.
Vrchní admirál jej přijal v tomtéž pokoji jako prve. Nyní byl však stůl prostřen stříbrnými poháry s nápoji a zlatými svícny s vonnými, mírně omamnými tyčinkami. V korýtku na krev ležela svázaná zianya. Měla čenich stažený řemínkem, aby nekvičela, ale pach jejího strachu byl více stimulující než vonný dým.
„Vejděte se ctí," přivítal ho Ress-Čiuu.
Od někoho jeho hodnosti to byl kompliment, na nějž mohl být pyšný. Přesto Weoch-kapitán cítil, že by jej měl odmítnout. „Jste velkorysý, pane. Ve skutečnosti jsem dosáhl jen mála."
„Neskolil jste žádné nepřátele a nezachránil žádné přátele. Nikdy jsme realisticky neočekávali, že k tomu dojde. Soudě podle vašeho předběžného hlášení, které jste odvysílal při vašem návratu, jste si vedl dobře, a to proti značné přesile. Ale o tom byste mi měl vyprávět osobně a v klidu. Výzvědná služba pak prozkoumá obsah databáze vaší lodi. Ulehněte -" v takové společnosti další velké vyznamenání - „a občerstvěte se." - a to velmi mimořádné.
Zatímco mluvil, přerušován pouze bystrými otázkami, jeho vzpomínky, spíše než pití nebo drogy, vrátily Weoch-kapitánovi plné sebevědomí. Sice nezvítězil, ale ani nepodlehl a jeho mise byla v zásadě úspěšná.
Začal odhalovat celý příběh cesty ke starému rudému trpaslíku. Obezřetné přiblížení k planetě, na které dříve pracovaly síly pod velením Werlith-velitele. Odhalení lidmi a výzva k identifikaci. Dialog, vedený tak, aby si lidé mysleli, že Kzintové nejsou o ničem informováni a tohle je jen rutinní návštěva. Odepření svolení k dalšímu letu, příkaz, aby Mečozobec opustil prostor. („Takže alespoň tolik odvahy přece jen mají, že?" zamyslel se Ress-Čiuu. „Oficiální komunikace byla přesně tak rosolovitě jemná, jak jsem předvídal. No, možná za tím byl jen tento konkrétní velitel.")
Mečozobec se vrhá vpřed. Odráží útok až na paprsek, který však nezpůsobil žádné vážné škody, pak se loď dostává z dosahu. Povolány další tři lidské lodě a pokoušejí se zahradit mu cestu. Weoch-kapitán vede svou loď po divoké trajektorii příliš blízko planety, kam se pronásledovatelé neodvažují. Přístroje a kamery zaznamenávají, že kzintské zařízení bylo smazáno z povrchu, kzintská válečná loď, která je střežila, obíhá kolem planety jako studený vrak, pravděpodobnost, že kdokoliv mohl přežít, naprosto nulová. Na cestě zpět prolétá nepřátelskou křížovou palbou. Další odvážný manévr, tentokrát kolem většího plynného obra, který sice mohl Mečozobce poslat v plamenech do atmosféry, ale též nechal nejbližšího pronásledovatele, větší loď, ozbrojenou těžšími zbraněmi, beznadějně vzadu.
Během letu do vzdálenosti bezpečné pro přechod do hyperprostoru odráží salvu raket. Ještě za sebou vyšle posměšnou zprávu a uniká z trojrozměrného prostoru.
„Dobře provedeno, dobře provedeno." Ress-Čiuu převaloval ta slova na jazyku, jako by to byl skvělý nápoj z jeho číše.
Weoch-kapitán usoudil, že jednal tak, jak bylo nejrozumnější. Musel myslet na svou kariéru, která by mu měla přivést alespoň plné jméno a právo na rozmnožování. „Jestli je vrchní admirál potěšen, je výsledek postačující. Ale získali jsme jen pouhé informace, které by nám opice za čas možná daly tak jako tak."
„Ze své milosti," zavrčel Ress-Čiuu. „Laskavě by se uráčily hodit nám je pod nohy."
„Pravda, pane." Toto měli opravdu Weoch-kapitán a jeho posádka na mysli. Byla to pro ně silná motivace.
„Ani bychom si nemohli být jistí, že nelžou."
„Pravda, pane. Ovšem - „ Tato poznámka byla odporná ale nezbytná, pokud si měl vrchní admirál o Weoch-kapitánovi i nadále myslet, že je důstojník nejen statečný, ale též moudrý. „Ponesou nelibě, co se stalo. A my jsme s modernizací a rozšířením flotily sotva začali. Jejich flotila je mnohem silnější. Jak mohou reagovat? Přiznávám, že mi to dělalo starosti po celou cestu zpět."

„Patriarchové to předem uvážili," ujistil ho Ress-Čiuu. „Lidé si budou plačtivě stěžovat. Možná budou dokonce vrčet a cenit zuby. Namítneme, že ono slunce a jeho planety neprohlásili za své území, tudíž nemají žádné právo bránit mírumilovným návštěvníkům v přístupu a vy jste nedělali nic jiného, než se snažili zachránit, když na vás začali střílet. Arh, vaše zdrženlivost byla mistrovská, Weoch-kapitáne. Budeme požadovat odškodnění, oni začnou tropit ještě větší povyk a tím to všechno skončí. Zatímco vy jste pro nás získal mnoho informací o jejich možnostech a o tom, co můžeme očekávat a na co se máme připravit, až se do nich pustíme doopravdy. Zasloužíte si odměnu, Weoch-kapitáne."
Naklonil se dopředu. Jeho hlas zněl melodicky, jako by se v něm ozývalo vzdálené hřmění. „Zasloužíte si příležitost dobýt si ještě více slávy. Můžete získat i odměnu nejvyšší."
Do krve se mu podél nervů rozlil příval energie. „Pane! Zde stojím připraven!"
„Věděl jsem, že budete." Ress-Čiuu usrkl spíše než zachlemtal ze svého šálku. Zahleděl se do dálky a promluvil zrádně zamyšleným hlasem. „Máme mezi lidmi své informační zdroje. Jsou omezené v tom, co nám mohou poskytnout, ale občas dokazují svou užitečnost. V tuto chvíli nepotřebujete vědět nic víc než to. Dovolte mi jen říci, že ne všechny informace, které nám hypervlna přináší, jsou známy též lidské vládě." Z nutnosti se pokusil ten lidský výraz vyslovit. Weoch-kapitán jej poznal, třebaže mu zcela přesně nerozuměl.
„Abych vám dal nějaký vhodný příklad," pokračoval Ress--Čiuu, „tak zprávy o té katastrofě u rudého slunce jsme dostali mnohem dříve, než nás kvůli tomu kontaktovali oficiálně. To si samozřejmě uvědomujete. Co však nevíte, protože se to udalo, zatímco jste byl pryč, je to, že jsme dostali čerstvé zprávy od výzvědné služby, a to nejspíš nejvyšší důležitosti."
Weoch-kapitán čekal s tak stoickým klidem, jakého jen je Hrdina schopen. Žebra ho bolela napětím. Srdce mu bušilo.
„Řeknu to krátce - na podrobnosti bude čas později," slyšel, „rezident na Wunderlandu narazil na ztracený záznam z období války. Zdá se, že několik let předtím, než nepřítel získal hyperpohon, zpozoroval jeden astronom vesmírný jev, vzdálený asi pět světelných let od Alfa Centauri. Byl nevysvětlitelný, ale oplýval obrovskou energií. Možnost jeho vojenského využití přiměla vrchní velení okupačních sil vyslat loď, aby ho prozkoumala. Jestli tato loď poslala nějaké zprávy zpět, byly vymazány, když se objevila lidská flotila, a všichni Kzintové, kteří měli o této výpravě informace, zahynuli. Zprávy, které snad dorazily později, nebyly nikdy přijaty, jelikož vyladěný a naprogramovaný přístroj byl zničen; jsou tedy rozptýleny, ztraceny. O té lodi už nikdo nikdy neslyšel. Při nedávném průzkumu se v oné části wunderlandské oblohy nepodařilo objevit nic zvláštního.
Bez ohledu na to se lidé z důvodů, které mi nejsou zcela jasné, chystají vyslat do té oblasti výpravu. Řekl jsem lidé, mám na mysli jednotlivce, nikoliv lidstvo. Jejich patriarchové o tom, aspoň prozatím, nic nevědí. Obdrželi jsme astronomické údaje. Představují dostatečný podklad pro vyšetření. Možná, že tam nic není, nic zajímavého. Přesto si lze představit, že oni Kzintové, kteří se před třemi desítkami let rozhodli, že stojí za to vyslat tam vysokorychlostní plavidlo, učinili správně. Musíme to vědět. Je-li tam je cokoliv cenného, musíme to získat my. Cesta tam je podstatně delší z této strany než z té jejich. Jste vy a vaše posádka připraveni vyrazit znovu, a to poměrně záhy?"
„Pane!" rozzářil se Weoch-kapitán. „Není třeba se ptát!"
„A říkám, k vaší cti, že mě to nepřekvapuje." Ress-Čiuu vycenil tesáky. „Dám vám ještě další motivaci. Pokud lidé svou výpravu skutečně vyšlou, bude se očividně skládat z jediné malé lodi, neozbrojené, pod velením nějakého... S-s-saxtor-r-rpha, to je jeho označení. Ta loď, její velitel a posádka způsobili tu spoušť, jíž jste byl svědkem." Weoch-kapitán zařval.
Až do západu slunce spolu rozmlouvali, prováděli počítačové simulace, spekulovali, předvídali, snili své nejdivočejší sny. Zbývalo toho udělat ještě mnoho, když si udělali přestávku na oslavnou hostinu. První kus masa, vyrvaný zaživa z zazianye, byl zvláště chutný.

Kapitola VI

Zatímco se úřední aparát těžkopádně brodil svými procedurami, trčeli Juan Yoshii a Laurinda Broziková na Wunderlandu stejně tak jako jejich přátelé. Po propuštění nemohli sehnat rychlý spoj na We Made It, jelikož na této trase operovalo zatím jen málo lodí. Když se jim naskytla náhlá příležitost, chopili se jí. Ostatní se vůbec neurazili. Laurindini rodiče se nemohli dočkat, až bude jejich dcera doma a právoplatně vdaná. Její otec už slíbil svému perspektivnímu zeti výbornou práci, žádný výnosný úřad, ale přesto takový, který mu umožní bokem rozvíjet jeho literární zájmy. Neměl nad čím váhat. Ale tato situace nastala bez včasného upozornění a do startu zbývalo jen málo času. Protože byli tak zaměstnáni záležitostí kolem Nordbových, mohli jim kapitán a první důstojnice pouze popřát šťastnou cestu. Kamehameha Ryan a Carita Fengerová zařídili, co mohli, a pak si všichni čtyři vyrazili ven na těch několik dní, které do startu zbývaly.
Třebaže Gelbstein Park je v létě oblíbeným místem, jakmile jižní polokouli Wunderlandu zahalí zima, je návštěvníků této vysoce položené oblasti pomálu, a tak si mohli užívat téměř naprosté romantické osamělosti. Večeři na chatě předcházela procházka krajinou, pak popíjeli před planoucím krbem a užívali si dlouhé noci.
„Brr-hooee!" třásl se Ryan. Z jeho kulatého obličeje stoupala pára. „Jsem rád, že nejsem měděná opice."
Carita jej vzala za ruku. Jinxiančina kůže byla na pozadí zasněžené krajiny černá jako uhel, zatímco Laurinda vypadala díky své albínské pleti jako duch. „Musíš si pořád připomínat, že ne všichni tví předkové byli kanakové," navrhla mu.
„Nebo že na vrcholu Mauna Kea je taky slušná zima." Proviantní důstojník schoval bradu do límce bundy.
„Mohl jsi trvat na tom, abychom jeli do Edenu nebo Roseninselu nebo kamkoliv do tropů."
„Ne, je mi fajn. Juan si zvolil tohle a byla to jeho poslední příležitost."
Yoshii skutečně vypadal, že je svým okolím zcela unesen. Že by pracoval na nějaké básni? Nad hlavami se jim

prostírala obrovská klenba nebe, bezmračná a stejně modrá jako stíny, které na sníh vrhalo slunce A. Ty vrhané sluncem B byly bledší a mísily v sobě drobné síťkování se třpytem ledových krystalků. Kilometr před nimi vedla stezka oblastí horkých pramenů. Všude ve třpytivé běli byla vidět zelená a červenohnědá jezírka; pára, jež z nich stoupala, byla čistě průzračná. V dálce se mohutně tyčil třpytící se Lucknerberg. Do ticha byly i na tuto vzdálenost slyšet zvuky klokotavého varu, ale tlumeně, takže se jim zdálo, že to, co slyší, je podzemní život planety.
„Jste tak milí," řekla Laurinda. „Budete nám tolik chybět."
Yoshii se otřásl, probral se ze zasnění a vzal svou dívku za ruku schovanou v rukavici. Kráčeli před svými společníky. Otočil se odzadu. „Ano, a budeme si o vás dělat starosti," dodal. „Míříte... do neznáma -"
„Budete mít na práci lepší věci," zasmál se Ryan.
„A my budeme v pořádku," přidala se Carita.
„Bez úplné posádky," řekl Yoshii. Nenašli za něj uspokojivou náhradu. „Nemůžu si pomoct, cítím se jako dezertér."
„Juane, chlapče," odpověděla Carita, „jestli teď tuhle holku opustíš, třeba jen na měsíční výlet, přehnu si tě přes koleno a naplácám ti tak, že vyhraješ první cenu v soutěži paviánů." Bylo docela možné, že to myslí vážně. Její nízká podsaditá postava určitě takové schopnosti měla.
„Já bych mohla jet taky -" Laurindina slova vyzněla do ztracena. Ne, to by svým rodičům nemohla udělat. „Kéž bychom mohli alespoň zůstat ve spojení!"
Ryan pokrčil rameny. „Jedno dne možná zminiaturizují hypervlnné zařízení tak, že se vejde do lodi."
„Proč to už neudělali?" protestovala. „Nebo proč to nepřišlo zároveň s hyperpohonem?"
„Nemůžeš počítat s tím, že pochopíme a asimilujeme mimozemskou technologii přes noc," řekl jí Yoshii svým typickým hebkým hlasem. „Už tak se nám zapotily lebky nad tím, abychom dokázali adaptovat a používat aspoň to, co Outsiderové prodali vašemu světu. Překvapuje mě, že ze všech lidí mi takovou otázku položíš právě ty."
„Žena potřebuje něčím občas překvapit," řekla Cařita.
Laurinda polkla. „Ale ne hloupou poznámkou. Omlouvám se. Poslední dobou mi to moc nemyslí. Mám strach o vás dva a o Saxtorphovy."
„Nesmysl," řekl Ryan. „Bude to aheahe, větérek, dobře placený výlet." Do dálek, které pohltily kzintskou válečnou loď. „Starý Bob si dal záležet a nic neuspěchal. Jestli se střetneme s problémy, kterým nedokážeme utéct rovnou před nosem, jsme vybavení jako chobotnice, abychom se s nimi vypořádali."
„Žádné zbraně." Přestavbu lodi neměla na starosti ona, ale tohle věděla.
„Ach, já a on jsme v tichosti dohlédli na to, abychom měli hromadu malých zbraní, výbušnin, a tak podobně."
Yoshii stáhl rty do tenké linky. „K čemu to je proti vesmíru?"
„Co se toho týká," rozčílila se Carita, „ty víš moc dobře, co máme." Hlavně k Laurindě: „Zesílený systém tažného pole. Můžeme se připoutat ke slušně velkému asteroidu a vychýlit jeho oběžnou dráhu, pokud se nám bude chtít plýtvat palivem. Náš nový laser v něm dokáže propálit díru z jedné strany na druhou. Náš nový robot prospektor to dokáže vytáhnout až na sto pozemských géček s celkovým delta v tisíc kilometrů za sekundu. Plus věci, které jsme s sebou měli posledně, s výjimkou druhého člunu - radary, nástroje, dálkové sondy, jen si řekni. Jo, pro plavidlo z loďstva bychom nebyli soupeř, ale jinak jsme naládovaní jako piják verguuzu."
„A teď, vy dvě hrdličky, co kdybyste k sobě přivinuli své tvářičky a začali zpívat a tancovat, jak si žádá dobrý mrav?" odfrkl Ryan.
Pár si vyměnil pohledy, které začaly rychle nabývat na vřelosti. Začal mezi nimi probleskovat úsměv. „Cítím se z toho celá nadržená," zamumlala Carita Ryanovi. „A co ty?"
Mezi prameny vytryskl s burácivým řevem mohutný gejzír. Šplhal v nízké gravitaci výš a výš, dokud jeho proud nedosáhl výšky sta metrů. Světlo se v jeho oparu lámalo do duhy a třpytivých diamantů. Snášel se z něj jemný horký deštík, vonící po síře a chutnající po železe, násilím uvolněný ze skal hluboko pod nimi. Lidé se náhle cítili velmi nepatrní.

Kapitola VII

Vlny se na Wunderlandu pohybují pomaleji než na Zemi a narážejí s menší silou, ale moře, které se zakusuje do útesů v Korsnessu, má síly víc než dost. Jeho zvuk doléhal ke starému domu stojícímu na mysu jako tiché hřmění, jako bubny znějící na pozadí dud. Šedo, zeleno a bělohlavé vlny se vzpínaly až k obzoru, hnány poryvy větru. Mraky plynuly nízko jako dým. Pokoj s vyhlídkou na tuto scenerii se zdál být naplněn příšeřím navzdory zářivkám. Jejich světlo se ztrácelo na nábytku z tmavého dřeva, zašlém koberci, kodexech vázaných v kůži a portrétech předků. Nad kamenným krbem visel zkřížený pár vesel, vyschlých a popraskaných. První Nordbo, který se tu usadil, je použil, když mu selhal motor ve člunu, v němž vyjel, aby zachránil syna, který ztroskotal na Rohových útesech.
Saxtorphovi se to místo líbilo. Promlouvalo k něčemu skrytému v jeho krvi. „Máte kořeny," poznamenal. „To dnes nemá každý."
Tyra, sedící po jeho levé straně, přikývla. Její vlasy tu byly jedinou zářivou věcí. „Čest tohoto domu," řekla a zašklebila se. „Ne, odpusťte, nechci se chovat jako snob."
„Ale neměla byste se bát mluvit o věcech, na kterých doopravdy záleží," řekla Dorcas sedící po její druhé straně.
„To se nebojím, váš manžel to ví. Ale -" Komunikátor, který postavili proti sobě, začal zvonit a blikat. Tyra ztuhla.
„Příjem," vyštěkla.

Objevil se obraz muže v životní velikosti i s částí stolu, za nímž seděl. Oknem za jeho zády byl vidět Drachenturm v Munchenu.
„Dobrý den," pozdravil. Napůl povstal a prkenně se uklonil. „Frau Saxtorphová, konečně mám to potěšení se s vámi setkat." Musel na sobě pracovat, aby svou angličtinu zbavil přízvuku, který jeho sestře zůstal.
Dorcas naklonila hlavu. Mahagonový hřeben jejího asteroiďanského účesu se zavlnil. „Dobrý den, Herr," odpověděla stejně formálně. Úsměv na její Aténu připomínající tváři byl méně vřelý než obvykle. „Jednoho dne snad budu mít to potěšení stisknout vám ruku."
Ib Nordbo přijal skrytou výčitku s lhostejností. Bylo mu přes čtyřicet, byl vysoký a útlý vlivem nízké gravitace, hladce oholený, měl hodně z Tyřina půvabu, ale již méně z jejího temperamentu a veselosti. Alespoň během dvou předchozích krátkých setkáních se Saxtorphem byl odměřený a zachmuřený. Insignie na modré uniformě prohlašovaly, že je majorem výzvědné služby loďstva.
„Proč jsi dnes nepřišel osobně?" vybuchla Tyra. „Říkám ti, že tohle je jediné místo na Wunderlandu, kde si můžeme být jisti, že jsme v soukromí."
„Ale jdi," odpověděl její bratr. „Moje kancelář byla a je dokonale bezpečná, není ani žádný důvod se domnívat, proč by měl být odposloucháván tvůj byt nebo hotelový pokoj Saxtorphových, a také tě ujišťuji, že dobře zabezpečená je i tato linka."
Ve snaze vyhnout se hádce, protože předchozí scény byly dost napjaté, Saxtorph řekl: „Vy to musíte vědět, je to vaše práce. Ve skutečnosti jsme já a moje žena byli rádi, že nás Tyra pozvala, protože jsme byli velmi zvědavi na vaše sídlo."
„Doufali jsme, že se nám podaří lépe se vcítit do vašeho otce, získat určitý vhled nebo intuici," dodala Tyra.
„Jakou to může mít cenu při vesmírném výzkumu?" Nordbova otázka by vyzněla jako výzva nebo posměšek, kdyby ji byl pronesl méně věcně.
„Možná, že žádný. To nemůžete nikdy vědět. Když už nic jiného, byla to zajímavá návštěva; a držet v rukou samotný jeho zápisník byl... zážitek."
„Bojím se, že nikdo další by s vámi nesouhlasil, Frau." Nordbova pozornost se přesunula k jeho sestře. „Tyro, váhám vyslovit závěr, že se z tebe ohledně této věci stala paranoická, ale ve své mysli jsi vše neúměrně zveličila. Jaký by měl kdo důvod tě špehovat? Kolikrát musím opakovat, že loďstvo - žádná část jeho aparátu, se o to zajímat nebude?"
Saxtorph se zavrtěl. „A já opakuji, když dovolíte, že se mi nedaří tomu uvěřit," řekl. „Dobrá, kdysi před třiceti lety se ztratila jedna kzintská loď, jedna ze stovek. V prvních letech po osvobození tu byla celá lavina záležitostí, které se musely řešit. Tahle záležitost byla zapomenuta. Jistě. Ale kdybychom jim ukázali poznámky vašeho otce a připomněli, že to Kzintové považovali za tak cenné, že jim stálo zato vyslat tam loď-"
„V současnosti v oné části oblohy nic zajímavého není," odsekl Nordbo. „To, co zachytil, musel být přinejlepším nějaký přechodný jev, náhoda, která zmizela beze stopy, snad srážka bloku hmoty a antihmoty."
„To by bylo značně podivné. Kdo kdy našel tolik volné antihmoty? Ale stále máme tu infračervenou anomálii."
Saxtorph trval na tom, aby jim Nordbo ukázal kompletní záznam z pozorování.
„Bezvýznamné. Její intenzita na pozadí kosmického záření spadá do pravděpodobné chyby." Důstojník si poposedl. „Je stěží zapotřebí vracet se znovu na toto pole kvůli vaší paní choti. Probrali jsme to dopodrobna a vy jste jí jistě veškeré argumenty předal. Ale abychom celé to opakování dokončili, Frau Saxtorphová, podotkl jsem, že Kzintové mohli docela dobře mířit někam zcela jinam a mého otce s sebou vzali jen proto, že tento fenomén zaznamenal, a oni jej proto začali považovat za výborného pozorovatele. Víte, že celkem běžně zaměstnávali lidské techniky. Náš druh má pro drobnou práci větší trpělivost než jejich."
Krátce se odmlčel, než dokončil: „Tímto způsobem by o tom v loďstvu uvažovali, kdybych jim to řekl. Na Tyřinu žádost jsem vyslechl různé vysoce postavené osoby. Kromě toho i já sám pracuji u loďstva, tak bych to měl vědět, nebo ne? Snad by se mohli rozhodnout, že se na to podívají, pro tu nepatrnou pravděpodobnost, že můj otec přece jen narazil na něco zvláštního. Ale o něj a jeho osud by se nijak nestarali. Ani by nechtěli, aby se jim do toho pletli civilisté. Vy, kapitáne Saxtorphe, byste měl obzvlášť zapovězeno do té oblasti vstoupit."
„Tomu rozumím," řekla Tyra. „Přinejmenším je to pravděpodobné. Takže tam musí nejdřív letět Tulák, dříve než se cokoliv odhalí. A teprve informace, které možná přiveze zpět, odstartují nějakou skutečnou akci."
„Frau Saxtorphová, obracím se na vás," řekl Nordbo, „Má sestra mě zapletla -"
„Měl jsi právo o tom vědět," skočila mu do řeči Tyra. „A já si myslela, že bys nám mohl pomoci."
„Chce po mě, když už nic jiného, abych před svým oddělením zatajil informace o této vaší neuvážené vesmírné výpravě. Cožpak nevidíte, do jak obtížné pozice mě to dostává?"
„Souhlasím s vámi, že vaše pozice je prekérní," zamumlala Dorcas. Opravdu se Nordbo zachvěl nebo mrkl? Pokud ano, podařilo se mu znovu získat sebekontrolu dřív, než si mohl být Saxtorph jist. Ať tak či tak, kapitán momentálně litoval, k čemu v poslední době došlo.
Ne že by za to posádka Tuláka nějak mohla. Nemohli to nijak předvídat. Jednoduše jen dovezli zpět do soustavy Alfa Centauri zprávu, že komisař Markham byl kzintský agent. Tím vyvolali hon po ostatních. A - nedlouho po osvobození, když mladý Nordbo pracoval jako inženýr pracující na asteroidech, Ulf Reichstein-Markham, který tam stále ještě řešil nejrůznější problémy, se s ním spřátelil. Vrátili se na Wunderland společně. Nordbo se dal k armádě, Markham se neúspěšně zapojil do politiky a později se brilantním způsobem dostal do úřadu pro astronautiku. Markhamova prestiž, občasné otevřené doporučení nebo jen zmínka mezi hovorem, to vše pomohlo Nordbovi při postupu. Setkávali se dost často.
Ano, ale pro toto podezření se nenašlo žádné opodstatnění. „Musí zemřít nadobro," úpěnlivě prosila Tyra Saxtorpha.
„Musí, nebo ne? Ib bojoval za svobodu - ne jako Markham, jen v jediném povstání, v tom šíleném pokusu mladých lidí dobýt zpět Ritterhaus, ale utrpěl zranění. A Markham byl přece hrdina Odboje, možná ten největší. Nezměnil se a zůstal

stejný ještě hodně dlouho poté. Jak to mohl Ib poznat? Ano, dělali spolu různé věci, večeřeli, lovili, mluvili. A co to znamená? Oba byli osamělí. Nemají - neměli společenskou povahu. Ib byl vždycky zachmuřený. Nikdy se neoženil. Myslím, že v sobě stále nese utrpení našeho otce. Nezapomínejte, že je o sedm pozemských let starší než já. Prožil v okupaci delší čas a pak ještě ta osamělá léta s matkou v jejím úctyhodném věku. Teď má svou práci a je mu v ní dobře. Byl by se dostal výš, kdyby měl ženu znalou všech nepsaných společenských pravidel, nebo kdyby jen dokázal být úlisný. Ale on je příliš čestný. Nesdílel ty špinavé diktátorské ideály, které měl Markham, jak jste mi říkal. Já jsem jeho sestra. Věděla bych, kdyby tomu tak bylo. Nejsme si blízcí, on si není blízký s nikým, ale jsme děti Petra Nordba."
Dorcas, která uměla být taktní, když chtěla, pokračovala přímo dál: „Ale nejde o nic nezákonného nebo nečestného. Plánujeme vědeckou výpravu. Jsme amatéři, ano, ale pokud se dostaneme do potíží, odneseme si to jen my a nikdo jiný. Toto osobní riziko není zakázáno žádným zákonem ani vyhláškou, které znám - „
Zatím, pomyslel si Saxtorph.
„- ani podmínky naší pojišťovací a hypoteční smlouvy nevyžadují víc než informovanou opatrnost, přičemž interpretace této klauzule je věcí pro civilní soudy. Vy nám pouze pomáháte v činnosti, která se pro náš národ může projevit jako přínosná."
Nordbo zavrtěl hlavou. „Nepomáhám," odpověděl. „Vážně jsem se nad tím zamyslel, jak jsem slíbil. Dnes vám sděluji, že se na tom nebudu dále podílet."
„Ibe!" vykřikla Tyra.
„Je to šílenost," prohlásil. „Kdybychom ty poznámky předali tajné službě, bylo by provedeno alespoň nějaké zodpovědné šetření. Omlouvám se, kapitáne a první důstojnice. Jsem si jist, že své lodi velíte dobře. Byli jste přemluveni, abyste se pustili na pole, které leží mimo oblast vašich schopností. Prosím, rozmyslete si to."
Tyra něco roztřeseně řekla v dialektu svého dětství. Odpověděl jí stejným způsobem. V angličtině: „Ano, dodržím svůj slib, budu o tom mlčet, pokud mě okolností nepřinutí. Ale nebudu vám při vašem úsilí nijak napomáhat, ani radou ani skutkem, s výjimkou mého naléhavého doporučení, abyste toho zanechali. To je definitivní."
Jeho hlas změkl. „Tyro, sedíš v domě, který nám jako jediný zbyl z našeho dědictví, z dědictví po naší matce, našem otci a našich předcích. Opravdu jej chceš zahodit?"
„Ne," zašeptala. Narovnala ramena. „Ale budu jednat podle svého práva."
Korsness nebyl součástí panství, byl jen soukromým majetkem, o který se dělili dědicové. Zatížila hypotékou svou polovinu hodnoty majetku, aby mohla zaplatit za pronájem lodi. Smlouva čekala jen na její podpis. V tom pravděpodobném případě, že Tulák neobjeví nic, co by mělo nějakou peněžní hodnotu, by měl dluh splatit její příjem z vlastnictví, i když ne dřív, než bude sama v pokročilém věku. Bylo by pomohlo, kdyby se přidal i Ib.
Saxtorph se kvůli tomu necítil zahanbeně. Musel z něčeho žít. Jestli Tyra jeho schopnosti potřebuje tak naléhavě, její profese ji uživí. Co se týká jeho a Dorcas, Kama a Carity, oni ponesou kůži na trh. Přesto musel obdivovat její odvahu.
„Tedy bude nejlépe, když se rozloučím," povzdechl si Nordbo. „Než se pohádáme. Uvidíme se za pár dní, Tyro, a promluvíme si o veselejších věcech."
„Nejsem si jistá, kde budu," odvětila Tyra. „Nemůžu sedět s rukama v klíně, zatímco - začnu pracovat na výzkumu pro další věc, kterou píšu. Ale samozřejmě se s tebou spojím, až budu moci." Její hlas se roztřásl. „Vždycky zůstaneme přáteli, hro der min."
„Ano," řekl vážně. „Ať vždy šťastně dojedeš tam, kam míříš." Jeho obraz zmizel.
Do ticha znovu zněl jen vítr a vlnobití. Po chvíli řekla Dorcas tichým hlasem: „Myslím, že proto raději zavolal, než aby přišel osobně, jak jste jej žádala. Aby mohl okamžitě odejít."
Tyřinu odpověď bylo stěží slyšet: „Taková jednání jsou pro něj obtížná. On neumí dost dobře vycházet s lidmi."
Vyskočila na nohy. „Ale já jsem nezlomena." Její postoj ahlas toho byly jasným důkazem. „Po našich předchozích rozhovorech jsem stěží mohla doufat v něco lepšího. Ubohá duše, utržil více ran než já a bojí se, aby se znovu neotevřely. Já jsem mu dala jeho šanci." A ještě hlasitěji. „Můžeme pokračovat. Roberte, řekl jsi jen málo o tom, co zamýšlíš."
Dorcas pohlédla na svého muže a také zvedla své štíhlé tělo z křesla.
„No, ehm, já si myslím, že si od této chvíle můžeme tykat," řekl rychle a zašmátral po dýmce a tabáku. Vlastně si už nějakou dobu tykali, když byli sami. „Měl jsem nějaké nápady a probral jsem je s Dorcas, ale mysleli jsme si, že bude nejlepší, když s nimi na tebe počkáme, než bude dohoda uzavřena. A to je, nebo ne?"
„Ano, chybí jen naše podpisy," odpověděla mu Tyra. „Viděla jste ji, Frau-m-m, Dorcas?"
První důstojnice Tuláka se usmála a přikývla. „Změnila jsem dvě klauzule," řekla. „Očividnější s nimi souhlasila, když jsi naposledy mluvila s Bobem."
„Ale jaký postup navrhujete?" tázal se Tyra.
Saxtorph zaměstnal ruce. „Hodně bude záležet na tom, co najdeme." Vysvětlil to již dříve, ale jen v hrubých rysech. „Na čem jsme se s Dorcas shodli, není jeden plán, ale soubor několika alternativních plánů, které se mohou bez upozornění změnit. Nicméně nejlepší smysl dává začít tím, že se zkusíme dostat k tomu, co tvůj otec objevil, ať už je to cokoliv. Lze předpokládat, že se tam dostala i loď Kzintů, a to, co tam její posádka našla, rozhodlo o tom, co podnikli poté."
„Máte o tom nějakou představu?"
„Ve skutečnosti vůbec žádnou," přiznala Dorcas. „Tvůj bratr může mít docela dobře pravdu, že to byla jen nevysvětlitelná náhoda bez nějaké důležitosti."
„Až na to, že věříme, že Yiao-kapitán si myslel opak," poznamenal Saxtorph. „A také přesvědčil své nadřízené, že to stojí za pokus. Samozřejmě, z lidského hlediska jsou Kzintové rození hazardní hráči." Napěchoval tabák do hlavičky. „No, tahle záhada je podružná. Ty sis nás najala proto, abychom zjistili vše co se dá o tom, co se stalo s tvým otcem. Tento cíl je naším výchozím bodem."

Tyra přistoupila k oknu a zahleděla se na moře a řasy vyvržené na břeh. Poryv deště pokropil okenní tabulku. „Zmínil ses o odposlouchávání rádiových vln ve vesmíru," řekla pomalým hlasem. „Mohli byste zachytit nějaké vysílání z té lodi?"
„Pokusíme se. Nevidím to optimisticky. Vesmír je ohromně rozlehlý a pokud nebyl paprsek hned na počátku velmi přesně zaměřen, pochybuji, že se nám ho podaří po tolika letech na šumu pozadí zachytit, i za předpokladu, že se nám ho vůbec podaří lokalizovat. Lodní vysílače nejsou nijak zvlášť výkonné. Ale napadá mě pár věcí, které Kzintové mohli udělat."
„Ja?" Vykřikla, prudce se otočila a hleděla na něj.
Zapálil si dýmku. „Co víš o lodích třídy Hbitý lovec?"
„Skoro nic. Teď chápu, že jsem si to měla vyhledat, ale -"
„To nevadí. Měla jsi spoustu jiných starostí, včetně toho, jak si vydělat na svůj denní chléb a burákové máslo. Vzpomněl jsem si na nějaké věci z války a další jsem si vytáhl z historie loďstva ve wunderlandském knihovním systému."
Saxtorph vyfoukl kroužek kouře. „Nevím, jestli Kzintové Hbité lovce ještě stále používají. Kdo může s jistotou říci, co se v jejich říši děje? Všechny takové lodě, které jsou dosud ve službě, budou jistě staženy, jakmile zavedou hyperpohon, protože ve srovnání s ním jsou zastaralé asi jako plachetnice. Ale ve své době představovaly zákeřnou zbraň. Jsou slušně veliké, ale jejich užitečný náklad je minimální, protože většinu tvoří hmota určená ke konverzi. Obecně nesly zvláštní zbraně nebo občas také speciální jednotky určené pro ultrarychlé mise, po nichž unikaly rychlostí větší, než je rychlost jakékoliv střely. Celkové delta v asi dva a půl c, v newtonském režimu. Během války běžně nabíraly rychlost poloviny c a pokračovaly po balistické křivce, dokud nenastal čas zpomalit. Jakákoliv vyšší rychlost by byla neefektivní, protože narůstá i efekt relativity. To znamená, že musely udeřit a vrátit se, s polovinou světelné rychlosti k dobru pro manévrování v mezičase. To vše jim umožnil gravitační polarizér. Trysky by se nikdy nezmohly na nic srovnatelného. Proto měly lodě třídy Hbitý lovec takovou spotřebu energie, že si je Kzintové šetřili na zvláštní úkoly, jak už jsem říkal. Očividně měli za to, že tohle je jeden z nich."
„Ale i tak je od cíle dělilo deset let," zamumlala Dorcas.
„Ale všichni až na hlídku byli ve stázi," připomněl jí Saxtorph. „Nebo tehdy šlo spíš o kzintskou verzí technologie pozastavení času. Každý dokáže být neskutečně trpělivý, pokud během větší části cesty leží v bezvědomí a nestárne."
Toho si Tyra samozřejmě byla vědoma, ale stejně se napjala a vydechla: „Můj otec -" Při pohledu zevnitř místnosti byla jen hezky tvarovaný stín rýsující se proti stříbrně šedému pozadí okna, s výjimkou světla, které jí jiskřilo ve vlasech.
Saxtorph přikývl. „Uh-hmm," zahučel mezi obláčky dýmu. „Nedělej si, opakuji, nedělej si žádné velké naděje. Ale možné to je. Na cestě zpátky, se zprávou o nějakém úžasném objevu - nebo bez ní, když na to přijde - zachytí kzintský kapitán paprsek, který mu sděluje, že Wunderland padá do rukou lidí, kteří získali nadsvětelný pohon. Co udělá? Zbývá mu delta v o polovině c na to, aby vyrušil svůj vpřed směřující vektor a další polovina c na to, aby nabral rychlost na cestě ke kzintskému domovskému slunci."
„Ale až tam dorazí, nebude moci zastavit," řekla jakoby proti své vůli.
„Mohl vsadit na to, že na konci cesty s tím dokáží něco udělat," odpověděl Saxtorph. „Nebo mohl cestovat rychlostí jedné čtvrtiny c a prodloužit tak svou cestu na sto dvacet let. Ve stázi by si toho rozdílu ani nevšiml. Ale o tom pochybuji, zvláště pokud vezl důležité informace, které nemohl zodpovědně svěřit rádiovým vlnám. A Kzintové mají vždycky ohromnou kuráž. Jestli se ho u cíle jeho cesty nepodaří zachránit, alespoň zemře jako hrdina. Ať tak či tak, je tu možnost, že to vyšetříme jak nejlépe budeme umět, v mezích přiměřené opatrnosti."
Opět jako onoho večera v taverně se Tyra zahleděla kamsi za něj, mimo tento pokoj a tento svět. „Najdu svého otce," vypadlo z ní. „Probudím jej zpět k životu."
Dorcas jí věnovala tvrdý pohled. Stejný neklid se zmocnil i Saxtorpha. Vstal. „Počkej chvíli,"řekl. „Nepředpokládáš že -"
Tyra se vrátila do reality. Byla naprosto klidná. „Ale ano," prohlásila. „Letím s vámi."
„Tak počkat!"
Viděl, jak se šklebí. „Ve smlouvě není nic, co by mi v tom bránilo." Pochmurně: „Jestli odmítnete, nepodepíšu to a vy nebudete mít kšeft. A já budu muset počkat, co udělá loďstvo, jestli udělá vůbec něco."
„Ale -"
Dorcas položila svou ruku na jeho. „Je rozhodnutá," řekla. „Neumím si představit, jak by to mohlo vadit, když tam začleníme, že se zříkáme odpovědnosti."
„To můžete, ale nebude toho zapotřebí," slíbila Tyra. „Přebírám za sebe odpovědnost. Nebo jste si mysleli, že zůstanu sedět vzadu, zatímco vy budete pátrat po mém otci? No, Ib to tak udělal, takže si myslím, že by to od vás bylo přirozené. Nechme ho být. Kdyby to věděl, mohl by získat pocit, že musí odhalit pravdu a nechat nás úředně zastavit. Co se mě týče -" náhle se rozesmála, „koneckonců jsem autorka cestopisů. Ó jaký to příběh!"
Saxtorph se usmál pod vousy a vzdal se námitek. Možná jim bude posilou a s určitostí se stane ozdobou lodi.
Dorcas zůstala zamyšlená. Když nakonec promluvila, bylo to tak tichým hlasem, že okamžitě poznal, že přemýšlí nahlas.
„V relativní fyzice je cestování nadsvětelnou rychlostí totéž, jako cestování časem. Platí pro nás kvantové zákony. A přece, o co jiného se touto cestou pokoušíme, než o sondu do minulosti a odhalení něčeho, co se stalo před dlouhou dobou?"

Kapitola VIII

Když Kzintové vrátili Petra Nordba zpět do času, jeho první jasná myšlenka zněla: Hulda, Tyra, Ib. Ach, nemilosrdný

Bože, už je to deset let.
„Vstávej, opice," zavrčel technik a dal mu ránu pěstí. Slabě a se zataženými drápy, ale přesto s takovou silou, že mu poskočila hlava. „Chce tě velitel."
Nordbo se vysoukal ze svého boxu. Otřásl se vnitřním chladem. Na jeho kosti se pověsilo závaží. Vnitřní gravitační pole bylo silnější než pozemské. Veliká těla okolo něj se také začínala protahovat, posádka ožívala. Šerem znělo jejich vrčení a prskání. Potácel se směrem od nich dobře známou chodbou. Jeho druhá jasná myšlenka byla: co bych jen dal za šálek kávy!
Když si to uvědomil, vyrazil ze sebe krátký smích. Vrátilo se mu plné vědomí a také teplo a když se pohyboval, zaháněl ospalost. I v tomto vyhnanství v něm stále plála dychtivost. Chňapající šerrek byl na místě. K čemu dorazil?
Yiao-kapitán čekal v pozorovací vížce. Osvětlovalo ji jen světlo hvězd, on byl temným stínem začerňujícím souhvězdí, v němž musejí ležet Alfa Centauri a Sol. Když zvedl pohled, zaleskl se mu v očích odraz tisíců hvězd. „Arh, mluvčí za lidstvo," pozdravil hrubě ale nikoliv nepřátelsky, stejně jako za dnů, které náhle ležely daleko v minulosti. „Vím, že jsi pořád ještě poněkud otupělý. Leč hleď."
Otočil volicím kotoučem. Zdálo se, že se výřez pohledu prudce přiblížil směrem k nim. Zvětšení se stabilizovalo. Nordbo chvíli stál jako opařený, pak tiše hvízdl. „Co je to?"
Mezi ledově vyhlížejícími mračny hvězd se vznášela koule. Tu a tam z ní vyčnívaly různé výstupky, kupole ve tvaru polovičního dvanáctistěnu, tři soustředné spirály ohnuté do půlkruhu, několik zahnutých dendritických anténních stožárů a další méně rozeznatelné objekty. Její barva byla matně šedá, posetá stíny vyplňujícími nesčetné dolíky a škrábance. Eroze vlivem vesmírného prachu, pomyslel si Nordbo omámeně, vlivem nesmírně vzácných interstelárních meteoritů a, ano, také vlivem kosmického záření. Jak dlouho se tu ten osamělý objekt už vznáší?
„Průměr zhruba šestnáct kilometrů," slyšel říkat Yiao-kapitána, používajícího kzintské jednotky. „Zaujali jsme paralelní trajektorii ve značné vzdálenosti."
„Kde je... ta energie, kterou jsem zaměřil... doma?"
Doma.
„Na odvrácené straně. My, kteří jsme měli hlídku v konečné fázi letu, jsme ji viděli už zdaleka. Právě kvůli ní jsme se rozhodli držet tak daleko, než budeme vědět víc. Teď zahájíme skutečný průzkum. První pozorovací modul startuje za několik minut."
Už teď, dříve, než byla většina posádky dokonale probuzena. Kzintský styl.
Prsty Yiao-kapitána se zakřivily, jeho ocas šlehal sem a tam. „Závidím tomu Hrdinovi," řekl. „První, ten první. Ale já musím zůstat u velení, dokud... Já budu ten první, kdo tam vstoupí."
Navzdory všemu byl Nordbo značně dojat, že Kzint, ať už vědomě či nevědomě, byl ochoten odhalit člověku tolik informací. No, Nordbo byl nepochybně jediný takový člověk v dějinách.
Napadla jej otázka. „Změřili jste emisi infračerveného záření?"
„Ještě ne. Proč?"
„Ať už je uvnitř téhle věci cokoliv, je možné, že vysílá záření jen v jediném místě. Jestli ne, jestli vysílá všemi směry, pak ta zbylá energie musí někam jít. Zřejmě ji ten plášť mění v infračervené záření. Ale vzhledem k jeho velikosti musí mít velmi nízkou teplotu, takže jej nelze na galaktickém pozadí snadno rozeznat."
„A souhrnné záření na jeho povrchu nám dá celkovou energii. Dobře. Naši vědci by na to také mysleli, ale možná ne hned. Aaano, ty nám budeš užitečný."
„Jestli ta koule rotuje -"
„Rotuje. Na třech osách. Převaluje se. Poměrně pomalu, ale přece. To jsme zjistili hned po příletu."
„Potom to jasné místo bude mířit směrem k Alfa Centauri nebo kterékoliv dané hvězdě jen po velmi krátký čas, pár let nanejvýš. Není divu, že si jí dříve nikdo nevšiml. Byla to pouhá náhoda, že jsem ji našel já." A tím jsem se odsoudil.
Kovem lodi a Nordbovou úzkostí otřásla tupá rána. „Modul je na cestě," řekl rozjařeně Yiao-kapitán.
Nordbo pochopil. Než výprava vyrazila, slyšel o přípravách na cestu. Intenzita tvrdého záření tady byla taková, že nijak jinak se na krátkou vzdálenost přiblížit nedalo. Ochranná pole, která loď bránila před kolizí s mezihvězdným plynem při rychlosti poloviny c, byla nedostačující; v blízkosti tohoto ohně by se skrz ně dostalo tolik volných částic a fotonů gama záření, že by zničily veškerou elektroniku a zasáhly posádku smrtelnou dávkou radiace. Dva lodní čluny byly zranitelné ještě více.
Prostor a hmota byly pro Hbité lovce životně důležité, ale Šerrek vezl navíc dva těžce obrněné sféroidy obsahující generátory ultrasilných polí. Před válkou je wunderlanďané používali ke zkoumání svých sluncí při nízkých přeletech. Kzintové je rychle upravili tak, aby mohly vézt jednočlennou posádku. Při setkání s neznámem se živý mozek dohlížející na přístroje mohl ukázat jako nejlepší volba. Systém pro podporu života obsahoval kromě vzduchu a vodního recyklačního zařízení také gravitační polarizér. Byl nevyhnutelně malý a jeho účinky se omezovaly pouze na vnitřek kabiny, ale na tak krátkou vzdálenost dokázal vyrušit možné zrychlení, které by jinak zabilo i Kzinta, a to až do výše padesáti či šedesáti pozemských g.
Modul se přehnal zvětšenou částí zorného pole observatoře. Matně zářící kov, jádro zahalené do mihotavých závojů. Nordbo si představil, jak jeho pilot vyráží vzrušený výkřik. Zmizel z dohledu. Následovaly další zvuky, tišší a táhlejší. Člun nebyl vyhozen strojem, startoval sám. Jeho útlá silueta klouzala k bodu setkání na odvrácené straně záhady. Tam uchopí modul do tažného pole, vtáhne jej na palubu a přiveze zpět.
Yiao-kapitán ji nepřestával sledovat. „Co to jen může být?" mumlal si pro sebe.
„Očividně je to umělé," odpověděl Nordbo právě tak tichým hlasem.
„Ano, ale k čemu slouží? Kdo to postavil?"
„A kdy? Jsem si jist, že je to extrémně staré. Jen se na to podívejte."

Yiao-kapitán naježil srst. „Miliardy let?“
„To není špatný odhad.“
„Otrokáři - „
„Tnuctipunové. To oni byli inženýři Otrokářů, Thrintů, víte, dokud se nevzbouřili.“ A válka, která následovala, vyhubila obě rasy, a to v době, kdy předkové lidí i Kzintů byli ještě mikroby v prvotních mořích.
Uši Yiao-kapitána ležely přitažené k hlavě. Otřásl se. „Strašidelné zbraně. Naše příběhy vypráví o věcech, které jsou prastaré a prokleté - „ Vzedmula se v něm vlna rozhodnosti. „Aowrrgh!“ vykřikl. „Ať je to cokoliv, my to ovládneme! Teď je to naše!“
Čas se vlekl. Nordbo si uvědomil, že má hlad. Bylo to v pořádku? Proč jej žal nenaplnil až po okraj? Ztratil své milované, přinejmenším dvacet dlouhých let jejich životů, a on stále cítil hlad a zuřivou zvědavost.
No, ale oni by od něj neočekávali, že se bude utápět v sebelítosti, nebo snad ano? Opovrženíhodné. Přijme jakékoliv analgetikum, jež mu tato práce nabídne. V této situaci ani nic jiného dělat nemůže.
Zatím.
Ve skutečnosti neuběhl nijak dlouhý čas do doby, než modul z bezpečné vzdálenosti zachytil lodní člun. Třebaže ochranná pole modulu poněkud poškodila přicházející data, lodní počítač jich dokázal valnou část zachránit. Okamžitě zahájil vysílání. O několik minut později se již na obrazovkách objevovala čísla a obrazy.
Z rozeklaného otvoru proraženého v povrchu koule sálal modrobílý pekelný plamen o šíři několika metrů. Jeho barva nebyla ničím víc než mdlým plápoláním, jak se excitované atomy zbavovaly kvant. Skutečný žár tvořilo gama záření anihilace, vznikala hmota a antihmota, střetávaly se a zanikaly vlna za vlnou, dokud se v honbě za pomstou nerozlétly volné fotony.
„Ano,“ zašeptal Nordbo. „Myslím si, že zdroj skutečně září všemi směry. Jeho výkon - fantastické. V řádu terawattů, ne, řekl bych, že dosahuje hodnot ještě větších. Ten materiál v němž je uzavřen, ten je teprve skutečně neuvěřitelný. Zastavuje tu tvrdou radiaci, je pro ni naprosto neprostupný, tlumí ji až na infračervené záření a teprve to propustí ven... Ale po miliardách let se dokonce i on stal tenkým a křehkým. Cosi, možná velký meteorit nebo něco takového, do něj nakonec v jednom místě prorazilo díru, kterou záření uniká volně. Všude jinde -“
„Můžeme se toho dotknout?“ vykřikl Yiao-kapitán. „Můžeme tam přistát a prohlásit jej za svůj?“
„Já nevím. Budeme jej muset prostudovat, prozkoumat, vytvořit modely a prověřit je na počítači. V této chvíli bych hádal, že pravděpodobně můžeme, pokud si to místo dobře a pečlivě zvolíme. Žádné sliby, chápejte, a ještě dlouhou dobu ne.“
„Začni na tom pracovat! Okamžitě! Běž!“
Nordbo poslechl, nečekal, až se Yiao-kapitán přestane ovládat a dá mu pocítit své drápy.
Poskytl mu ve výzkumu relativně volnou ruku, měl povolen přístup do laboratoře a dílny, dokonce mu přislíbil i pomoc, bude-li to nezbytné, samozřejmě za předpokladu, že zůstane náležitě servilní. Na lodi tohoto typu byla všechna tato zařízení improvizovaná, nastrkaná po všech možných koutech a tak nahuštěná, že bylo pravidlem, že na nich mohla v daném čase pracovat jen jedna osoba. To Nordbovi dokonale vyhovovalo.
Nejdříve se však potřeboval nasytit. Zamířil k syntetizátoru potravy. To, co produkoval, chutnalo odporně jemu i Kzintům, třebaže z různých důvodů. Podrážděn tím, že chybí čerstvé maso, odkopl jeden z Kzintů člověka stranou. Nordbo narazil do přepážky. Modřiny mu zůstaly celé dny. „Na místo, opice! Nažereš se teprve tehdy, až se občerství znavení Hrdinové.“
„Ano, můj pane. Omlouvám se, můj pane.“ Nordbo se odplížil po čtyřech, jako by se z něj stalo zvíře.
Myšlenka, kterou si s sebou přivezl až z Wunderlandu, v něm získala pevné obrysy. Bude muset upravovat přístroje, nebo je rovnou vyrábět, jak si to situace vyžádá. Kzintové, kteří jím pohrdali, včetně vědců, mu nebudou věnovat sebemenší pozornost. Když bude opatrný, trpělivý a dostane se k práci s kovem, možná se mu podaří vyrobit nějakou zbraň - nůž, když už nic jiného - a ukryje ji pod vrstvou harampádí ve skříňce nebo v krabici.
Je možné, že ji nikdy nepoužije. Co by tím mohl získat? Ale už jen vědomí, že vůbec existuje, mu pomůže překonat nadcházející měsíce. Když už to nedokáže déle snášet, když mu už nezbude vůbec nic, co by ještě mohl ztratit, možná dokáže napáchat nějaké škody a zemřít jako muž.

Kapitola IX

Když nechal Alfu Centauri za sebou v dostatečné vzdálenosti, přešel Tulák do hyperprostoru a započal dlouhý let.
„Poletíme asi čtyři a půl světelného roku, vynoříme se a uvidíme, co nám naše přístroje řeknou z bližší vzdálenosti,“ rozhodl Sax-torph. „Až tu věc, nebo jak tomu mám vlastně říkat, přesně zaměříme, přiblížíme se k ní sérií krátkých skoků, přičemž po každém z nich provedeme nová pozorování.“
„Jamais Vaudace,“ zasmála se Dorcas.
„Cože? Ach, aha. Opatrnost. Bůh ví do čeho jsme se to nechali zatáhnout, ale já vsadím svou oblíbenou mořskou pěnu, že Murphy se bude o vývoj situace silně zajímat.“
V lodní kuchyni, druhého dne od zapojení kvantového pohonu, Ryan vykřikl: „Hej, ty to s tím nářadím vážně umíš.“
Tyra očistila poslední smetaník a hodila jej do misky. „Učím se,“ řekla. „Taky nejsem špatná kuchařka. Možná mě jednou necháš, abych pro vás uvařila.“
„Hmm, vaříš pro sebe často?“
Přikývla. „Když chodím jíst ven sama příliš často, chytám z toho depresi. A potom, na některých místech, kde jsem byla, by do restaurace nešel nikdo, snad jen někdo místní nebo berserk. Nebo tam mají stroje, které jsou

naprogramované na stále stejná jídla, která mě nudí všude ve známém vesmíru.“
„Dobrodružná nátura. No, jasně. Rád ti dám příležitost, kdybys měla chuť být v kuchyni něco víc než jen pomocná síla.“ Ryan naklonil hlavu na stranu a přejel ji pohledem odshora dolů. „A pro kterou práci, že se tak ptám, vlastně nemáš kvalifikaci? Ne, že bych měl něco proti, chraň bůh.“
Její modré oči zamrkaly. „Cože?“ Tu a tam ji ještě nějaký slovní obrat zaskočil.
„Na tom nesejde. Zatím. Eh, je od tebe moc hezké, že mi tak pomáháš. Není to tvoje povinnost, jsi náš platící pasažér, však víš.“
„A co bych měla dělat? Sedět a zívat do obrazovky? Kéž bych si dokázala najít víc práce, abych se nějak zaměstnala.“
„S tím bych ti s radostí pomohl, až mi skončí směna,“ navrhl.
Lehce zčervenala, ale její hlas zůstal klidný a úsměv přátelský. „Mám podezření, že pilotka Fengerová by si stěžovala. Urazit soudek detoniru by bylo bezpečnější.“
„Tak ty sis toho všimla, že?“ odvětil beze stopy studu. „Řekl bych, že při tvé práci si jeden asi vyvine talent jako Sherlock Holmes. No, ano, mezi mnou a Cari tou je takový menší románek. Už roky. Ale v čistě přátelské rovině, žádné sliby, žádné nároky. Není majetnická ani žárlivá nebo něco takového.“ Naklonil se blíž. „Dnes večer po jídle? Ve tvé kajutě nebo v mojí, podle toho, čemu dáváš přednost. Přinesu láhev ananasového vína, které jsi, myslím, ještě nepila. Dobré pití, suché, věř mi. Popovídáme si a poznáme se trochu blíž. Rád si poslechnu o tvých cestách.“
„Ne, děkuji,“ řekla stále ještě dobromyslně. „Na výpravě jako je tahle, nejsou milostné pletky, i ty nevinné, moc moudrý nápad, souhlasíš? A já mám... jisté soukromé věci, o kterých chci přemýšlet, když jsem sama.“ Poplácala ho po rameni. „Mohla bych ti zítra pomoci i v jiných povinnostech kromě kuchyně?“
Protože si žádné velké naděje nedělal, její odmítnutí ho nijak zvlášť nezničilo. Rozzářil se. „Domluveno, hotové! Všemi různými způsoby!“
Tyra jej opustila a vešla na chodbu. Loď kolem ní rytmicky pulzovala tichým šelestem ventilátorů, přístrojů a motorů. Z opačné strany přicházela Dorcas. Zastavily se. „Jak se vede?“ pozdravila první důstojnice. Výraz v její tváři byl rezervovaný.
„Ahoj,“ odpověděla Tyra. „Máš naspěch?“
Dorcas roztála a široce se zašklebila. „Ve vesmíru máme času, že bychom ho mohli pálit, anebo jen pouhé mikrosekundy. Co pro tebe můžu udělat?“
„Předtím jste byli tak zaneprázdnění, ty a Robert, neměla jsem příležitost se zeptat. Můžeš na minutku, prosím? Chtěla bych být na palubě nějak užitečná. Kam mi dovolí, abych mu pomáhala, ale to zabere tak nanejvýš dvě nebo tři hodiny z denního cyklu. Nemohla bych dělat ještě něco?“
Dorcas se zamračila. „Nic mě nenapadá. Většina naší práce vyžaduje odbornou kvalifikaci.“
„Možná bych se mohla něco málo naučit, kdyby mě do toho někdo zasvětil. Nějaké zkušenosti z vesmíru mám.“
„To by záleželo na té konkrétní osobě, pod podmínkou, že bude souhlasit kapitán. Máme bohatou zásobu knih, hudby, zábavných programů, her.“
„Vzala jsem si svoje vlastní, díky. Přemýšlela jsem, že bych si mohla konečně přečíst Vojnu a mír. Ale - no, děkuji. Nedělej si starosti, budu v pořádku.“
„Jako doma. Ale nepleť se nikomu pod nohy.“ Dorcas hleděla Tyře do tváře bez mrknutí oka. „Jsem si jistá, že to chápeš.“
„Samozřejmě. Budu se snažit, abych nikoho nenaštvala. Děkuji.“ Rozešly se.
Ti, kdo měli hlídku u detektoru hmoty, se nepočítali, dokud se na glóbu něco neukázalo. Potom všichni ostatní rychle opustili místnost. Tyra našla Caritu, jak tam sedí, kouří doutník - vzduch byl modrý a štiplavý - a hrála s počítačem go.
„No ne, nazdar!“ vykřikla jinxianka. V jejím jako půlnoc černém obličeji překvapivě zasvítily bílé zuby. „Na volné oběžné dráze, co? Pojď dál.“
„Myslela jsem, že by sis třeba chtěla popovídat,“ řekla wunderlanďanka, pociťujíc větší rozpaky než před chvílí. „Ale není to nutné.“
„Ó, Bože, pro mě je to jako vůně čerstvého piva. Tohle je ta nejnudnější práce v galaxii. Snad ani ekoteistické kázání nemůže být nudnější. A navíc mě ten zatracený stroj pořád poráží. Hej, nedívej se nikam poblíž toho nezatemněného okna. Museli bychom ti našroubovat oční bulvy zpátky do hlavy a mozek pověsit do průvanu, aby uschl.“
„Já hyperprostor znám,“ Tyra vplula do druhého křesla.
„Ano, taky ses jím slušně navandrovala, že?“
„Je to součást mojí práce.“
„Sehnala jsem si jeden z tvých disků. Projela jsem ho translátorem a včera si ho přečetla. V angličtině, Astridova purpurová ponorka.“
„To je pro děti.“
„No a co? Je to legrace. Když jsem se dostala k pasáži, kde ten plyšový medvídek musí sedět na bezpečnostním ventilu parního telefonu, chechtala jsem se, až se mi uvolnily stoličky. Tu knížku si nechám pro své děti, až jednou budu nějaké mít.“
„Děkuji.“ Rozhostilo se ticho.
Carita vyfoukla obláček kouře a řekla měkkým hlasem: „Jsi veselá nátura, viď? To chce ve tvé situaci kuráž. Protože ty jsi nikdy nehodila za hlavu, co se stalo tvým rodičům, že ne? Řekla bych, že jsi odjakživa snila o tom, že se svého otce vydáš hledat.“
Tyra pokrčila rameny. „Ta tragédie je minulost. Její následky, ať se vyvinou jakkoliv, leží v budoucnosti. A on by byl ten poslední člověk, který by si přál, abych se v mezidobí nějak soužila.“
„A máš v sobě více života než většina lidí. Flákni se mnou o zem, jestli ti připadá, že vyzvídám, ale proč ses nikdy

nevdala?“
„Ale vdala. Dvakrát.“
Carita čekala.
Tyra se zahleděla kamsi přes ni. „Myslím, že ti to můžu klidně říct. Budeme na jedné lodi po dobu, která se může ukázat jako dlouhá a trochu nebezpečná. Poprvé jsem se vdala brzy po osvobození. Byla to chyba. On se narodil ve vesmíru a strávil život jako bojovník Odboje. Já byla mladá, impulzivní a jeho jsem uctívala jako hrdinu.“ Povzdechla si. „Nebyl to - není to špatný člověk. Ale byl příliš zvyklý na násilí a na to, že může dávat rozkazy.“
„Jo, to bys ty nesnášela snadno.“
„Ne. Můj druhý muž přišel o pár let později. Byl to inženýr, který hodně cestoval vesmírem a dokázal velké věci, než se usadil na Wunderlandu. Dobrý chlap, to ano. Silný a jemný. Ale zjistila jsem - my jsme na to přišli společně - že on už nemá chuť nic objevovat. Byl spokojený s tím, co má, se svou každodenní rutinou. Já byla čím dál neklidnější - dokud se neobjevil jiný muž. Skončilo to, ale tou dobou bylo už mé manželství v troskách.“ Tyra si povzdechla. „Chudák Jonas. Zasloužil si něco lepšího. Ale příliš smutný z toho nebyl. Byla jsem jeho třetí žena. Teď je šťastný se svou čtvrtou.“
„Takže v mezidobí jsi měla pár chlápků a potom taky.“
„No, ano,“ zčervenala Tyra. „Nijak moc. Nelovím je.“
„Ne, ne. Nikdy jsem neřekla, že jsi taková. Kromě toho by vypadalo hloupě, kdybych ti dělala moralistická kázání právě já. Ale přesto,“ zamumlala Carita, „byli to vesměs starší muži, že?“
„A ty jsi snad na zajíčky?“ vyštěkla Tyra.
„Promiň. Myslím to dobře, ale Kam říká, že pro mě je takt sprosté slovo. Bojím se, že má pravdu. Eh, přišla jsi sem kvůli něčemu konkrétnímu, nebo si jen poklábosit? Jsi vítána ať tak či tak.“
Tyra se trochu uvolnila. „Obojí. Ráda bych vás, lidi, poznala trochu blíž.“
Carita se zašklebila. „Dáš nás do knížky?“
Tyra její úsměv opětovala. „Když mi to dovolíte. Až se vrátíme, bude tahle cesta obrovská senzace. Myslím, že o ní dokážu vyprávět tak, abych nepoškodila vaše soukromí a na druhou stranu vám poskytla publicitu, která by vám pomohla ve vašem podnikání.“
„Kterému by určitě trochu pomoci neuškodilo. Nemusíš se cítit vinna za žádné riziko. Platíš nás a my jsme do toho šli s oběma očima otevřenýma, přičemž z nich svítila záře ryzí chamtivosti.“ Carita se odmlčela. „Ano, myslím, že ty jsi pro nás ideální spisovatel.“
„Víc bych si vás přála poznat jako, jako lidské bytosti.“
„I my tebe. Dobrá. Máme před sebou pár týdnů, než začne náš výlet být zajímavý, s výjimkou toho, co si dokážeme navařit my sami mezi sebou. Co máš dnes na pořadu dne dál?“
„Byla bych radši, kdybych se mohla stát součástí této lodi a nejen nečinně a pasivně přihlížet. Víš, že pomáhám Kamovi. M-m, nevadí ti to?“
„Bože, ne!“ zařehtala se Cařita. „Proč by mělo? Žádné nároky. Varuji tě, bude se tě snažit zatáhnout do své kajuty. Nebo je to vůbec varování? Je hodně dobrý.“
„Děkuji, ale já budu... respektovat tvé teritorium.“ Tyra pokračovala spěšně dál. „Napadla mě další věc, se kterou bych mohla pomoci. Tahle hlídka, kterou právě držíš. Není příliš náročná, že ne?“
„Kéž by jen byla. Hodiny a hodiny nicnedělání. A než se nám podaří nahradit Juana Yoshiiho, budou směny delší než kdy předtím.“ Caritin doutník protnul vzduch. „Hlásíš se jako dobrovolník? Kéž bys mohla. Bohužel to není tak snadné, jak to vypadá.“
„Já vím. Před nějakou dobou jsem si dělala průzkum pro scénář a vzpomínám si na to. Pro ten nepravděpodobný případ, že by detektor zaznamenal nějakou významnou koncentraci hmoty, musí obsluha vědět přesně, co má dělat, a taky to okamžitě provést. Ale seznam úkonů, které je nutné provést, je krátký a poměrně jednoduchý. Dej mi instruktáž a pár cvičení na simulátoru a věřím, že dokážu projít jakoukoliv zkouškou.“ Tyra se znovu usmála. „Chtěla bych vás nejprve přesvědčit, že tu práci zvládnu. Tato loď totiž veze cosi velmi vzácného, jmenovitě mě.“
Silná ruka mnula tučnou bradu. „Je to pokušení. Je to pokušení. .. Ale ne. Já jsem se naučila, jak se to dělá. To neznamená, že mám kvalifikaci někoho učit, jak se to dělá. Totéž platí pro Kama. Chápej, na akademii vyžadují, aby měl instruktor zkušenost s velením. A mají pravdu. Je to taková psionická záležitost. Je zapotřebí, aby byl člověk v zácviku vystaven blízkému působení osobnosti, která ví, jak spolu všechno na palubě lodi souvisí.“ Caritina tvář se rozjasnila. „Požádej Boba nebo Dorcas. Může to být kterýkoliv z nich. A, hoo-ha, já bych si tak přála, aby to udělali!“
„Děkuji. Udělám to tak,“ řeka Tyra chvějícím se hlasem.
„Fajn. Ale pojďme se sbližovat, dobře? Tím mi teď prokážeš velkou službu. Nedala by sis seegarl Myslela jsem si, že ne. No, mám tady krabici Kamova výtečného cukroví.“
Vzpomínky jen letěly. Nevyhnutelně je zavedly k jejich současné cestě a touze, která za ní stála. Tou dobou se už obě ženy cítily natolik uvolněně, že Carita mohla utrousit: „První láskou každé holčičky je její tatínek, ale tobě bylo jen osm, když jsi o toho svého přišla. A kromě toho - musel to být zatraceně správný chlap.“
„To byl,“ odpověděla Tyra stejně důvěrným hlasem. „A odvažuji se doufat, že stále je.“
O chvíli později odešla. Tentokrát na cestě do své kajuty známé jako soukromé kupé potkala Saxtorpha. Srdečně na ni zamával. Zastavila se. On také. „Chtěla jsi něco, Tyro?“ otázal se.
Podívala se mu do očí. „Roberte, budeš mě učit, abych mohla držet hlídku u detektoru hmoty?“

Kapitola X

K věci, kterou Tulák objevil, poslal svůj prospektorský modul ze vzdálenosti sta kilometrů. Malý stroj kroužil blízko kolem ní, pořizoval záznamy, chrlil data. Když se ocitl na odvrácené straně koule, projevil dostatečný úsudek a manévroval tak, aby se bezpečně vyhnul proudu radiace tryskajícímu z jednoho místa na povrchu. Jinak Saxtorph udržoval rádiové spojení a příkazy zadával za pomoci počítače. Čas od času prospektor odvysílal data, jež nashromáždil. Konečně jej Saxtorph nechal přistát na povrchu. Robot, který dokázal vyvinout zrychlení sta g, dokázal stejně tak přistát hebce jako pírko. Prozatím se odhodlal k tomu, aby jej nechal provést dynamickou analýzu, pokusil se o sonické, elektronické a radiační sondování, plus změřil několik různých modulů.
Většina z toho vyzněla naprázdno. Tento materiál se ani v nejmenším nepodobal asteroidům a měsícům, pro jejichž zkoumání byl sestrojen. Několik experimentů přineslo určitá data, ale s nemožně velkou chybovou tolerancí. Stejně tak nebyl robot dobře uzpůsoben k inspekční cestě. Saxtorph jej povolal zpět na svou loď.
„V každém případě by na opačné straně, než je ten ohnivý paprsek, mělo být pro lidi bezpečno," řekl. „Dobrá, už jsem na cestě."
„Mělo by není tak docela totéž, co je," namítl Ryan.
Kapitán ho ignoroval. „Hodil by se mi partner." Pohlédl na Caritu. Dychtivě přikývla.
Po pár nevyhnutelných hádkách a nezbytných přípravách vyrazili. Saxtorph měl za to, že brát s sebou člun, poměrně veliký a neohrabaný objekt, by byl hazard. Odletěli pouze ve skafandrech.
Čím více se blížili k svému cíli, tím záhadnější jim připadal. Křivka jeho horizontu zabírala téměř polovinu nebe, hvězdným svitem zalitý povrch se změnil v holou pláň posetou prohlubněmi, mezi nimiž se krčily exotické útvary, tyčily se útlé věže, prostíraly labyrinty plné stínů. Brzy jim Tulák připadal tak vzdálený, jako Země. Vlastní dech jim zněl v helmách drsně, puls hlasitě tepal na pozadí zvuku motorů, pump a hydraulického systému.
Muž stiskl tlačítko spouštějící radarový průzkum. Objevila se čísla. Jeho rozkaz byl značně prozaický: „Zastav, drž se na pozici a čekej na další instrukce. Jdu dolů."
„Stejně ti říkám, že bych měla jít já," odpověděla Carita. „Tebe nahradit nemůžeme."
„Ale jasně, že můžete, dokud máte Dorcas." To proto jeho žena zůstala na lodi, třebaže se musel vytasit se svou hodností, aby ji k tomu přinutil.
„Máš správný vektor pro přistání," informovala ho ze svého stanoviště na palubě. Loď oba letce zaměřila s přesností, které by oni sami nikdy nemohli dosáhnout. Pravděpodobně jen on sám slyšel, jak se jí třese hlas.
To Tyřin se třásl zcela nepokrytě. „Buď opatrný, Roberte, jen buď opatrný!"
„Ticho," vyštěkla Dorcas. Nechtěla, aby byla u spojení wunderlanďanka. Ryan na lince nebyl; nepřestával sledovat hlavní pozorovací panel. Ale Tyra si to vyprosila u Saxtorpha. A když něco chtěla, dokázala by vymámit ze skunka jeho pruhy.
„Omlouvám se," řekla.
Kapitán si nastavil trysky a zažehl motor. Pocítil krátký záškub zrychlení. Když se otočil a zpomalil, pokoušela se o něj závrať. Byl na to zvyklý, jeho reflexy se s ní vypořádaly, závrať pominula. Podrážky jeho bot narazily na odpor, stál na povrchu té věci.
Či spíše vznášel se. Pár desítek milionů tun soustředěných nějakých devět kilometrů pod ním nevytvářelo žádnou gravitaci, která by stála za zmínku. Namířil ústí trysky směrem vzhůru a zvyšoval výkon, dokud nebyl tlačen k povrchu tak silně, že mohl stát či se pohybovat jako v prostředí s nízkou gravitací. Toto opatření provedl nanejvýš pomalu a opatrně, jen po nepatrných zlomcích. Dutá skořápka erodovala již nesčetné věky a nyní byla již natolik tenká, že do ní dokázal prorazit díru kus skály pohybující se rychlostí pouhého kilometru za sekundu. To samozřejmě mohlo představovat nosnost srovnatelnou s pořádným pancéřovým plátem, ale mohla být též podstatně menší, pokud ne všude, tak alespoň v určitých místech. Mohlo se stát, že náhodou přistál v právě takové oblasti.
Ale jinak měl tento materiál neuvěřitelné vlastnosti. Měření unikajícího záření ukázalo, jaké inferno zuří pod povrchem. Přesto na opačné polokouli mu pohled na měřící přístroj na loketníku potvrdil údaje zjištěné robotem. Ven nepronikalo nic s výjimkou infračerveného záření a teplota stěží převyšovala teplotu okolí.
Saxtorph si uvědomil, že zadržuje dech. Prudce vydechl. Bolela ho žebra a páchl potem. Proč se vlastně na tenhle let vydával?
No, nedokázal tomu odolat. Všichni měli pocit, že nedokáží odletět, dokud neprozkoumají ještě další kus. A nakonec, jeden nikdy neví; výzkum jim mohl poskytnout nějakou stopu v pátrání po osudu Petra Nordba.
Saxtorph zamířil k surrealistické změti trubek, mřížek a trsů kulovitých útvarů. Všude, kam jeho nohy dopadly, neslyšně zvířil několik milimetrů silnou vrstvu prachu. Po několika skocích se zastavil. „Dobrá, Carito. Pojď si taky užít trochu legrace. Ale pamatuj, nepřistávej. Zůstaň pár metrů nade mou a trochu zpátky. Buď v pohotovosti."
„Bojíš se, že bych ti tu usnula?" rýpla si astronautka. Její skafandr se pohyboval mezi hvězdami, obklopen aureolou jejich svitu.
Myslím, že bychom si neměli dělat legraci v přítomnosti něčeho tak starobylého a záhadného, pomyslel si Saxtorph. Měli bychom být naplněni němou bázní, úctou a vytržením. K čertu s tím. Čeká nás práce. Doufám, že to Tyra pochopí, až o tom bude psát.
Samozřejmě, že pochopí. Je to náš člověk. Pokud to nedokázala celým svým předchozím životem, tak nepochybně během posledních pár týdnů.
Saxtorph se přibližoval se komplexu. Vznášejíc se nad ním, směrovala Carita pátrací paprsek podle jeho přání a doplňovala tak jeho svítilnu. Nerozptýlený jas stékal jako voda po substanci, která nebyla skálou ani kovem, ani ničím, co lidé znali. Oba měli zapnuté kamery stejně jako měřící přístroje, zatímco jejich skafandry vysílaly na loď. Saxtorph namáhal oči.

„Myslím, že všechny ty mikrokrátery kolem nás vznikly za posledních sto miliónů let, plus mínus," řekl. „Jinak bychom viděli, že se jich prolíná mnohem víc."
„Domníváš se, že ten artefakt je ještě starší," vyvodila Carita.
„To nepochybně je," řekla jim z lodi Dorcas. „Náš počítač právě dokončil analýzu dat získaných z prachu. Poměr izotopů dokazuje, že se usazoval minimálně po dvě miliardy let, pravděpodobně déle." A po chvíli: „To mimochodem dokazuje, že kosmické záření nebylo tím faktorem, který plášť oslabil natolik, že nárazy začaly zanechávat dolíčky a ten největší se nakonec prolomil až dovnitř. Na vině musí být převážně vnitřní radiace. Ale jestli ani ta nezpůsobila větší škody, no, ta věc byla postavena tak, aby něco vydržela."
„A kromě toho," řekl Saxtorph, Jestli mám nějaký cit pro stroje, tak tohle nese všechny stopy tnuctipunské práce."
„Jak to můžeš tvrdit?" zeptala se Carita. Její hlas zněl tence. Za normálních okolností by zůstala potichu, kromě nezbytné pracovní komunikace a občasných vtipných poznámek, ale tahle prapodivnost jí poněkud otřásla a podnítila potřebu něco říct. Saxtorph s ní cítil. „Co vlastně víme o éře Otrokářů? Jen to málo, co si pamatují bandernatchové, nebo co si myslí, že si pamatují, a pak to, co jsme se dozvěděli od Thrintů, kteří se na krátkou chvíli dostali ze stázových polí, než jsme je zase strčili zpátky."
„To zahrnuje i špetku technických informací a od té doby se o tom hodně přemýšlelo," připomněl jí. „Trochu jsem tuhle problematiku studoval. Zajímá mě to. Jdeme dál."
Zamířil k dalšímu útvaru a prozkoumal ho tak podrobně, jak jen to bylo zběžně možné.
A pak další a další a další. Čas přestal existovat. Pil z vodní nádržky, živiny doplňoval potravinovým uzávěrem, vyměšoval do odpadního tanku, aniž čemukoliv z toho věnoval pozornost. Stal se ryzím průzkumem. Carita ho houževnatě následovala. Nepokusila se jej zastavovat, stejně jako nikdo na palubě lodi. Výzkum je všechny naprosto pohltil.
Opičí zvědavost, pomyslel si v jednu chvíli letmo Saxtorph. Kzintové nad ní ohrnovali nos. Ale i oni by tento artefakt prozkoumali, a to důkladně, dokud by nevyčerpali všechny možnosti, které by jim poskytovalo jejich vybavení a jejich mozky. Protože pro ně by představoval moc.
Závěr byl mrazivý: byla to strašná zbraň.
„Myslím, že je jediná svého druhu," řekl. „Ani lidé, ani naši známí dosud žádné miniaturní černé díry nenašli, a není to tím, že by málo hledali. Jsou nutně velmi vzácné."
„Ano," souhlasila Dorcas. „Sami Tnuctipunové na tuhle narazili nepochybně čirou náhodou. Řekla bych, že to bylo až poté, co se vzbouřili. Přišli na to, jak ji využít proti Otrokářům. V opačném případě, kdyby ten stroj postavili dříve, byl by majetkem Otrokářů, kteří by tak mohli Povstání potlačit hned v začátku. Mohli by tu být dodnes."
Carita se slyšitelně otřásla. „Černá díra -"
Nic jiného to být nemohlo. Hmotnost, rozměry, záření, spektrum, vše odpovídalo astrofyzikálním teoriím. Petr Nordbo si tuhle myšlenku zaznamenal do svého zápisníku, ale nedokázal si ji dát dohromady s tak náhlým objevením tohoto úkazu na nebi. To způsobila klátivá rotace koule a trhlina po meteoritu. Bylo možné, že když tady byli Kzintové, dokázali pod jeho vedením přijít na způsob, jak nepřímo zkoumat nitro artefaktu a hrůzu nahánějící účinky tak obrovské gravitace na časoprostor. Ale posádka Tuláka již měla dostatek dat, aby si mohla být jista, na co tu narazila.
Když vyhoří, zhroutí se obrovská hvězda do tvaru natolik nahuštěného, že se v jádru vytvoří singularita o nekonečné hustotě a pak ani světlo samo nedokáže uniknout sevření gravitačních sil. Nejmenší množství potřebné hmoty představuje asi trojnásobek hmotnosti Sol. Dnes. V prvních zuřivých okamžicích po stvoření, bezprostředně následujících po Velkém třesku, byly ve hře nepředstavitelné síly. Tam, kde se náhodou soustředily, měly dost energie na to, aby dokázaly jakkoliv minimální množství hmoty stlačit do stavu černé díry. To se muselo dít znovu a znovu. Musely se jich vytvořit nesčetné miliardy, několik velkých, většinou však drobných rozměrů.
Ve vesmíru pozdějšího období již nebyly stabilní. Pronikání kvant způsobuje, že uvolňují částice hmoty a antihmoty, které se navzájem anihilují. Pro útvar o rozměrech hvězdy je rychlost zmenšování zanedbatelná. Ale jak se jeho velikost zmenšuje, rychlost neustále narůstá. Záření je emitováno stále rychleji a intenzivněji, dokud v konečném božském záblesku nezmizí beze stopy i poslední zbytek hmoty. Téměř všechny černé díry, které se tímto způsobem na prvopočátku vytvořily, již dávno zanikly.
Tahle byla dost velká na to, aby přežila až do dnešních dnů. Za použití všech možných teorií z lodní databáze se Dorcas pokusila o odhad. Před třemi nebo čtyřmi miliardami let vyzařovala s asi poloviční intenzitou ve srovnání s dnešním stavem. Její hmota, odpovídající menšímu asteroidu, byla nyní vměstnána do horizontu událostí o průměru menším než jádro atomu. Do úplného zániku jí zbývalo ještě asi padesát tisíc let.
Carita se probrala z vytržení. „Zbraň?" zeptala se. „Jak by to bylo možné?"
„Tvoje mysl není tak zvrácená jako moje," odpověděl Saxtorph roztržitě. Jeho pozornost se soustředila na mřížoví kolem paraboloidu (?), který vyčníval z povrchu koule v místě, kde právě stál. Jeho povědomost ho zarážela. Téměř, téměř tušil, k čemu slouží.
„Co jiného by to mohlo být?" řekla Dorcas. „Zdroj energie pro mírové využití? Zvláštní a zbytečné, když máš k dispozici jaderné štěpení, nemluvě o totální konverzi. Ovšem jako zbraň je to strašlivé. Nezranitelné. Uvolni otvor a vyšlehne takový paprsek, že jej nezadrží žádný štít. V nejlepším případě pouze vyhoří veškerá elektronika a posádku zasáhne smrtelná dávka záření. Obranou téhle zbraně nepronikne žádná střela; pokud se jí podaří přiblížit, vypaří se dříve, než stačí zasáhnout. Propluj s tím nepřátelskou flotilou a zůstane za tebou stopa smrti. Přibliž se k jakékoliv pevnosti a zbudou v ní jen mrtvá těla u zničených zbraní. Když se ti zachce, přeleť nízko nad planetou a zbav ji všeho živého."
„Proč tedy tnuctipunové nevyhráli?"
„To se nikdy nedozvíme. Ale mohli mít jen tuhle jedinou. Těžko mohla představovat rozhodující faktor. A... válka

vyhubila obě rasy. Možná se místní posádka dozvěděla, že jsou poslední svého druhu a odešli zemřít někam jinam.“
Saxtorph zachytil Tyřin šepot. „Zatímco tahle černá díra, tenhle stroj, plul dál vesmírem po miliardy let-“
wunderlanďanka zesílila hlas. „Omlouvám se. Neměla bych vás přerušovat. Ale nepřehlédli jste něco?“
„Co?“ Dorcas zněla podrážděně. Jak má po tolika hodinách plné právo, řekl si pro sebe Saxtorph.
„Jak mohli tnuctipunové takovou zbraň řídit?“ zeptala se Tyra. „Ta černá díra jistě obíhala volně mezihvězdným prostorem, vzdálená světelné roky od čehokoliv. Její hmotnost je pro zrychlení příliš velká.“
„Mohli využít její vlastní energetický výkon do systému polarizérů.“
„Opravdu? Bylo by to dost na to, aby se dostala k cíli dostatečně rychle, aby mohla být užitečná?“
Bystrá holka, pomyslel si Saxtorph. Nemá v malíčku všechna čísla, ale ty malíčky spolu s ostatními prsty se pevně a citlivě drží reality.
„Skrz hyperprostor,“ odsekla Dorcas.
„Odpusť mi,“ řekla Tyra. „Nechci být na obtíž. Musíš toho o tnuctipunské technologii vědět víc než já. Ale já nastudovala, co jsem mohla. Není pravda, že jejich hyperpohon byl primitivní? Nefungoval dřív, dokud se loď nepohybovala rychlostí blížící se světelné. Tahle genstand má jen běžnou rychlost a nachází se uprostřed prázdného prostoru.“
„Je to správná připomínka,“ připustila Dorcas.
„Chytrá jako liška,“ řekl Saxtorph. Probíral se ze svého zaujetí, uvědomoval si, jak je unavený, ale také překypující veselím a plný lásky ke každému. No, tedy alespoň k většině bytostí. Zvláště pak svým přátelům. „Na tom by mohla ztroskotat celá naše teorie. Až na to, že já si myslím, že jsem našel odpověď. Ve skutečnosti tady hyperpohon je. Nepodobá se ničemu, co známe, ani příliš nepřipomíná žádnou z hypotetických rekonstrukcí tnuctipunských artefaktů, které jsem kdy viděl. Ale věřím, že dokážu určit, co to je, nebo spíše co to dělá. Odhaduji, že ano, že mohli tuhle černou díru přepravit hyperprostorem, vynořit se s přiměřenou skutečnou rychlostí, kterou by následně gravitační pohon mohl využít pro všechny možné bojové operace.“
„Jak, když se každá loď musela nejdříve pohybovat tak vysokou rychlostí?“ divila se Tyra.
„Říkám ti, že jen hádám. Ale uvažuj.“ I navzdory fyzickému vyčerpání Saxtorphův mozek jen zřídka pracoval tak jako teď. Rozhovor s ní fungoval jako zášleh přídavného spalování. „Rychlost znamená kinetickou energii, je to tak? Na tom závisel Otrokářský hyperpohon, na kinetické energii, ne na rychlosti jako takové. No, a tady máš naprosto neskutečnou koncentraci energie, tak obrovské kvantum joulů na každý centimetr krychlový. Jestli tnuctipunové přišli na způsob, jak tuhle energii převést do jejich kvantového pohonu, měli vystaráno.“
„Chápu. Ano. Roberte, ty jsi úžasný.“
„Ale kdepak. Můžu se smrtelně mýlit. Kluci a holky od techniků budou potřebovat dlouhé měsíce, aby si s tou věcičkou pohráli, než budou moci s jistotou říct, k čemu to je. Měli by si ale raději dát pozor. Uvážíme-li, v jakém dobrém stavu tahle aparatura je navzdory všemu, co na ni ta černá díra zevnitř a celý vesmír zvenčí pořád zkoušejí, vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby byl ten hyperpohon pořád ještě funkční.“
„A silnější než kdy předtím,“ vydechla Dorcas. „Ta černá díra se vyvíjí.“
„Brrr,“ vykřikla Carita. „Přestaňte s tím laskavě, ano? Jestli se toho zmocní kočičáci -“ Vyjekla. „Ale oni tady byli! Nebo ne? Kolik se toho dozvěděli? Jak to, že se s touhle věcičkou nepřihnali zpátky domů k Alfě Centauri a nevymazali naši flotilu ze světa?“
„Ne, myslím, že i kdyby si dali na čas, je množství objevů, které může jediná expedice učinit, omezené,“ řekla Dorcas. Její hlas zněl náhle kovově. „Ale přesto bychom se my, lidská rasa, měli raději řádně pojistit.“
„Jasně,“ souhlasil Saxtorph. Otřásl se ve svém skafandru. „Poslyšte, vyhlašuji, že jsme dnes již překonali bod klesající návratnosti. Vracíme se zpátky, Carito. Dáme si teplé jídlo, něco silného k pití a dopřejeme si deseti nebo dvanáctihodinový spánek. Pak mě možná napadne, jaký další krok bychom měli podniknout.“
„Jů-hůů!“ zajásala jeho kolegyně. Veškeré znepokojení bylo to tam. „Už jsem si myslela, že se tu chceš usadit. Řekni, už tě někdy napadlo, jaké měli tnuctipunové štěstí, že nemluvili anglicky? Řekni si anglicky pozpátku tnuctip!“*
„Ach jo,“ povzdechl si Saxtorph. „Spočítej si vektory a zapoj trysky.“
Na cestě k Tulákovi měl pocit, jako by se probouzel ze sna. Před nedlouhou chvílí zažil naplno něco, co se ho předtím sotvakdy jen letmo dotklo - vzrušení vědce. Byl to pocit transcendence. Jak zněl ten verš nebo dva? „Kdos upíral oči k nebesům, když tu nová planeta vyplynula nad obzor.” Anebo nová hvězda. Malá a podivná, odsouzená k zániku a přesto planoucí jako vosková svíce; a spolu s ní hrobka civilizace, obrovské a dávno zmizelé. Pak se vrátil zpět do své kůže.
Bolelo ho celé tělo, jazyk měl jako ze dřeva, víčka jako smirkový papír, ale překypoval radostí. Bože, právě spatřil nahou pravdu a ona jej vzala za ruku a vedla jej za hranice jeho samotného do své vlastní říše! Pochyboval, že by se to někdy opakovalo, a bylo to jen dobře. Nebyl na to stavěný. Ale jednou se to přece stalo.
(*Kdo je moc zvědavý a neumí anglicky, ať si na to vezme slovník, kdo zvědavý není, ať se spokojíš tím, že jde o košilatou a nepřeložitelnou slovní hříčku, (pozn. překl.)
Když on a Cari ta dokončili cyklus v přechodové komoře, jejich přátelé z posádky na ně již čekali. Dorcas jej objala.
„Vítej, vítej,“ řekla něžně.
„Díky.“ Díval se jí přes rameno. Jak zářivě se Tyřiny vlasy leskly na pozadí lodní přepážky. Jeho mozek ještě nepřestal skákat jako žába. „Máme fakta, na kterých můžeme stavět,“ vyhrkl. „Když teď víme, co Kzintové našli, můžeme celkem dobře odhadnout, co asi udělali. A kde jsou teď. Spolu s tvým otcem.“
„O - o - och,“ vydechla wunderlanďanka.
Vyprostil se. Vrhla se vpřed, chytila jej a políbila.

Kapitola XI

Když Kzintové opět vrátili Petra Nordba zpět do času, jeho první jasná myšlenka byla: Hulda, Tyra, Ib. Už je to více než dvacet let. Jste ještě naživu? Téměř si přeji, abyste nebyli, já, který jsem se vrátil domů poté, co jsem našim pánům pomohl najít zbraň, s jejíž pomocí zotročí celé lidstvo. Odpusťte mi, mí drazí. Neměl jsem na výběr.
„Vstávej," zavrčel ten, který se nad ním tyčil. „Chce tě velitel. Proč, to nevím."
Nordbo udiveně zamrkal. Tohoto Kzinta poznal i v temnotě místnosti. Nebyl to technik, který měl takové úkoly obvykle na starosti, byl to jeden z nižších důstojníků, kteří měli na starosti zbraně. Označení jejich hodnosti se dalo zhruba přeložit jako „střelec". Co se děje? Boj, zabíjení? Posádka byla ukázněná a objevy, které učinili u té černé díry, vzbudily nadšení; přesto po měsících strávených ve stísněných podmínkách začala atmosféra houstnout a šířily se sváry.
To věděl až příliš dobře. Měl několik jizev od jednotlivců, kteří si na něm vybíjeli svůj vztek. Byli potrestáni, třebaže mu nezpůsobili žádné zranění, které by jej zmrzačilo. Ani z jejich mučení si neodnesl žádné trvalé následky, ošetřili jej pečlivě. Byl příliš cenný, než aby ho bezdůvodně poškodili.
„Hni se!" Střelec ho vytáhl z kóje a hodil jej na podlahu. Vlna bolesti z nárazu přinášela i jistou úlevu. Na okamžik mu zamlžila vědomí. Pominula, Nordbo se opět rozvzpomněl, vyškrábal se na nohy a odkulhal. Chodba byla prázdná a tichá. Tak naprosto tichá, že bylo slyšet jen hlasité šumění ventilátorů. Pocítil ještě ostřejší hrůzu, která odřízla poslední zbytky otupělosti. Roztřesený došel k observatoři a vstoupil dovnitř. Osvětlovaly ji pouze hvězdy. Nezářilo před ním žádné ze sluncí Alfa Centauri, neviděl vůbec žádná souhvězdí. Jen slabě zářící modré shluky hvězd kolem černočerné propasti. Když se podíval dozadu, uviděl další, jejichž barvy přecházely od žluté po červenou; ale za lodí zela další černá prázdnota lemovaná žhnoucími uhlíky. Aberace a Dopplerův efekt, uvědomil si. Ještě jsme nezpomalili, letíme po balistické křivce polovinou světelné rychlosti. Proč mě probudili dříve? To nebylo v plánu. Svému účelu jsem posloužil. Ne, jejich účelu. Až jejich vědci na Wunderlandu skončí s mým výslechem, budu se moci jen modlit, aby mě propustili, abych mohl si dát dohromady těch pár cárů mého života, které mi ještě zbudou. Pokud nebude mít větší smysl, abych se modlil za smrt.
Napříč tím cizím nebem se tyčil Yiao-kapitán. Záře hvězd se mu v očích a na drápech leskla jako krystalky ledu. Uši měl vztyčené, rozbalené a škubal ocasem. „Nejsi tam, kde si myslíš, že jsi," zahřměl. „Uplynulo dvacet dva let..." - Nordbova mysl automaticky převedla časový údaj na lidské jednotky - „a my směřujeme k našemu Otcovskému slunci."
Šok byl příliš veliký. Nedokázal jej okamžitě vstřebat. Nordbo se slyšel, jak říká: „Smím požádat o vysvětlení?"
Skrýval Yiao-kapitán za maskou strohosti nějakou vlastní bolest? „Byli jsme již tři roky na cestě k Alfě Centauri." Po půl roce stráveném u černé díry. „Došla zpráva. Mluvila o flotile vyslané ze Sol, která vtrhla do soustavy a rozdrtila naše síly. Lidem se nějak podařilo získat schopnost cestovat rychlostí přesahující rychlost světla. Žádná loď, která tuto schopnost nemá, nemůže vyhrát ani proti té jejich nejslabší. O ty planety jsme museli nevyhnutelně přijít. Když Chňapající šerrek tu zprávu dostal, už k tomu muselo dávno dojít. Když jsem byl probuzen a informován, přirozeně jsem neměl v úmyslu pokračovat v letu tím směrem a doručit zprávu o svém objevu nepříteli. Přikázal jsem zbrzdit rychlost směřující vpřed a použít naše zbývající delta v na cestu domů."
Při jedné polovině c potrvá cesta skoro šest desítek let. Nordbova mysl klopýtala vpřed jen pomalu a neochotně. U cíle nedokážeme zastavit. Budeme se řítit dál, dokud nebude zkonvertován i poslední kus záložní hmoty, pak vypadnou ochranná pole a při této rychlosti nás tření o interstelární médium začne drtit. Pokud dříve nějaká jiná loď nesrovná rychlost a nevytáhne nás ven. Řekl bych, že se o to pokusí, jakmile jim dojde, co jim tahle posádka může říct.
Šokující. Rychleji než světlo? Žádné takové prostředky jsme neměli, jen pár matematických aplikací kvantové teorie a pak vědomost, že Thrintové takový pohon používali, kdysi před miliardami let - vědomost, která dovedla tuto expedici k závěru, že ten artefakt je skutečně gigantickou vesmírnou lodí s hyperpohonem napájeným z černé díry, kterou obklopuje. Ale jak se takové prostředky dostaly tak náhle do rukou mé rase?
Úder blesku: Wunderland je svobodný! Můj lid je volný už osmnáct let!
Temno: Zatímco já jsem zajatcem na Bludném Holanďanovi mezi démony, kteří ho řídí.
Hlas Yiao-kapitán zněl dál: „Jestli lidé nezjistí, co jsme objevili, a nám se o tom podaří informovat Patriarchy, ještě stále můžeme zvítězit. Nikoliv díky té cizí lodi, jakkoliv je nepřemožitelná, ale díky tomu, co se z ní naši inženýři naučí."
Chvástal se, nebo se snažil přesvědčit sám sebe? Slova byla nepochybně zbytečná. I bez Nordbovy intelektuální spolupráce dokázal Kzint známý jako Hlavní fyzik a jeho tým vysledovat obvody, vypočítat pravděpodobné účinky, odvodit, že nejpravděpodobnějším účelem bylo dosáhnout poměru mezi vlnovými funkcemi, o kterých teorie říkala, že by mohly vrhnout hmotu do hypotetického hyperprostoru. Dokonce identifikovali zařízení, které vypadalo, že je spouštěcím mechanismem celého systému. Yiao-kapitán musel použít svou autoritu, aby zabránil třem mladým členům týmu manipulovat se zařízením, o kterém si mysleli, že je hlavní vypínač. Bylo zapotřebí provést mnohem více studií, získat kompletní plány artefaktu jako celku, než bude možné takové počínání ospravedlnit. Jinak by mohli docela dobře o celý ten poklad přijít, jak o artefakt samotný, tak o znalosti v něm obsažené.
„Po paprsku namířeném vpřed nepřetržitě vysíláme veškerá data, která jsme získali, spolu se závěry, které z nich vyvozujeme," pokračoval velitel.
Pouhý zlomek toho, co ještě zbývá objevit, komentovala to vzdálená část Nordbovy mysli, ale i tak jde o obrovské množství informací, slov, čísel, rovnic, diagramů, obrázků, všeho, co jsme získali za cenu sedmi kzintských životů a toho, čím jsem zaplatil já. Ale možná se ten paprsek, třebaže jsou jeho vlny zkresleny Dopplerovým efektem, objeví na čímsi komunikátoru.
„Pravděpodobnost, že si toho vysílání někdo všimne, je samozřejmě velmi malá, i v případě že dosáhne až na Kzin," řekl Yiao-kapitán. „Vysíláme, protože paprsek se přece jen pohybuje rychleji než my a může náhodou předat naši zprávu,

pokud my cestou zahyneme. Jinak nás nepochybně zaměří, až se přiblížíme našim domácím planetám, a pak seřídí své přijímače, aby slyšeli, co vysíláme. Prozatím držíme tříměsíční hlídky ve dvojících. Více by bylo na tak dlouhé cestě neúnosné, vedlo by to k nenávisti a smrtelným soubojům. Teď opět přišla řada na mě. Střelec je špatný společník. Tak je to nejlepší; nemusíme jeden druhého vídat tak často, jako kdyby měl hodnost, která by vyžadovala větší zdvořilost. Ale časem tu začíná být nuda. Nakonec jsem tě nechal vzbudit. Možná bychom si mohli povídat. Určitě si můžeme zahrát šachy."
Poznání začalo prosakovat z Nordbova mozku podél nervových drah do krve a morku kostí. Stěží dokázal polknout zvratky. Pálily ho v žaludku a na hltanu.
Téměř vykřikl nahlas: Ano, zapískej si na svou ochočenou opici. Vyždímej z toho ubohého tvora všechnu možnou zábavu. Nakonec, až tě začne nudit, jej můžeš vykuchat jedním rychlým seknutím drápy a sníst jeho čerstvé, krvavé maso. Bav se dobře. Líbilo se ti, když jsi viděl, jak mě mučí? Tvé oči zářily, uši ležely přitažené k hlavě, jazyk přejížděl přes rty. Ne, nebylo to jen pro potěšení samotné. Bylo to proto, abyste mě donutili odvolat mé odmítnutí nadále s vámi spolupracovat, když vyšlo najevo, že to, co zkoumáme, je jedna obrovská zbraň. Možná jsi toho i trochu litoval. Ale je samozřejmé, že to divadlo oslovovalo tvé instinkty.
Oklamal jsem je, Yiao-kapitáne. Poddal jsem se po pár minutách. Pro tvou informaci, uvnitř jsem se ti smál. Můj názor nezměnila bolest, ani hrozby zmrzačením a smrtí. Byla to naděje, že se vrátím domů, že budu zase stát mezi tebou a mou Huldou, mými dětmi a mým lidem. Ano, a také ta bláznivá naděje, že se mi nějak podaří propašovat varování k Sol.
A potom, ano, pracoval jsem pro tebe dál, ale už jsem se ti nesvěřoval s žádnými myšlenkami, úvahami, nápady, co by stálo za pokus. Nedělal jsem nic, skutečně nic, co by nesvedl každý robot. Co jiného můžeš chtít po otrokovi, Yiao-kapitáne? Lásku?
Kzintův hlas změkl. „Vím, že to na tebe přišlo jako bouře. Budeš potřebovat nějaký čas, abys znovu získal rovnováhu. Běž. Odpočiň si, přemýšlej. Vrať se ke mně, až se budeš cítit připraven."
Nordbo se vypotácel z místnosti.
Zvedla se vlna žalu: Ztratil jsem vás navždy, mí milovaní.
Smutná radost: Jste volní. Dokážete předstihnout světlo. Naše flotily se určitě nezastavily, dokud nebyli všichni Kzintové poraženi a dokud jim nenacpaly do chřtánů mír.
Zoufalství: Ale žádné tajemství nikdy nezůstalo dlouho pod zámkem. Jednoho dne i oni nějakým způsobem získají tyto znalosti. Tahle loď veze informace, které jim k tomu mohou celkem dobře napomoci. Vždyť jsme přece dospěli k závěru, že stroj, který obklopuje černou díru, je tnuctipunský a jeho účelem je přenést ji do hyperprostoru. Myslíme, že jsme identifikovali aktivační mechanismus. Nemohli jsme vymyslet nic víc, než jen nejpravděpodobnější způsob, jak ho spustit, a nemáme vůbec žádnou představu, jak nastavit kurz nebo zastavit u cíle cesty. Ale další expedice, lépe vybavené a se současnými fyziky, by se měly dozvědět mnohem víc než my.
Hněv: „My!" Jako by tohle byla moje banda!
Stud: Na chvíli se to tomu docela blížilo. Byl jsem uchvácen. Když jsem pracoval, dokázal jsem na celé hodiny zapomenout na svou ztrátu. Ale pak jsem si začal uvědomovat, že ta věc musí být -
Hrůza: Součástí arzenálu, který před těmi miliardami let zničil veškerý inteligentní život v tomto galaktickém sektoru. Má snad padnout do rukou Kzintům?
Logika: Och, sama o sobě by se jen stěží ukázala jako rozhodující síla (Bože, smiluj se nad námi) v příští válce. Ale zahubila by mnoho lidí. A co horšího, přivedla by Kzinty k hyperpohonu, nebo, pokud ho už touto dobou mají, by je mohla přivést na zlepšení, která by jejich lodě učinila nesrovnatelně výkonnějšími, a kdo si může být jistý, že to už je všechno?
Agónie: A já jsem bezmocný, bezmocný.
Prozření: NE!
V čase mimo čas stál Nordbo mezi míhajícími se blesky. A zbylí byli pobiti mečem toho, jenž seděl na onom koni -
Mezi kovovými stěnami a neviděnými hvězdami se do ticha otevřela Apokalypsa; ale na něm spočívala ruka Boží.
Někde uvnitř něj se ozval třesoucí se hlásek, že by se měl nejdříve posilnit, vyspat, načerpat síly, zatímco bude čekat na nejlepší příležitost. S opovržením jej sprovodil ze světa. Už nikdy nebude silnější než teď. Jeho jedinými spojenci bylo překvapení a vůle, kterou ještě nestačily nahlodat dny či týdny pochybností.
Dlouhými kroky zamířil do své dílny. Všechny smysly měl nepřirozeně bystré. Lodní přepážka nesla dlouhé rýhy v místě, kde ji zuřící Kzint poznamenal svými drápy. Z ventilátorů vanul teplý vzduch s jemným nádechem ozónu, který jej zbavil kzintského pachu. Jeho nohy duněly po podlaze, cítil, jak mu jejich nárazy vysílají po kostech vzhůru vzrušené vibrace. Ústa už neměl suchá, ale naopak vlhká. Byl na lovu. Kousl se do jazyka a okusil slanou chuť krve. Srdce mu bilo mocně a pravidelně. Jeho prsty se uvolnily, připravily. I když v dílně byla tma a byla přeplněná uskladněným vybavením, svou krabici s nářadím našel bez problémů. Věci uvnitř zachřestily, když zašmátral po noži, který si vyrobil a ukryl na dně krabice. Kzintové jej nikdy nepodezřívali; jinak by už z něj bylo maso. Vytáhl jej ven. Byl těžký v jeho sevření, čepel asi třicet centimetrů dlouhá, dost primitivní, jen kus kovového odpadu tajně odříznutý, vyklepaný a zbroušený. Na jeho trn nasadil a přinýtoval rukojeť z plastu a trpělivým broušením získal ostří jako břitva. Vytasil jej z improvizované pochvy, schoval ocelové ostří za záda a vyšel ven. Kzint dokázal člověka roztrhat na kusy holýma rukama, důvodem byla rychlost stejně jako síla. Nordbo neměl v úmyslu ztrácet čas tasením.
Stejně tak postrádal jakékoliv výčitky svědomí. Už tak čelil značné převaze i bez toho, aby se na něj šelmy, které lovil, mohly připravit.
Střelce našel nevrle schouleného v doupěti, které mělo stejnou funkci jako na lidské lodi společenská místnost. Kzint sledoval drama, ve kterém Nordbo poznal klasiku. Možná už viděl populární repertoár příliš často a zoufale se snažil nějak zabavit. Na obrazovce právě Črang útočil na nepřátelskou pevnost a oháněl se sekerou na hradbách. Střelce to

mírně zaujalo. Člověka, který se k němu plížil, si nevšiml dříve, než se Nordbo dotkl jeho ramene.
Mohutná hlava se otočila. Rty odhalily tesáky, známka podráždění, které mohlo přerůst do vražedného šílenství, pokud by se narušitel nezačal plazit po zemi a škemrat. Nordbova paže se mihla vzduchem se strojovou přesností. Zarazil mu svůj nůž pravým okem vzhůru do mozku.
Střelec zařval. Nordbo se vrhl na jeho ohromné tělo. Levou rukou se mu pověsil na srst, zatímco pravá kroutila nožem. Sekl po něm paží v reflexu, kterým by jej rozpáral, kdyby mu právě stál v cestě. Nordbo trhal čepelí sem a tam. Náhle svíral už jen bezvládné tělo. Kzint se sesul na podlahu. Zvedl se smrdutý zápach smrti.
Nordbo vytrhl svůj nůž a postavil se stranou. Z očního důlku mu k nohám nevytékalo příliš mnoho krve. Doufal, že se mu jej podaří zabít tiše. No, už jen to, že ho vůbec zabil, byl úctyhodný výkon. Příště ho musí zopakovat, nebo při tom pokusu zemřít. Necítil žádný strach, ani radost, dokonce ani hněv. Jeho mysl byla řídícím centrem mechanismu, kterým byl on sám.
Druhou příležitost jako byla tato, už nedostane. Oštěp, kuše - snil s otevřenýma očima. Rozhlédl se kolem. Protože jejich jídlo bylo syntetické, přijali tito cestovatelé wunderlandský zvyk prostírat na stůl ubrusy. Krvavé drama na obrazovce pokračovalo. Probudilo v něm vzpomínku na věci z oblasti historické sociologie a fikce, které četl nebo viděl doma. Trik, který si vybavil, nejspíš vyžadoval dlouhou praxi, aby ho provedl správně, ale muž, který vytahoval plachty a stavěl stany, by neměl být příliš nešikovný. Slyšel, jak se chodbou spěšně blíží těžké kroky. Nordbo uchopil roh ubrusu do levé ruky. Zatřepal s ním, aby získal nějaký cit pro jeho pohyby.
Do doupěte vtrhl Yiao-kapitán. „Co se děje?“ zařval a prudce se zastavil. Přejel pohledem mrtvé tělo a muže, stojícího vedle něj se zkrvaveným nožem. Nestoudně až k neuvěření muž potřásl hadrem směrem k němu a zašklebil se.
Naprostý šok Yiao-kapitána na celou sekundu zcela paralyzoval. Pak vybuchl vztekem. Zařval a skočil.
Nordbo se vrhl stranou. Obrovské oranžové tělo letělo obloukem k místu, kde se třepetal kus látky. Odskočil stranou. Když jej Kzint míjel, Nordbo ťal.
Yiao-kapitán narazil do stěny. Zasténala a prohnula se. Kzint vyskočil ze země a vrhl se na něj. Nordbo se sunul směrem ke dveřím. Ubrus mu znovu zachránil život, i když ho Kzint škrábl do nohy, takže teď kulhal. Přesto se mu podařilo bodnout jej do krku.
Dostal se na chodbu. „Pajdavče!“ zakřičel v kzinské řeči. „Požírači stondatiho hnoje! Pojď si pro mě, jestli si troufáš!“
Jeho trik se mu brzy nevyplatí, jestli se mu nepodaří udržet svého protivníka v amoku.
Yiao-kapitán se vymrštil. Táhla se za ním stopa krve prýštící z rány pod žebry a pod čelistí. Nordbo jej sekl. Kzint ve skoku zaťal zuby do látky. Nordbo o ni málem přišel. Rozřízl ji napříč a polovinu zachránil.
Vytryskla krev. Můj Bože, zasáhl jsem velkou žílu, uvědomil si Nordbo. Yiao-kapitán se otočil. Potácel se a kňoural, ale přesto zaútočil. Nordbo ustoupil. Švihnutí látkou přes oči, jednou, podruhé, potřetí. Yiao-kapitán proletěl naslepo kolem. Nordbo mu uřízl ocas.
Yiao-kapitán se obrátil. Klesl na kolena, na všechny čtyři. S vrčení se plížil k člověku. Nordbo ustupoval, snadno si udržoval odstup.
Yiao-kapitán se zastavil. Tupě se na něj zahleděl. V jeho hrubém šepotu zněl jakýsi jemný podtón. Možná údiv?
„Mluvčí za lidstvo, já... já jsem tě měl rád. Myslel jsem... že ty máš... rád mě...“ Zhroutil se. Jeho smrtelné křeče trvaly několik minut.
Loď je má, řekl počítač v Nordbově hlavě. Ne, že bych s ní mohl něco udělat. Samozřejmě s výjimkou toho, že zastavím to vysílám. A budu čekat. Recyklace funguje; vody a jídla mám dost. Včetně kzintského masa, jestli dostanu chuť. Můžu se vloupat do skříňky s ručními zbraněmi a všechny je postřílet tam, kde teď leží. Ale to je pravděpodobně příliš strašný čin. Já nejsem Kzint, já jsem člověk.
Jinak budu čekat. Zbývá více než čtyřicet let, než dorazím k jejich slunci. Nějak se zaměstnám, mohu se zabývat ručními pracemi, mohu prostudovat obsah databáze, psát milostné dopisy Huldě. Možná meditovat. Protože se stále ještě může stát něco, co mě vysvobodí. Jediný jistý způsob jak ztratit veškerou naději, je vzdát se veškeré naděje.
Racionalita se rozpadla na kusy. Začal zvracet a roztřásl se, byla mu strašná zima. Reakce. Bude spát a spát a spát. Potom něco sní, uklidí tenhle nepořádek a zabydlí se ve své samotě.

Kapitola XII

Slunce je v galaktickém prostoru jako zrnko prachu, velikost planety je téměř naprosto zanedbatelná. Jak objevit vesmírnou loď, která se řítí světelnými roky?
„Máme své prostředky,“ chvástal se Saxtorph. Začněte rozumovou úvahou. Kzintové by u černé díry nezůstali déle, než by se dozvěděli všechno, co byli schopni; nepochybně nebyli nijak zvlášť pečlivě vybráni ani vybaveni pro vědecký výzkum. Po vyslání zprávy k Alfě Centauri, v níž popsali co udělali a doporučili vyslání náležitě vybavené expedice, vyrazili okamžitě zpět. Zanedlouho obdrželi zprávu, že soustava podléhá útoku flotily ze Sol. Přihlédněte k datu, kdy k té události došlo a vezměte v úvahu, že před odletem strávili několik měsíců prací. Započtěte čas, který zabralo zrychlení a dojdete k závěru, že onu zprávu obdrželi asi ve třetině cesty po svém kurzu. Co mohli nejpravděpodobněji udělat? Inu, zamířit k 61 Ursae Majoris, hvězdě, kterou obíhá sama planeta Kzin, svět, kde se jejich druh vyvinul. Stejně tak je pravděpodobné, že použili veškeré záložní palivo ke zrychlení na plnou polovinu c a nyní se pohybují přibližně touto rychlostí. Vypočítejte trajektorii. Vaše odpověď bude odrážet nejistoty vašich odhadů. Co získáte, nebude křivka, ale kužel. Loď se bude nacházet kdesi poblíž jeho vrcholu, což vám stále nechává takový objem prostoru, že náhodné pátrání je ryzí bláznovství. Ovšem vesmír není prázdný. Interstelární médium, většinou vodík s nějakým héliem a stopami vyšších prvků, má střední hustotu asi jeden proton na centimetr krychlový. Objekt pohybující se rychlostí 150 000 kilometrů za sekundu naráží do velkého množství hmoty. Rentgenové paprsky, které

jsou při tomto střetávání emitovány, by posádku a elektroniku rychle usmažily nebýt ochranných polí, které udržují plyn dále od trupu a umožňují lodi poměrně hladký průlet. Ovšem perturbace je nezanedbatelná. Atomy jsou excitované a vyzařují měkčí kvantové částice. Tunel téměř čistého vakua táhnoucí se za lodí se bude znovu zaplňovat celé roky: což znamená, že jeho délka tomu odpovídá. To vše se musí ukázat na rádiovém spektru té části oblohy. Citlivé přístroje jej dokáží rozlišit na vzdálenost mnoha parseků.
Tuto techniku nevymyslel Saxtorph. Během války ji vyvinulo a používalo loďstvo SN. Jelikož Tulák pro ni neměl náležité vybavení, museli jeho zařízení upravit. V zásadě vždy cestoval hyperprostorem k předem vypočítanému bodu. V každém takovém bodě provedla jeho skupina měření. Dorcas napsala program, který je interpretoval. Tímto způsobem by měli hledaný objekt rozlišit. Na tomto základě budou moci změřit paralaxu a zaměřit jeho polohu.
Saxtorph s Tyrou seděli nad pivem ve společenské místnosti. Probírali hlavně minulost, protože budoucnost se jim jevila jako drát napjatý tak silně, že se mohl každou chvíli přetrhnout a jeho ostré konce svinout. „Ach ano," řekla. „Na Silvereyes jsem byla. Je fascinující. Doba sta lidských životů je příliš krátká na to, abychom místní ekosystém pochopili."
„Psala jsi o tom?" otázal se.
„Co jiného? Nějak jsem si na cestu vydělat musela. Samozřejmě jsem měla dost rozumu na to, abych se snažila nacpat celý svět do jedné knihy. Rozhlédla jsem se kolem, ale za hlavní předmět jsem si vybrala Ostrov kyklopů."
„Skutečně? Budu si muset tvoji knížku přečíst, až se vrátíme. Víš, taky jsem tam kdysi byl. Prvního důstojníka tam skoro dostal popínavec svíravý, ale vysekali jsme ho ještě včas a jinak to bylo, jak říkáš, fascinující. Proklínal jsem každou minutu, kdy jsem měl službu a nemohl jsem objevovat."
„Tys byl úplně všude, viď?" zamumlala.
„Ne, ne, i když bych rád. A kromě toho to nebyl můj nápad. Loďstvo tam ke konci války zřizovalo základnu, jen tak, pro všechny případy. Byla na satelitu, ale první zásoby vzduchu, vody a tak podobně se nabíraly na povrchu."
Vzpomínky plynuly dál. „- čluny, abychom prozkoumali okolní mělčiny. Jednoduché kotviště se skládá z klád přivázaných ke kusům kamene. Byl bych mohl těm šaškům říct, že si vybrali kus vulkanické pemzy, protože jsem byl na Havaji. Ale co jsem netušil ani já, bylo to, že ta kláda byla z kameníkového stromu. Takže když tenhle komplet přivezli ke kotvišti a hodili přes palubu, dřevo kleslo ke dnu, zatímco kámen plaval na hladině."
Vždycky se mu moc líbil Tyřin srdečný smích.
„Tak jsem zase plácal o sobě," řekl. „Jsi dobrý posluchač - ne, skvělý, špičkový posluchač - ale čestně, měl jsem v úmyslu nechat mluvit tebe. A já taky umím naslouchat."
Zvážněla. „Já vím. Mnoho mužů neumí nebo nechce. Ty to taky usilovně každý den předstíráš, Roberte, ale ve skutečnosti jsi hluboká a složitá osobnost."
„Omyl, omyl. Na tom nesejde. Řekl jsem, že bychom měli mluvit o tobě. Ehm, když jsi byla na Silvereyes, navštívila jsi oblast Amandiných jezer?"
„Samozřejmě," povzdechla si Tyra. „Taková krása, skoro až bolí, že? Alespoň pokud tam s sebou nemáš nikoho, s kým bys ji sdílel."
„Tys nikoho neměla? Měla sis vzít."
Kajícně se usmála. „No, bydlela jsem v pokoji s jinou ženou. I když byla příjemná, nakonec jsme se shodly, jaká je to škoda, že jedna z nás je špatného pohlaví."
„Jo, odvážil bych se tvrdit, že se to stane vyhledávaným místem pro líbánky." Saxtorph se zahleděl do svého džbánku piva. „Tyro, nic mi do toho není, kromě toho, že jsme přátelé. Ale máš na víc, než jen jít životem sama tak, jak to děláš."
Natáhla se přes stůl a položila mu svou ruku na jeho. „Jsi milý." Ztišila hlas. „Na této výpravě jsem zjistila, že můj otec není jediný muž, který má cit."
„Ó, hej -"
Otočili hlavy. Tyra stáhla svou ruku zpátky. Vešla Dorcas. Její štíhlá postava se nad nimi tyčila. „Musíme se rozhodnout ohledně příštího skokového bodu," řekla klidným hlasem. „Záleží na tom, jakou váhu budeme přikládat nejčerstvější datové sestavě. Půjdeš to zkonzultovat, Bobe?" Saxtorphova židle zaskřípala. „Promiň, Tyro."
Wunderlanďanka se usmála. „Proč bych měla?" odpověděla. „Co je tu k prominutí? Jste tu kvůli mně."
Hodil do sebe zbytek piva a odešel se svou ženou. Když ušli po chodbě několik metrů, řekla mu: „Uvědomuješ si, že jsem lhala. Nechtěla jsem dělat scény." „Pro kristapána!" vykřikl. „Nic se nedělo." „Byla bych ráda, kdyby to tak zůstalo." „Ty žárlíš?" vyprskl. „Miláčku, ty mi lichotíš." „Ne tak docela. Sledovala jsem, kterým směrem se věci ubírají. Nikdo z vás to nemyslí zle. Já sama ji mám pořád ráda. Ale, Bobe, hrozně nerada bych tě viděla trpět. A nemám žádný důvod - zatím - přát něco takového jí. Tolik asi za náš tým -" Stiskla mu předloktí. Kdyby neměl tak pevné svaly, její prsty by po sobě zanechaly otisk.

Kapitola XII

Weoch-kapitán byl přemýšlivý Kzint, který se uměl ovládat. Třebaže toužil vyrazit ke svému cíli rychlostí blesku, nejprve zvážil všechno, co o něm věděl. Něco ho napadlo a okamžitě o tom zpravil Ress-Čiuua. Vrchní admirál souhlasil se změnou letového plánu.
A tak Mečozobec do úmoru křižoval vesmírem den za dnem, nořil se do hyperprostoru a zase jej opouštěl. Nahlodávalo to nervy. Posádka byla stále neklidnější. Vypukly hádky. Několik jich vedlo až k soubojům. Weoch-kapitán viníky přísně potrestal; dlouho leželi na ošetřovně a následky jim zůstanou na celý život.
Podal svým důstojníkům vysvětlení. O Hbitém lovci, který se vydal k neznámému tělesu a už o něm nikdo víc neslyšel. Pokud ten objekt nalezl, což bylo pravděpodobné, muselo k tomu dojít přibližně v době, kdy lidské loďstvo vstoupilo

do soustavy Alfa Centauri. Zpráva o tom by k té lodi letěla pět let, jenže to už musela být na cestě zpátky. Jaký kurz by pro ni byl nejlepší? Další kzintské světy mohly padnout do nepřátelských rukou dříve, než by se k nim stačila dostat. Nejmoudřejší by bylo zamířit přímo k Otcovskému slunci, zvláště v případě, že se výpravě podařilo objevit něco cenného. Za předpokladu, že byla posádka stále naživu, byli už ve třetině cesty domů. Mečozobec by je měl vypátrat a dozvědět se od nich všechno, co mu mohou říct, než bude jednat dál. A co víc, takoví Hrdinové si zasloužili vědět co nejdříve, že nebyli zapomenuti.
Každý základ pro výpočet byl založen na dohadech, to se týkalo zejména polohy onoho tajemného objektu. Data, která jim mohl Ress-Čiuuův informátor předat, byla pouze částečná a k zešílení neurčitá. Proto byl kužel, v němž se Hbitý lovec mohl nalézat, nesmírně obrovský. Ale vrchní admirál rozkázal, aby byla Weoch-kapitánova loď vybavena těmi nejlepšími detektory rádiového spektra a analyzátory, jaké se jen na její palubu vešly.
Takže po dlouhé době konečně jeho technici objevili brázdu po průletu lodi a přibližně stanovili její polohu ve vesmíru. Opatrnost velela, aby se Mečozobec nepokoušel o setkání ihned. Přesná trajektorie a současná poloha druhé lodi zůstávala nejasná a hmota pohybující se polovinou rychlosti světla je nebezpečná. Weoch-kapitán zamířil k bodu ležícímu asi dva světelné roky za ní. Uvnitř stopy ji technici budou schopni přesně zmapovat a určit polohu cíle.
A tam zachytili tu zprávu.
Weoch-kapitán nebyl zcela překvapen. Nemyslel si, že by on v podobné situaci vyslal vpřed rádiový paprsek. Ti slizcí lidé by jej mohli zachytit, přečíst a rozrušit. Ale myšlenka cestování nadsvětelnou rychlostí byla členům této expedice cizí. Jen stěží by pomysleli na všechno, co z ní vyplývá. Pokud by je ta možnost napadla, mohli ji docela dobře zamítnout, protože pravděpodobnost zachycení byla nepatrná, zatímco vysílání trochu zvyšovalo možnost, že se zpráva, kterou přivážejí, dostane k Patriarchovi. V každém případě se Weoch-kapitán na tuto možnost připravil. Když dorazil k tunelu, nastavil přijímače na tak široké vlnové pásmo, aby zachytily všechno, třebaže se vlny Dopplerovým efektem zkrátily.
Začaly bzučet. Počítač se dal do práce. Na obrazovce před ním se objevila část zprávy.
Přimhouřil oči. Co to je? „- materiál neznámý. Je erodovaný, ale s výjimkou místa, kde byl proražen, zcela odolný vůči záření. -“ Bodl prstem do tlačítka interkomu. Objevil se obraz Výkonného důstojníka. „Očividně jsme vstoupili doprostřed vysílání,“ řekl Weoch-kapitán. „Je nepochybné, že Hbitý lovec vysílá nepřetržitě ze záznamu. Chci tu zprávu celou. Připravte program na její získání.“
„Hned, pane.“
„Nevysmívejte se mi,“ zapředl velitel. „Víte velmi dobře, že budeme muset skákat sem a tam, lapat kousek tady a kus jinde, přičemž kvalita signálu bude často slabá; bude nutné to celé složit dohromady ve správném pořadí a nezkomolené, dokud nebude zpráva kompletní a srozumitelná. A díky jejímu vysoce technickému obsahu to bude proces nanejvýš obtížný a pomalý. Chcete snad naznačit, že neznám principy telekomunikace?“
Výkonný důstojník byl Hrdina, ale měl v živé paměti tresty. „Nikdy, pane! Špatně jsem se vyjádřil. Kořím se před vámi.“
„Správně.“ Weoch-kapitán přerušil spojení. Ve skutečnosti se neurazil. Protože byl ale obezřetný vůdce, využíval každé příležitosti, aby posílil svou nadřazenost.
Byl sám. Zvedl se a začal přecházet po kajutě. V jejích úzkých stěnách se cítil jako v kleci. Skutečný výsměch přišel od hvězd za lodním oknem. Vznešené a nespočetné, loviště bez hranic. Vycenil na ně tesáky. My se mezi vás ještě dostaneme, přísahal; budeme si s vámi dělat, co budeme chtít.
Nejprve ti lidé -
Jeho vzrušení narůstalo. Bylo jasné, že výprava narazila na něco důležitého, něco mocného. Vytrvá, dokud se nedozví všechno, co ta zpráva obsahuje. Pak najde tu starou loď, vyslechne vše, co snad ještě zbývá vyslechnout, poskytne její posádce veškerou náležitou chválu a ujištění. A pak, informován a připraven, vyrazí k cíli celé své cesty.
Uši mu ležely přitažené k hlavě. Srst po celém těle se naježila. Ať se všechny opice, na které snad narazí, mají na pozoru. Kzintové se měli hodně za co mstít.

Kapitola XIV

Ještě jednou se Tulák vynořil z hyperprostoru a uprchlík byl tady. Počítač rozeznal vstupní impuls z přístrojů; zazněl zvukový signál a na displeji se rozsvítil obraz. „To je ono,“ řekl si tiše Saxtorph ve velitelské kajutě. Z interkomu zaslechl, jak Tyra u detektoru hmoty vyjekla. Také všichni ostatní byli na svých stanovištích. „Musí být.“
Zesílil zvětšení a jiskřička putující napříč souhvězdími získala na objemu. Tyra viděla totéž na displeji, u něhož seděla. Schopnost optiky rekonstruovat obraz za hranicí vzdálenosti osmdesáti milionů kilometrů byla omezená, ale přesto dokázal rozeznat rozmazaný útvar připomínající hrot kopí obalený v obláčku namodralého světla, táhnoucím se za ním jako ohon. Tvořila jej viditelná část fotonů z excitovaných atomů a plazmy okolo ochranných polí a za nimi. Neviditelná část byla větší a smrtelně nebezpečná.
„Je to loď té správné třídy a nachází se v místech, kde by zhruba měla být,“ dodal Saxtorph. „Uch, jak že se to jmenuje? Zapomněl jsem.“
„Chrač-šerrek, „ odpověděla Dorcas. Tak to stálo v kousku záznamu, který se zachoval. „Je to druh masožravého běžce na jejich domovské planetě.“ Obvykle neplýtvala dechem na triviální poznámky. Dosažení cíle, jakkoliv se dalo předpokládat, jí také muselo otřást.
„Dobrá, dobrá,“ zazněl Ryanův hlas překypující veselím. „Byla to zábava. Co si zahrajeme teď?“
„Dadda-mann,” zašeptala Tyra. Saxtorph se domýšlel, že si to neuvědomila. Byla to zdrobnělina pro otce, kterou používala jako malá. Představil si slzy kanoucí po jejích tvářích a pocítil touhu vzít ji za ruku a šeptat slova útěchy. Její

hlas zesílil, i když zcela klidný ještě nebyl. „A-ano, to je ta správná otázka. Nebo ne? Jak ho dostaneme ven? Napadlo tě ještě něco, Roberte?“
Samozřejmě to již probírali dlouhé hodiny během nekonečných hlídek. Tamta loď nemohla zpomalit, ani kdyby Kzintové na její palubě chtěli, a Tulák zase neměl ani malý zlomek delta v potřebný k tomu, aby s ní srovnal rychlost. Ve věku hyperpohonu bylo takové zařízení téměř tak zastaralé jako pazourkové sekery. I kdyby někdo z té lodi odstartoval ve člunu, stále by měl tutéž rychlost, kterou by nedokázal dostatečně snížit dříve, než by vyčerpal veškerou záložní energii. Ne, že by mělo vůbec smysl to zkoušet. Ochranná pole člunu byla naprosto nedostatečná proti takové míře radiace. Během sekundy by byl odsouzen k smrti, skutečně mrtev pak asi za hodinu nebo za dvě. Z lodi samotné by se okamžitě stal vrak, protože by jí vyhořela veškerá elektronika.
Loďstvo SN si udržovalo jen několik lodí schopných velkého zrychlení. Měly jistou okrajovou užitečnost pro určitý druh výzkumu. „Kromě toho,“ poznamenal Saxtorph, „vládní agentury hromadí všelijaké krámy v takovém množství, že by jim veverky a sojky mohly závidět. I jinak toho mají s veverkami a sojkami společného víc než dost.“
Taková loď, navíc vybavená hyperpohonem, by se k ní teoreticky přiblížit mohla. Strávila by celé měsíce zrychlováním, nakonec by se přiblížila, prolnula ochrannými poli a vysunula přechodovou trubici - pokud by Kzintové spolupracovali. Kdyby nespolupracovali, stala by se již tak nebezpečná operace naprostým šílenstvím, protože by při přechodu navíc museli překonat ozbrojený odpor. V každém případě by náklady na takovou akci byly nesmírné. V příštím roce by dokonce možná museli zkrátit rozpočet jednomu či dvěma zbytečným oddělením. Copak by o tom nejvyšší velení vůbec uvažovalo, aby zachránilo jediného člověka, navíc člověka odsouzeného za zradu? Saxtorph by se vsadil, že ne. Pokud by udělali vůbec něco, byl by to s největší pravděpodobností rozkaz loď zničit, aby nemohla přivést domů žádné zpravodajské informace o objevu černé díry. To by bylo jednoduché a bezpečné. Stačilo by před ní umístit hmotu o takovém objemu, aby si s ní ochranná pole neporadila. Neměl to srdce, aby jí tento svůj názor přednesl jako něco víc než pouhou možnost. Neměl ho tehdy a neměl ho ani teď. Nakonec, Tyře by se možná podařilo vyburcovat veřejné mínění do takové míry, aby se vytvořil politický tlak. Byla dobrá spisovatelka a krásná žena. Nikdy sejí nezmínil, že její případný úspěch by vystavil smrtelnému nebezpečí spoustu dalších lidí. Jednou měl pocit, že se jí to chystá říct Dorcas a vyslal jí jejich soukromý signál „nedělej to”. „Už tak má trápení víc než dost,“ vysvětlil jí později. „Můžeme začít okukováním, ne?“ vložila se do toho Carita. Hodná holka, pomyslel si Saxtorph. Vždycky se dá počítat s tím, že projeví elementární zdravý selský rozum.
„Dobře,“ řekl. „Ne, že bych čekal, že se něco zásadního dozvíme. Ovšem můžeme vyloučit všechny nejasnosti, než se rozhodneme, co dál.“
„M-měli bychom je zavolat,“ vykoktala Tyra. „Nebo ne?“
„No, myslím, že bychom měli, ale doporučoval bych maximální opatrnost. Nebude to jednoduché, víš?“
To vskutku ne. Aberace a Dopplerův efekt tento úkol značně komplikovaly. A sama rychlost, která je vyvolala, vše ztěžovala ještě mnohem víc. Když Tulák vyšle zprávu, tak v době, kdy dorazí odpověď, už Šerrek mine místo, kde se Tulák nachází. Saxtorph měl v úmyslu držet se hodně opodál. Bylo by hezké, kdyby mohli obelstít srovnání rychlostí nořením a vynořováním z hyperprostoru. Bohužel přechod mezi kvantovým a relativistickým režimem vyžadoval čas, aby se vlnové funkce atomů dostaly do správných fázových poměrů. V poslední fázi války si to Kzintové uvědomili a přišli na to, jaký vzorec emise neutrin vykazuje připravující se motor. Když byli před novým útokem z nepředvídatelného směru varováni, skutečně se jim podařilo v několika střetech zvítězit.
Moderní lodě dokázaly přecházet z jednoho stavu do druhého během několika minut. Inženýři mluvili o modelech budoucnosti, kterým budou stačit pouhé sekundy. Tulákův starožitný motor potřeboval takřka půl hodiny. Za normálních okolností to nehrálo roli. Stejně jste v mezičase mohli dělat spoustu dalších věcí, jako třeba starat se o to, abyste vyšplhali dostatečně vysoko z gravitační studny. Ale tady by se raději před Šerrekem neobjevoval ve vzdálenosti menší než nějaké čtvrt miliardy kilometrů. Pokud možno raději mnohem větší.
„Krucinál!“ vykřikl Ryan. „Proč se tu tak mračíme a vedeme takové chmurné řeči? Našli jsme ji! Pojďte, uděláme si pořádnou luau.“
Vzlyk uvázl v Tyřině hrdle. „Díky, Kame. Ano. Pojďme.“
A to spatřila tu loď a neví, jestli je její otec živý nebo mrtvý nebo ještě něco horšího, pomyslel si Saxtorph. Statečná holka. „Dobrá,“ řekl. „Počítače pozorování zvládnou. Ostatní funkce nastavíme na automat a odpočineme si. Až na tebe, Kame. Očekáváme, že nám dnes k večeři připravíš něco extra.“
„Já mu pomůžu,“ řeka Tyra. „Já... to potřebuji.“
„Ne,“ řekl Saxtorph. „Nebo alespoň ne hned. Hlas se ve společenské místnosti. S čím potřebuji pomoct já, jsou dva nebo tři velké panáky.“
Když vešel, usmála se. Smutně, ale úsměv to byl. Rychle, než přijdou ostatní, jí vzal za obě ruce. Jejich oči se setkaly a zahleděly se do sebe. Uslyšel kroky a pustil ji. Cítil se zadýchaný a trochu se mu točila hlava.
Buď Tyra odložila své napětí stranou a během příštích osmi hodin se skutečně dobře bavila, nebo to zatraceně dobře hrála. Oslava nebyla nijak divoká, ale vytvořila se při ní vřelá, cituplná a nakonec sentimentální atmosféra. Když začali zpívat, předvedla několik balad ze svého rodiště. Měla příjemný hlas.

Kapitola XV

Po dlouhém úsilí se jim konečně podařilo navázat spojení. Ozvala se první částečná, zkreslená skřehotavá odpověď. Dorcas ji zaslechla a vykřikla. Měla nejširší znalosti kzintské xenologie, a byla připravena mluvit za svůj tým do translátoru. Nedokázala předvídat, co by jim říkala. Musela by improvizovat. Měla by smlouvat? Nebo vyhrožovat?

Svému muži se svěřila, že si moc velké naděje nedělá. Souhlasil, pochmurněji než by to situace vyžadovala, kdyby šlo jen o ně.
Na lidská slova připravena nebyla.
„Sind Sie wirklich Menschen?“ A dál něco, co musel být Tyřin vlastní dialekt: „Gud Jesu, endelig! Hvort langt, hvort langt -“ Poruchy roztrhaly jeho výkřik k nepoznání. Statická elektřina syčela a prskala jako Kzint.
„Zůstaňte tam,“ řekl Saxtorph. „Já se vrátím.“ Vyskočil ze sedadla a vyběhl z kabiny. Dorcas ho sledovala pohledem. Nikdo jiný neposlouchal. Prodělávat opakované neúspěchy je čirý masochismus, pokud vy sami nemůžete výsledek nijak ovlivnit. Saxtorph zabušil na Tyřiny dveře. „Vstávej,“ zakřičel „Spojili jsme se s tvým otcem. Žije, on žije!“
Dveře se rozlétly a ona mu padla do náruče. Spala svlečená. Držel ji pevně, dokud nepřestala plakat a třásla se už jen trochu. Byla teplá, pevná a hebká. „Víc než to nevíme,“ zašeptal. Že by touha v jeho krvi křičela hlasitěji než soucit?
„Zabere to hodně času. Jak to dopadne, to nedokážeme říct. Ale pracujeme na tom, Tyro. Opravdu.“
Pustila se a chvíli před ním stála s pěstmi zaťatými podél těla. Pak si uvědomila situaci, zkřížila ruce na té nádheře nahoře a dole, chytila zadržovaný dech a mrknutím zahnala slzy z očí. „Ano, já vím,“ odpověděla předtím, než utekla. „Protože jsi tím, čím jsi. Já dokážu čekat.“
A také čekala. Tiše, dokonce radostně, zatímco uplynuly tři denní cykly než v útržcích a úlomcích dorazil celý příběh. Když se nakonec sešla celá posádka, tváří v tvář, protože potřebovali čerpat sílu jeden od druhého, seděla tam a napůl se usmívala.
Saxtorph se rozhlédl kolem stolu ve společenské místnosti. „Dobrá,“ řekl s podstatně větším klidem, než jaký cítil. „Petr Nordbo je naživu, zdráv a sám. Je sám už dva roky, ale je mu lépe, než když měl společnost a očividně zůstal duševně zdravý. Problém je v tom, jak jej dostat ven. Teď už můžu být upřímný a říct, že si nemyslím, že by se té práce chopilo jakékoliv loďstvo nebo kdokoliv, kdo na ni má vybavení.“
„Proč ne?“ zeptala se Carita. „Má důležité informace o té černé díře, nebo ne? Jejich expedice ji prozkoumala tak důkladně, jak jen mohla.“
Kapitán si začal plnit dýmku. „Ano, ale pochop, že ty informace jsou obsaženy v rádiovém paprsku, který ta loď vysílala až do doby, než se jí zmocnil. Je nepoměrně rychlejší, snazší a bezpečnější jej zachytit a dát dohromady, než srovnat rychlost a dostat se na palubu. Ó, troufám si tvrdit, že to, čím prošel a co dokázal, zvedne vlnu veřejných sympatií, ale to nejspíš nebude stačit, pokud to nebude přímo tsunami.
Musíte také uvážit, že se Šerrek blíží do části vesmíru ovládané Kzinty. Kzintské hyperlodě budou určitě čenichat kolem. Nemálo příslušníků jejich rasy mělo před dvaceti lety dobrý důvod dát přednost útěku ze soustavy Alfa Centauri před smrtí v boji nebo zajetím. Kzintové po nich budou pátrat a stejně tak budou provádět běžný průzkum. Souhlasím, že jejich šance, že si Šerrekovy stopy všimnou náhodou, je malá, ale existuje a každým měsícem roste. Dovedu si docela dobře představit, že ke všem argumentům se ještě přidá neochota politiků riskovat případný nechtěný incident. Můžeme se vrátit domů, nahlásit to a snažit se získat pomoc,“ řekl Saxtorph. „Je to rozumný a zřejmý postup. Nebudu jej vetovat, pokud chcete udělat právě tohle.“
Tyra na něj upřela oči barvy modrého moře. „Ale ty máš ještě jinou možnost,“ řeka tiše.
Věnoval jí křivý úsměv. „Už mě znáš docela dobře, viď?“
Přikývla. Ve vlasech sejí zalesklo světlo.
„Je to riskantní věc,“ řekl. „Představuje určité nebezpečí pro nás a dost značné pro tvého otce. Ale jestli to bude fungovat, budeš ho tu mít za několik dní.“
„Jinak by to byly roky,“ odpověděla tak tiše jako předtím. „Nebo taky nikdy.“ Pouze její prsty, bílé od toho, jak je zatínala do stolu, prozrazovaly víc. „Co máš na mysli?“
„Probrali jsme to spolu, on, Dorcas a já. Tím rozkouskovaným způsobem, který jsi viděla. Nechtěli jsme to oznámit dřív, protože jsme si to museli trochu propočítat a neradi bychom... tě zklamali.“ Saxtorph si zapálil dýmku. „Tamta loď veze pár modulů pro nízký průlet, nemají pohon, ale jsou stavěny tak, aby odolaly extrémně vysokému záření. Tak vysokému, jaké se dá očekávat při polovině c. Může se nalodit do jednoho z nich a nechat se vystrčit ven.“ Vyfoukl obláček dýmu.
„Vy věříte, že ho dokážete vyzvednout,“ řekla a začala se nepatrně chvět.
„Ano. Naším novým systémem tažného pole. Pokud se nám podaří dostat přesně do té správné pozice ve správném čase, můžeme jej zachytit - jestli ne, uvědom si, že už ho nikdo nikdy nechytí. Tulák má několikanásobně větší hmotnost. Odhadujeme, že sdružená hybnost bude představovat rychlost asi 200 kilometrů za sekundu, což je zcela v mezích naší rezervy delta v.“
„Zpomalit z... takové rychlosti? Já myslím, že -“ musela se přemáhat, aby to ze sebe dokázala dostat, „takové zrychlení je nad možnosti vašich polarizérů a vytrhne záchytné zařízení z trupu ven.“
„Chytrá holka.“ Jak směšně nedostatečné vyjádření jeho obdivu. „Také by jej to rozmačkalo do tenké placky. My můžeme jít až na padesát g. Ty moduly mají vnitřní polarizéry, které si dokáží poradit s o něco větším přetížením, ale chceme si nechat nějakou rezervu. Naše systémy to rovněž zvládnou. Víš něco o hlubinném rybolovu? Tví delfíni by ti mohli vyprávět příběhy o mečounech a tarponech.“
Znovu přikývla. „Jednou jsem viděla dokument. A sama jsem jednou na Frisianském moři na Wunderlandu dostala dinotritona.“ Znovu vzplála nadšením. „Chápu! Necháte modul letět, ale nikdy ne tak daleko, aby vám vyklouzl, budete si s ním pohrávat, pokaždé jej k sobě přitáhnete o kousek blíž -“
„Správně. Matematika tvrdí, že to dokážeme za tři a půl denního cyklu, ze vzdálenosti 225 miliard kilometrů. V praxi to bude nepochybně obtížnější.“ Musel situaci na okamžik odlehčit. „Andersonův zákon: Pamatuj, že všechno trvá déle a vyjde dráž.“
Zmocnila sejí hrůza. Klesla zpět do křesla. „Taková zručnost -“

„Takové nebezpečí," řekla Dorcas. „Můžeme selhat ve kterémkoliv okamžiku. Tulák by v takovém případě mohl utrpět škody, i když si nemyslím, že by nás vyřadily z provozu, pokud budeme připravení. Ale tvůj otec by byl mrtvý muž."
„Co na to říká on?"
„On je pro," odpověděl Saxtorph. „Samozřejmě, chlap jako on. Ale nechává rozhodnutí na nás. S... jeho požehnáním. A my, Dorcas a já, to necháváme na tobě. Mám za to, že Kam a Carita budou stát za tebou, ať se rozhodneš jakkoliv."
Tyře se náhle chvěl hlas. „Kame," řekla, „ty jsi mě naučil jeden váš výraz, velmi dobrý, statečný výraz. Já ho teď použiji." Vyskočila na nohy. „Všechno na jednu kartu!" vykřikla.
Havajec a jinxianka se dali do jásavého křiku.
A pak následovala úmorná dřina, tvrdé nároky na mozek i tělo, napínání nervů do takové míry, že hrozily prasknutím, nedbalé užívání léků pro povzbuzení, pro uklidnění, pro cokoliv, co by udrželo organismus v bdělém a pozorném stavu. Žádný člověk by takový úkol nezvládl. Síly, které zde působily, byly tak nepředstavitelně obrovské, proměnlivé a složité. Ani je nebylo možné vycítit konečky prstů; působily v kosmických vzdálenostech. Z rychlosti světla, která je přenášela, se stal loudavý posel a rybář musel odhadnout, co se právě děje, třebaže se to projevilo až za celé dlouhé minuty. Program, který Dorcas napsala s pomocí počítače, pro který byl určen, to byla ta ruka, která držela prut a navíjela vlasec. Ale přesto u řeky museli stát lidé, neustále monitorovat situaci, zvažovat a rozhodovat se. Oni zase vládli intuicí, instinkty a kreativitou, které nikdy nikdo do žádného stroje nenaprogramoval. Saxtorphovi měli tu nejlepší možnou kvalifikaci. Carita zvládala ty méně náročné hodiny. Nejtěžší břemeno spočívalo na Dorcas. Ryan s Tyrou je krmili, nosili jim kávu a medikamenty. Často jim masírovala záda, hnětla ramena, otírala obličej vlhkým hadříkem, broukala ukolébavku, když si na chvíli zdřímli. Většinou to dělala pro kapitána.
Z mrtvého Šerreka vystřelila dělová koule, která v sobě ukrývala živou bytost. Neviditelný kvůli světlu smrtelného záření se k ní natáhl paprsek silového pole, aby ji uchopil. Jeho sevření téměř povolilo. Ručičky na přístrojích se roztočily a Dorcas vyslala ke svému muži zoufalý pohled. Situace se stabilizovala. Háček se zasekl.
Jemně, teď jemně. Modul, který se sám stal kometou se zářícím ohonem, ulétl. Tažné pole se natáhlo, trhalo jimi, vleklo Tuláka za sebou, ale pomalu modul brzdilo. Jak vzdálenost narůstala, klesala přesnost. Modul se zmítal. Saxtorphovi nařídili zapojit pomocné trysky. V ideálním případě mohli udržet kontakt na vzdálenost planetárního systému. Ale ve skutečnosti existovala velká pravděpodobnost, že jej ztratí.
Pohrávali si se svou rybou.
Hodinu za hodinou, den za dnem, spěch pominul, mezera se zmenšovala. Nejhorší okamžik přišel, když se modul, který již byl vidět na zvětšovací obrazovce, náhle vysmekl. Dorcas se jej nějakým způsobem znovu podařilo zachytit do tažného pole. Potom: „Vezmi to na chvíli za mě, Bobe." Zakašlala, složila hlavu do dlaní a rozplakala se. V tu chvíli si nedokázal vzpomenout, kdy ji naposledy viděl ronit slzy.
Loď a koule se stále přibližovaly. Otevřel se nákladní prostor. Kořist vklouzla dovnitř. Vrata se zavřela a sklad se zaplnil vzduchem. Ještě museli nějaký čas počkat, kov byl stále příliš chladný, než aby se ho někdo mohl dotknout. Když konečně zaskřípal jeho vlastní poklop, vyvalilo se ven teplo a zápach života dlouho uzavřeného ve stísněném prostoru. Ven se vysoukal muž. Vrávoravě se postavil, vysoký, se zahnutým nosem, šedivějící, přesto však tvrdý a mrštný. Vyšplhal po žebříku. Dveře se pro něj otevřely dokořán. Za nimi čekala jeho dcera.

Kapitola XVI

Útrobami Tuláka zněla píseň činných systémů. Byla příliš tichá, než aby ji uši dokázaly zachytit jako něco jiného než ševelení a hukot, přesto však zvláštním způsobem naplňovala kosti, maso i ducha. V Ryanově kajutě se Carita zeptala: „Ale proč letíme zpátky k té černé díře? To prodlouží naši cestu přinejmenším o týden, plus čas, který tam strávíme. Já jsem tu zatracenou věc už viděla. Proč neletíme přímo na Wunderland?"
Když o tom její kolegové z posádky rozhodovali, byla vyčerpaná a spala. Probudila se teprve před chvílí, aby hltavě pojedla a promluvila si s přítelem. Ostatní členové posádky využili své poslední síly k přípravě plánů a nastavení kurzu hyperprostorem. Ryan si vzal první hlídku u detektoru hmoty. Teď ji měla Tyra; byla ospalá, až ji vystřídají, nepochybně se zase vrátí do své kajuty.
„Mysleli jsme, že budeš souhlasit a že bys v žádném případě nebyla ráda, kdybychom tě budili jen proto, abys zvedla ruku při hlasování, zvláště když to mohlo dopadnout jen jedním způsobem," odpověděl Ryan. „Ať už bychom se vydali kamkoliv, nejhloupější bylo zůstávat na místě. Ničeho dalšího bychom už nedosáhli a byla tu i malá možnost, že odněkud náhle vyskočí kočičácký moku a zařve baf. Nedáš si něco k pití?"
„Vždyť mě znáš. V několika možných významech toho slova." Carita si upravila polštář mezi sebou a stěnou kajuty a natáhla se, pokládajíc dva černé sloupy svých nohou na křiklavou pokrývku. Ryan udělal krok ke skříňce nad malou ledničkou. Podařilo se mu do své ubikace vměstnat velkou spoustu věcí pro potěchu těla. Na obrazovce seděla pod palmou polonahá pěvkyně, hrála na ukulele, polohlasně si prozpěvovala a tvářila se svůdně. On zatím prováděl esoterické věci s rumem a ovocnými šťávami.
Zároveň vysvětloval. „Částečně je to pro zotavení. Nordbo prošel peklem a my sami jsme navštívili předsálí očistce. Až se vrátíme, vzbudíme takovou senzaci a spustíme takový příval vládních žvástů, že to, co následovalo po našem návratu od rudého slunce, bude ve srovnání s tím vypadat jako schůzka zahradního výboru Filosofické společnosti. Měli bychom si předtím raději dobře odpočinout a všechno si předem řádně promyslet."
„M-m. To dává smysl. Ale znám příjemnější místa, kde si můžeme zchladit mozky, než tu černou díru. Víš, co to označení znamená v ruštině?"
Ryan se rozesmál. „To vím. Proto tomu říkají zmrzlá hvězda. Nádherný slovní obrat. Až na to, že tahle nikdy nebyla

hvězdou a je všechno možné, jen ne zmrzlá.“
„Už dávno se z ní něco na způsob hvězdy stalo.“ Na chvíli oba mlčeli. Vybavil se jim tentýž obraz, radiace, která je století za stoletím stále strašlivější, pak už jen den ze dne, až do okamžiku, kdy vzplane jako nova, hynouc ve vlastním žáru. Ti, kdo cestují vesmírem, o své práci většinou mluví ledabyle a prozaicky, protože realita vesmíru je stejně skličující, jako realita smrti.
„No, ale my k tomu máme důvod,“ pokračoval Ryan. „Chceme uplatnit právo objevitele. Kzintové ten artefakt prozkoumali tak důkladně, jak jen mohli, mnohem podrobněji než my při naší krátké návštěvě. Samozřejmě zejména s přihlédnutím k jeho vojenskému využití. Nordbo tam byl. Ví velmi dobře, na co přišli. Ale jak jistě chápeš, potřebuje si osvěžit paměť. Řekl nám, že kzintská loď vysílala po paprsku svou kompletní zprávu, dokud se jí nezmocnil a nezarazil to. Ale my nemáme vybavení na to, abychom tu zprávu zachytili. Pomysli, jaké jsme měli problémy, když jsme komunikovali s ním. Mohli bychom ztratit celé týdny a stejně nezachytit víc než pouhé útržky. Tak ať se Nordbo k té věci podívá ještě jednou, zopakuje si několik měření a tak podobně a bude moci tu zprávu napsat sám, nebo alespoň dost velkou část na to, aby měl náš nárok právní podklad.“
Carita povytáhla obočí. „Jaký nárok? Vláda se sem přiřítí, převezme to tady a dá na to razítko „Neuvěřitělně tajné“.“
Ryan přikývl. „A žere žralok ryby? Už tak na nás budou dost naštvaní, že prozradíme prostému lidu, že něco takového vůbec existuje. Musíme to udělat, přinejmenším jako součást Nordbovy obhajoby, ale souhlasím s tím, že o technických detailech bude pravděpodobně nejlepší pomlčet. Přes to všechno máme práva prvního objevitele. Z právního hlediska můžeme Kzinty a jejich vysílání ignorovat. Unesli ho, mimo četné další nezákonné skutky; veškerá jejich práva propadla, nemluvě o tom, že neexistuje žádný soud s pravomocí. Bude mít nárok na objevitelskou odměnu. Vzhledem k důležitosti jeho objevu a k tomu, že veřejný spor by byl pro vládu značně nepříjemný, bude ta odměna náležitě velká - a my se s ním o ni podělíme.“
„Aha!“ vykřikla Carita. „Chápu. Měl jsi pravdu, nebylo zapotřebí mě tahat z postele, abych zvedla ruku.“
„Totéž platí o té kzintské lodi, pokud se jí loďstvo rozhodne získat pro špionážní účely,“ řekl Ryan. „I když to není příliš pravděpodobné. Můj odhad by byl, že jen přečtou a rozruší tu zprávu. Náš skutečný jackpot je ta černá díra.“ Dokončil míchání nápojů a jeden jí podal. „Pómaika 7.“
„Až na orbit.“ Skleničky zacinkaly. Posadil se na okraj postele.
Carita vypadala náhle zamyšleně. „Chudák chlap. Bude, ech, zproštěn viny, že?“
„Ó ano. Když to bude nezbytné, podrobí se detektoru lži, ale jeho příběh sám o sobě, s naším dosvědčením, by měl stačit. Jeho jméno bude očištěno, jeho rodina bude přijata zpět do svého klanu a on získá zpět majetek, který mu byl zkonfiskován, nebo alespoň náhradu, pokud nebude vrácení z praktických důvodů možné. Nebude potřebovat žádné peníze z odměny. Mám podezření, že se k tomu nutí jen kvůli nám.“
Carita hleděla před sebe. „Jak to všechno snáší?“
Ryan pokrčil rameny. „To se ještě nedá říct, je příliš brzo. Vzrušení, vyčerpání, poslední zbytky sil, které mu mohly poskytnout stimulanty využil k přípravě plánů. Ale určitě bude v pořádku. Je to pěkně tvrdý chlápek, pokud jsem kdy jakého potkal.“
Hlas ji změkl soucitem. „Setkal se se svou dceruškou, ze které je zatím už ne tak mladá žena. Řekla mu, že jeho žena zemřela.“
„Myslím, že jsem ho viděl truchlit, i když to vzal vcelku stoicky. Nakonec to nemohlo být zas takové překvapení. A nebyl by ani člověk, kdyby kdesi hluboko uvnitř nepocítil stín úlevy.“
„Ano. Byla by už stará. Vsadila bych se, že by s ní věrně zůstal až do konce, ale... No, citově mu pomůže už jen to, jak moc je pyšný na svou dceru.“
„Je to nevšední člověk, ta holka.“ Ryan si hluboce povzdechl. „Pod tou slupkou ráznosti, bujarosti a kvalifikovanosti je sexy jako Pete. Dal bych hodně za to, abych se nacházel ve směru její další erupce. Ale takové štěstí jsem neměl. Dala mi to jasně najevo tím svým dokonale příjemným způsobem. Je to jediná chyba, kterou jsem na ní objevil.“
Carita se hluboce napila, zamračila se a znovu se napila. „Má oči jen pro kapitána. A on pro ni. Už to nedokážou skrývat, ať se snaží sebevíc.“
„Já vím, já vím. Jestli si někdo tu bokovku zaslouží - tedy víc než já, chtěl jsem říct - tak je to Bob.“
„Dorcas.“
„Á, nemělo by jí to zase tolik vadit. Je to tak realistická duše, jako kdokoliv z nás.“
Carita stáhla rty. „Já se obávám, že by to nebyla jen bokovka.“
„Cože? Ale jdi.“
„Ty jsi věnoval celou svou pozornost Tyře. Já jsem se zaměřila i na něj.“
„Ty si opravdu myslíš -“ Zmatený Ryan si dlouze usrkl. „No, nám do toho nic není.“ Uvolnil se, usmál, naklonil se k ní a položil jí ruku kolem pasu. „Co kdybychom se věnovali tomu, co se týká nás, ohnivko? Už je to dlouho.“
Ještě chvíli Carita seděla utrápeně, pak odložila sklenici, opětovala jeho úsměv a otočila se k němu. Loď pokračovala na své pouti temným prostorem.

Kapitola XVII

„Ne, musím říct pravdu,“ řekl Vrchní komunikační důstojník. „Budeme to zkoušet dál, jestli to velitel nařídí, ale se vší úctou varuji, že to bude naprostá ztráta času a úsilí. Velitel ví, že jsme vyslali všechny možné druhy signálů na všech vlnových délkách, které jsou nám dostupné. Neodpověděl nám ani automat. Ta loď je mrtvá.“
Nebo spí tak hluboce, že není v naší moci ji probudit, pomyslel si Weoch-kapitán. Hleděl na obrazovku před sebou, jako by to byl půlnoční les. V dálce byl vidět tenký plamen uhánějící lodi plížící se mezi hvězdami. Nesmírnost jejího

spěchu a vynaložené energie byla mimo vší představivost.
„Souhlasím," řekl po minutě. „Deaktivujte vaše zařízení a buďte připraveni na další rozkazy." Vzplál hněvem. „Běž, ty Mzaciston-datůl Běž!"
Obraz zhasl. Weoch-kapitán ovládl své emoce. To si Vrchní komunikační důstojník nezasloužil, pomyslel si. Dlouhý čas strávený bezvýslednou činností a jsem stejně popudlivý, jako nejposlednější člen posádky.
Cože, lituji snad, že jsem si na něm vybil svou zlost? Už přemýšlím jako opice - také hledím dovnitř a šťourám do sebe. Žádný Hrdina se to nikdy nesmí dozvědět. Ano, nesmírně nám schází nějaká akce.
Weoch-kapitán zanechal sebezpytování a upřel pohled do budoucnosti. Ne, že by měl velký výběr. Šerreka dostihnout nemohl, aby vstoupil na jeho palubu a vyzvěděl jeho tajemství.
Už několikrát potlačil nutkání vydat rozkaz k jeho zničení, ke zničení objektu, který se mu vysmíval svým mlčením. Patriarchové rozhodnou, co se s ním má učinit. Mohl se vrátit nejkratší cestou k nim a podat hlášení. Kapitán lidské lodi by to tak za těchto okolností udělal.
Vrchní admirál mi poskytl širokou volnost jednání. Jestli se vrátím zpět a svůj hlavní úkol nechám z poloviny nedokončený, mohl by ho po mě převzít někdo jiný a získat všechnu slávu pro sebe. A kromě toho, já nemyslím jako opice.
Vyvolal obraz Astronoma. „Ukazují analýzy na něco nového ohledně perturbace, kterou jste zaměřil?" otázal se, aniž by cokoliv očekával.
„Nejinak bych velitele okamžitě informoval. Máme příliš málo dat. Něco zvířilo interstelární médium několik světelných dní před místem, kde jsme loď našli, ale vliv toho tělesa je stěží pozorovatelný. Velitel si určitě vzpomíná na můj názor, že se zbloudilý kus skály střetl s ochrannými poli. Byl příliš malý na to, aby jimi pronikl, ale dost velký na to, aby za sebou jeho odmrštěné úlomky zanechaly stopu. Další propočítávání údajů jen posílilo můj názor, že další pátrání by bylo bezvýsledné."
Ano, pomyslel si Weoch-kapitán. Ta zdrcující velikost vesmíru. A i kdyby se nám podařilo získat jeden či dva úlomky meteoritu, co z toho? Nepravděpodobné střetnutí, ale nikoliv nemožné, a také naprosto bezvýznamné. Ať se Šerrekovi přihodilo cokoliv, došlo k tomu světelný rok odtud před dvěma lety, což je doba, kdy podle nás přestal komunikovat.
A přece mám intuici lovce -
Pocítil ledové zamrazení. Propustil Astronoma a povolal Výkonného důstojníka. „Připravte se na vstup do hyperprostoru," řekl. „Budeme pokračovat k našemu primárnímu cíli."
„Hned, pane!" zajásal Kzint.
„Cestou podstoupíte bojové cvičení s plnými simulacemi. Posádka je podrážděná a špatně sehraná. Uděláte z nich opět výkonný bojový stroj. Navzdory všemu, co jsme se dozvěděli z toho paprsku, nelze předvídat, co tam nalezneme."
„Pane."
Lidé? pomyslel si Weoch-kapitán. Možná, možná. Podle našich informací nebyla černá díra jejich primárním cílem, ale ta jejich opičí zvědavost, když už nic jiného, by je k ní stejně mohla zavést. Nebo - já nevím, ale mám pocit, že jsou nějak zapleteni do neštěstí, které potkalo Šerreka. Titíž lidé, kteří zničili Werlith - velitele a jeho velkou základnu.
Buď tam, Saxtorphe, ať mohu získat slávu tím, že tě zabiju.

Kapitola XVIII

Hvězdy, zářící jako střípky ledu, se tísnily ve všeobklopující noci. Alfa Centauri byla pouze jednou z nich, i Sol zářila jen slabým světlem. Mléčná dráha se třpytila napříč celým zenitem, jako řeka plynoucí zpět ke svému prameni. Mračna prachu v ní vytvářela trhliny a také zahalovala neznámé srdce galaxie. V zorném poli se vznášel miniaturní svět zbrázděný kopci a posetý podivnými útvary, artefakt černé díry.
Tulák se držel na pozici padesát kilometrů nad polokoulí ležící na opačné straně od průrvy sršící radiací. „Pod ní" právě Petr Nordbo za pomoci Carity Fengerové zkoumal zařízení, o kterém si myslel, že dokáže vrhnout celou tu obrovskou masu do hyperprostoru. Opodál poletoval robot prospektor, trpělivě sleduje obvod zapuštěný do struktury pláště.
Na lodi měli pohov. Dorcas hlídala můstek, spíše jen z principu. Kdyby robot vyslal signál, že skončil, poradila by se s Nordbem a poslala ho na další místo. Ryan ve své kajutě sledoval zábavný program, některé lidi by překvapilo, kdyby se dozvěděli, že to je Král Lear. Saxtorph s Tyrou seděli nad šálkem kávy ve společenské místnosti. Když ho Carita vystřídala ve službě na povrchu a on přiletěl zpět, měl v úmyslu se jít prospat, ale cestou potkal wunderlanďanku a dali se do řeči.
„Tvůj otec by neměl tolik pracovat," řekl. „Tři hlídky ze čtyř, den za dnem. Měl by to brát ležérněji. Máme tolik času, kolik se nám tu bude chtít strávit."
„Chce to tu co nejdříve dokončit a vrátit se domů," řekl Tyra. „Ty to dokážeš pochopit."
„Ano. Ale doma ho čeká smutek."
„Ale ještě větší naděje."
Saxtorph přikývl. „Ehm-hm. Je to ten druh člověka. Ne, že bych se s ním nějak blíže znal, ale - je to skvělý chlap. Už chápu, proč jsi dokázala vsadit všechno, co máš, abys získala naději, že jej přivedeš zpět." Odmlčel se, než spěšně dodal: „A teď, když jsi znovu vstoupila do jeho života ty, je jisté, že bude opět šťastný."
Odvrátila zrak. „To bys neměl - ach Roberte, ty jsi tak milý, vždycky jsi byl ke mně tak milý. Budeš mi tolik chybět."
Natáhl se přes stůl a uchopil ji za ruku. „Hej, mladá dámo, nepřivolávej to. Vždyť víš, že budu muset na Wunderlandu trčet kdovíjak dlouho, ať se mi to líbí nebo ne." Zašklebil se. „Nechtěla bys mi pomoct, aby se mi to líbilo?"
Její oči se opět setkaly s jeho. Do tváře sejí nahrnula krev. „Ano, musíme se podívat, co by se dalo -"

Náhle ji přerušil hlas patřící Dorcas. „Poplach! Kzintská loď!“ Protože zněl ze všech reproduktorů, zdálo se, že se chodbami lodi valí jedna velká ozvěna.
„Zatraceně! Ke člunu, Tyro!“ vykřikl Saxtorph. Sám už byl na cestě. Jeho kroky nervózně duněly po podlaze. Teprve když běžel, si v úplnosti uvědomil hrůznost té zprávy.
Dorazil do řídící místnosti, prolétl otevřenými dveřmi a vrhl se do křesla vedle Dorcas. V předním okně byl vidět artefakt zakrývající výhled na slunce, který teď byl předmětem jejich touhy. Na pravoboku, na levoboku, na zádi, všude svítila majestátní záře hvězd, kterým byli naprosto lhostejní. Komunikátor se zapojil automaticky, jakmile identifikoval přicházející signál, a zazněla z něj bezvýrazná angličtina translátoru: „- nepokoušejte se uniknout. Jestli zaměříme neutrinovou signaturu startujícího hyperpohonu, budeme střílet.“
Na lebce kolem ženina asteroiďanského chocholu se zaleskl pot. Saxtorph zachytil jeho čpavý zápach. Nebo to byl jeho vlastní, který mu právě stékal po žebrech? Její prsty se s jistotou míhaly po klávesnici. „Ha, mám ho,“ zašeptala. Na obrazovce snímacího zařízení se objevila tečka. Provedla zvětšení.
Objevila se cizí loď, která ještě pořád vypadala jako hračka. Saxtorph prohledal současnou literaturu loďstva. Určil protáhlý tvar, hlavně děl, odpalovací rampy a zářiče paprskových zbraní. Byla to válečná loď třídy Dravec. Pohled na měřicí přístroje mu prozradil, že se nachází ve vzdálenosti půl milionu kilometrů a rychle se přibližuje.
„Potvrďte,“ vyštěklo rádio.
„Zpráva přijata,“ řekl přes kyselý knedlík v krku. „Co chcete? Jsme tady legálně. Mezi našimi rasami je mír.“ Jo, jasně, jasně.
„Ach, Bože, Bobe,“ zajíkla se Dorcas, zatímco zpráva mířila k oné lodi. „To volání byl první signál, který jsem zachytila. Mohla se vynořit dlouho předtím. Kdybychom si jí všimli, než se přiblížila -“
Stiskl jí ruku. „Nedávali jsme pozor, srdíčko. My. Všichni, co nás tu je. Jaký jsme měli důvod obávat se něčeho takového?“
„Tady Weoch-kapitán z lodi Hrdinů Mečozobec, mluvím za Patriarchát.“ Teď již za syntetickým lidským hlasem slyšeli vrčení a prskání jazyka Kzintů. „Vstoupili jste na náš majetek, narušujete naše tajemství a v minulosti jste se, jak věřím, provinili ještě horšími skutky. Identifikujte se.“
Saxtorph zkoprněl. „Proč to chcete vědět? Vždyť podle vás žádný člověk skutečné jméno nemá.“
Můžeme udeřit a utéct? uvažoval. Ne. Ta otázka dokazuje, jak jsem vyvedený z míry. Jejich loď dokáže vyvinout přinejmenším pětinásobně větší zrychlení. Ne, že by to potřebovala. I na takovou dálku by nás pravděpodobně její lasery mohly vyřadit z provozu. Střela by tu vzdálenost překonala během několika minut a my nemáme nic, čím bychom ji odvrátili. (Zachytit ji naším tažným polem? Ne, příliš pomalé, a kromě toho by následovala druhá a třetí, nebo rovnou složená bojová hlavice, nebo…) Ona sama tu při současném zrychlení bude za půl hodiny. Ale jak můžu myslet na útěk? Carita a Pete jsou dole u černé díry.
To vše mu problesklo hlavou v krátkém intervalu do přijetí nové zprávy. „Udělej, co ti říkám, opice! Udej své označení.“
Nemělo smysl Kzinta dále provokovat odmítnutím. Zanedlouho si bude moci přečíst to jméno sám, protože se skví v celé parádě na bocích lodi. „Nákladní loď Tulák z Leyportu na Luně. Opakuji, že naše záměry jsou naprosto čestné a nedokážeme si představit, co jsme mohli udělat, že nám to máte za zlé.“
Ticho praskalo. Dorcas seděla bez hnutí, pěsti zaťaté.
„Tulák. Harrgh! Saxtorph-kapitán, je to tak? Pošlete video obraz!“
Cože? Muž zůstal ochromeně sedět. Příkazu uposlechla jeho žena.
Weoch-kapitán očividně chtěl, aby to bylo vzájemné. Jeho tygří hlava na ně hleděla z obrazovky, jako by ve své noře číhal na kořist. „Tak takhle tedy vypadáš,“ zavrčel. Oči přimhouřené, jazyk přejíždějící přes tesáky. „Tolik jsem doufal, že budu mít to potěšení.“
„Co tím chcete říct?“ vykřikla Dorcas.
Ticho. Srdce bušilo Saxtorphovi v hrudi.
„To víte moc dobře,“ řekl Weoch-kapitán. „Zabili jste Hrdiny a zničili jejich dílo u rudého slunce.“
Takže ta zpráva už dorazila na Kzin. Nebylo to příliš překvapivé, vzhledem k tomu, jakou senzaci vzbudila. Saxtorph byl ujištěn, že solská stejně jako wunderlandská vláda se při oficiální komunikaci vyhnuly natolik specifickým informacím. Chtěli testovat reakce kočičáků postupně. Ale vesmírní cestovatelé, zvláště ti nepocházející z lidské rasy, měli menší nebo vůbec žádné skrupule a při svých cestách z Wunderlandu na neutrální planety mohli tyto informace během vzájemných setkání docela dobře předat svým kzintským protějškům.
„Během celé své cesty jsem doufal, že vás najdu,“ předl Weoch-kapitán. Jeho stažené uši se napřímily a roztáhly. „Impozantní, úctyhodný protivník. Jestli se budete chovat slušně a uděláte, co vám řeknu, slibuji vám, že zemřete rychle a bezbolestně. .. Ne, tebe se to tak docela netýká, Saxtorphe. Myslím, že ty a já bychom se měli utkat v souboji. Potom si vezmu tvé tělo a osobně je sním, bude to vhodný pokrm pro Hrdinu, tvou hlavu pak vystavím mezi svými trofejemi.“
Saxtorph se vzchopil. „Prokazujete nám velkou čest, Weoch-kapitáne,“ zaskřehotal. „Děkujeme vám. Obdivujeme vaši nesmírnou šlechetnost.“ Co jiného jsem mohl říct? Jen ať se kočičáci radují. Kzintové obyčejně nikoho nemučí jen tak pro zábavu, ale kdyby se tenhle dostal do dostatečně mstivé nálady, mohl by si brát popořadě Tyru, Dorcas, Kama, Caritu i Petra. Přinejmenším by je, nás, mohl vzít s sebou. Pokud se ovšem dřív nezabijeme sami.
Ve zvětšovacím průhledu nabýval Dravec značně na velikosti, překrýval stále více a více hvězd.
Weoch-kapitán si protáhl drápy. Ven, dovnitř a znovu ven. „Dobře,“ řekl. „Ale stejně se nehodlám s opicí dlouho bavit. Buďte připraveni. Konečné instrukce dostanete, až dorazím.“
Obrazovka potemněla.
„Bobe, drahoušku, Bobe.“ Dorcas se otočila ve svém křesle a objala jej pažemi.

Přitiskl ji k sobě. Jako vždycky v okamžiku krize, když čelil tomu nejhoršímu, se z něj stal chladný, napůl odtažitý stroj na přežití. Ne, že by viděl nějakou naději, jak si prodloužit život, ale - „Měli bychom zavolat nahoru ostatní," připomněl jí. „Mohli bychom ještě strávit chvíli spolu, než dorazí Kzintové."
„Ano." Cítil, jak přemáhá rozechvění. Stejně klidná jako on sám se otočila ke komunikátoru a nasměrovala široký paprsek směrem ke kouli. „Cařito, Petře, vraťte se ihned zpátky na loď," řekla ostře.
„Was ist-co se děje?" zazněl Nordbův hrubý bas.
„Teď se nestarejte. Hněte sebou, povídám!"
„Jawohl" A „Ano, madam," od Carity.
Dorcas přerušila spojení. „Chci je toho ušetřit aspoň během cesty," vysvětlila. „Budou si dělat starosti, ale pokud si náhodou na obloze nevšimnou nepřítele, nebudou v šoku."
„Dokud se s nimi nesetkáme," souhlasil Saxtorph. „A co Tyra a Kam? Necháme čekat i je?"
„Možná bychom měli. Asi to bude lepší."
„Ne, možná to od tebe nakonec laskavé nebylo. Myslím, že Tyra by to chtěla vědět hned, aby -" mě mohla políbit na rozloučenou? - „se mohla připravit a jít na smrt s očima otevřenýma. Je taková."
Dorcas se kousla do rtu. „Nemůžu ti v tom bránit, jestli na tom trváš." Hlas se jí trochu třásl. „Ale myslela jsem, že ty a já, těch patnáct minut, které nám zbývají, než jim to budeme muset říct -"
Zašklebil se, nepochybně dost strašlivě. „Bojím se, že bych teď rychlovku nezvládl."
Podařilo se jí zasmát. „Škoda, chlapče." Pak střízlivým hlasem. „Ale fňukat kvůli tomu taky nebudu. Ale nech mě, ať ti řeknu, že tě miluji a děkuji ti za všechno."
„Ale jdi, všechny díky patří tobě, ženo moje." Postavil se. Ona rovněž. Objali se. Proklínal se za to, že si přál, aby místo ní držel Tyru.
Políbila ho, dlouze a vášnivě. „To je za všechno, co jsme spolu prožili." Už se jí nedařilo zadržovat slzy. „A za všechno, co jsme ještě prožít mohli - mít děti a -"
Aha, pomyslel si. Naše uschované gamety. Nikdy jsme nesložili zálohu na exogenezi, pro případ, že by se nám něco stalo. Teď tam zůstanou zmrazené, ti malí duchové toho, co mohlo být, rok za rokem, rok a rokem. Zrazené a opuštěné, jako náš robot tam venku.
Saxtorph se zapotácel. „Randěn i helvede!" zařval.
Dorcas ustoupila o krok vzad. Spatřila jeho tvář a tiše pískla mezi zuby. „Co?"
Dánština jeho dětství. „Ďáble na nebesích!", oblíbená kletba jeho otce, ano, a velmi příhodná, protože ďábel skutečně číhal hned vedle té pekelné hvězdy a čekal na jeho povel. Vysypal ze sebe svůj nápad.
Prudkost v ní vzplála, vykřikla, ale pak se musela zeptat: „Co jestli se nám to nepodaří?"
„Co by, otevřeme přechodové komory a napijeme se vesmíru," odvětil. Dříve tuto myšlenku zavrhl, protože věděl, že by si sebevraždu nepřála, dokud zbývala naděje na čistou smrt. „I když nejpravděpodobnější je, že to Kzinty tak rozzuří, že nás na místě rozstřílejí raketami. Pojď, nemáme čas na řeči, pustíme se do toho."
Vrátili se do sedadel za ovládací panel. Vyslali příkaz. Na tnuctipunském artefaktu ožil robot prospektor. Opatrně se zvedl na minimálním zážehu. Když byl v bezpečné vzdálenosti, udělili mu vyšší zrychlení. Museli pracovat rychle, aby měli stroj na pozici dříve, než se nepřítel dostane tak blízko, že si ho všimne jeho hlídka a jeho přístroje a začnou si klást otázky. Stejně tak museli pracovat přesně, matematicky, vyřešit problematiku vektorů a souřadnic ve trojrozměrném vesmíru. „- křivkový integrál rychlosti divergence dS -" mumlala si Dorcas nahlas u počítače, zatímco skutečné mluvení obstarávaly její prsty. Na pozadí Saxtorphova vědomí probleskla myšlenka: Jestli náš trik selže, tak toto jsou naše poslední okamžiky, které trávíme spolu. Jak příznačné.
Zablikala kontrolka. Dorazili Nordbo a Carita. „Kame, naši přátelé jsou zpátky," řekl kapitán do interkomu. „Proveď je cyklem a pevně je usaď. Myslíme, že si s naší návštěvou dokážeme poradit."
Až na Ryanovo „ano" žádný z nich neodpověděl. Proviantní důstojník měl dost rozumu na to, aby nerušil velitelský pár na můstku. Tyra to musela pochopit sama od sebe. Nefňuká, nepropadá hysterii, ani nic takového, pomyslel si Saxtorph - to by nebyla ona. Protože není astronautka, možná neuposlechne mého rozkazu a nezůstane u člunu. Ten je stejně k ničemu. Ale ta nejvzpurnější věc, kterou by udělala, je, že by tiše a odhodlaně prošla mou lodí, aby se setkala s otcem.
„Je na místě," vydechla Dorcas. Opřela se, ruce stále položené na klávesnici, pohled upřený na displeje. „Bude zapotřebí tří nebo čtyř menších popostrčení, aby zůstal, kde je, ale pochybuji, že si toho Kzintové všimnou."
Dravec zaplňoval obrazovku. Dvojice laserových děl v jeho přední části svítila odraženým světlem jako oči.
„Dobře." Saxtorphova pozornost byla upřená na ovládací panel Tuláka. Vypočítal, jak vystartuje na plný výkon, až se začnou dít věci. Třebaže jeho současná pozice byla pravděpodobně bezpečná, raději by byl tak daleko, jak to jen bude možné. Přímo směrem na Wunderland by to bylo ideální; proslunná terasa, džbánek piva po ruce a vedle něj -
„TEĎ!" vykřikla Dorcas. Stiskla tlačítko, které aktivovalo poslední obvod. „Banzai!"
Robot prospektor, vznášející se mezi hvězdami, obdržel signál na nějž program, který mu poslala, čekal. Vystartoval, zrychlením sto g překonal stokilometrovou vzdálenost v prostoru za méně než pět vteřin a narazil do pláště obklopující černou díru s razancí meteoritu padajícího z nebe.
Prorazil dovnitř. Z otvoru, který vytvořil, vyšlehl bílý plam radiace a udeřil do kzintské lodě.

Kapitola XIX

„Spojte mě znovu s tím lidským velitelem," řekl Weoch-kapitán.

„Ano, pane," odpověděl Komunikační důstojník.
Lidským, pomyslel si Weoch-kapitán. Ne opičím, třebaže mé postavení vyžaduje, aby ho tak na veřejnosti tituloval. Je to udatný a vynalézavý nepřítel. Skoro si přeji, aby mi byl vyrovnanějším protivníkem, až se střetneme v souboji. Ale to nemusí nikdo vědět.
Optické přístroje mu ukázaly Tuláka, nevzhlednou loď, otlučenou a opotřebovanou. Má ji také prohlásit za svou trofej? Ne, Saxtorphova hlava bude stačit. A ani ta nebude nijak zvlášť důležitá, až se se slávou vrátí, aby přijal plné jméno a křeslo mezi Patriarchy s právem založit vlastní rod. Přesto si jeho potomci možná budou vážit té scvrklé věci, jako připomínky toho, co jejich předek dokázal. Weoch-kapitánův pohled se zaměřil na ten obrovský artefakt. Skrývala se v něm moc, možná dost velká, aby se celý vesmír třásl strachy. „Arrrh," vydechl.
Obrazovky potemněly. Světla zhasla. Klopýtal nekonečnou temnotou.
„Je-e-e-e, co to má znamenat? Co se, u všech jedů, děje?" Vzduchem, který přestal proudit z ventilátorů, se rozléhaly výkřiky. Weoch-kapitán poznal stav, ve kterém se nacházel. Stav beztíže.
„Stanoviště, hlaste se!" Žádná odpověď, jen chaos na chodbách. Všude bylo mrtvo. Z posádky se stali duchové slepě bloudící hrobkou. Weoch-kapitána se zmocnila nevolnost.
Potlačil ji. Směry nahoru a dolů přestaly existovat, plynuli volně mezi hvězdami, které už neviděl. Nevolností z beztížného prostoru by trpět neměl. Nikdy v minulosti jí netrpěl, když se vznášel ve volném pádu. Musí jednat, musí se ujmout velení, zjistit v čem je problém, roztrhat ho na kusy a dát všechno do pořádku. Hledal si cestu po hmatu, od jednoho předmětu ke druhému, náhle nepovědomému předmětu. „Ticho!" zařval. „Držte se pevně. Ke mně, důstojníci, ke mně, ke svému veliteli!"
Obracel se mu žaludek.
Dostal se ke dveřím a na chodbu za nimi. Vrazilo do něj vznášející se tělo. Odrazili se od sebe, propluli vzduchem, naráželi do stěn, veškerá důstojnost ta tam. „Mé oči, arh, mé oči," skučel ten druhý Kzint. „Vypálilo mi je to světlo? Jsem slepý. Pomozte mi, pomozte mi."
Weoch-kapitána něco napadlo, a ta myšlenka ho chytila pod krkem. Vycenil na ni zuby, ale alespoň mu dala směr, kořist, kterou mohl pronásledovat. Průvodcem mu byla paměť. Proplouval chodbami, kde zatím všechen hluk utichl, jak posádka ovládla svou paniku. Dobří samci, pomyslel si, zatímco mu v uších a ve spáncích bušila krev jako údery kladivem o kovadlinu. Udatní samci. Hrdinové.
Jeho cílem byla nejbližší observatoř, měla průhledná okna pro přímé pozorování jako zálohu pro případ selhání elektroniky. Během každé akce je nechával odkrytá. Tápavě prolétl vstupními dveřmi. Vnější prostor protínal modrobílý paprsek, příliš jasný, než aby bylo možné pohlédnout někam poblíž. Zmizel, jak Mečozobec prolétl kolem.
Weoch-kapitán dosáhl k okenní tabuli a zašilhal. Světlo shluků hvězd jej bodalo jako nůž. Opatrně, s prsty zaťatými do rámů, se posunul k dalšímu oknu.
Šedivá křivka, vyčnívající věže, ano, památka na dávné vládce, cíl jeho putování. Mečozobec se sunul dál.
Weoch-kapitán vykřikl, přitiskl si dlaně na obličej a bezmocně se pohupoval v prostoru.
Obrazy v jeho mysli pomalu pohasínaly. Ten svit jej neoslepil. Trocha světla, které nyní proudilo dovnitř, mu pomohlo rozeznat kovové stěny a odhadnout vzdálenosti. Pochopil, co se stalo.
Lidé nějakým způsobem otevřeli nový otvor do koule. Radiace vyrvala z jeho lodi veškerý život.
Nevolnost jej přemohla. Zvracel. Kolem jeho hlavy a z nosu se rojily odporné hrudky a koule. Prchl dříve, než jej mohly zadusit. Ano, v mých kostech je smrt, uvědomil si. Jak dlouho jí dokážu vzdorovat a proč vlastně? Zvítězil jsi, člověče. Ne! Silně se odrazil nohama od stěny a vyrazil vpřed jako šíp. Během letu nabíral jeho plán pevné obrysy. „Sejdeme se u stanoviště tři," křičel do noci. „Všechny ruce ke stanovišti tři pro rozkazy! Předejte zprávu dál! Váš velitel vás volá do bitvy!"
Přidávali se k němu jeden za druhým, mnozí roztřesení a dávící. Důstojníci se identifikovali, posádka se shromáždila kolem nich. Někteří našli příruční svítilny. Ve stínech se zaleskly tesáky a drápy.
Řekl jim, že zanedlouho zemřou. Řekl jim, jak by měli zemřít. V jejich vrčení se odrážel hněv a rozhodnost.
Skafandry byly rozmístěné po celé lodi. Kzintové hledali ty, které jim příslušely. Ve tmě a ve volném pádu, zmítáni narůstající nevolností, to mnoho z nich nikdy nedokázalo.
Vzduch byl stěží dýchatelný a stále mrazivější. Recyklační zařízení, pomocné rakety a komunikátory ve skafandrech byly nefunkční. Dobře, ale pumpy mají přece záložní baterie a víc vzduchu než se vejde do vaší nádrže stejně potřebovat nebudete. Máte své nohy, kterými se můžete odrazit. Víte, kam se máte dostat, a smrt můžete proklínat i o samotě.
Weoch-kapitán pomohl otočit kolem manuálního otvírání přechodové komory. Atmosféra s vytím vyvála ven, na okamžik vytvořila bílou mlhu, pak se rozptýlila a hvězdy znovu jasně zaplály. Následoval ji. Tulák nebyl nikde v dohledu. Musel pláchnout. Ale možná, že mu výhled na něj jen clonil trup Mečozobce. Přímo před ním se vznášel rozeklaný tvar artefaktu. Nejlépe, jak jen byl schopen, odhadl vzdálenost, směr a rychlost, napjal svaly a odrazil se jako lovec vrhající se na kořist.
„Héé-jáá!" vykřikl. Zvuk jeho hlasu mu lehce rozvibroval přilbu. Objevilo se trochu krve, kapky a skvrny.
Na cestě prázdnem se mohl konečně rozhlédnout kolem sebe. Ponořil se do ticha, rušeného pouze jeho dechem a šuměním kapaliny v plicích, pocítil ohromný klid. Tu a tam se mezi souhvězdími mihla drobná světélka, skafandry jeho druhů. I my jsme ze stejné látky jako hvězdy, pomyslel si. Jako slunce. Oheň.
Věděl, že sotvakdo z nich se dostane k cíli své cesty. Většina jej nezasáhne, mine ho a zahyne kdesi za ním. Těch šťastných pár může náhodou zabloudit před ohnivou výheň, kde se jim dostane okamžitého zapomnění. Ti, kteří uspějí, nebudou vědět, kam mají jít. Neexistoval způsob, jak by jim Weoch-kapitán mohl popsat to, co se dozvěděl během dnů pečlivého studia. Pár z nich by ho mohlo sledovat, poznat a vyhledat ho, ale to bylo extrémně nepravděpodobné.

Na tom nezáleží. Protože díky němu zemřou jako bojovníci při útoku.
Mečozobec se vzdaloval. Když jej zasáhl plamen, měl stále ještě nezanedbatelnou rychlost směrem ke kouli, třebaže nebyl na kolizním kurzu. Odkázal mu ji jako své dědictví.
Zahlédl Tuláka. Že by se Saxtorph vracel, aby si prohlédl zkázu, kterou způsobil? Nevadí. Bude mu chvíli trvat, než posoudí, co mu jeho přístroje ukazují a uvědomí si, co to znamená. A potom - co může dělat? Aktivovat tažné pole a lapat umírající Kzinty?
Může nás zkusit zasáhnout paprsky, pomyslel si Weoch-kapitán. Pracovní laser mít musí. Já bych to na jeho místě určitě udělal. Ale jako zbraň je to pomalé, neohrabané a já už jsem skoro u cíle.
Koule vyplnila polovinu nebe. Smrtící plamen se teď skrýval za křivkou obzoru; na věže, bludiště a tajemné stroje nyní svítilo jen světlo hvězd. Weoch-kapitán se napjal.
Zdálo se mu, že mřížoví na něj doslova vyskočilo. Zachytil se zajeden prut. Jeho síla ochabovala, téměř se neudržel a proletěl kolem. Nějakým způsobem se mu podařilo zachytit a zastavit. Visel tam, dokud znovu nepopadl dech. Před očima se mu vznášely cáry temnoty.
Vpřed, pomyslel si, jinak zemřu, aniž bych naplnil své poslání. Spouštěl se dolů. Bylo to obtížné a s každým dalším okamžikem ještě obtížnější. Nezbylo mu nic než záložní zdroj energie zásobující vzduchové čerpadlo a dodávající trochu tepla. Všechny klouby na rukou, na nohou a na prstech musel proti vnitřnímu tlaku ohýbat sám. Jeho mysl se mlžila, ale on přesto musel zůstat natolik bdělý, aby našel cestu mezi objekty, které znal jen z obrázků, a dávat pozor, aby se neodrazil tak silně, že by znovu odlétl do vesmíru.
Přes to všechno se pohyboval vpřed.
Pohled vzhůru. Ano, Tulák se potloukal kolem. Možná Saxtorph odhadl, kam má namířeno. Weoch-kapitán se zašklebil. Doufal, že člověk teď vyvádí jako šílený. Svou cestu volil pečlivě a štěstí stálo při něm. Přistál nedaleko aktivačního mechanismu. Dosáhl ho a vstoupil do temnoty mezi stavbami. Na vlečném lanku si nesl příruční svítilnu. V jejím světle si prohlížel své okolí. Ano, podle Yiao-kapitána by tyto dva útvary, tenhle připomínající páku a tento připomínající pedál, měly při stlačení spojit obvod. Tnuctipunové sotva měli v úmyslu startovat takovým způsobem. Někde tu musí být automatické zařízení, program a krytá místnost pro posádku, kterou tahle černá díra na své pouti vezla. Ale tnuctipunové rovněž instalovali záložní systém. Weoch-kapitán jim přes propast miliard let provolal slávu jako svým bratrům ve zbrani.
Možná to nebude fungovat, varoval se. Nemůžu udělat víc, než se pokusit vyrvat tuto moc z rukou lidí. Nevím, kam poletí, ani jestli se někdy vrátí do našeho vesmíru. Nikdy se to nedozvím, protože budu mrtev. Zemřu hrdě a se slávou.
Zmocnily se jej křeče, ale všechno, co měl v žaludku, již zvrátil dříve, než opustil Mečozobce. Ve vyprahlých ústech měl odpornou chuť, cítil závratě, zvonilo mu v uších, vykašlával krev, jež mu třísnila obličejový plát, sípavě dýchal, třásly se mu ruce a slábl, slábl. Ano, umírá. Pevně se zapřel o kovovou stěnu - být uvnitř této konstrukce bylo jako číhat doma v rákosí, pomyslel si matně, čekat na kořist - a zatlačil veškerou silou, která mu ještě zbývala.
Na palubě Tuláka krátce na to spatřili, že jejich odměna zmizela.

Kapitola XX

Navzdory tomu začala jejich cesta zpět domů vesele. Když je vám navrácen zpět váš život, ztráta drahocenného pokladu vás nijak zvlášť nemrzí.
„Kromě toho, zpráva o Šerrekovi a jeho vysílání, plus to, co jsme nashromáždili my sami, by si sama o sobě zasloužila slušnou odměnu," poznamenal Saxtorph. „A pak je tady ještě další věc, ten, ech, Mečozobec" Dorcas si to jméno přečetla, když prolétali kolem, a připevnila na něj rádiový maják, aby bylo možné vrak najít. „Svým způsobem možná i větší, než za tu černou díru. Tvé loďstvo - nebo moje, případně obě dohromady - bude skákat radostí, že se mu dostane do rukou celá moderní kzintská válečná loď, kterou budou moci rozebrat."
„Co jen ten artefakt a ten jev, který je uzavřený uvnitř, mohl znamenat pro vědu -" povzdechl si Petr Nordbo. „Ale máš pravdu, je nevděčné si stěžovat."
„Není pochyb o tom, že úřady budou chtít tuto část naší zprávy ututlat," pokračoval Saxtorph. „Ale budeme pro ně hrdinové, což je užitečnější, než kdybychom byli hrdinové pro veřejnost. Řekl bych, že byrokratickým blábolením proplujeme skutečně snadno. A, jak jsem řekl, dobře nám za to zaplatí."
„Myslel jsem, že jsi vlastenec, Roberte."
„No, myslím, že jsem. Ale jest dělník hoden své mzdy. A já jsem chudý člověk. Nemohu si dovolit pracovat zadarmo."
Seděli v Saxtorphově kajutě, nejprostornější místnosti na palubě, a povídali si u piva. Nikoliv poprvé. Sympatie, které vůči sobě na první pohled pocítili, ještě vzrostly, když se lépe poznali. Wunderlanďanova angličtina byla kostrbatá, ale zlepšovala se.
Poškrábal se ve vousech a řekl pomalým hlasem: „Něco mě k tomu napadlo. Vyslechni mě, prosím. Má rodina bude mít zpátky svou čest, ale já nevěřím, že nám budou moci vrátit naše pozemky. Jejich současní majitelé je koupili v dobré víře a mají svá práva. Nelituj mě. Z toho, co jsem slyšel od svého zachránění, se společnost změnila a označení „statkář" má dnes jen malou váhu. Ale prostá spravedlnost vyžaduje, abychom dostali zpět to, co nám zabavili. Až zaplatím Tyřin dluh, který kvůli mě udělala, ještě mi toho hodně zůstane. Co budu dělat dál? Mám svou vědu, to ano, ale jsem jen amatér. Jsem příliš starý, než aby se ze mě stal profesionál. A na druhou stranu jsem ještě příliš mladý na to, abych jen tak lenošil. Má hlavní práce se vždy točila kolem lidí. Čím se teď můžu bavit?" Usmál se. „Víš, tvůj podnik má ten chronický problém, že je nedostatečně financovaný. Odměny vám pomohou, ale nemyslím si, že to bude stačit. Jak by se vám líbil partner?"

Saxtorph vytřeštil oči. „Co? Proč, ech, co tím myslíš?“
„Necestoval bych s vámi, snad jen jednou za čas pro radost jako pasažér. Nejsem žádný astronaut. Ale byl to vždy můj sen a podílet se na firmě, jako je ta vaše, se mu hodně blíží. Ano, budu podnikat vlastní cesty, budu zařizovat přepravu zboží a nájem lodi, budu se starat o zhodnocení majetku a expanzi firmy. Jako statkář jsem se toho o podnikání hodně naučil a dělal jsem to dost dobře. Zeptej se mých bývalých nájemců. A také peníze, které do toho vložím, pro vás budou citelnou podporou. Spolu z toho uděláme pro nás pro všechny velmi ziskový podnik.
Nemůžeš se rozhodnout okamžitě, ani já nemohu. Ale dnes se mi to zdá jako dobrý nápad. Co si o tom myslíš?“
„Myslím si, že je to pořádná supernova!“ zařval Saxtorph.
Mluvili dál, stále vzrušeněji a vzrušeněji, dokud se kapitán nepodíval na hodinky a neřekl: „Kruci, musím jít vystřídat Dorcas u detektoru hmoty. Pošlu ji sem a můžete to spolu ještě probrat, pokud nejsi příliš unavený.“
„Na setkání s ní nikdy,“ odpověděl Nordbo. „Je to úžasný člověk a ty jsi šťastný muž.“
Saxtorphovo nadšení povadlo. Po chvíli zamumlal: „Promiň, vždycky s tebou jednám, jako bys... neutrpěl tu ztrátu. Nikdy o tom nemluvíš a já na to zapomínám. Je mi to líto, Petře.“
„To nemusí,“ řekl Petr jemně. „Cítím lítost, to ano, ale po tak dlouhém čase, který jsem strávil o samotě s myšlenkou na to, že tam zestárnu a umřu, jsem rezignoval. Bylo hořké, když jsem se dozvěděl, že jsem svoji Huldu propásl ani ne o rok, ale říkám si, že o náš společný život jsme přišli už dávno předtím. Bůh mi nechal naše dvě děti, z nichž obou se staly nádherné lidské bytosti.“
Přinejmenším z tvé dcery určitě, pomyslel si Saxtorph.
Nordbo se znovu usmál. „Pořád se ještě můžu těšit na setkání se svým synem Ibem. Vlastně, když mi Tyra řekla, že pracuje ve výzvědné službě, napadlo mě, že bychom si měli být blízcí - Roberte, co se děje?“
Saxtorph seděl bez hnutí, pak se otřásl a postavil se, hodil do sebe zbytek piva a zaskřípal: „Něco mě napadlo. Nedělej si starosti. Možná se ukáže, že to nic neznamená. Ale podívej, ehm, myslím, že bychom zatím ten nápad s partnerstvím neměli probírat s Dorcas ani s nikým jiným. Nechme si to pro sebe, dokud nebude mít určitější obrysy, dobře? A teď už ji vážně musím jít vystřídat.“
Nordbo se tvářil zmateně a trochu ublíženě, ale odpověděl: „Jak si přeješ,“ a odešel z místnosti spolu s ním. Na chodbě se rozešli a Saxtorph zamířil ke stanovišti detektoru hmoty.
Dorcas zaklapla knihu, kterou si pročítala. „Hej, vypadáš, jako bys měl špatný den v pekle,“ řekla.
„Jsem trochu mrzutý,“ zamumlal. „To přejde. Jen mě nech být.“
„Takže mi nechceš říct proč.“ Vstala a podívala se mu do tváře. V jejím hlase zazněl smutek. „Poslední dobou mi toho moc neříkáš o ničem, na čem ti záleží.“
„Nesmysl,“ odsekl. „Stáli jsme bok po boku proti Kzintům.“
„To nemám na mysli a ty to víš. No, nebudu tě otravovat. To by ode mě nebylo moudré, že?“ Vyšla ven s hlavou vztyčenou, ale sevřenými prsty.
Vzal si křeslo, které nevyhrála svým teplem, nacpal si dýmku a zuřivě kouřil.
Ze zamyšlení ho vytrhl zvuk lehkých kroků. Vešla Tyra. Její tvář se rozjasnila jako vždy, když jej uviděla. „Nazdar,“ pozdravila jej jejich navyklým způsobem. „Můžu ti dělat společnost?“ - jako by tu s ním nikdy nesedala celé dlouhé hodiny, nebo on s ní, když měla službu. „Vzpomínáš, jak jsi sliboval, že mi budeš vyprávět o svém dobrodružství na - „ Zarazila se. Ztišila hlas. „Stalo se něco smutného.“
„Doufám, že ne,“ řekl. „Doufám, že se mýlím.“
Posadila se. „Jestli ti můžu pomoci nebo tě utěšit, Roberte, stačí říct. Ale jestli se nechceš o své starosti podělit, řekni mi, abych zmlkla.“
Ona umí mlčet, pomyslel si. Strávili jsme spolu šťastné chvíle, aniž by padlo jediné slovo, když jsme poslouchali hudbu nebo si prohlíželi nějaké umělecké dílo, nebo si jen byli nablízku.
„Máš pravdu,“ řekl. „Nechci o tom mluvit, dokud - dokud nebudu muset. S trochou štěstí nebudu muset nikdy.“
Modré oči se na něj pátravě zahleděly. „Týká se to mě a tebe, že?“ Jak je najednou vážná a ztichlá.
Poplašeně odpověděl: „Říkal jsem něco takového?“
„Cítím to. Jsme blízcí přátelé. Alespoň ty pro mě.“
„A ty -“ Nedokázal dokončit větu.
„Věřím, že jsi rozervaný.“
„Počkej chvíli.“
Naklonila se dopředu a vzala jeho volnou ruku do svých dlaní. „Protože jsi dobrý člověk a čestný muž,“ řekla. „Držíš své sliby.“ Odmlčela se. „Ale -“
„Změňme téma, prosím,“ přerušil ji.
„Bojíš se? Ano, bojíš. Bojíš se způsobit bolest.“
„Dost,“ vyštěkl. „Už o tom ani slovo. Slyšíš mě?“ Odtáhl svou ruku.
Vyzařoval z ní neotřesitelný klid. „Jak si přeješ, můj drahý. Po zbytek cesty. Máš na to právo. Cokoliv jiného by bylo neslušné vůči nám všem. Ale za pár dní dorazíme na Wunderland.“
„Ano,“ řekl hloupě a bláznivě.
„Strávíš tam dlouhou dobu.“
„Budu mít hodně práce.“
„Ne pořád. To víš. Pak se rozhodneme. Může to trvat dlouho, ale budeme to muset udělat. Jde o zbytek našich životů.“
„Možná.“
„Zcela jistě.“ Vstala. „Myslím, že bude nejlepší, když teď půjdu. Měl bys být v tuto chvíli o samotě se svým srdcem.“
Hleděl do země. „Asi máš pravdu.“

Na okamžik ztratila svou vyrovnanost. „Roberte, ať se stane cokoliv, naprosto cokoliv, jsi mi drahý.“ Její kroky zanikly v tichu.
O kus dál v chodbě stála černá podsaditá postava a přehrazovala ji jako barikáda.
„Ahoj,“ řekla Tyra bezvýrazně.
Carita s ní srovnala krok. „To byla krátká návštěva.“
Tyra se zarazila. „Tys nás sledovala?“
„Všimla jsem si. Nemohla jsem si nevšimnout. Den za dnem je to docela nemožné. Všiml by si toho i Kdat. Chci si s tebou promluvit.“
Tyra zčervenala. „Je slušné říct prosím.“
„Měly jsme si promluvit už dávno,“ trvala na svém jinxianka. „V tuhle hodinu máme obě volno. Půjdeme ke mně?“
Přestože ani tón jejího hlasu ani držení těla nebyly výhružné, ležel pod nimi lehký podtón, který naznačoval, že kdyby to bylo nutné, tak by ji jednoduše zvedla a odnesla.
„Tak dobře,“ odsekla Tyra. Beze slova došli ke kajutě pilota a vstoupili dovnitř.
Carita zavřela dveře. Jejich pohledy se střetly a zaklesly se do sebe. „Co chceš?“ zeptala se Tyra.
„Ty víš moc dobře co,“ prohlásila Carita. „Ty a kapitán.“
„Jsme přátelé! Nic víc!“
„Na lodi není dost soukromí pro cokoliv jiného, pokud jsi civilizovaná. Určitě ses držela daleko od postele. Pár polibků, možná, ale dostatečně cudných, jako byste jen flirtovali. Jenže o tom už to dávno není. Čekáš jen, až se dostaneme na Wunderland.“
Tyra zvedla ruku, jako by ji chtěla udeřit. Pak ji nechala opět klesnout. „Nazýváš Roberta schleicher - pokrytcem?“ vzplála.
Caritiny rysy změkly. „Absolutně ne. Ani tebe. Jen se to prostě stalo. Žádný z vás si to nepřál, a neviděli jste, že to přichází, dokud nebylo příliš pozdě. Věřím, že jsi zmatená. Napůl se cítíš veselá a napůl mizerně, stejně jako on.“
Tyra sklopila zrak. Zatínala prsty na prsou. „Je to těžké,“ zašeptala.
„To je pravda, protože jsi čestný člověk.“
Tyra se vzchopila. „Jsou to naše životy, jeho a můj.“
„Dorcas zachránila život tvému otci,“ odpověděla Carita. „Později zachránila nás všechny. Ano, Bob tam byl také, ale ty víš zatraceně dobře, že bez ní by nikdy nedokázal to, co dokázal. Jak jí to máš v úmyslu splatit? Peníze se nepočítají, to víš.“
„Ich kann nicht anders!“ vykřikla Tyra. „On a já, jsme v pasti.“
„Jste svobodní dospělí lidé,“ řekla Carita. „Nejste uvězněni v ničem, jen v sobě samých. Tyro, ty jsi bystrá, nadaná, krásná a brzy budeš bohatá. Máš před sebou jen zářivou budoucnost. Co máme my, je dobré manželství a šťastná loď. Bob se k ní vrátí, když ho necháš jít.“
„Vrátí? Jak to můžu udělat? To ho mám nechat, ať se trápí do konce života?“
Carita se usmála. Natáhla ruku a položila ji vyšší ženě kolem ramen. „Tušila jsem, že se cítíš tak bezmocná právě kvůli tomuhle. Posaď se, drahoušku. Něco nám naleju a promluvíme si.“

Kapitola XXI

Jinxianka vystřídala Saxtorpha na konci jeho hlídky. Ztracený ve svém zmatku si téměř nevšiml, jak se na něj dívá, a zapomněl na to, jakmile opustil místnost.
Ech, k čertu, tohle nikam nevede, pomyslel si. Jen se pořád točím dokola jako v maelstrómu. Než mě to stáhne pod hladinu, měl bych raději - co vlastně? Něco sníst, řekl bych, vzít si prášek na spaní, jít do postele a doufat, že se probudím s jasnou hlavou.
Že k tomu místu přišel právě ve té chvíli, byla ryzí náhoda. Nikdo neměl v úmyslu nic inscenovat. Na věci to nic neměnilo, snad jen to, že by se to jinak dozvěděl méně drsným způsobem.
Dveře do Tyřiny kajuty byly pootevřené a v nich stál Ryan Kamehameha. Vlasy měl rozcuchané, šaty na sebe hodil očividně ve spěchu a ve tváři se mu zračil lehce omámený výraz. Saxtorph zůstal stát jako přimrazený. Vzedmula se v něm přílivová vlna.
Proviantní důstojník řekl směrem do místnosti: „- nemůžu tomu uvěřit. Nikdy bych - chci říct, že Bob je víc než jen můj kapitán, je to můj přítel, a já-“
Ozval se její broukavý smích. „Copak, cítíš se provinile? To není nutné. Jsem ráda v jeho společnosti, to ano, a napadalo mě ledacos, ale on je příliš ženatý. Možná, až dorazíme na Wunderland. A kromě toho byla to dlouhá a nudná cesta, až do teď. Cari ta měla pravdu, když mi říkala, že jsi dobrý.“
Rozzářil se. „Ale díky, madam. A ty jsi úžasná. Tak zítra!“
„Každé zítra, pokud to půjde, až do konce cesty. A teď, když dovolíš, si hodlám dopřát šťastné sny.“
„Já taky.“ Ryan jí poslal vzdušný polibek, zavřel dveře a odvrávoral pryč. Neviděl, kdo mu stál za zády.
Po delší pauze začal Saxtorph znovu uvažovat. No, tak takhle to tedy je. Du kannst nicht treu sein.
Ne, že bych měl sebemenší právo být na kohokoliv z nich naštvaný. Nemám na ni žádný nárok. Nikdy jsem neměl. Právě naopak.
Přesto -
Mlhavě: To je ten ostnatý drát, na kterém jsem visel. Protože se ta věc, ten problém, v němž jsem se zmítal, týkal Tyry, ba ji přímo svíral v kzintských drápech, nemohl jsem se odhodlat a poradit se o tom s Dorcas. Nemohl jsem se

odhodlat, abych si přiznal, že ona je ta jediná lidská duše, ke které se musím obrátit. Jen mezi sebou se musíme rozhodnout, co bychom měli udělat.
Později. Později.
Kráčel dál a zjistil, že se ocitl před kajutou Petra Nordba. Zaklepal. Wunderlanďan otevřel dveře a překvapeně na něj hleděl. „Nazdar," řekl Saxtorph. „Neruším tě?"
„Ne. Právě si čtu knížku o novodobé historii. Uběhlo třicet let, o nichž nic nevím. Co si přeješ?"
„Společnost. Nic zvláštního. Rád bych si poslechl historky z tvého mládí, hádal se o válku, politiku a další triviální věci, možná bych si zazpíval košilaté písničky a určitě bych se rád opil. Jsi pro? Donesu láhev čehokoliv, co máš rád."

Kapitola XXII

Obě slunce zapadla a Munchen se rozzářil vlastními světly. Provoz v centru města jen hučel a pulzoval kolem starých budov a elegantních moderních obchodů. Matthiensonstrasse ale byla obytná čtvrť a v tuto hodinu tam byl klid. Činžovní domy ji lemovaly jako cimbuří, více oken bylo temných než rozsvícených, takže když Saxtorph zvedl oči k obloze, dokázal rozeznat pár skutečných hvězd. Vanul svěží, studený vítr, první dech nadcházejícího podzimu.
Našel číslo, které hledal, a znovu pohlédl vzhůru, tentokrát ne tak vysoko. Světlo na pátém podlaží mu prozradilo, že někdo ještě nespí. Zaváhal. Mohlo se svítit v jiném bytě než v tom, kam měl namířeno.
Vešel do chodby, minul fahrstuhl a zamířil k požárnímu schodišti. Bylo příkré. Přišlo mu to vhod. Výstupem si trochu uvolnil vnitřní napětí. Přesto, když dorazil ke dveřím 52, zazvonil dost ostře.
Po minutě se z reproduktoru ozvalo nezřetelné „Ja, was wollen Sie von mir?" Otočil tvář přímo ke snímacímu zařízení a uslyšel užaslé „Sie!" O pár sekund později, „Kapitán Saxtorph?" Znělo to jako modlitba, aby to nebyla pravda.
„Pusťte mě dovnitř," řekl pozemšťan.
„Ne. Tedy, vždyť je půlnoc."
Správně, pomyslel si Saxtorph.
„Neměl jste ani tolik slušnosti, abyste předem zavolal. Běžte pryč."
„Raději já, než policie," odpověděl Saxtorph.
Uslyšel něco, co se podobalo přidušenému vzlyknutí. Dveře se otevřely. Vešel dovnitř. Zavřely se za ním.
Byt byl asketicky zařízený a býval čistě uklizený, teď se ale dovnitř začal vkrádat nepořádek. Ovzdušňovacímu systému se nedařilo odstranit všechen zápach a mlhu z cigaretového kouře. Ib Nordbo tam stál v civilní kombinéze. Vlasy měl neudržované a oči temně podlité. Ano, pomyslel si Saxtorph. Byl vzhůru, to je dobře. Odvážil bych se tvrdit, že poslední dobou moc dobře nespí.
„V-vítejte zpátky," zamumlal Nordbo.
„Váš otec a sestra byli zklamaní, že jste je nepřišel přivítat osobně," řekl Saxtorph.
„Dostali můj vzkaz, že se omlouvám. Nebo nedostali? Musím jet mimo planetu, bohužel právě v této době. Požádal jsem o dovolenou z rodinných důvodů."
„A místo toho jste se zavřel tady. Napadlo mě, že to tak bude. Jít kamkoliv jinam v této soustavě nemá smysl. Našli by vás příliš snadno. Až do příštího týdne žádná interstelární dopravní loď neodlétá a vy jste si potřeboval zařídit osobní doklady a tak podobně."
Saxtorph pokynul rukou. „Posaďte se. Ani já z toho žádnou radost nemám. Vyřídíme to tak rychle, jak to jen bude možné."
Nordbo ustoupil, klesl na okraj křesla a objal se pažemi. Celé jeho tělo vyzařovalo prosebný výraz. Saxtorph šel dál, ale zůstal stát nad ním.
„Jak dlouho vás Kzintové platí?" zeptal se Saxtorph.
Nordbo suše polkl. „Neplatí mě. Ani neplatili. Nikdy."
„Poslouchej, chlape. Poslouchej dobře. Nemám v úmyslu hrát žádné hry. Budeš spolupracovat, jinak hned odejdu a předám celou tu záležitost úřadům. Už bych to udělal, nebýt tvé sestry a tvého otce. Víš, že chybělo zatraceně málo a byli by kvůli tobě zemřeli?"
„Tyra - ne, to jsem nevěděl," vykřikl ten druhý. „Lhala mi. Kdybych věděl, že chce letět s vámi, byl bych vaši hloupou výpravu zarazil. A můj otec? Každý rozumný člověk věřil, že je dávno mrtvý. Nevěděl jsem to! Jak bych mohl?"
„Smůla, to jo, ale plně zasloužená," řekl Saxtorph. „Možná bych na to nepřišel, jenže se mi do cesty připletla stopa. Tehdy mi ještě nedošlo co znamená, až o pár dní později."
Zhluboka se nadechl, než dovedl svou myšlenku až k cíli. „Určitě jsi sledoval zprávy a značná část našeho příběhu byla odtajněna. Ještě předtím, protože jsi kdo jsi a zastáváš takovou funkci jakou zastáváš, ses dozvěděl, co jsme řekli důstojníkovi loďstva, jehož jsme požádali, aby přišel na palubu hned po našem příletu. U černé díry nás dostihla kzintská válečná loď, sice později než jsi předpokládal, ale stejně to bylo něco, co jsi považoval za docela pravděpodobné."
„Já - ne, křivdíte mi, já -"
„Drž zobák, než ti dovolím promluvit. To setkání mohlo být dílem náhody. Kzintové mohli zachytit vysílání z té předešlé lodi a vyslat tuhle v ten nejnevhodnější okamžik pro nás. Její kapitán věděl kdo jsem a jaké lodi velím. Mohl se to dozvědět z vesmírných drbů nebo od své rozvědky. Jméno Tulák by pro jejich mentalitu nic neznamenalo a těžko by bylo obsažené v nějaké zprávě, kterou mohl dostat, ale je možné, že ho někdy nedávno zaslechl a měl ho v čerstvé paměti. Jo. Stát se mohou i nepravděpodobné věci. Co mi ale rozsvítilo červenou kontrolku, bylo to, když mi řekl, že doufal, že mě tam najde. Věřil, že je docela dobře možné, že tam ze všech lidí budeme právě my. A ze všech lodí právě

Tulák. Nikdy bychom neprozradili, kam máme namířeno a proč. Nevěděl o tom nikdo kromě tebe. Nikdo jiný než ty o nás zprávu na Kzin poslat nemohl. Myslím, že jsi je informoval okamžitě, jakmile Tyra objevila zápisník tvého otce a ukázala ti ho. Taková věc by je zajímala a mohla by být důležitá. Když začala vážně mluvit o tom, že začne pátrat, udělal jsi všechno co se dalo, abys ji od toho odradil, všechno kromě toho, že bys informoval své nadřízené. To ses neodvážil, protože by docela dobře mohli nařídit oficiální výzkum, což by je mohlo přivést na stopu tobě a tvé zradě. Nejsou zase tak těžkopádní, jak jsi tvrdil. Markhamovo odhalení vrhlo podezření i na tebe a musel ses cítit dost zoufale. Když jsme se vyslovili jasně, že odletíme i navzdory tvým námitkám, běžel jsi k prvnímu hyperfonu, ke kterému máš tajný přístup a upozornil jsi Kzinty. Kdyby nám zakroutili krkem, byl bys v bezpečí. Dobrá, Nordbo. Tak jak dlouho tě platí?“
„Tyra,“ zanaříkal muž v křesle. Sesul se dozadu. „Přísahám, že jsem nevěděl, že je s vámi.“
„To vyjde nastejno,“ řekl Saxtorph. „Zradit nás a pravděpodobně taky odsoudit k smrti nebylo zrovna přátelské gesto. Kvůli ní a kvůli tvému otci bych se snad i nechal přesvědčit, abych... na to zapomněl. Zatím nic neslibuji, chápeš, a všechnu milost, kterou bys mohl dostat, si musíš zasloužit.“
Ano, kvůli nim, naříkala hluboká část jeho duše. Petr vytrpěl a ztratil velmi mnoho. Je tak šťastný, že ho s Dorcas přijmeme za partnera. Bože, jak nerad bych mu tuhle číši odtrhával ze rtů.
Nezničilo by ho to. Jeho osvobození, odškodnění, přijetí jeho rodiny zpět do klanu, to by platit nepřestalo, protože on byl a je statkářem, ne tahle kreatura, jejíž fňukání tady dnes poslouchám. Myslím, že má dost síly na to, aby přežil, když se svět i on sám dozví pravdu o jeho synovi, jeho jediném synovi, a dokázal by pokračovat v práci. Ale kéž bych ho toho dokázal ušetřit - kéž bych ho toho dokázal ušetřit!“
Nordbo zvedl oči. Byl příšerně strhaný. Začal ze sebe vyrážet jednotlivá slova. „Nikdy jsem to nedělal pro peníze! Nějaké jsem dostal, to ano, ale nechtěl jsem je, vždycky jsem je věnoval Domovu veteránů. Markham pro mě byl jako, jako otec. Jako otec, kterého jsem uctíval, než - no, čemu jinému jsem měl věřit, než tomu, že se z mého skutečného otce stal kolaborant a že zemřel ve službách Kzintů? Myslel jsem, že Tyra je jen snílek. Nedokázal jsem se přinutit, abych jí to řekl otevřeně, ale myslel jsem, že je mou povinností vrátit rodině čest a majetek svým vlastním úsilím. V těch prvních letech po procesu mi Markham zůstal věrný a nepohrdal mnou, jako tolik ostatních. Pomáhal mi, radil mi, jako nový otec, on, válečný hrdina a později skvělý státník. Když mě nakonec požádal, abych pro něj udělal něco... něco nezvyklého, byl jsem rád. Nebylo to nic škodlivého. Vysvětlil mi, že kdyby Kzintové věděli lépe, jak pracuje naše tajná služba, poznali by, že se zaměřujeme na obranu, že nejsme agresivní a že nám to poskytne větší šanci na trvalý mír. Čemu jsem měl víc důvěřovat? Jeho bystrému a zkušenému úsudku nebo hloupým a svazujícím předpisům? Ty první informace, které jsem mu poskytl, aby je poslal Kzintům, ty tajné nebyly. S trochou času a úsilí je mohli získat sami. Ale pak jich bylo víc a potom ještě víc a začalo jít o skutečná tajemství -“ Znovu si zakryl oči a schoulil se.
Saxtorph přikývl. „Stal ses obětí vydírání. Každý krok, který jsi učinil, tě zavedl dále do jednosměrné ulice. Jo. Tímhle způsobem se rekrutuje spousta špiónů.“
„Já miluji svůj národ. Nikdy bych mu neublížil.“ Nordbo spustil pěsti na kolena a dodal méně roztřeseným hlasem: „I přesto, že se na mém otci a mé rodině dopustil strašné křivdy.“
„Takže na tom se s Tyrou nakonec přece jen shodneš, co? A to, co jsi dělal, nemohlo napáchat žádné vážné škody. Takové a podobné vytáčky jsou mezi špióny taky docela běžné.“
Nordbo zvedl hlavu. „Neurážejte mě. Mám svou lidskou důstojnost.“
„To je věcí názoru. A teď, řekl jsem ti, abys poslouchal a řekl jsem ti, že to chci co nejvíc zkrátit, abych odsud mohl konečně vypadnout, dát si doma horkou sprchu a převléct se do čistého. Tak se toho drž a možná se podívám, jestli bych pro tebe nemohl něco udělat. V opačném případě to nahlásím tvým nadřízeným. Pro začátek, kolik vás ještě je v té vaší klice?“
„N-nikdo další.“
„Dal bych ti pár facek, kdybych měl rukavice, které bych potom mohl spálit. Ale takhle, dobrou noc.“
„Ne! Prosím!“ Nordbo vyskočil na nohy. Vztáhl k němu ruce. „Říkám vám, že nikdo. Nikdo, o kom bych věděl. Jedna byla v mém oddělení v centrále, ale zemřela před dvěma lety. Nehoda. A Markham je mrtev. Nikdo další!“
Saxtorph usoudil, že mluví pravdu, pokud to dokázal určit. „Udáš její jméno,“ řekl. „A k tomu řekneš všechno, co by mohlo poskytnout stopu ke všem dalším.“ Pokud existují. Možná, že ne. Markham byl typ osamělého vlka. Nakonec, vyšetřování je práce pro profesionály. „Napíšeš všechno, co víš. Do posledního písmenka. Celou pravdu, co jsi dělal, co jsi doručil ty osobně a všechno, o čem jsi slyšel nebo ses domníval, takové věci. Rozumíš mi? Dám ti dva, tři dny. Prozatím neopouštěj tento byt.“
Nordbo svěsil ruce podél těla. Napřímil se. Náhle se ho zmocnil až hrůzu nahánějící klid. „A co pak?“ zeptal se bezbarvým hlasem.
„Pokud usoudím, že tvá výpověď je čestná, pokusím se já a moje žena smlouvat s úřady, soukromě, až jim to poneseme. Nemůžeme jim diktovat, co s tebou mají udělat. Ale jsme jejich miláčci a také miláčci veřejnosti a sdělovacích prostředků. Teď víc než kdy jindy. Naše doporučení by mělo mít svou váhu. Ta aféra kolem Markhama spoustou vysokých důstojníků pěkně otřásla a zahanbila je. Rádi by měli chvíli klidu a míru, aby si mohli zamést před vlastním prahem. Senzační odhalení syna hrdiny a mučedníka Petra Nordba není způsobem, jak toho dosáhnout. Možná je dokážeme přemluvit, aby přijali tvou rezignaci a pohřbili pravdu o tobě do přísně tajného svazku. Možná. Zkusíme to. To je vše, co můžu slíbit. A to pod podmínkou, že napíšeš úplnou a přesnou zprávu.“
„Chápu. Jste laskavý.“
„Dělám to kvůli tvému otci a tvé sestře. Jiný důvod není.“ Saxtorph se otočil k odchodu.
„Počkejte,“ řekl Nordbo.
„Proč?“ zavrčel Saxtorph.

„Moje paměť není dokonalá. Ale není nutné, abych vám všechno psal. Vedl jsem si deník o své, o své spolupráci. Všechno, co se stalo, jsem hned vzápětí zaznamenal. Myslel jsem si, že bych to mohl jednoho dne potřebovat, kdyby Markham nebo Kzintové měli - ach, počkejte, přinesu to.“
Saxtorphovi se rozbušilo srdce. „Dobře.“ V tolik ani nedoufal. Nebyl si jistý, v co vlastně doufal.
Nordbo zašel do sousedního pokoje. Kráčel vzpřímeně a odhodlaně. Saxtorph ztuhl. „Jestli jdeš místo toho pro pistoli, nedělej to,“ zavolal. „Má žena ví, kde jsem.“
„Samozřejmě,“ dolehl zpátky měkký hlas. „Ne, přesvědčil jste mne. Udělám, co bude v mých silách, abych vše napravil.“
Vrátil se s malým trezorem, který položil k počítačovému terminálu. Položil dlaň na jeho víko a to se otevřelo. Kdyby se dovnitř pokusil proniknout někdo jiný, jeho obsah by byl zničen. Saxtorph přistoupil blíž. Uviděl sadu minidisků.
„Zakódováno,“ řekl Nordbo. „Prosím poznamenejte si dekódovací příkaz. Nesprávný příkaz by program přimel všechna data vymazat. Chcete se podívat na vzorek, nebo ne?“
Sklonil se, vložil disk a napsal něco na klávesnici. Na obrazovce se objevilo tři roky staré datum, následoval text. Byl ve wunderlandštině, ale Saxtorphovy znalosti tohoto jazyka v písemné formě byly dostatečné k tomu, aby poznal, že se jeho obsah skutečně vztahuje k aktu špionáže. Následovaly kopie fotografií.
„Stačí vám to?“ zeptal se Nordbo. „Chcete vidět další?“
„Ne,“ řekl Saxtorph. „Tohle bude stačit.“
Nordbo vrátil disk do trezoru, znovu jej uzamkl a podal ho Saxtorphovi. „Obávám se, že musíte položit ruku sem,“ řekl věcně.
Pocítil náhlý příval lítosti. „Tak je to správně.“ Několik věcí na něm mu připomínalo jeho sestru: oči, lícní kosti, plavé vlasy, něco ve způsobu držení těla a to, jak stál čelem ke svému hostu. „Uděláme pro tebe, co budeme moci, lbe.“
„Děkuji vám.“
Saxtorph si vzal skříňku a odešel. „Gute Nacht“ řekl za ním Nordbo.
Dveře se zavřely. Saxtorph přešel pár kroků po chodbě a pustil se po úzkém schodišti dolů. Udělám cokoliv budu moci, Tyro, pomyslel si. Jeho mysl pokračovala dál, jako by k ní mluvil on sám a všechno jí vysvětloval, třebaže to nebyly věci, které od něj někdy doopravdy uslyší. Nejsem na tebe rozzlobený, drahá. Ani na Kama, pokud to dokážu říct. Nehrála sis se mnou úmyslně. Čestně jsi věřila, že to myslíš vážně - spletla sis nadrženost s láskou, což, jak Bůh ví, je častá chyba - dokud tě tvé pudy naprosto nezahltily. Nebo si to alespoň myslel. Nic nebylo vysloveno, snad jen v němém jazyce. Jednoduše pochopili, že všechno skončilo. Kromě přátelství. Už teď cítil menší bolest než prve. Věděl, že nebude trvat dlouho a pomine úplně a on bude schopen se s ní setkat, být s ní jako přítel s přítelem. Dorcas na to dohlédne.
Přeji ti, abys našla muže, se kterým by ses mohla usadit. Přál bych ti, abys měla to, co máme my. Ale pokud nechceš, no, je to tvůj život a ať jej budeš chtít prožít jakýmkoliv způsobem, jsem si jist, že bude nádherný.
Saxtorph byl už na třetím podlaží, když zaslechl jediný výstřel.